

ครบรอบ ๑๗ ปี หนังสือพิมพ์ฟรีคิดอะไร
สำนักพิมพ์พลิกแผ่นดิน

ถ้าไม่ออกกรม
จะไม่พบ **สิ่ง**

วิจิตรศิลป์ ๒๕๕๓
๓๖๕.๕๕

ดีไม่ชอบชกชบ จะไม่พบสัจจ:

ISBN 978-974-7560-42-8

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๔
จำนวนพิมพ์ : ๔,๐๐๐ เล่ม
จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กัลป์กันแก่น
โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
พิมพ์ที่ : บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นางสาวลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
จัดจำหน่ายโดย : สำนักพิมพ์กัลป์กันแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์/โทรสาร : ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
ราคาบุญนิยม : ๙๕ บาท

คำนำสำนักพิมพ์

“ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบสัจจะ” รวบรวมคำบรรยายธรรมะข้างทำเนียบรัฐบาล โดยพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ จำนวน ๓ เรื่อง คือ “ขอไทยจงเป็นไทยคู่ฟ้าดิน (๒๑ มี.ค.)” “ปาฏิหาริย์การเมืองไทย (๑๒ มี.ย.)” และ “ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบสัจจะ (๒๖ มี.ย.)” ในช่วง**ปฏิบัติการชุมนุมประท้วงแนวใหม่ (NEO PROTEST)** ซึ่งชาวอโศกทั้งนักบวชและฆราวาสนักปฏิบัติธรรม ได้ออกมาร่วมชุมนุมประท้วงการบริหารงานของรัฐบาลซึ่งสุ่มเสี่ยงต่อการเสียดินแดน อีกทั้งไม่สามารถช่วยเหลือ ๗ คนไทยที่ถูกกัมพูชาจับกุม และดำเนินคดีอย่างไม่เป็นธรรมได้

โดยเริ่มชุมนุมตั้งแต่วันที่ ๑๘ ม.ค. - ๑ ก.ค. ๒๕๕๔ รวมระยะเวลายาวนาน ๑๗๐ วัน (พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยชุมนุม ๒๕ ม.ค. - ๑ ก.ค. ๒๕๕๔ รวมระยะเวลา ๑๕๘ วัน และเก็บของอีก ๕ วัน รวมเป็น ๑๗๓ วัน)

การร่วม “ภารกิจเพื่อแผ่นดิน” ครั้งนี้ ใช้หลัก **“สันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น”** ผู้สนใจการทำงานของหมูกุ่มชาวพุทธอโศกสามารถศึกษาแง่มุมต่าง ๆ ได้จากหนังสือบันทึกประวัติศาสตร์ส่วนหนึ่งของการเมืองไทยเล่มนี้ จะเห็นบทบาทการทำงานที่สอดคล้องไปพร้อมกันระหว่างประโยชน์ตน (ลดละขัดเกลากิเลส) และประโยชน์ท่าน (ช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น) อย่างน่าอัศจรรย์ เพราะอารยชนแบบพุทธแท้เท่านั้น จึงจะมีลักษณะ พุทฺชนฺหิตายะ (เป็นประโยชน์แก่คนหมู่มาก) - พุทฺชนฺสุขายะ (ก่อความสุขแก่คนหมู่มาก) - โลกานุกัมปายะ (อนุเคราะห์ช่วยเหลือโลก) ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

กราบนมัสการขอบพระคุณพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่บรรยายอรรถธรรมะและกรุณาตรวจปรับแก้ขยายความให้เข้าใจง่ายขึ้น ขอขอบคุณคณะทำงานถอดเทปเสียงที่มุ่งมั่นทำงานอย่างเอาใจใส่ยิ่ง และขอขอบคุณทุกฝ่ายทุกท่านที่เสียสละช่วยเหลือเกื้อกูลอยู่เบื้องหลัง เพื่อให้งานลุล่วงไปด้วยดี

ในวาระครบรอบ ๑๗ ปี “เราคิดอะไร” ขอน้อมมอบ **“ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบสัจจะ”** แต่มวลสมาชิกและผู้มีอุปการคุณทุกท่าน

ด้วยความปรารถนาดี

กองบรรณาธิการ “เราคิดอะไร” สำนักพิมพ์กัลลกัน

คำนำคณะผู้เรียบเรียง

เมื่อ “นักการศาสนา” เข้ามา “เอภาวระ” กับวิกฤตสถานการณ์บ้านเมือง

แนวคิดทางการเมืองที่ค่อนข้างลึกซึ้ง จึงทยอยออกมาไม่ขาดสาย ซึ่งถือเป็นเรื่องที่ดี เพราะแนวคิดบนฐานโลกียะ เราต่างรับรู้มานานมากแล้ว จนประเทศชาติแทบจะล่มสลาย !

ลองศึกษาแนวคิดทางการเมืองเชิงโลกุตระบ้าง จะเป็นไร
ธรรมบรรยายข้างทำเนียบรัฐบาลชุดนี้ ได้อธิบายที่มาของตีกริไทยคู่ฟ้าไว้อย่างน่าชวนคิด

และฟ้ากับดินต้องผนึกกำลังร่วมมือกันมีความหมายมีนัยะอย่างไร

ในสถานการณ์ที่ร่อแร่ของบ้านเมือง บัดนี้ปรากฏชัดแล้วว่า ผู้เป็นภัยแห่งความมั่นคงกลับเป็นนักการเมือง

เราจะช่วยกันแก้ไขอย่างไร ?

การเปรียบเทียบ นักการเมืองและข้าราชการเปรียบเสมือนแค่ “คนคร้ว - คนสวน” และประชาชนคือเจ้านาย บทบาทหน้าที่จึงแตกต่างกันและอย่ากำเริบ !

ที่ขาดไม่ได้ก็คือ การชุมนุมแสดงความคิดเห็นอย่างสงบของชาวกองทัพธรรม เขาอยู่กันอย่างสาธารณโภคีเป็นโชน เขาใช้หลักธรรมอะไรในการดำรงชีวิตและอยู่ร่วมกัน ก็เป็นเรื่องน่าสนใจ

อย่ารอช้า รีบอ่านเลย !

• คณะผู้เรียบเรียง

ถ้าไม่อกรบ ๔ จะไม่พบสัจจะ

แม้การเลือกตั้ง ๓ ก.ค. ๕๔ จะผ่านไปแล้ว ประชาชนส่วนใหญ่ยัง
พอใจที่จะเลือกพรรคการเมืองเข้ามาบริหารประเทศ

และแม้การ “โหวตโน” ที่พันธมิตรเสนอทางออกผ่าทางตันการเมือง
จะได้เพียงไม่กี่ล้านเสียง

แต่ปรากฏการณ์ซับซ้อนแก้ไขปัญหาการเมืองที่ย่ำแย่ บัดนี้ได้
อุบัติขึ้นแล้ว!

เราคือนักต่อสู้ในยกที่ ๑ และยกต่อ ๆ ไปที่จะมีอนุชนรุ่นหลังตามมา
ก้อนหินก้อนแรกบัดนี้ได้ถล่มไปแล้ว ถนนแห่งความสำเร็จจึง
มิใช่คิดฝันลอยลมอีกต่อไป

ประวัติศาสตร์แห่งการต่อสู้เพื่อสิ่งที่ดีกว่าก็มักจะเป็นเช่นนี้เอง...เป็น
สังขารธรรม ...อย่าได้ท้อแท้ !

ธรรมบรรยายโดยพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่เวทีชุมนุมประท้วง
ข้างท่าเนียบ เมื่อวันที่ ๒๒ มิ.ย. ๕๔ ได้ตอบโจทย์ปัญหาของบ้านเมืองไว้
หลายข้อ

รวมถึงปัญหาของศาสนา

ถ้าเป็นภาษานักวิชาการก็คือ “การมองนอกกรอบ”

ท่านได้เสนอทางออกทางการเมืองที่เป็นรูปธรรมได้อย่างชัดเจน

แม้บทบาทหน้าที่นักการเมืองควรเป็นอย่างไร ก็นำศึกษาและ
ทำความเข้าใจ

ต้นแบบสุดยอดนักการเมืองมิใช่ใครที่ไหน แต่คือในหลวงของเราเอง!

วันนี้พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ได้ตั้งการเมืองอันโลสมมมาบอกกล่าว

ด้วยหลักธรรมโลกุตระได้อย่างคิดไม่ถึง

ยังประกาศว่า พระอาริยบุคคลทุกระดับควรมารับผิดชอบงานบ้าน
งานเมือง มิใช่ปลีกหนีหลบเร้นตี๋มต่ำสันโดษ !

แม้พระอรหันต์ก็ทำงานการเมืองได้ !

มุมมองนี้นักเศรษฐศาสตร์ก็จะบอกว่า พ่อท่านกำลังเอา “ต้นทุน”
ทางศาสนามาใส่ลงในวงการเมืองที่หมดทุนจนแทบจะย่อยยับ

ดึงมา “ร่วมทุน” เพื่อให้ “การเมืองรอด”

เพื่อที่สุด “บ้านเมืองรอด !”

เพียงแค่นี้ชาวพุทธหัวโบราณก็คงนึกค้านไม่เห็นด้วย จะเป็นไปได้
อย่างไร ...แต่โปรดอ่านก่อนนะขอรับ

ยังมีอีก อีกหลายประเด็นพุทธที่คาดไม่ถึง...

นักการเมืองควรเป็นพระอาริยบุคคล !

นักการเมืองควรมีชีวิตสมณะสันโดษ !

นักการเมืองควรอยู่บนเส้นทางโลกุตระ !

ใครอาจจะมองพ่อท่านตีความใหม่ แต่จริง ๆ แล้วหลักธรรมะ
ทั้งหลาย นอกจากเป็นประโยชน์ตนแล้ว **ต้องเอาภาระสังคมด้วย**ใช่ไหม ?

ประโยชน์ตน - ประโยชน์ท่าน จึงจะสมบูรณ์ครบพร้อม

การตีความเก่า ๆ อธิบายเก่า ๆ วันนี้เราก็เลยมีนักการเมืองเก่า ๆ
ที่เอาแต่ได้ เห็นแก่ตัว

มีประชาชนที่เอาแต่ “ยากจน” เอาแต่ “ผลประโยชน์” เอาแต่
“ทำร้ายทำลายตัวเอง”

คิดแบบทางโลกก็ตัน ลองคิดแบบทางธรรมบ้างจะเป็นไร ?

จากชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ

สารบัญ

๙ ขอไทยจงเป็นไทยคู่ฟ้าดิน

๕๓ ปาฏิหาริย์การเมืองไทย

๑๔๓ ถ้าไม่ออกรบ จะไม่พบสัจจะ

3 ก. ค. นี เข้า อู ทา ทา ซ่อง โม่ ประสมค้ สม ตะแนน

คำว่า “ไทยคู่ฟ้า” เป็นภาษาที่ยืนยันความจริงอันหนึ่ง
คือ “ไทย” ต้อง “คู่ฟ้า”

ติกไทยคู่ฟ้าติกนี้เป็นของ “ฟ้า” แต่เดิม และยืนยาวมาจนถึงวันนี้
แม้จะดูเหมือนยกย้ายถ่ายเทไปไม่ชื่อว่าเป็นของ “ฟ้า” ตามนิตินัย
แต่ก็ยังคงเป็นของ “คู่ฟ้า” ด้วยนัยสำคัญที่ลึกล้ำอยู่นั่นเอง
ไม่ใช่เรื่องบังเอิญในความเป็น “อจินไตย”

ซึ่งไทยก็ยังใช้เป็นที่ทำกรบริหารประเทศอยู่จริง ๆ
ติกนี้ยังสง่า ไม่ได้ทรุดโทรมอะไร ยังจะใช้ไปได้อีกเป็นร้อย ๆ ปี
โดยที่ไทยต้องเป็นของฟ้า และไทยต้องคู่ฟ้า !

ขอไทย
จงเป็น **ไทย**
คู่ฟ้าดิน

© ลิขสิทธิ์โดย ธรรมศาสตร์

๖๘ วันของ “ชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน”

วันนี้วันจันทร์ที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๕๔ แรม ๒ ค่ำ เดือน ๔ ปีเถาะ วันนี้เป็นวันที่ ๖๘ ที่เรามาอยู่ที่ “ชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน”

ที่เรียกว่าชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน จริง ๆ แล้วมันก็เป็นเรื่องที่มันจะเป็นไป มันจะต้องเป็นอย่างที่เป็นนี้ เรียกเป็นภาษาที่พวกเรารู้จักกันว่า มัน เป็น “อจินไตย”

ซึ่งหลายผู้หลายคนก็อาจจะคิดว่ามันเป็นเรื่องผิวดิน ๆ ผืน ๆ เป็นเรื่องมุข ๆ เป็นเรื่องเล่น ๆ แต่จริง ๆ แล้วมันเป็นเรื่องลึก เป็นเรื่อง ที่รู้ได้ยาก ใน “สิ่งจะเกิดมันก็ต้องเกิด !” นั่นมันมีเหตุมาจากอะไร ประกอบ ด้วยอะไร ซึ่ง “ทุกสิ่งอย่างล้วนมาแต่เหตุ” ไม่มีอะไรเกิดขึ้นลอย ๆ

นี่คือ สุตยอดแห่งความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า แต่เมื่อเรา ยังไม่มีภูมิสามารถรู้องค์ประกอบ รู้เหตุที่พาเกิดพาเป็นได้ เราก็รู้เห็นแต่ “สิ่ง ที่เกิดนั้น !” ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสุดวิสัยของผู้ที่ไม่มีภูมิจะรู้ถึง “เหตุ” อัน เป็นที่มาของ “สิ่ง” นั้นได้ก็อย่าไปคิดเลยมันสุดวิสัยเรียกภาวะนี้ว่า “อจินไตย”

อาตมาเป็นคนที่พยายามที่สุด ที่ชาตินี้มันอยู่ในยุคสมัยใหม่ ศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้าเป็นวิทยาศาสตร์ อาตมาจะต้องพยายาม ทำความเป็นวิทยาศาสตร์ให้ปรากฏ คือ จะต้องทำเรื่องจิต-เจตสิก- รูป-นิพพานให้มันรู้แจ้งเห็นจริงกันให้ได้ จนสามารถพิสูจน์ได้ด้วยตน ชัดแจ้งได้ด้วยตน ไม่ใช่เรื่องลึกลับ ไม่ใช่เรื่องที่เอามาหลอกกัน แต่

ลึกล้ำแน่นอน

อาตมาพยายามจะเอาความรู้ความจริงมาแสดง มาเปิดเผย มาทำให้เห็น ซึ่งผู้เข้าใจได้ ปฏิบัติบรรลุ สัมบูรณ์แล้วเถียงไม่ออก บัจฉิตตังของตนจะยืนยันเป็นหลักฐาน มีสิ่งที่สืบสาวราวเรื่องกันได้ หยิบมาพูดกันได้ เห็นแจ่มเห็นจริงร่วมกันตรงกันอยู่หลังๆ ทั้งๆ ที่ สิ่งนั้นเป็นลึกล้ำสุดถึงขั้นนิพพาน

ความหมายของไทยคู่ฟ้า

จริง ๆ คำว่า “ไทยคู่ฟ้า” มันเป็นภาษาที่ยืนยันความจริงอันหนึ่ง คือ “ไทย” ต้อง “คู่ฟ้า” แล้วคำว่า “ไทยคู่ฟ้า” ก็มีที่มา

ตึกไทยคู่ฟ้าตึกนี้ก็เป็นของ “ฟ้า” แต่เดิมแล้วก็ยืนยาวมาจนถึงวันนี้ แม้จะดูเหมือนยกย้ายถ่ายเทไปไม่เชื่อว่าเป็นของ “ฟ้า” ตามนิทาน แต่ก็ยังคงเป็นของ “คู่ฟ้า” ด้วยนัยสำคัญที่ลึกล้ำอยู่นั่นเอง

ในระบบประชาธิปไตยที่ยืนยาวมาถึงวันนี้ ดำเนินมาและต้องมาใช้ตึก “ไทยคู่ฟ้า” เป็นตึกเอกของรัฐบาลจนได้ ก็ไม่ใช่เรื่องบังเอิญในความ เป็น “อจินไตย” ซึ่งไทยก็ยังใช้เป็นตึกเอกของประเทศไทยอยู่ คือ เป็นสำนักงานของผู้บริหารประเทศ ที่ทำการบริหารประเทศอยู่จริง ๆ

ตึกนี้ก็ยิ่งสง่า และยังไม่ได้ทรุดโทรมอะไร ยังจะใช้ไปได้อีก เป็นร้อย ๆ ปี โดยที่ไทยต้องเป็นของฟ้า และไทยต้องคู่ฟ้า!

ความขัดแย้งคือสงคราม

เมืองไทยจะไม่เหมือนเมืองอื่นเขา ตอนนี้ประเทศอื่น ๆ เขาก็มีการต่อสู้กัน ถ้าจะว่ากันด้วยศัพท์แสงก็คือ ต่อสู้กันระหว่างความเป็นอยู่ของสังคมของเขา ไทยเราก็ต่อสู้กันระหว่างความเป็นอยู่ของชาวไทย

อาตมาเคยอธิบายว่าการต่อสู้ การขัดแย้งกันเรียกว่าสงคราม!

คนโง่-คนฉลาดความขัดแย้งที่แตกต่าง

ขัดแย้งกันนี้ “คนโง่” ก็ฆ่ากันแก่งกัน ทะเลาะกัน ทำร้ายกัน แต่ “คนฉลาด” ขัดแย้งกัน แล้วทำให้เกิดปัญญา ทำให้เกิดการสำนึก ทำให้เกิดการรู้อะไรเป็นอะไร สิ่งใดควรสิ่งใดไม่ควร สิ่งใดถูกสิ่งใดผิด

ที่นี้คนที่ดีที่เจริญก็สำนึกในสิ่งที่ผิด แก้กั๊บ เปลี่ยนแปลง การเปลี่ยนแปลงก็เกิดการแก้ไข เกิดการปรับตัวก็เกิดความสงบ ความเรียบร้อย สามัคคี อยู่กันอย่างอบอุ่นตลอดไปอีกเป็นธรรมดา

ส่วนพวกที่ยังไม่เป็นเช่นนั้น เขาก็จะขัดแย้งกันแล้วก็จะปราบปรามกัน ทำร้ายกัน จนกระทั่งใครที่หมดแรงสู้ หมดท่าสู้ ไม่มีฤทธิ์ที่จะมาต่อต้านต่อตีอีก ก็ต้องถอย ต้องยอมหยุด พักกันไป แล้วหลงว่า นี่คือการสงบ

สงบชนิดหนึ่งจริง แต่สงบไม่แท้ ยังมีเชื้อแห่งความไม่สงบอยู่ ผู้ที่ชนะนัยนี้ คือผู้ที่มีเรี่ยวแรง มีอำนาจบาตรใหญ่ ช่มเหงได้ ทำร้ายได้ ซึ่งเป็นสัญชาตญาณของสัตว์โลกชั้นต่ำ! ยังมีเชื้อเดรัจฉานอยู่

ส่วนผู้ที่สูงแล้ว เจริญแล้ว จะเลิก จะไม่ทำเช่นนั้นกัน จะใช้ปัญญา ใช้ความรู้ ใช้ความสำนึก รู้ดีรู้ชั่ว รู้ถูกรู้ผิด แล้วผู้ผิดยอมแพ้อย่างสมบูรณ์ นี่คือการสงบจริง

ไม่ใช่การทำให้ “ผู้ถูก” ยอมแพ้ แล้ว “ผู้ผิด” ยังคงเป็นผู้ชนะอยู่ และที่โลกของผู้มีปัญญาผู้ดีกัน ก็คือ รู้ว่าความรุนแรงนั้น ไม่ใช่ความเจริญ ความรุนแรงเป็นความเลวร้าย!

ระวางต่างประเทศ

ตอนนี้ลิเบียก็ถล่มกัน ซึ่งร้ายแรงใช้โทมาฮอว์ก ก็ถล่มกันเป็นร้อยลูกหรือเปล่าไม่รู้ ซึ่งเกิดอยู่ขณะนี้หลัด ๆ แต่อยู่อีกถิ่นหนึ่ง ที่หนึ่ง

ลิเบียก็เกิดเหตุการณ์ของมนุษย์นี้แหละตั้งแต่อยู่ข้างในประเทศ

ขัดแย้งกันเอง จนกระทั่งบานปลายไปสู่นอกประเทศ ทำร้ายทำลายกัน
สุดท้ายก็เลวร้ายลามไปจนถึงเอาคนจากประเทศอื่น ถิ่นอื่น
เข้ามาร่วม มาถล่ม มาทำลายฉิบหายตน

เมืองไทยเราจะให้เกิดเช่นนั้นหรือ ไปดึงเอาต่างประเทศเข้ามา
ทำร้ายประเทศเรา ไทยไม่มีภูมิพอบที่จะทำให้ไม่เกิดเหตุการณ์เช่นนั้นหรือ?

สงครามที่สวยงามเป็นไหน?

ประเทศไทยขณะนี้มีการ “สู้” หรือที่เอาตมาใช้คำว่า “สงคราม”
ในความหมายที่จะต้องพูดกันอย่างปัญญาชน

แต่สงครามของประเทศไทยเราเป็นสงครามอันสวยงามของ
ปัญญาชน ของคนเจริญ ของคนศิวิไลซ์

เอาตมากล้าพูดได้อย่างนั้นจริง ๆ ว่าเป็นความเจริญ มันเป็น
ความศิวิไลซ์ของมนุษยชาติแท้ ๆ เพราะเราไม่ได้ทำโหดร้ายรุนแรง
เหมือนประเทศอื่น ๆ

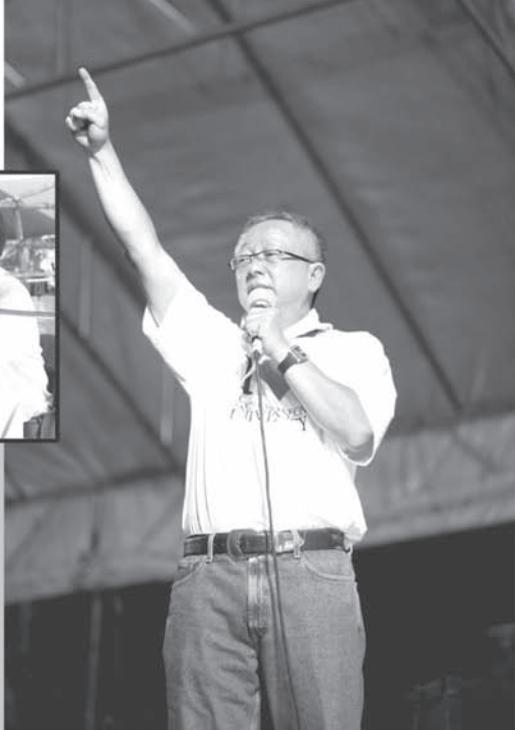
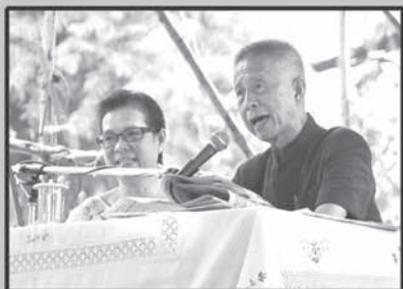
มันเป็นการต่อสู้ที่สวยงาม เป็นแต่เพียงว่าคู่ต่อสู้ตั้งต้น
คือด้าน ยึดกิเลส เพื่อที่จะเอาชนะคะคาน บำเรออัตตาตนเอง ที่ตนเอง
ยังหลงในลาภยศสรรเสริญ หลงในโลกียะที่จะต้องเอาชนะคะคานให้ได้

มันหลงยึดจริง ๆ หลงติดหลงยึดว่าไฉนเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ เรื่องใหญ่
ใครจะลำบากลำบาก ใครจะทุกข์ร้อนไม่สนใจ ไม่รับรู้ หรือไม่รู้

อย่างพวกเราที่มาลำบากลำบากเขาก็ไม่รู้ลึกรู้สาอะไรหรอก
คนลำบากอื่น ๆ ที่มีผลกระทบต่อเนื่องไปยิ่งกว่าพวกเรา มี พวกเราก็
ลำบากขนาดหนึ่ง แต่พวกเรานี้เป็นพวกที่ได้พัฒนา ศึกษา ศิวิไลซ์ เจริญมา
แล้วจึงไม่ลำบาก หรือลำบากน้อย ทนได้โดยไม่ยาก ทนได้โดยไม่ลำบาก...

หรือหลายคนก็ไม่ว่ากันว่ามันจะต้องทนอะไร มันก็เป็นเรื่องปกติ
มันเป็นเรื่องที่สามัญ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป จะนั่ง จะนอน จะเดิน

จะกิน จะอยู่ จะทำงานก็เป็นคนเลี้ยงง่าย (สุภระ) เป็นคนบำรุงง่าย (สุโปสะ) เพราะว่าเรามากน้อย (อัปปิจจะ) เราสันโดษ (สันตุญฺฐิ) เราขัดเกลาตน (สัลลещะ) ทั้งมีศีลเคร่ง (ฐุตะ) จึงเป็นคนมีอาการน่าเลื่อมใส (ปาสาทิกะ)- ไม่สะสม (อปจยะ)-และยอดดขยัน (วิริยารัมภะ)

อันนี้เป็นคุณสมบัติของจิตวิญญาณที่ได้พัฒนาแล้ว ได้ฝึกฝน เรียนรู้ จนกระทั่งเข้าถึงความเป็นจริง (บรรลุธรรม) เจริญไปตามธรรมะ พระพุทธเจ้าเลย เรียกว่า “วรรณะ ๙” นี้ชัดเจน

เรามาทำงานนี้เพื่อขัดเกลา

ใครที่ยังมีส่วนเหลือของกิเลสหรือของกรรมกิริยา กายกรรม วจีกรรม มโนกรรมของใครก็ตาม ที่ยังเห็นว่ามันยังไม่สวยงาม มันยังไม่เรียบร้อย มันยังมีอะไรที่จะต้องขัดต้องเกลาอีก เราก็ขัดก็เกลาสัลลещะ ทั้งกายกรรม วจีกรรม มโนกรรม ทั้งกรรมกิริยาที่ทำอยู่ทั้งหมด

เรียกว่าเป็นเรื่องของชีวิตที่ดำเนินไป เราก็ทำอย่างขัดเกลา ของตนเองก็ขัดเกลาไปด้วย พร้อมกันนั้นเราก็ขัดเกลาผู้อื่นด้วย ด้วยกุศลเจตนา

การขัดเกลา นั้นมันขัดเกลา กันรุนแรงที่สุดก็แค่ใช้อาวุธปาก ไม่ลงมือลงไม้ ไม่ทำรุนแรงทางกายถึงขั้นตบตี

ปะทะกันด้วยแรงกายไม่ทำ อย่างเก่งก็ทำแค่ปากหอก (มุขสัตตี) ท้วงกัน ค้านกัน ว่ากันหนัก ๆ ค้านกันแรง ๆ (ปฏิโกสนา) ผู้ที่เห็นต่าง หรือ ผู้ที่ขัดแย้งกันอยู่

ใช้วาจาเป็นอาวุธ

เมื่อพูดกันดี ๆ พูดอย่างเรียบร้อยก็ไม่ฟัง ไม่สะดุ้งสะเทือนอะไร เพราะฉะนั้นก็ต้องให้สะดุ้งสะเทือนกันด้วยการใช้ปากใช้ภาษา ใช้ลีลา นั้นจะ (ท่าทาง,ท่าที) คีตะ (ลุ่มเสียง,ลำเนียง) วาทิตะ (คำพูด,ภาษา)

ใช้ท่าทาง ลีลา ลุ่มเสียง ลำเนียง ภาษา จะเรียกว่าทิ่มแทงเป็น
หอกก็แค่ปากหอกอย่างที่เห็น นี่สุด ๆ แล้ว สูงสุดแล้ว รุนแรงสุดแล้ว

ในสงครามของมนุษย์ที่สุภาพที่สุด พยายามที่สุดก็จะระมัดระวัง
วจี ๔ ที่มันจะเป็นมิจฉา

ข้อ ๑. อย่าปด อย่ามดเท็จ อย่าผิด

ข้อ ๒. อย่าให้มันลุกล้าออกไปให้เสียดแทงกันจนทะเลาะวิวาท
ทำร้ายกัน ทำรุนแรงกัน เรียกว่าส่อเสียด ต้องประมาณอย่าให้มันเป็น
เหตุเกิดลุแก่อำนาจที่จะทำร้ายกันถึงขั้นลงมือลงไม้ ก็ต้องระมัดระวัง

ข้อ ๓. อย่าให้มันหยาบ ซึ่งก็รู้กันดีว่า หยาบนั้นอะไรแค่ไหน
ส่วนเพื่อเจื่อนั้นก็เป็นคนโง่ คนโง่ก็คือคนออกแรงไปแล้วก็
ไร้ผล สูญเปล่า ไม่ได้อะไรเลย ไม่มีผล ลบก็ไม่เกิด บวกก็ไม่เกิด
ออกแรงพูดไปสูญเปล่า เสียเปล่า ไร้สาระ ไร้ค่า เรียกว่าเพื่อเจ้อ!

เพราะฉะนั้นก็ระมัดระวังอย่าให้มันเกิดลักษณะดังกล่าวนี้ให้ได้
สูงสุด แต่ก็มีขอบขีดของมัน ขอบขีดของมันก็คือ มันก็จะต้องมีลักษณะ
ไม่ปด ก็ไม่ปดแล้วหละ ไม่ผิด ไม่ผิดนี่ดีแล้ว ไม่ปด ไม่ผิดนี่ถือว่าไม่มี
ทุจริต แต่หยาบ ส่อเสียดบ้างมันก็เป็นตัวที่สุดวิสัย ก็ยึดหยุ่นกันบ้าง

รบทุกวันด้วยหอกปาก

เพราะฉะนั้นสิ่งที่เกิดอยู่ที่นี่ ที่พวกเราเห็นกันอยู่ขณะนี้ พวกเรา
กำลังทำสงคราม สงครามชุมนุมประท้วง ก็จะได้เห็นว่าพวกเราชุมนุม
ประท้วงกันในพวกเรา นี่ คือ คนต้องมารวมกันเรียกว่าชุมนุม มาช่วย
กันคนละไม้คนละมือ มาอุดหนุนกันให้มีพลังรวมเป็นกลุ่มกำลังหรือ
กลุ่มอำนาจของมวลประชาชน ที่จะนำเสนอออกไปให้รัฐบาลรับทราบ

ทำกันอยู่ทุกวัน แต่ละวัน ๆ ๆ ก็รบกันด้วยหอกปาก

แล้วก็รบกันอย่างผู้ดี รบกันอย่างเป็นอยู่กันอย่างนี้แหละ

อยู่ข้างเคียงกันนี้แหละ ไม่ห่างกันเลย

ก็ที่นี่ไทยคู่ฟ้า พวกเราก็เป็นดิน ก็อยู่ด้วยกัน ไทยคู่ฟ้า-ดิน ก็เป็นไทยคู่ฟ้าดิน อยู่อย่างนี้แหละ !

ที่นี้ก็อยู่กัน ทำกัน จะรบกันก็ตาม จะช่วยกันก็ตาม มันก็เป็นพฤติกรรมที่เห็นอยู่แล้ว เป็นพฤติกรรมเป็นพฤติกรรมที่เปรียบเทียบได้กับโลกเขารบกัน ที่เกิดอยู่ขณะนี้ แต่จะไม่เป็นอย่างที่เขารบกันเลย

เพราะเราไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาจะมุ่งเอาชนะคะคานกันอย่างไร ร็วร้อนเร็ว รุกราน รุนแรง เราจึงมีกลุ่มชุมนุมประท้วงอย่างเป็นระบบระเบียบวิธี สุภาพ สงบ เรียบร้อย ตามปรัชญา “ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไซ่ความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ ” เราพยายามจริง ๆ และเป็นได้จริง

และจุดมุ่งของเรา คือ เอาความรู้ ความจริงมาสู้กันให้ยอมรับ และแก้ไข ผู้ผิดแพ้ ผู้ถูกชนะ

ไม่ใช่เอาอำนาจบาตรใหญ่เข้ามา เข้าทำลายทำร้ายให้อีกฝ่าย กลัวเกรงหยุดสู้ แพ้ไป ผู้มีกำลังมาก มีอำนาจมาก ดุร้ายมากกว่าชนะ

สิ่งที่โลกประชาธิปไตยต้องการ

ถ้าจะว่ากันแล้วต่างก็ต้องการที่จะให้เปลี่ยนแปลงการปกครอง เปลี่ยนแปลงการบริหาร เปลี่ยนแปลงทั้งวิธีการ เปลี่ยนแปลงทั้งบุคคล อะไรก็แล้วแต่

ซึ่งตอนนี้พฤติกรรมของสังคมทั้งโลกประชาธิปไตยมันก็เหมือนกัน รุปรอยเดียวกัน

ขณะนี้ประเทศไทยก็จะเปลี่ยนแปลงการบริหารปกครอง เปลี่ยนคณะ จะเปลี่ยนคณะบุคคล

ซึ่งเปลี่ยนคณะบุคคลนั้นก็เปลี่ยนอย่างปลอม ๆ เปลี่ยนอย่างเล่นลิเก เป็นแต่เพียงเปลี่ยนชุด ไม่ได้เปลี่ยน “การเมืองเน่า” แต่อย่างใด

เลือกตั้งน้ำเน่า

ถ้าเชื่อว่ายุบสภาแล้วก็มีเลือกตั้งใหม่ การเลือกตั้งนี้ก็ใช้
รูปรอยเดิม ใช้วิธีการเดิม แต่มันไม่เดิมตรงที่มันเลวร้ายกว่าเก่าแยะ !

การเลือกตั้งครั้งนี้ หรือครั้งไหน ๆ ก็ตาม เลือกมาแล้วก็คน
พวกเดิมนี่แหละที่เกาะอำนาจ หลงอำนาจ ยึดอำนาจ ให้แก่ตน ให้แก่คณะ

เขาพยายามสร้างอำนาจให้แก่ตนเองกันมา ๗๙ ปีในเมืองไทย
ประชาธิปไตยในเมืองไทยไม่ได้สร้างอำนาจให้ประชาชนกันเลย หรือแม้
แค่บอกสอนให้ประชาชนรู้ความมีอำนาจของตน มีแต่ครอบงำประชาชน

กรรมกรไม่ใช่กรรมการ

“อำนาจเป็นของประชาชน” ในหลวงรัชกาลที่ ๗ ท่านตรัส ทั้ง
มีลายลักษณ์อักษรชัดเจนทุกอย่างว่าท่านไม่ได้มอบอำนาจให้แก่ใคร คณะใด
ท่านมอบอำนาจให้แก่ประชาชน

แต่เมืองไทยนั้นตั้งแต่เริ่ม พ.ศ. ๒๔๗๕ มาถึงวันนี้ คนที่ไปใช้
อำนาจ ไม่ใช่ใช้อำนาจหรอก “เขาให้อำนาจ”

ประชาชนให้อำนาจ ใช้อำนาจนั้นบริหารประเทศ

จริง ๆ เรียกอำนาจว่า “ให้แรง” ให้ไปออก “เรี่ยวแรง” เพราะ
เป็นกรรมกร ภาษามันจะเพี้ยนไปหน่อย แล้วหลงว่าตัวเองเป็น “กรรมการ”
จะตัดสินใจจะทำอะไรใหญ่ไปเองหมด ซึ่งความจริงไม่ใช่อย่างนั้น !

ความจริงโดยสังจะนั้น ผู้ที่ไปบริหารบ้านเมืองนี้คือ “กรรมกร”
คือกรรมกรบริหาร ไป “ให้แรง” แรงความสามารถและความรู้

ถ้าเรียกว่า “อำนาจ” มันจะโก้ไป “ให้แรง” มาบริหารประเทศ
มาทำงาน แต่เสร็จแล้วหลงตนไปเสียนี้ เลยสร้างอำนาจบาตรใหญ่นี้กว่า
ฉันเองฉันเป็นเจ้าของอำนาจ ฉันเป็นเจ้าของประเทศ

ถ้าไม่อกรบ ๑๘ จะไม่พบสังจะ

ประชาชนคือเจ้าของบริษัท

ซึ่งเอาตมาได้อธิบายมาแล้วว่า “ประชาธิปไตยนั้น” ประเทศเป็นของประชาชน สมบัติทุกอย่างเป็นของประชาชน ประชาชนเป็นเจ้าของ บริษัทใหญ่คือประเทศ เสร็จแล้วก็ให้คนมาทำงาน

เจ้าของประเทศก็คือเจ้าของ ก็ดูแลผลประโยชน์ ดูแลสมบัติของประเทศของตนคนไทย

ให้คนมาทำงานก็คือให้คนมาพัฒนา ให้มาช่วย จ้างมาเป็นคนสวน จ้างมาเป็นคนครัว พ่อครัว แม่ครัว ทำสวน นี่ยกตัวอย่างให้ฟังง่าย ๆ

ก็ต้องทำหน้าที่ มีสิทธิเท่าที่เขามอบให้ คนที่มีหน้าที่ทำครัวก็ทำอาหารไป คนมีหน้าที่ทำสวนก็ทำสวนไป

มีสิทธิเท่าที่มอบให้ทำตามหน้าที่ อย่าเบ่งออกนอกหน้าที่ และไม่ได้ให้ทั้งหมดนะ ที่สำคัญไม่ได้ให้สมบัติ! จ้างมาทำหน้าที่

ครัวก็คือแหล่งอาหาร คุณหลงว่า ทุกอย่างเป็นของคุณ คุณทำเสร็จแล้วคุณจะไปขายกินส่วนตัว คุณจะยกออกไป ไม่ได้

คุณทำสวนคุณก็ทำให้สวนนั้นเจริญ เป็นของประชาชนเขาเป็นเจ้าของ สมบัติในสวนทั้งหมดเป็นของประชาชน คุณยกออกไปไม่ได้

อย่าสำคัญตนผิด

จริง ๆ แล้วคุณทำสวน สวนเจริญ ก็ถูกต้อง ถ้าสวนไม่ดีเจ้าของก็บอก เฮ้ย! อันนี้ไม่ดี เขามีสิทธิเตือน

เมื่อทำไปแล้ว ไม่ได้เรื่อง เสียหาย ไม่ไหว ก็ให้ออกไป หากคนใหม่มาทำสวนแทน

คุณคนสวนหรือคุณนักรบเมืองทั้งหลายไม่มีสิทธิ์ อย่าหลงว่าสวนเป็นของตน หลงแอบแฝงเอาประโยชน์จากสวน

ไปแม้หนึ่งใบคุณก็ยกออกไปไม่ได้ คุณมาเป็นคนรับใช้ทำงาน ให้

เงินเดือนคุณนะ ให้คุณทำงานให้ดี

หรือสมมุติว่าเป็นพ่อครัว แม่ครัว คุณก็มาทำอาหารให้กิน จริง ๆ แล้ว คุณไม่มีสิทธิ์กินอาหารนั้นด้วยนะ เพราะจ้างคุณแล้ว คุณไปซื้อกินเอง

แม้แต่อาหารที่คุณทำให้เจ้าของเขากินคุณไม่มีสิทธิ์แบ่งเลย คอมมิชชั่น คอร์รัปชันไม่ได้ คุณแบ่งกินไม่ได้นะ ให้เงินเดือนคุณแล้ว คุณไปซื้อกินของคุณเอง

พิจารณาดี ๆ อาตมาสมมุติให้ฟัง !

เพราะฉะนั้นถ้าใครมาขบถ มาทำผิด มาเป็นคนสวน มาเป็นพ่อครัว แม่ครัวแค่นั้นนะ แต่โห! มาทำเป็นเจ้าของข้าวเจ้าของ ฉันปรุงเอง ฉันจะต้องกินแล้วฉันจะให้ใครกิน ฉันก็จะเป็นคนแจกให้กิน คนไหนไม่กินฉันก็ไม่ให้กิน ผิด ๆ ผิดหมด ผิดหน้าที่ !

สิทธิของคุณมีไม่มากถึงขนาดนั้น สิทธิของคุณมีเท่าที่มอบให้ ขอให้เข้าใจคำว่าสิทธิและหน้าที่ให้ดี แล้วคุณต้องทำหน้าที่ให้สมบูรณ์ หากทำหน้าที่ไม่สมบูรณ์เขาให้แก้ไข เจ้าของย่อมมีสิทธิ์ !

เพราะฉะนั้นประชาชนทุกคน หนึ่งคนหนึ่งเสียง เป็นเจ้าของที่จะดูแล “กรรมกร” ดูแล “พ่อครัวแม่ครัว” ดูแล “คนสวน” !

ถูกจ้างขบถยึดร้าน

อาตมาสมมุติอย่างนี้ไม่ใช่ไปลบหลู่แต่เพื่อให้ชัดเจน เพื่อให้เข้าใจชัดเจนว่า ประชาธิปไตยคืออะไร

แล้วคนไทยนี้ถูกผู้ที่มาบริหาร นึกว่าตัวเองเป็นเจ้าของ เป็นใหญ่ ที่จริงเป็นกรรมกร เป็นลูกน้อง เป็นคนใช้ แต่เสร็จแล้วมาหลงตนสร้างอำนาจบาตรใหญ่ ทำอะไรต่ออะไร รวบอำนาจตลอดกาลเลย

พยายามที่จะเป็นเจ้าของอำนาจ ยึดอำนาจไปจากประชาชน

ประชาชนจะต้องเป็นคนใช้ - เป็นทาส - เป็นลิ่วล้อ ฉันเป็นผู้

ใหญ่ เบ่งอำนาจ อย่างที่เบ่งกับพวกเรานี้

เขาผิด ทั้งนั้นเลย ทำผิดระบอบประชาธิปไตย!

เขาจะต้องเคารพเรา เมื่อเราบอกสิ่งนี้ไม่ควร สิ่งนี้มันเป็น เรื่องยิ่งใหญ่ เป็นเรื่องที่จะเสียสมบัติ เป็นโทษ จะเสียทรัพย์สินของประเทศ จะเสียดินแดน เสียอำนาจอธิปไตย เขาจะต้องฟังเรา! ต้องรับพิจารณา เอาไปปฏิบัติ อย่าโอหัง สิ่งที่ถูกต้อง ต้องปฏิบัติตาม

จับคนไทย อภิสิทธิ์แก่งโง่

คนไทยเป็นสมบัติของประเทศคนไทยถูกสิทธิรอนอำนาจอธิปไตย ปลอ่ยให้ชาวต่างประเทศมารุกราน ปลอ่ยให้ชาวต่างประเทศมาแสดง อำนาจบาตรใหญ่

จับพวกเราไป จนพวกเราไม่มีศักดิ์ศรี ไร้อำนาจเลย เอาไปขึ้น ศาล เอาไปพิพากษาเอง ทั้ง ๆ ที่ไม่มีสิทธิ์ อะไรอย่างนี้เป็นต้น ซึ่งผู้มีหน้าที่ ดูแลรักษาต้องทำหน้าที่รับใช้เจ้าของทรัพย์สิน เพราะมันอยู่ในถิ่นไทย

แต่ผู้บริหารดูแลทำหน้าที่ ดูแลสิ่งเหล่านี้ทำผิด ไม่รักษา ไม่ ป้องกัน ทำให้ประชาชนเสียอำนาจไป ถือว่าทำผิดอย่างร้ายแรงเลย

คนไทยนี้ มีพ่อองค์เดียวกัน ทั้งหมดล้วนเป็นลูกของพ่อ ทุก คนคือพี่น้องของเราทั้งหมด เสร็จแล้วจ้างคนมาดูแล

คนดูแลกลับปลอ่ยปละละเลย ทำอย่าง...ขอภัยเถอะ ทำ อย่างโง่ ๆ อาตมาว่าเขาไม่โง่ อาตมาว่าเขาแก่งโง่!

เพราะฉะนั้นไอ้สิ่งที่ทำอย่างแก่งโง่นี้แหละ มันมีอะไรซับซ้อน เบื้องหลัง!

สู้กับคนหน้าด้าน

เมื่อสิ่งนี้เห็นแล้วว่าไม่ใช่ตรง ไม่ใช่สัตย์ ก็น่าจะต้องสำนึก

อย่าเป็นคนเสแสร้ง อย่างนางจิญจมาณวิกา นักเสแสร้ง หลอกลวงโลก!
ตามบทสวดพาหุง ๑ ๘ *กัตวานะ กัญจะมุตะรัง อิวะ คัพภินียา*

พวกเราที่ประท้วง ประท้วงข้อผิดนั้น ๆ ให้แก้ไข อย่างสงบ
พระพุทธรูปเจ้าท่านสอนว่า คนที่หลอกลวงโลกแบบนี้เราควรสู้แบบไหน
เฉอะเฉยนางจิญจมาณวิกาผู้หน้าด้านหน้าหนั้น จะทำอย่างไร เราก็ต้องสู้
ด้วยความสงบ เพราะผู้กล่าวสิ่งผิดก็ย่อมรู้ว่าตัวผิด แล้วจะเอาสิ่งผิด
มาอวดกับกระเจงเงาะ ก็มีแต่ผู้ผิดกับกระเจงเงาะเท่านั้นที่เห็นความจริง

เธอทำของเธอเอง ใครผิด ใครถูก ใครชั่ว ใครทำให้เธอต้อง
ไม่มีนี่ เธอทำของเธอเอง เธอรู้ตัวเธอแก้ไขเถอะ โวยวายไปให้ชายหน้าก็
ยิ่งชายหน้าหนักขึ้น ๆ เราไม่เกี่ยวความผิดนั้น เราเมตตาบอกให้เธอรู้ตัว
เอาความจริงมาเปิดเผยให้เธอรู้ตัว

สงบแต่มีหอก

เพราะฉะนั้นเราสู้สงครามนี้ สงบด้วยการใช้ปากหอกขนาดนี้
นี่เป็นสงบสุดแล้ว

และในสงบใช้ปากหอก ก็มีสงบจริง ๆ

พวกเรานี้เป็นแกนแก่นในของความสงบ! เปลือกนอกก็มีมีสัน
อันนี้เป็นลัจจะที่ลึกซึ่งซบซ้อนอยู่ในตัวของมันเอง มันเป็นภาวะ
ที่ซบซ้อน นี่คือการต่อสู้!

สงครามที่มีองค์ประกอบถึงขั้นมีความสงบเป็นธรรมชาติ
ความสงบเป็นอาวุธธรรมะที่สุดยอด สร้างธรรมฤทธิ์อยู่ภายใน สบายงาม
ไม่เหมือนสงครามที่เขากระหน่ำกันด้วยโหมห้ำฮือวักที่เขาชดกันตุ้ม ๆ นั่น
ไม่ใช่สงครามแบบใหม่ ไม่ใช่การชุมนุมประท้วงแบบใหม่ คนละเรื่องเลย
นี่เป็นสิ่งที่อจินไตย เป็นสิ่งที่ลึกซึ่ง สบายงามมาก!

ในโลกส่วนใหญ่การชุมนุมประท้วง เขายังไม่สามารถใช้

ความสงบ สบายความเคลื่อนไหวกัน มีแต่แบ่งความรุนแรงกำราบคู่ต่อสู้

เลือกตั้ง...พอทีเถอะ

อาตมาก็ยังหวังอยู่เลยว่า เราจะแก้ไขสงครามในประเทศไทย
ขณะนี้ได้

ในประเทศไทย มาถึงวันนี้แล้วเราก็ต้องพยายามช่วยกัน ให้เป็น
ไปด้วยดี

ยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ
พยายามอย่าลู่แก่อำนาจให้มันมากไปกว่านี้เลย

ยาวไปเถอะ สักวันหนึ่งก็เปลี่ยนแปลง

แม้ว่าเขาจะยุบสภา จะเลือกตั้งใหม่ ได้คณะที่อาตมาไม่ต้อง
พยากรณ์หรือทอก อาตมาจะพูด แล้วก็ถูกต้องด้วย คือจะได้คณะใหม่ที่ดี
เร็วกว่าเก่ามา ขอพูดอีกร้อยครั้งพันครั้งหมื่นครั้ง แต่พูดครั้งเดียวนะ
เมื่อไหร่ ไม่เอาละ คุณไปไล่ไม่ยอมกเอาเอง

ตราบดีที่คนเก่า มีแนวคิดเก่า มีกิเลสเก่า ๆ รวมหัวกันอยู่
อย่างเป็นกลุ่มเก่า ๆ สร้างค่ายกลการเมืองไว้เป็นกับดักให้ตนให้คณะตน
กันสุดฤทธิ์ แล้วก็จะได้คุยกันว่า ตนได้รับเลือกตั้งมาเป็นผู้รับใช้ด้วยวิธีการ
ของสังคมนประชาธิปไตยแบบที่นักการเมืองเน่า ๆ ทำอยู่นี้

เลือกตั้งนั้นที่จริงก็เป็นแบบวิธีของประชาธิปไตยอย่างหนึ่ง แต่
มันต้องสุจริต ถูกธรรม แต่ที่มันไม่ใช่ มันทุจริตสกปรกเลอะเทอะ

ก็บอกแล้ว “เลือกตั้ง” นี้เป็นเรื่องนิดเดียวของประชาธิปไตย
คำว่าประชาธิปไตยมันยิ่งใหญ่กว่า มันมากกว่าคำว่า การเลือกตั้ง เยอะ

แม้จะเลือกตั้งใครเข้าไปทำหน้าที่ที่คน ก็ครั้ง ผู้ได้รับการเลือก
ตั้งนั้นก็ไม่ใช่เจ้าของอำนาจเต็ม ประชาชนเองต่างหากที่เลือกตัวแทน
เข้าไปทำงานแทนประชาชน ให้มีอำนาจตามหน้าที่เท่านั้น ไม่ใช่เจ้าของ

อำนาจเต็มที่จะทำอะไรก็ได้ตามใจ

ประชาชนคือเจ้าของอำนาจเต็มตลอดกาลในความเป็น
ประชาธิปไตย ซึ่งไม่มีใครถอดถอน ไม่มีใครไปเลือก ไม่มีใครไปแต่งตั้ง
แต่มันเป็นนโยบายของประชาชน เป็นเจ้าของอำนาจ
เจ้าของประเทศ เจ้าของสมบัติอยู่แล้ว ตามระบอบนี้

เบ่งขี้แตก

เพราะฉะนั้นจึงเท่ากับ เจ้าของบ้านจะปฏิบัติงานก็ไปจ้างคนมา
มอบหน้าที่ส่วนหนึ่ง ให้มาทำหน้าที่ให้มาทำงานอย่างที่เหมาะสมไปแล้ว

คนนี้ทำครัวก็ทำไป คนนี้ทำสวนก็ทำไป ทำหน้าที่ของตนให้ดี
อย่าขบถ ทำให้ถูก

เจ้าของมีสิทธิ์ที่จะไล่ออก มีสิทธิ์ที่จะให้เปลี่ยนแปลง ถ้าทำ
ไม่ถูก ทำไม่ดี

ที่นี้ผู้ที่เลือกตั้งเข้ามาเนี่ย มันก็เป็นเพียงเลือกเข้ามาชั่วคราว ให้
มาทำงานชั่วคราว

ไม่ใช่คุณเป็นเจ้าของอำนาจ แต่มาเบ่งอำนาจ โอ้โฮ-ทุกวันนี้เนี่ย
เบ่งจริง ๆ นะผู้ที่เขาเลือกมาให้บริหารให้ทำงานของประเทศเนี่ยเบ่งขี้แตกเลย !
หลงตนจริง ๆ

หลงไม่พอ สอนประชาชน ทักษิณใช้จิตวิทยา ใช้วิธีการให้ความ
รู้แก่ประชาชนว่า ประชาธิปไตยนั้นคืออำนาจอยู่ที่ผู้บริหาร อำนาจใหญ่
ที่สุดคือนายกฯ รองลงมาคือคณะรัฐมนตรี คณะกรรมการ

นั่นคืออำนาจอยู่ที่เขา ประชาชนนั้นเป็นเศษสวะอยู่ข้างล่าง จะ
ต้องปฏิบัติตามอำนาจนี้

เสร็จแล้วบอกว่าจะต้องออกกฎหมาย ออกกฎหมายตามใจ นี้ก็จะ
ออกกันใหญ่เลย นี้ก็จะเข้ากรรมอะไรกันวันนี้ ซึ่งก็บอกแล้วเข้ากรรมวันนี้

หายนะ แน่ะ!

เจปี่ชื้อยาอโนมัตติ

เพราะฉะนั้นต้องช่วยกันคัดค้าน วันนี่วันสำคัญ วันจันทร์วันนี้ ถ้าเอาเจปี่ชื้อนี้เข้าสภา คณะเจปี่ชื้อนี้แหละจะเข้าไปให้สภาอโนมัตติ

ถ้าผ่านอโนมัตติสภา ดินแดนส่วนหนึ่งของไทย จะตกเป็นของ เขมรตามเกณฑ์ หนึ่งต่อสองแสน ซึ่งมันเป็นเรื่องอิทัปปัจจยตา เป็นเรื่องเพราะเหตุนี้จึงเป็นสิ่งนี้เพราะสิ่งนี้จึงเป็นสิ่งนี้ต่อเนื่อง ๆ ๆ ๆ ตามที่ทำได้ ตั้งแต่ตกลงกันด้วยปากจนกระทั่งเป็นหลักฐาน

เป็นเอ็มโอยูมาจนกระทั่งมานำมาอ้างถึง นำมาทบทวน

จนกระทั่งมาตั้งคณะกรรมการขึ้นมาพิจารณา ที่เรียกทีโออาร์ เจปี่ชื้ออะไรก็แล้วแต่ ต่าง ๆ นานาพวกนี้เนี่ย มันเป็นวิธีการของสังคม

ผู้ประท้วงก็ท้วงกันเข้าไปเถิด ไม่ฟัง ฎูไม่เอา มันมีอะไร เป็นเบื้องหลัง มันมีอะไรซ่อน มันมีอะไรแฝงฝังอยู่ สิ่งเหล่านี้เราก็พอจะรู้

ก็เตือนกันอย่าทำผิด ประหารชีวิตเชียวนะ ตัดคุกตลอดชีวิตนะ ! ไม่ใช่ชู้ แต่เป็นเรื่องที่เป็นจริงตามกฎหมายเกณฑ์มีอย่างนั้น

สารภาพผิดซะดี ๆ

เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อแก้ไข สารภาพเสีย ปรับปรุงเสีย คนไทย เมืองไทยนี้เป็นเมืองเมตตา ถ้าสารภาพ ถ้าทำผิด บอกซะ ปลงอาบัติซะ เขาไม่เอาแรงหรอก

แต่ถ้าเผื่อดันทุรัง ผลสะท้อนหนักแน่ เหมือนอย่างกับใคร บ้างเอ๋ยในสังคมยุคนี้ที่กำลังดันทุรังเป็นตัวอย่างอยู่เนี่ย ดันทุรังมาก ๆ เข้า ถ้าไม่ยอม เขาก็ไม่ยอมหรอก คุณจะทำเป็นออดอ้อน จะทำเป็น ตลบตะแลงว่าฉันยอมแล้ว เขาไม่เชื่อแล้ว เมื่อเขาไม่เชื่อแล้ว ถ้าปากนะ

เพราะฉะนั้น อย่าให้มันเลยเถิดเลย ขณะนี้ต่อสู้กันด้วย
วิธีการผู้ดี ทำตามระบบทำตามวิธีการทำตามอะไรต่ออะไรนี้ ก็ไม่ใช่ว่าคน
ไทยนี้จะกินเกลบก้นไปหมด

เขาไม่ใช่วัวไม่ใช่ควาย เขาเป็นคนที่มีความอยู่เหมือนกัน

จริง ๆ แล้วมันไม่ใช่อะไรหรอก อย่าทำชั่วเลย

อย่าไปหลงอำนาจบาตรใหญ่ ไปหลงลาภหลงยศแล้วก็
หลงไหลได้ปลื้ม มีดเมฆาไม่หันตอย่างนั้นเลย

ฟ้าและดินต้องช่วยกัน

จริง ๆ แล้ว อาตมาก็ยังคิดอยู่ว่า จะแก้อย่างไร อาตมามอง
เห็นทางอยู่แต่แค่ว่าฟ้าและดินจะต้องช่วยกันซะแล้ว

ฟ้าก็คือฟ้าไม่ใช่แค่เพียงสมมุติ คนที่ไปทำงานที่ตึกไทยคู่ฟ้า
ขณะนี้ยานี้กว่าตัวเองเป็นฟ้านะ ไม่ใช่ซะนะ บอกแล้วประเทศไทยนี้ ไทย
เป็นของฟ้า เพราะประเทศไทยนั้นเป็นประเทศประชาธิปไตยที่มีพระ
มหากษัตริย์ทรงเป็นพระประมุข

ประมุขคือฟ้า ไทยยังเป็นของฟ้า

ตึกไทยคู่ฟ้าเป็นตึกของฟ้ามาก่อน แต่เดี๋ยวนี้ผู้ที่พอได้มา
ทำงานได้อาศัยใช้งาน กลับไปหลงว่าตึกนี้เป็นตึกของข้า ข้าเป็นฟ้า หลงนะ
นั่นแหละ คุณหลงผิด ความเป็นใหญ่กำลังทำให้คุณเมาแล้ว

ตึกไทยยังเป็นของไทย ไทยคู่ฟ้า จริง ๆ เป็นของประชาชน
เป็นแต่เพียงว่าให้ผู้ทำงานแทนมาอาศัยทำงาน แต่ตัวแทนประชาชนขณะ
นี้หลงผิดว่าตึกนี้เป็นของข้า! อยู่ตึกไทยคู่ฟ้าเลยหลงว่าข้าเป็นใหญ่!

ราชประชาสมาสัย

เพราะฉะนั้นขณะนี้มันก็เลยจำเป็น ทั้งฟ้าทั้งดิน ไทยยังมีฟ้ามี

ดิน ฟ้ายิ่งคู่กัน ดินก็คงจะต้องผืนกัน มาช่วยกันเพื่อที่จะเป็นพลังรวม ทำให้สิ่งนี้ยังคงอยู่ ทำให้สิ่งนี้ให้เจริญต่อไป

การอาศัยกันและกันของฟ้ากับดิน เรียกว่าราชประชาสมาสัย ราชประชาสมาสัยกับฟ้า เป็นราชประชาสมาสัยชะ คือร่วมกันทำ

อาตมามองเห็นทางอยู่เท่านี้ เพราะว่าคนคร่ำหรือว่าคนสวนนี้ ขบถแรงแล้ว ทำเสียหายไปหมดแล้ว กำลังจะเสียสวน เสียบ้าน เสียเรือน กำลังอาหารเป็นพิษ สิ่งแวดล้อมเป็นพิษ มันลามไปถึงขั้นจะเสียดินแดน เสียอธิปไตยของประเทศแล้ว มันร้ายแรงแล้ว จะไปไม่รอดแล้วจริง ๆ !

เพราะฉะนั้นจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแปลง จะต้องช่วยกันทุกคน หนึ่งคนหนึ่งเสียงจากดิน ล้านคนล้านเสียง ที่เป็นลูกของฟ้า ที่จะต้องช่วย แม้เราเป็นดินเราก็จะต้องช่วยฟ้า

หนึ่งคนหนึ่งเสียงออกมาในระบอบประชาธิปไตย ออกมาเพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่าเราไม่เอาแล้วคนสวนคนนี้ เราไม่เอาแล้วคนคร่ำคนนี้

ค่ายกลอันเลวร้าย

ขณะนี้เราไม่เอาหรือแม่แต่จะใช้ระบบที่มันเป็นระบบเดิม ๆ ใน การเลือก คัดเอาคนสวน คัดเอาพ่อคร่ำแม่คร่ำ มาทำงานให้แก่เราโดยวิธีเก่านี้ มันผูกพันแล้ว เป็นวิธีที่ได้ปลอมแปลง เป็นค่ายกลที่เลวร้ายแล้ว

ถ้าขึ้นใช้กลไกเก่านี้ก็จะได้เสียสิทธิ์กระทิงแรดมา

ค่ายกลนี้มันเป็นกลไกเลวร้ายแล้ว ถ้าจะไปจับสัตว์มาอีกก็จะ ได้สัตว์ที่เป็นเสียสิทธิ์กระทิงแรดที่ร้ายกาจกว่าเก่าเข้ามาอีก

ค่ายกลนี้ใช้ไม่ได้ ต้องรื้อใหม่ ต้องสร้างค่ายใหม่ที่เป็นค่ายที่ดี เป็นค่ายที่จะใช้ประโยชน์เชิงเทินที่ดี ทำงานรักษาดูแลประเทศได้

แต่ค่ายนี้เลวร้ายมากแล้ว ถ้าปล่อยยี่ให้ไปเลือกตั้งกันอีก ค่าย นี้มีการวางกับระเบิด วางอะไรต่ออะไรเอาไว้ เป็นค่ายกลที่เสียหาย

ร้ายกาจดังที่หนังกำลังภายในเขาแสดงให้เห็นกัน เป็นค่ายกลที่ไวใจไม่ได้ เป็นค่ายที่เลวร้ายมากแล้ว

ฟังดี ๆ นี่อาตมาสมมุติให้ฟัง เทียบเคียงให้ฟังว่าเป็นเช่นนั้น

สุดท้ายคือพ่อเรา

จึงต้องเปลี่ยนแปลง !

พวกเรานี้เป็นดินที่หวังพึ่งพ่อ เพราะพ่อของเราเป็นปราชญ์เอก พ่อของเรารู้ลูกทุกคน พ่อของเราจะเอาใครมาช่วยทำงาน เอาใครมาทำ อันนั้นอันนี้ เอาใครมาช่วยอย่างนั้นอย่างนี้ พระองค์รู้จักลูกทุกคน

แต่พ่อของเราเป็น “ผู้ดี” ที่สุดที่ไม่พยายามใช้คำสั่งแต่ให้อิสระ เสรีภาพกับทุกคน ท่านเป็นนักประชาธิปไตยที่สูงสุดประเสริฐสุด

เพราะฉะนั้นลูก ๆ นี้จะต้องช่วยอันนี้ ให้พ่อทำให้ดี ให้พ่อ ออกตัวไม่ดี ลูกต้องพยายามเข้าไปพริก เข้าไปร่วม เข้าไปแสดงออก เพื่อที่จะให้เกิดอันนี้ขึ้นมา

ขณะนี้จึงเป็นเรื่องของลูกทั้งหลาย ท่านผู้ที่อยู่ในฐานอำนาจ ต่าง ๆ ในสังคมนี้ตามหน้าที่ที่จริง เช่น เป็นทหาร เป็นตัน หรือว่าเป็น ข้าราชการผู้ใหญ่ที่รับหน้าที่อย่างนั้นอย่างนี้เป็นตัน ตั้งแต่ตุลาการ ตั้ง แต่กรม กระทรวงใหญ่ ๆ ต่างล้วนเป็นลูกที่จะต้องช่วยทั้งสิ้น อย่าขบถ เลย เป็นลูกที่ช่วยพ่อเถิด !

มรดกبوبฟ้า

เพราะขณะนี้ประเทศกำลังถูกผู้ใช้อำนาจบาตรใหญ่ครอบงำ สร้าง กำลังเบ่งอำนาจไม่เกรงฟ้าไม่กลัวดิน

โดยจริง ๆ เขาก็จะใช้อำนาจนี้ไปได้ชั่วชีวิตเขาตายเท่านั้นแหละ แม้จะพยายามสร้าง สร้างค่ายกลประเภทที่จะถ่ายทอดให้ลูกหลานมา

ยึดครองอำนาจเหมือนอย่างกับหลายประเทศเขาก็ทำ

ต่อไปทั้งคนครัว ทั้งคนสวน จะสร้างอำนาจบาตรใหญ่ เหมือนเป็นเจ้าของไปตลอดแท้ ๆ แค่เป็นคนที่ทำสวน เป็นคนที่ทำครัว ก็ยึดสมบัติในบ้านไปเป็นของตัวเองทั้งหมด พอยึดได้แล้วหลงผิด คิดว่าเป็นเจ้าของบ้าน ก็จะถ่ายทอดให้ลูกให้หลานตัวเอง มาเป็นเจ้าของ ครอบครองทั้งหมด คือหลงว่าเป็นเจ้าของบ้านต่อไปอีก

มันผิดไปหมด มันไม่ใช่ !

คุณแค่มารับหน้าที่ส่วนหนึ่งในหน้าที่ชั่วคราวเท่านั้น จะมา ผิงรักผิงรัก ถ่ายทอดให้แก่ลูกหลานได้อย่างไร

ยกอำนาจจัดการให้พ่อ

ความหลงผิดชนิดนี้จึงต้องเลิก เป็นความหลงผิดที่ผิดมากมาย จริง ๆ ต้องแก้ไขปรับปรุง ให้พ่อจัดการใหม่เถอะ

เพราะพ่อนี้เป็นปราชญ์ ท่านทรงเป็นนักประชาธิปไตยขั้นสูงสุด และไม่ใช่เป็นนักประชาธิปไตยแต่ปาก เป็นนักประชาธิปไตยที่เป็นผู้ดีสุดยอดด้วย

อาตมาเชื่อเช่นนั้น เข้าใจเช่นนั้น ใครจะว่าอาตมาโง่ อาตมา มงายอะไร ก็ตามใจเถอะ อาตมาไม่ได้มาทำพุดเล่น แต่มันเป็นเรื่องจริงตอนนั้นมันเป็นเรื่องที่จะต้องแก้ไขประเทศ

ถ้าจะปล่อยให้ประเทศเป็นไปดั่งที่มันกำลังจะดำเนินไปนี้บรรลัย อาตมาว่าประเทศไทยนี้ คงไม่เจอสิ้นนามิแบบญี่ปุ่นหรือเจอ วิกฤติธรรมชาติแบบที่เขาทำนายกันไว้ว่า ปี ๒๕๕๕ จะเกิดวิกฤติธรรมชาติอะไรร้ายแรง อาตมาว่านะ อาจจะมีก็ได้

อาตมาว่าเมืองไทยเป็นบ้าง แต่ไม่หนักหนาสาหัสอย่างเขาหรอก มันจะเป็นก็เป็นที่ตรงวิกฤติของการบริหารปกครองนี้แหละที่ร้ายกว่า

ถ้าแก้ไขตรงนี้ได้ ประเทศไทยจะเป็นประเทศที่ช่วยเหลือโลก

ประชาธิปไตยแบบสาธารณโลก

(รัฐสวัสดิการที่เกิดจากจิตสาธารณะของประชาชน)

เพราะฉะนั้นถ้าทำให้วิกฤติของการบริหารประเทศหายไป ปรับระบบเข้าเป็นระบบที่เป็นประชาธิปไตยที่ดี ยิ่งเป็นประชาธิปไตยแบบสาธารณโลก เป็นประชาธิปไตยที่มีจิตวิญญาณเมตตาทายกรรม เมตตา วชิกรรม เมตตาโมกกรรม

โลกทั้งโลกขณะนี้เขาต้องการระบบเดียวกัน เขาต้องการรัฐบาลโลก เขาต้องการธรรมนูญโลก ซึ่งนั่นก็คือการเดินทางเข้าไปหาสาธารณโลกทั้งสิ้น ระบบดังว่านี้เรียกว่า “ศีลสามัญญตา”

เขาต้องการความอยู่เย็นเป็นสุข เขาต้องการความไม่มีตัวมีตน เขาต้องการความสามัคคีเป็นเนื้อเดียวกัน อยู่กันอย่างเมตตา อยู่ร่วมกันเป็นสังคมสามัคคีกันทั้งโลก นี่คือ “ทิวัจฉิสามัญญตา” หนึ่งเดียวกันทั้งโลก

ทุกประเทศ ลึก ๆ ต้องการอยู่กันอย่างสงบ สมบูรณ์เป็นพี่เป็นน้อง ไม่มีขอบเขต (อนันตัง) ทุกอย่างเป็นหนึ่งเดียว ทุกอย่างเป็นเอกภาพ ทุกอย่างเป็นสามัคคียะ ไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ)

อยู่กันอย่าง “สังคหะ” คือเลี้ยงดูช่วยเหลือเกื้อกูลกัน อย่างพี่น้องครอบครัวเดียวกัน ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ได้ อย่างที่เราอยู่กันที่นี้ เกื้อกูลเผื่อแผ่กัน แบ่งปันกันไป ใครมีกิเลสก็ช่วยกันขัดเกลา ขัดเกลาตนขัดเกลาให้แก่กันและกันไป

ในขณะที่อยู่ที่นี้ เรามีทั้งแบ่งปันเรามีทั้งขัดเกลา นี้ขัดเกลา ๑๓ สยามไทกับกองทัพธรรม ก็แบ่งปันกัน ขัดเกลากัน

เอเอสทีวีหรือว่าพันธมิตรกับกองทัพธรรมก็ขัดเกลากัน

แบ่งปันกัน ซับซ้อนอยู่ในนี้ แต่ก็อยู่กันอย่างสงบสุขอบอุ่น ดูให้ออก
เป็นความขัดแย้งแตกต่างหลากหลายอันพอเหมาะ
ความพอเหมาะอย่างนี้ถือว่าเป็นพลังงานสร้างสรรค์ ซึ่งเป็น
ความขัดแย้งหลากหลายที่อยู่กันอย่างกลมกลืนอันพอเหมาะ เป็น unity
of diversity ที่เป็นไปได้ ไม่ใช่แค่ความหวังอันเพื่อฝัน

พลังนีโอโปรเทสต์

ขณะนี้คณะประท้วง Neo Protest รวมองค์รวมทั้งหมดแล้ว
นี่ อยู่ที่นี้ เป็นองค์รวมมวล เป็นองค์รวมกลุ่ม Protest

กลุ่มที่ชุมนุมกันอยู่ เพื่อมาประท้วงนี้ เป็นกลุ่มชุมนุมที่เป็น
สามัคคีอันพอเหมาะ มีพลังที่สวยงามมาก มีทั้งแรง ทั้งพลังงานลบ
และมีทั้งพลังงานบวกที่อยู่ใต้นี้

พลังงานบวกคือพลังงาน static พลังงานลบคือพลังงาน
dynamic

นั่นคือพลังงาน dynamic อยู่กันอย่างพอเหมาะ มีพลังแรง
ที่สุดแค่ปากหอก

มาช่วยกันเถิด ช่วยกันประคอง ช่วยกันทำเรื่องนี้ให้เจริญขึ้น ๆ
สงครามข้างนอก ประเทศต่าง ๆ เขาก็จะมีสงครามหลายรูปแบบ
ให้เราดู ของคณะเราที่ทำอยู่ขณะนี้ ก็เป็นรูปแบบของเรา ที่จะเป็น
รูปแบบอย่างสวยงามมาก

ประเทศอื่น ๆ ในโลกก็เป็นรูปแบบของเขา เขาเป็นประชาธิปไตย
เหมือนกัน หลายประเทศเขากำลังมีสงครามแบบของเขา พัฒนารูปแบบ
ของเขาเหมือนกัน ของเรากำลังพัฒนาสงครามแบบของเรา

แต่จะดูขีสงครามของเจ้าไหนจะมีรูปธรรมสุภาพสงบ เรียบร้อย
ไม่มีความรุนแรง

● มีสิทธิ์ประท้วงอย่างสงบ

เสนอความรู้และความจริง ไม่หยาบ ไม่ผิด รูปธรรมแบบนี้
ดูกันไปเถอะ ของใครจะดีกว่ากัน

แล้วเราก็จะพยายามสร้างสภาพที่มันเป็นประชาธิปไตย ให้
เห็นสภาพของประชาธิปไตย

สิทธิในการประท้วง

ก็ขออธิบายตรงนี้หน่อย เมืองไทยนี้ถูกครอบงำ ถูกพยายามที่
กลบเกลื่อนไม่ให้เข้าใจประชาธิปไตย คือให้รู้ว่าประชาชนนี่เป็นเจ้าของ
อำนาจนี้ทุกคน มีอำนาจเต็ม หนึ่งคนหนึ่งเสียงเต็ม ๆ ร้อยคนร้อยเสียง
พันคนพันเสียง หมื่นคนหมื่นเสียง แสนคนแสนเสียง ล้านคนล้านเสียง
ที่จะออกมาแสดงอำนาจ ออกมาประกาศความเป็นเจ้าของสิทธิ เจ้าของ
ประโยชน์ เจ้าของสมบัติ เจ้าของประเทศ คนไทยทุกคนเป็นเจ้าของ

เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อว่าเจ้าของออกมาแสดงสิทธิ์ก็มีสิทธิ์ตลอดเวลา
แม้การเลือกตั้งก็เป็นวิธีการสำคัญวิธีหนึ่งในระบบประชาธิปไตย ก็ต้อง
ไปช่วยกันลงคะแนนเลือกสิ จะเอาใครขึ้นมาทำงานหน้าที่แม่ครัว มาทำ
งานหน้าที่คนสวน ก็ไปเลือกตั้งเพราะประเทศจะต้องมีวิธีนั้นอยู่ แต่ต้อง
เป็นการเลือกตั้งที่สุจริตยุติธรรมประชาชนมีความรู้ความเป็นประชาธิปไตย

แต่ไม่ได้หมายความว่ามอบประเทศนี้ให้เขา มอบสมบัติ มอบ
พลเมืองนี้ให้เขามีอำนาจเบ็ดเสร็จเด็ดขาดหมด ผู้ที่เราเลือกตั้งเข้าไปยึด
อำนาจไว้หมด ประชาชนต้องทำตามที่เขากำหนดบัญญัติทุกอย่าง ไม่ใช่!

พลเมืองยังเป็นเจ้าของอำนาจ ยังเป็นของพ่อ !

ถ้าจะว่าไปแล้วพ่อเป็นหัวหน้าใหญ่ เป็นประมุข พวกเรา
เป็นลูก ๆ รวมกันเป็นหนึ่งเดียว บ้านเดียวกัน ไม่ได้มอบให้คนครัว ไม่ได้
มอบให้คนสวน

ประชาธิปไตยไม่ใช่ขงลงแค่เลือกคนสวนคนครัวที่เลือกตั้งขึ้นไป

คนคร้ว - คนสวน อย่าเบ่ง

เพราะฉะนั้น ขณะนี้คนซีโก้งได้รับมอบไปเป็นคนคร้ว ได้รับมอบไปเป็นคนสวน เบ่งใหญ่เลย ธิบอำนาจใหญ่เลย

แล้วประชาชนคนไทยก็ไม่รู้ความจริงซะด้วย ไปหลงเชื่อเขา เชื่อว่าคนสวนเป็นเจ้าของอำนาจ เป็นเจ้าของประเทศ เป็นเจ้าของพวกเรา พวกเราเป็นทาส แม้แต่ที่สุดจะพยายามเป็นประมุขเอง เป็นพ่อเองด้วย

ยอมหรือ นี่พูดกันปาว ๆ อยู่ จริงเท็จยังไงก็แล้วแต่ มีคนกำลังพยายามล้มบ้านเมืองอย่างนี้ เขาจะตั้งตนเป็นพ่อซะเอง จะเปลี่ยนแปลงแล้ว ไม่เอาแล้วพ่อ มันเป็นอย่างนี้แล้วประเทศไทย

เขาจะธิบอำนาจพ่อ

เอาเถอะ! ถึงอย่างไรคุณจะมาบอกว่าพ่อนี้ไม่มีอำนาจ จะพยายามให้เป็นแค่สัญลักษณ์เท่านั้น แล้วคุณก็จะธิบอำนาจไปหมดเลย สิ่งเองอะไรเอง ๆ เอง ๆๆ ออกกฎหมายเอง ทุกอย่างบัญชาเอง

นี่จะออกกฎหมายมาเพื่อที่จะปราบ เพื่อที่จะมาแสดงสิทธิ เป็นเจ้าของอำนาจ เป็นเจ้าของประเทศ เป็นเจ้าของที่จะดูแลควบคุมด้วย ออกอำนาจมาซ้อนเองเลย

“ฉันนี่แหละอำนาจใหญ่จะปราบพวกคุณ พวกประชากร พวกเจ้าของอำนาจ” นี่ มันซ้อนซ้อนแฝงอย่างนี้

เพราะฉะนั้นประชาธิปไตยนี่อย่าหลงผิด อย่าหลงกลับหัว เป็นหาง กลับหัวเป็นหัว เป็นอันขาด เราจะต้องชัดเจน

เอาตมาขอให้สติประชาชนทุกคนว่าจะต้องช่วยกันดูแล

ประเทศไทยเป็นระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นพ่อ มีพระมหากษัตริย์เป็นหัวหน้า และพระมหากษัตริย์พระองค์นี้ก็

ถ้าไม่อกรบ ๓๖ จะไม่พบสักจะ

เป็นพ่อจริง ๆ เป็นพ่อที่สุดประเสริฐ เป็นพ่อที่สุดฉลาด สุดผู้ดี
พ่อเราอายุมากแล้วนะ เพราะฉะนั้นจะต้องถนอม
อาตมาเชื่อกรรมเชื่อวิบาก กรรมวิบากเป็นเรื่องจริงที่สุดซึ่ง
ซับซ้อนอยู่ในความเป็นมนุษยชาติอันเป็นอัตภาพที่มีจิตวิญญาณพระพุทเจ้า
ท่านตรัสรู้ว่จิตวิญญาณนี้เป็นสุดยอดแห่งความเป็นอำนาจใหญ่ของโลก

วิกฤติเพราะมนุษย์

เพราะฉะนั้นการที่โลกมันเกิดวิกฤติครั้งนี้เกิดจากมนุษย์
มนุษย์ทำให้ธรรมชาติแปรปรวนมากมาย ถ้าตัวธรรมชาติมันเองไม่มี
มนุษย์ ธรรมชาติก็ไม่แปรปรวนอย่างนี้ โลกลูกนี้จะไม่บิดเบี้ยวอย่างนี้
จะไม่เสื่อมไม่เสียหายเร็วขนาดนี้ นี่เพราะมนุษย์แท้ ๆ!

มนุษย์นี่แหละเป็นตัวการ แล้วพลังงานอันนี้เป็นพลังงานที่
ลึกซึ้ง เป็นพลังงานจิตนิยาม เป็นพลังงานที่สุดยอด ยากแก่การเข้าใจ
ได้ง่ายๆ แต่เป็นพลังงานที่วิเศษจริง ๆ เป็นพลังงานที่ยิ่งใหญ่มาก

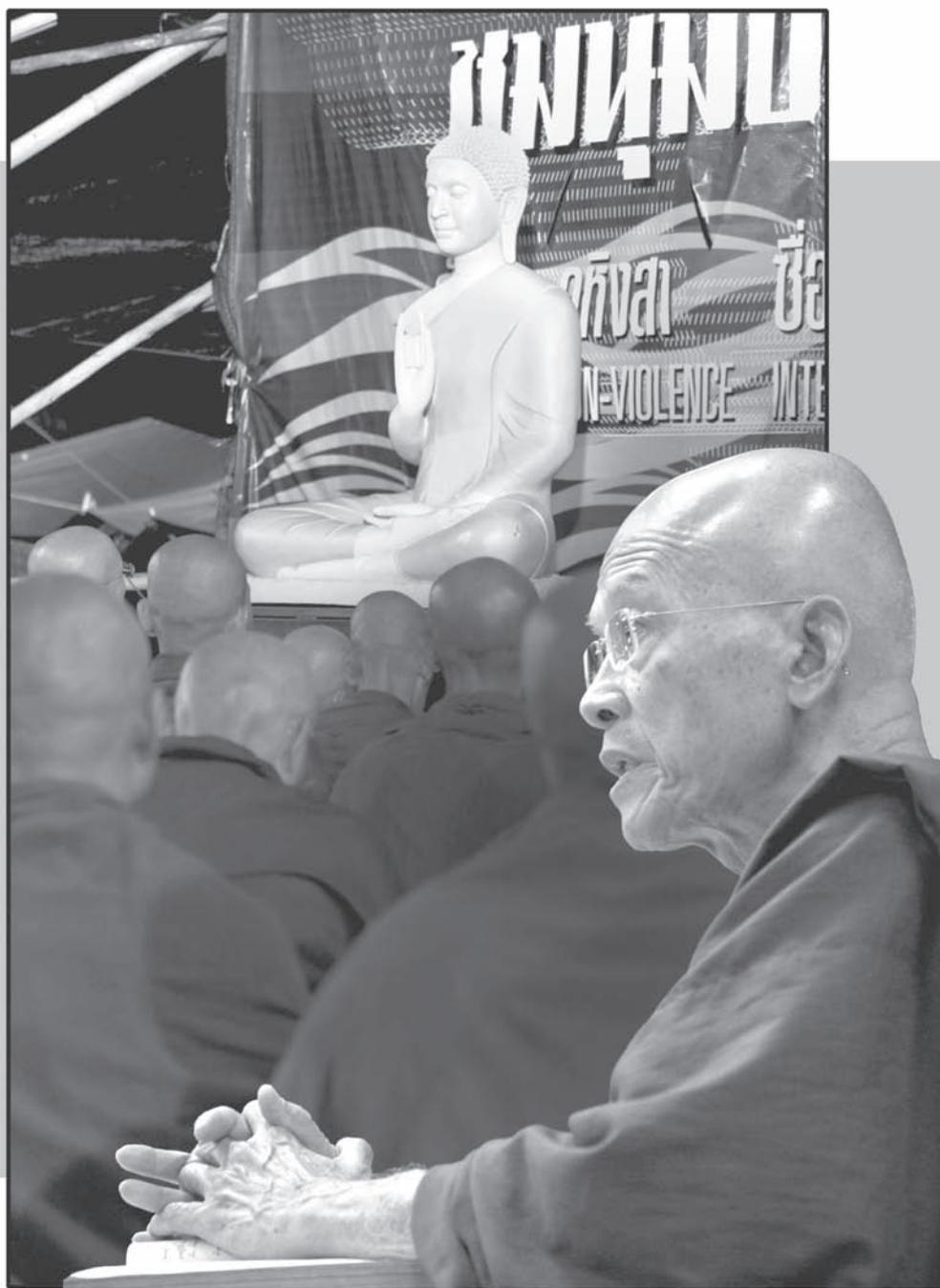
กรรมวิบากมีจริง

อาตมาก็ไม่รู้จะพูดยังไง เพราะอาตมาเองก็ไม่เก่ง ไม่วิเศษ ถึง
ขนาดจะเป็นเจ้าพนักงานที่จะมาแสดงอิทธิฤทธิ์อิทธิเดชอะไรต่ออะไรได้
แต่มีความรู้ความเข้าใจแล้วก็เอามาบอกมาอธิบายให้พวกเราฟัง ว่าพลังงาน
ทางจิตวิญญาณเป็นพลังงานสุดยอด ซึ่งสะสมเป็นกรรมเป็นวิบากยิ่งใหญ่
ของใครก็ของมันเรียกว่ากัมมัตสสะ ของใครทำก็เป็นของคนนั้น

เราทำบาปแล้วเราบอกว่าเราจะไม่เอาบาปมันไม่ได้ ขอยืนยัน
บาปนั้นเป็นของเรา มีคนเชื่อเรื่องนี้จริง ๆ จนกลัวการทำบาปน้อยมาก

แล้วเราก็จะต้องรับมรดกนั้นด้วย ไม่เอาก็ไม่ได้ คุณไม่ยอม
ได้บาปหรอก คุณอยากได้แต่บุญ คนก็หลงบุญทั้งนั้นแหละ มอมเมา

กันด้วยบุญอยู่ทุกวันนี้ จะเป็นจะตาย หลอกกัน

แต่คุณทำบาปโดยไม่รู้ ช้อนอยู่ในบุญโช่มัย !

เพราะฉะนั้นคุณทำแล้วเป็นของคุณ คุณต้องรับมรดก เรียกว่ากัมมทายาท

คุณเป็นทายาทของกรรมที่คุณทำ ไม่มีคนอื่น คนอื่นเป็นผู้รับมรดกกรรมของคุณไม่ได้ คนไม่เชื่อนี้คือคนไม่มีปัญญาจริง ๆ

คนที่มปัญญาจริง ๆ แล้วนี้จะเชื่อกรรมเชื่อวิบาก

พวกสายศรัทธาเนี่ย เขาเชื่อพระเจ้า พระเจ้าก็คืออำนาจวิบากของแต่ละบุคคล แล้วพระเจ้าของแต่ละคนนั้นก็คืออำนาจวิบากของตน

พระเจ้าคืออำนาจดี

แต่จริง ๆ แล้ว คนหลงอำนาจผีที่แปลงตัวเป็นพระเจ้า

ที่นี้คนไม่รู้ก็เลยสร้างแต่อำนาจผีใส่ตนเอง อำนาจผีเลยเป็นใหญ่กว่าพระเจ้าบางการตัวเอง พาเกิดพาเป็น พาทุกข์พาร้อนพาตกต่ำกันเป็นส่วนมากอยู่ในโลก แล้วมันเป็นพลังงานที่ต่ำ มันก็พาเลวพาตกต่ำ ซึ่งคนที่วิเศษก็ไม่รู้อย่างนี้ มันจึงซบซ้อนลับสนอยู่ในตนอย่างยิ่ง

นิทานคนสวนกับจอมทัพ

ยิ่งเอาตมาก็อธิบายไม่เก่งละนะ เช่น สมมุตินะ ฟังดี ๆ นะมันจะซื่อน เขาเลือกให้คุณเป็นคนสวน คุณนึกว่าคุณเป็นจอมทัพ

ฟังให้ดีนะ เขาให้คุณเป็นคนสวน คุณก็มีสิทธิ์แค่จอบแค่เสียม คุณหลงนึกว่าคุณเป็นจอมทัพ มีสิทธิ์มีอำนาจมามา

หลงจริง ๆ หลงว่าตัวเองเป็นจอมทัพ เสร็จแล้วก็ใช้อำนาจเกินจอบเกินเสียมทำร้ายทำลายอะไรใครไปหมด มันก็เป็นบาปของตัวเอง

แล้วคุณก็หลอกคนอื่นเลยนะ หลอกว่าจอบเสียมนี้เป็นอาวุธที่ยิ่งใหญ่ แล้วคุณก็ใช้อำนาจอันนั้นมอมเมาครอบงำหลอกใช้คาถา

เวทมนตร์เป็นผี (วีสั่งซารในใจของอาตมามันปรุรงหยาบเต็มคำว่าผีห่าชาตาน มัน
ปรุรงว้างัน เอาคำนี้ก็แล้วกัน คงไม่หยาบเท่าไทร่หรงอก เนาะ คำว่าเป็นผีห่าชาตาน)
แล้วผีห่าชาตานมันก็เที่ยวครอบงำหลอกคนไปหมด คนหลงมัวเมา
ถูกคาถาอาคม หลงตาม

เวทมนตร์ทำอะไรไม่ได้

เพราะฉะนั้นเราต้องมาเป็นลูกพระพุทเจ้าที่เวทมนตร์คาถา
อะไรก็ครอบงำเราไม่ได้

เราจะต้องเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะ มีปัญญาู้เท่าทัน

เป็นนักวิทยาศาสตร์ มนต์คาถานี้มาครอบงำเราไม่ได้หรงอก
ไม่ว่าจะมนต์เขมร มนต์บุรีรัมย์ หรือมนต์ทำเนียบอะไรก็ครอบงำเราไม่ได้

เราต้องพยายามรู้ความจริงพวกนี้ให้ชัดเจน

แต่พวกเรากลับไปจำยอม กลายเป็นคนตกในอำนาจมนต์คาถา
พวกนี้

ตื่นเสียทีเถอะ ตื่นจากที่ถูกครอบงำด้วยมนต์คาถาพวกนี้ แล้ว
มาช่วยกันเพื่อที่จะทำสิ่งที่ดี มาทำสิ่งที่ถูกต้อง ต้องใช้สติและปัญญาอันยิ่ง

พหุภาคีไม่เอา

ขณะนี้ประเทศชาติ ประเทศไทยเรากำลังไปดี ไปดีตรงที่ว่ามี
สงครามอันสวยงาม

สงครามครั้งนี้กำลังประกวตประชันกันในโลกนะ ที่อื่นเขาก็
ทำสงคราม หลายประเทศเขาก็ทำสงคราม

ประเทศไทยนี่อย่าโง่ไปหลงให้โอกาสประเทศอื่นเข้ามาจกฉวย
ไปเอาต่างประเทศเข้ามามีอำนาจ เป็นพหุภาคีเป็นอะไรต่ออะไรพวกนี้ อย่า!
เรามีอะไรตกลงกันแล้วก็จัดการกัน ถ้าเราจัดการกันแต่เพียง

ทวิภาคีมันง่าย เราเป็นเอกราชที่จะจัดการให้แก่ตนเอง อย่าเปลือง

เอาตมาเชื่อมั่นว่าเราจะจัดการในเรื่องทวิภาคีนั้น แม้แต่ที่สุดเราก็มีสิทธิในโลกที่จะจัดการทวิภาคีนั้นด้วยเราเอง และเรามีอำนาจพอที่จะจัดการด้วยเรียวด้วยแรงอะไรของเราแล้วแต่ด้วยทวิภาคีนี้ชนะ ๆ ๆ

แต่ที่ยังไม่ได้ชนะก็เพราะว่ามีผีมีหมอเวทย์หมอมนต์กำลังมาครอบงำให้ผู้ที่ไปทำงานที่จะชนะนี้ ถูกเวทมนตร์ของหมอผีกำลังครอบงำอยู่เท่านั้น...เท่านั้นจริง ๆ

ทวิภาคีดีแท้

แต่ถ้าปล่อยให้ทวิภาคีนี้ทำงาน เสร็จไปนานแล้ว ไม่ต้องถูกหมอผีครอบงำ ทุกคนทำหน้าที่ถูกต้อง หน้าที่ที่จะใช้แรงก็ใช้ หน้าที่ที่จะใช้ตุลาการก็ใช้ หน้าที่ที่จะใช้การทำงานส่วนนั้นส่วนนี้ ก็ทำให้ถูกต้องหน้าที่ตรง ๆ จบ ทุกอย่างเรียบร้อย

แต่ทุกคนถูกหมอผีเอาอำนาจครอบงำเสกเป่า นี้จะได้ยศได้ศักดิ์นะ จะได้ทรัพย์สินนะ นี้ติดสินบนเอาไว้แล้วจะได้สัมปทานตรงนั้นตรงนี้แล้วนะ เดียวจะได้สิ่งนั้นสิ่งนี้ เป็นเรื่องของโลกีย์เป็นเรื่องของอามิสโลกธรรมทั้งสิ้น

คาถามนต์ที่เขาเอาโลกธรรมอามิสเหล่านั้นมาหลอกเอาไว้แล้วก็ม गया หลงอ่อนเปลี้ยหมดเลย อ่อนแอหมดเลย ไม่ทำหน้าที่เต็ม

เพราะฉะนั้นอย่าให้เกิดเช่นนั้นขณะนี้อย่าให้ลูกมาเป็นพหูภาคีเป็นแค่ทวิภาคีนี้ก็ถูกต้องแล้ว

ถ้าสัญญา หรือว่ามันกำลังจะเกิดเป็นสัญญาทำให้เกิดสัญญาขึ้นมา แล้วก็มีคนที่จะมีอำนาจในสัญญาจะเกิดพหูภาคีทันที ก็อย่าให้เกิด

เมื่อเกิดพหูภาคี สัญญาเป็นสัญญา เขาก็ละลายละล้างแล้ว

ก็จะเหมือนลิเบียโดนตอนนี้

สมบัติเมืองไทยต่างชาติรู้หมด

เมืองไทยยังมีสมบัติ เมืองไทยยังมีทรัพย์ที่เขาอยากได้ ต่างก็
อยากแย่งชิง ก็รู้ ๆ กันอยู่

เพราะทุกวันนี้เป็นยุควิทยาศาสตร์ เขารู้หมดแล้วว่าแผ่นดิน
ตรงไหนมีทรัพยากร มีอะไรต่ออะไร รู้หมดแล้ว แล้วบอกว่าส่วนที่ไทย
เป็นเจ้าของอยู่ขณะนี้ มันยิ่งกว่าที่ลิเบียมี ซาอูฯ มียังมีไม่มากเท่า ตรงนี้
มากกว่าด้วย เอาละ เอาตามาไม่เป็นผู้รู้แจ้งเท่าไร รู้มาผิดถูกยังงี้ก็พูดไป

เพราะฉะนั้นก็ขอบอกว่าอย่าให้มันลุลกลาม ที่เอาตามาพูดนี้ไม่ได้
พูดในฐานะเป็นพระเจ้า แต่พูดในฐานะของบริบทแห่งความเป็นประเทศ
พูดในฐานะที่อยู่ในบริบทของประเทศไทย

เพราะฉะนั้นจะต้องทำให้ประเทศไทยนี้ ซึ่งจะเป็นประเทศที่มี
สาธารณโภคี เป็นประเทศที่มีเมตตาทายกรรม เมตตาวิกรรม เมตตา
มโนกรรม ที่จะช่วยโลกได้

เพราะประเทศไทยยังมีสมบัติ ทั้งสมบัติที่เป็นฟอสซิล ทั้ง
สมบัติที่จะเป็นอาหารการกิน เป็นสมบัติที่จะปลูกสร้างอาศัยเลี้ยงชีพ
อาศัยใช้สอยได้อยู่อุดมสมบูรณ์ แม้ในปัจจุบัน ในทุกวันนี้ก็ยังไม่พร่อง

เมืองไทยโคตรรวยรู้หรือไม่ ?

เมืองไทยนี้จะอุดมสมบูรณ์แล้วจะสร้างได้มากมาย ทั้งสมบัติ
ที่เป็นฟอสซิล ทั้งสมบัติที่เป็นสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนี้ ทั้งสมบัติที่จะสร้าง
ขึ้นทุกวินาทีใหม่ ๆ เป็นปัจจุบัน

เมืองไทยมีสมบัติสองชนิด สมบัติเก่ากับสมบัติใหม่ สมบัติ
เก่าก็มหาดาล สมบัติใหม่ก็เหมาะสม เป็นพื้นที่ที่จะสร้างสมบัติใหม่ได้

อย่างอุดมสมบูรณ์อย่างยิ่งที่จะเลี้ยงโลก อย่างไม่มีวันจบสิ้น เพราะภูมิประเทศพร้อมพรั่งดีสุดทั้งดินน้ำไฟลมอากาศอุดมภูมิกว่าแดนใดในโลก ไทยจะเลี้ยงโลกได้เพราะคนไทยมีธรรมชาติตา ไม่เป็นคนที่จะต้องไปเอาเปรียบเอาวัดใครเขา ไม่ต้องไปกอดขี่ข่มเหงใครเขา

แต่คนไทยจะมีความเกื้อกูลเอื้อเฟื้อเพราะมีจิตเป็นสาธารณะมีคติสมบัติที่มีเราจะแบ่งกันกินแบ่งกันใช้ แล้วก็จะไม่ไปทำลาย แม้แต่สมบัติที่เป็นฟอสซิลก็จะรักษาให้มันสั่งสมตัวมันไปให้นาน ๆ จะนำมาใช้ก็แต่พอสมควรเพราะมันเป็นสมบัติเกิดขึ้นได้ยาก มันก็จะสั่งเคราะห์ตัวมันเองไปตามเวลาวาระ มีใช้นาน ๆ ไม่ใช่รีบเอามาผลาญ รีบเอามาสุ่ยสุ่ยพุ่มเฟือย เอามาหลงเล่นบำเรอหรรษา สูญเสียพร่าทำลาย ไม่ทำ

ชีวิตพอเพียง

เราจะเป็นผู้ที่รู้จักลดส่วนประหยดมัธยัสถ์ ใช้แต่เพียงพอดี พอเหมาะตามที่ปราชญ์เอกคือพ่อของเราตรัสไว้ ว่าทุกอย่างจะต้องเป็นเศรษฐกิจพอเพียง จะต้องรู้ความพอเพียงที่สุดยอด ต้องรู้จักจริง ๆ ต้องรู้จักองค์รวมองค์ประกอบ แล้วก็รู้จักใช้ประหยดแท้จริง

ชาวโอกานี้เป็นมนุษย์ที่ฝึกจิตใจตามแบบพุทธอย่างสัมมาทิฐิ มาแล้วมีผลจริงซึ่งประจักษ์ตอนนี้ เป็นแบบอย่างของคนที่มีอัปปีจธรรมสันตคุณธิธรรม กินน้อย ใช้น้อย ไม่เอาเงินเดือน ไม่เอารายได้ส่วนตัว

ด้วยความสมัครใจ ด้วยความเป็นสุข ด้วยความเต็มใจที่มีชีวิตเสียสละเป็นประโยชน์อยู่ในสังคม อบอุ่นใจสบายกายอย่างแท้จริง

บางอย่างก็อดออมเอาเพื่อผู้อื่นซึ่งเรามั่นใจว่าเราอยู่ได้ เราไม่ทรุดโทรม มีบ้างบางครั้งขาดซ่องขาดเขิน แต่ก็ไม่ถึงกับลำบากยึดเยื้อที่อื่นที่เขาขาดแคลนไม่อุดมสมบูรณ์เพราะผลาญพร่าทำลายเล่นหัวกันเกินไป เอาไปอวดเอาไปทำลายเอาไปทำเพื่อเกินไป หลงหรรษา

หลงแสงฟุ้งไฟแสงสี้เสีียง สُرุ่มสรุ่ม หลงใหญ่หลงโตจนเกินขีดพอดี
ไม่รู้จักขอบเขตของความพอดีพอเพียง

สุดยอดของโลก

เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าเราเองเราเชื่อสมเด็จพ่อ อาตมาไม่รู้จะ
พูดยังไง ไม่ใช่ว่าอาตมาเป็นคนโง่คนหลง อาตมาว่าอาตมาก็มีปัญญาเท่าที่
อาตมาโง่แหละนะ อาตมารู้ว่าขณะนี้อะไรคืออะไรในความเป็นมนุษย์

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของไทยเราขณะนี้ เป็นสุดยอดของโลก
ขอภัยนะที่พูดนี้จริงจังนะ ไม่ใช่ว่าพูดไปตามประสาสังคมที่ต้องพูด

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราพระองค์นี้เป็นสุดยอดปราชญ์ของ
โลกจริง ๆ ซึ่งมีความซับซ้อนที่ลึกซึ้ง ทั้งความสงบเรียบร้อย เป็นผู้ดี
เป็นผู้ทรงงาน ขยันหมั่นเพียร เอาภาระกับประชาชน ไม่หลงสำเร็จสำเร็จ
เป็นกษัตริย์ประชาธิปไตยอย่างวิเศษทรงเป็นตัวอย่างของสารประชาธิปไตย

สุดยอดมนุษย์แล้ว แต่ไม่รู้จะอย่างไร คนมันมองไม่ออก ก็
ไม่รู้จะไปบังคับปัญญาคนให้มองออกได้อย่างไร แล้วเราเองเราก็จะมา
ทำลายสิ่งเหล่านี้ได้ไง?

เหมือนอะไร เหมือนไก่ได้พลอย เหมือนลิงได้แหวน เหมือน
หัวล้านได้หัว ะไรอย่างนี้

มันไม่รู้ค่า ก็คือยังโง่ ยังไม่มีภูมิปัญญาพอ ก็คือไม่เข้าใจใน
ความเป็นมนุษย์ชาติในความเป็นผู้เป็นคนเป็นสัตว์โลกที่ลึกซึ้งมันซับซ้อน

คุณสมบัตินุสโล

อาตมาเป็นโพธิสัตว์เรียนรู้ตามพระลัมมาสัมพุทธเจ้ามาไม่รู้
กี่ชาติ อาตมาจึงรู้ว่าพระพุทธเจ้าท่านศึกษาอะไร ก็เอามาพูดให้ฟัง

ท่านศึกษาความเป็นมนุษย์ ความเป็นสังคม แล้วท่านก็บรรลุ

สุดท้าย จบวิชามนุษย์ จบวิชาสังคมศาสตร์ รู้ว่าสังคมทั้งโลกนี้จะอยู่ยังไง
อย่างไรเหน็ดที่ที่สุดและพระองค์ก็ประทานสูตรมา อย่างสูตรวรรณะ ๔ ก็คือ
สูตรหรือทฤษฎีสาราณียธรรม ๖* พุทธพจน์ ๗ กิติ ซึ่งเป็นสูตรสำเร็จ
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดแล้ว

ถ้าสามารถทำให้จิตวิญญาณมนุษย์แต่ละคนที่อยู่กันแบบตัวใคร
ตัวมัน มาเป็นต่างก็ระลึกถึงกัน (สาราณียะ) ๑

เคยเกลียดชังโกรธแค้นกันมาเป็นมีความรักต่อกัน (ปิยกรณ) ๒

ต่างถือตัวถือดีไม่รู้จักเคารพกัน มาเป็นมีความเคารพกัน ๓

พากันแก่งแย่งชิงดีเอาเปรียบกันมาเป็นช่วยเหลือสงเคราะห์
กัน (สังคห) ๔

อยู่กันอย่างทะเลาะวิวาทกันมาเป็นไม่วิวาทกัน(อวิวาทะ) ๕

ไม่พร้อมเพรียงกันมาเป็นพร้อมเพรียงสามัคคีกัน (สามัคคียะ) ๖

และจากแตกแยกกัน มาเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เอกีภาวะ) ๗

**มนุษย์แต่ละคนมีคุณสมบัติอันนี้ มีให้ได้เถอะ ถ้ามีในตน
มากเกิน ๕๐ เปอร์เซ็นต์ขึ้นไป คนนั้นสอบได้เป็นมนุษย์ ผู้ใดเริ่มมี
๑ % ๒ % ก็เริ่มมีเชื่อมมนุษย์ ผู้ใดยังไม่มีคุณสมบัติพุทธพจน์ ๗ นี้
ผู้นั้นยังไม่มีเชื่อมมนุษย์ เป็นอมมนุษย์**

แต่สังคมใดมีคนชนิดนี้อยู่ในมวลประชาชน เอาละ ทำليب
ทำลิปขึ้นไปนี้ ยอดแล้ว

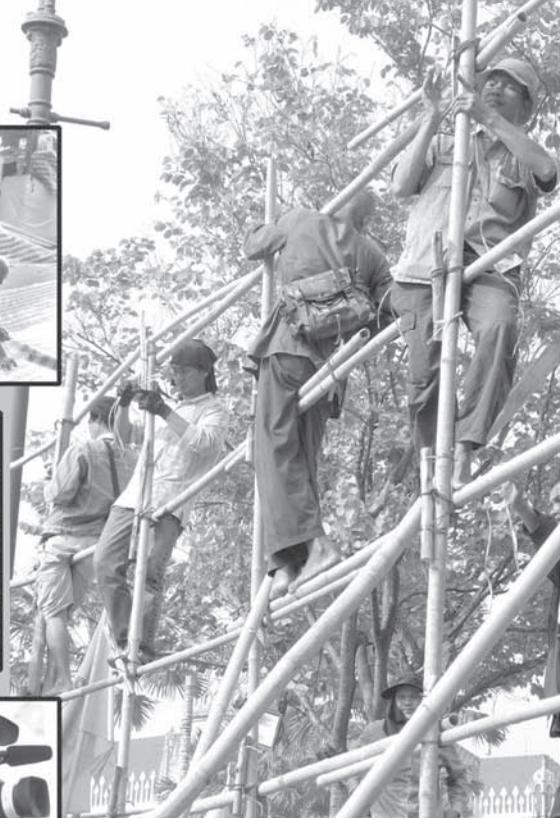
คุณธรรม-พฤติกรรมชาวอโศก

ขอภัยที่ต้องยกตัวอย่างชาวอโศก

---

* สาราณียธรรม ๖ ได้แก่ ๑. เมตตาภายกรรม ๒. เมตตาวจกรรม ๓. เมตตา
มโนกรรม ๔. สาธารณโภคี (มีทรัพย์สินเป็นสาธารณะบริโภคร่วมกัน) ๕. ศิลสามัญตา (มีศีล
เสมอสमानกัน) ๖. ทิฏฐิสามัญตา (มีความเห็นเสมอสमानกัน)

อย่างชาวอิตาลีนี่ เป็นคนมีจิตนิยามบำเพ็ญจนมีจิตวิญญาณ
ได้พัฒนามาเป็นคนที่มีความสมบูรณ์ คุณสมบัติพุทธพจน์ ๗ มีสาราณียะ มี
ปิยภระณะ ครุภระณะ สังคะหะ อวิวาทะ สามัคคิยะ เอกิภาวะ เป็น
ปึกแผ่นมีเอกภาพขนาดนี้ นี่เป็นองค์รวม

มีเอกภาพ เป็นปึกแผ่น นี่คือความสามัคคี เป็นความ
พร้อมเพรียง ชาวอิตาลีเป็นหนึ่งในขนาดนี้ มีจำนวนแค่นี้ละ แล้วก็
มีความสมบูรณ์ขนาดนี้ ไม่วิวาทกัน มีที่จิ้มแทงกันบ้างก็แค่ปากหอก (มุข-
ลัตตี) เราจึงมีรูปธรรมของสังคมกลุ่มชน มีพฤติกรรมให้เห็นได้เพียงแค่นี้

เพราะฉะนั้นขณะนี้ที่เราทำงาน ก็กำลังพัฒนาสังคมมนุษยชาติ
ชาวอิตาลีกำลังเป็นตัวพิสูจน์ ที่จะมีการสาธิตไปให้แก่สังคมโลก
ต้องขออภัยถ้าพูดใหญ่พูดโต อดใหญ่อดโต ต้องขออภัยจริง ๆ แต่
มันเป็นจริงเช่นนั้นเพราะโลกต้องการสาธิต โลกต้องการความเกื้อกูล
ช่วยเหลือ ต้องการสาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗

เพราะฉะนั้นคนที่สามารถที่จะปฏิบัติตนให้เป็นคนชั้นสูง เริ่ม
มาเมื่อระยะ ๔ ๖ ได้ เป็นคนที่มักน้อยสันโดษ เป็นคนที่ช่วยกันขัดเกลา
(สัลলেখ) ขัดเกลาตนเอง ขัดเกลาผู้อื่น

ทุกวันนี้เราก็ขัดเกลาผู้อื่นอยู่ด้วย แล้วก็ก็เป็นคนที่มีหลัก
เรียกว่ามีหลักเกณฑ์ประจำชีวิต คือมีศีลหรือวินัยหรือระเบียบระบบ
ที่นำมากำกับตนฝึกฝนจนบรรลุผลนั้น ๆ เรียกว่าฐตะ เป็นศีลเป็นวินัยเป็น
ระเบียบระบบที่แข็งแรง โดยไม่ต้องไปเอาระเบียบระบบใดมาบังคับก็ได้

ทุกคนมีระเบียบในวิญญาณ มีระเบียบในความสำนึก ตามศีล
เพราะฉะนั้นจึงเป็นพวก chaos ชั้นพิเศษ เป็นพวกดูเหมือน
ไม่มีระเบียบระบบตามโลกตามสังคมนัก แต่มีระเบียบระบบอยู่ในสำนึก
ไม่ต้องมาประกาศ ไม่ต้องมาบอกกัน

คนที่ยังบอกกัน ตั้งบังคับกัน คือคนที่ยังต้องศึกษาฝึกฝนอยู่

ขั้นสูงแล้วจะมีปัญญาจะมีสำนึกจะมีระเบียบมีระบบอย่างเป็น
ไปโดยธรรมชาติไม่ต้องตั้ง ไม่ต้องประกาศ ทุกคนรู้และทำเป็นระเบียบในตน
ทุกคนเป็นพวก chaos ที่ไม่ต้องมีการประกาศระเบียบ ไม่
ต้องมาประกาศระบบ ไม่ต้องมาแต่งตั้งระเบียบ ไม่ต้องมาแต่งตั้งระบบ
แต่มีระเบียบโดยไม่ต้องมีระเบียบ มีระบบโดยไม่ต้องมา
ประกาศระบบ แต่มันมีระบบของมันเอง นี่สุดยอด

ที่เอาตมาพูดนี้ไม่ใช่เล่นเล่น แต่เป็นความจริงที่เรากำลังพัฒนา
ตน และเพิ่มผลให้เกิดในมวลมนุษย ให้มันเป็นดังว่านี่ให้ได้

อโศกเราพากเพียรไปเถอะ จะได้สภาพ chaos ที่เป็น Unity
of diversity จะเป็นเอกภาพที่มีความขัดแย้งอันพอเหมาะ

ชีวิตต้องไม่เสียบ

เพราะโลกต้องมีความขัดแย้ง

ถ้าโลกที่มันเสียบหมดเลยไม่มีใครขัดแย้งใครเลยเรียกว่าโลกตาย
โลกเน่า โลกสูญ โลกไม่เกิดและโลกมีแต่จะเสื่อมทรุด สูญไปเลย

แต่ถ้าโลกที่ยังเจริญอยู่ จะต้องมีความขัดแย้งอันพอเหมาะ
จะต้องมีอุณหภูมิที่ไม่เท่าเดิม เปลี่ยนไปมา จะต้องมีเทคนิค ไม่ใช่สังคม
มีแต่ศูนย์ จะต้องมีย่อไรขัดเกล่าอย่างพอเหมาะ พัฒนาไปตามลำดับส่วน

นี่คือโลกเกิด โลกเจริญ โลกยังดำเนินไปได้อย่างดีอยู่

เพราะฉะนั้นในความเจริญย่อมยังอยู่ แต่แน่นอนมันจะต้องมี
วาระเสื่อม

แต่ตอนนี้เมืองไทยกำลังจะเจริญ และเจริญชนิดที่ไม่เหมือน
โลกียสามัญเขาเป็นมา เพราะฉะนั้นใครอย่าขบถ ใครอย่าต้านเลย อย่า
ทำมาเป็นลุ่มล้าง อย่ามาทำให้ความเจริญของประเทศไทยหรือสังคมไทย
ที่กำลังพัฒนามานี้ชะงัก อย่าทำให้ประเทศไทยสะดุดเลย

โอบามาร์ค Change

ก็ขอสรุปว่า วิธีการของการเมืองไทยก็ตาม ขณะนี้กำลังดำเนินมาถึงจุดสำคัญ ที่จะต้องเปลี่ยนแปลง เราไม่จำเป็นจะต้องเป็นเจ้าของของคำว่า change เขาจะตะโกนมาอีกฟากโลกหนึ่ง มาตั้งแต่โอบามา

แม้ในฟากโลกนี้ โอบามาร์ค ก็รับฟังเขาเถอะ

change คุณนั่นแหละเป็นตัว change ให้ได้

โอบามา change ไม่ได้หรอก - ไม่ได้!

โอบามาร์ค change เอะ ตื่นเสียที กลับเนื้อกลับตัว แล้ว ก็พยายามทำตามที่คุณรู้

อาตมาว่า โอบามาร์คนี่รู้ รู้ลึกซึ้งทุกอย่าง เปลี่ยนแปลงเถอะ แล้วประเทศไทยจะเกิดอภินิหาร จะเกิดปาฏิหาริย์จริง ๆ !

ยุบเลย โอบามาร์ค

อาตมาขอพูดนิดหนึ่ง จะยุบสภาก็ยุบ แล้วทำให้เกิดสุญญากาศเถอะ คุณโอบามาร์คทำได้ และมีหน้าที่ทำด้วย มีสิทธิพอด้วย ทำได้เป็นคนสวนที่ทำได้

มีสิทธินี้ทำให้เกิดสุญญากาศได้ เมื่อเกิดสุญญากาศแล้วจะปรากฏการณ์ใหญ่

ปาฏิหาริย์ของประเทศจะเกิดเอง ขอยืนยันขณะนี้ หรือใครจะช่วยโอบามาร์ค ให้เกิดอันนี้ให้ได้ก็ช่วยกัน

ประเทศไทยกำลังเข้าขั้นหัวเลี้ยวหัวต่อตอนนี้

อยากเห็นระเบิดโลกุตระ

เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อว่าเข้าใจที่อาตมาพูดไปในวันนี้ ประเทศไทยจะเป็นประเทศ change ก่อนใครในโลก

ปาฏิหาริย์อันนี้จะเกิด ยิ่งกว่าปรมาณู ยิ่งกว่าโหมาศอว์ก
ยิ่งกว่าระเบิดอะไรที่มันจะระเบิดยิ่งใหญ่ขนาดไหนก็แล้วแต่ จริง ๆ

ระเบิดลูกนี้จะเป็นระเบิดที่สวยงาม ระเบิดปรมาณูมันเป็น
ระเบิดที่สวยงามที่ตามองเห็น แต่มันโหด ส่วนระเบิดโลกุตรธรรมี่มันจะ
งดงาม หอมและสวย พราวเพริศ จริง จะเป็นรูปธรรมแบบนี้แหละ ซึ่ง
เกิดจากนามธรรมที่สวยงามที่สุดของโลกเลย

เอาตมาพูดสิ่งนี้ได้ ด้วยความมั่นใจในความเป็นโลกุตรธรรม และ
มั่นใจว่าพูดไม่ผิดด้วย ถ้าเกิดอย่างนี้จริงในประเทศไทย สาธุท่วมหัวจริง ๆ

นี่ไม่ใช่คำขู

เอาตมาไม่ใช่นักพยากรณ์ แต่เอาตมาเป็นนักวิทยาศาสตร์ทาง
จิตตามพระพุทธเจ้าที่เห็นของจริง เห็นเหตุปัจจัยทุกอย่าง เป็นอิทัปปัจจย-
ตา ทุกอย่างเป็นเหตุเป็นปัจจัย เพราะเหตุนี้จึงเกิดสิ่งนี้เพราะสิ่งนี้จึงเกิด
สิ่งนี้ เอาตมาเห็นอย่างนั้นจริง ๆ

แล้วที่เอามาพูด เพราะเห็นว่ามันถึงขั้นถึงเวลาแล้ว แต่ถ้า
พลาดโอกาสนี้ไป ประเทศไทยจะเสื่อมอย่างแรงร้าย เพราะอะไร เพราะ
คนจะไม่เชื่อว่าความสงบนี้สยบความเคลื่อนไหวได้ จะไม่เชื่อว่าคุณค่า
คุณงามความดีอันประเสริฐอันนี้จะสามารถสร้างซึ่งสิ่งประเสริฐในโลก
มนุษย์ได้ คนจะไม่เชื่อ คนจะเข็ด เพราะเหตุที่ประเทศไทยทำสิ่งที
ประเสริฐสิ่งที่ดีมาได้ถึงขีดนี้แล้ว แต่ถ้าไม่บรรลุป่าประสงค์ แนนอน
จุดที่สว่างที่สุดคือจุดที่มืดที่สุด

เพราะฉะนั้นถ้ามืดที่สุดไม่สว่าง จะมีมืดดักดานเลย มืดดับ

บทสรุปสุดท้าย

วันนี้เอาตมาตั้งใจเทศน์ในเรื่องที่ขึ้นต้นเลยบอกว่าชุมชนนี้เป็น

ถ้าไม่ออกรบ ๕๐ จะไม่พบสัจจะ

ชุมชนไทยคู่ฟ้าดิน เพราะฉะนั้นดินกับฟ้าต้องอาศัยกันและกันจริงๆ ผนึกกันไว้ได้จริงแล้วจะปรากฏผลอย่างประจักษ์ชัดลึกลับ

เพราะฉะนั้นจะอย่างไรให้ฟ้ากับดินประสานกันให้ดี ใครอย่ามาฉวยตรงกลาง อย่ามาหลงอำนาจ อำนาจเป็นของฟ้า ซึ่งดินเป็นลูกของฟ้า

คืนอำนาจไปให้แก่ฟ้า คืนอำนาจให้แก่ดินเถอะ อย่าหลงว่าอำนาจเป็นของตัวเลย ไทยเป็นของฟ้า ไทยต้องอยู่คู่ฟ้า ขอให้ฟังดี ๆ

เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าจะเห็นแก่ประเทศไทย จงพยายามเลิกทิวลึลึ เลิกความหลงผิด ชีวิตก็เท่านั้น เกิดมาแล้วก็ตาย แต่เราไปหลงในลาภยศสรรเสริญ ไปหลงในอะไรที่เป็นสมบัตินอกตัวไม่เข้าเรื่อง

จิตวิญญาณเรายังหลง ยิ่งละโมภ ยิ่งจะเอาให้ได้ จะเอาลาภยศ เอาสมบัติเอาอะไรต่ออะไร อำนาจมันคือผีร้าย

อย่าเลย พอเถอะ มีกันมากแล้ว!

สารภาพก่อนไม่มีแผ่นดินจะอยู่

อาตมามั่นใจว่าประเทศไทยมีเมตตาแม้เราทำผิดไปแล้วประเทศไทยก็จะอภัยกันได้

ขอให้สารภาพ ขอให้แก้ตัวเถอะ

ถ้าไม่แก้ตัว ไม่สารภาพชิตี - หนัก! ไม่มีแผ่นดินอยู่แน่นอน ถึงแม้จะมีแผ่นดินอยู่ ก็มีแผ่นดินอันเป็นนรก มีแผ่นดินอันร้อนร่า ไม่อยู่เป็นสุขทรอกขอเย็นเย็น!

เพราะฉะนั้นพอเถอะ หยุดเสียที ถ้าไม่หยุด ไม่มีอะไรแก้ไขได้ ขอเย็นเย็น ถ้าไม่หยุดไม่มีอะไรแก้ไขได้ ต้องหยุดเท่านั้นถึงจะแก้ไขได้!

ขอแสดงความยินดี
ครบรอบ ๑๗ ปี
“เราคิดอะไร”

● สิรินทิพย์ บุรณานัน

เข้มแข็ง แกร่งกำม มุ่งมั่น
กลั่นสารเพื่อสังคมต่อไป

● บัวโยแก้ว ลำภูอโศก

ถ้าไม่ออกกรบ ๕๒ จะไม่พบสัจจะ

ปาฐกถารีย์ การเมืองไทย

๑ เกรินทร์นำ

วันนี้วันที่ ๑๒ มิถุนายน ๒๕๕๔ ขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๗ ปีเถาะ เป็นวันที่เรามาชุมนุมประท้วงการทำงานของรัฐบาลและราชการครบ ๑๕๑ วัน เรามาทำงานเพื่อสังคม เรียกชื่องานว่า “งานการเมือง”

ซึ่งการเมืองขณะนี้กำลังเข้าสู่การสังเคราะห์ตัวกันอย่างสุดขั้ว เก่งทั้งตัวนักการเมือง เก่งในทางเสื่อมเสียนะ เก่งกาจทั้งในวิธีการเล่ห์เหลี่ยมมาก เพราะฉะนั้นวันนี้เอาตมาจะเทศน์เรื่องการเมืองโดยเฉพาะ และจะพูดกันให้ชัด ๆ ชัดในเรื่องอินโดนีในเรื่องที่ควรพูดถึงด้วยนะ

๑ บทกวีชื่อว่า

ก่อนจะเทศน์ เอาตมาขออ่านบทกวีที่เขียนเอาไว้ ที่จะลงในหนังสือ “เราคิดอะไร” เดือนกรกฎาคม คิดว่ามันก็เหมาะสมกับเวลา กวีบทนี้ชื่อว่า

พุทธที่สัมมา คือ ประชาธิปไตยสุดยอด

(๑) เจ็ดสิบเก้าอย่างแล้ว	เมืองไทย เอ่ยฮา
อธิปไตยอยู่ที่ใคร	วะเว้ย
ยกให้รัฐบาลไป	เผด็จเสรีจ กระจันนัฏ
แล้วประชาชนละเฮ้ย	หมดสิ้นสิทธิ์เสียง
(๒) เพียงแค่ชื่อใช้ว่า	ประชาธิปไตย- ไต่ยไวย
แต่พฤติรัฐริบ	อำนาจไว้
ชนทั้งวงรัฐยากชิบ-	เป้งสุด สุดเลย
รัฐบ่ส่งเสริมให้	สิทธิ์แท้แก่ประชาชน
(๓) แสดงว่าอำนาจนั้น	คนไทย
รัฐก้าจัดอธิปไตย	ไปสร้าง
ทำงคือสิทธิ์ชนไหน	รัฐสกัด กระจันเกล้า
ควรส่งเสริมเกิดกว้าง	ก่อก้าวโดยธรรม

(๔) ที่สำคัญยิ่งแท้	คือไทย
ต่างนับถือพุทธไป	ทั่วแคว้น
ประชาธิปไตยใน	พุทธยิ่ง สุดแล
คำตรัสศาสดาแมน	สดับแล้วพึงเห็น
(๕) เป็นธรรมสูงสุดล้ำ	ปรมัตถ์
หากประลูปฏิบัติ	จักแท้
ทรงอธิปไตยชัด	แจ้งยิ่ง
ประเสริฐกว่าใดแม่	แต่ชั้นโสดาฯ
(๖) ยิ่งกว่าเอกราชทั้ง	ทั่วไพท
ยิ่งกว่าสวรรคาลัย	เลิศแล้
ยิ่งกว่าอธิปไตยใด	ในโลก ทั้งปวง
คือประชาธิปไตยแท้	กว่าอ้างอิสรา.

“สมัย จำปาแพง”

๗ มิ.ย. ๒๕๕๔

นี่คือบทกวี “พุทธที่ล้มมา คือ ประชาธิปไตยสุดยอด”

๐ อธิปไตยแท้ต้องเริ่มจากโสดาบัน

อาตมาขอยืนยันว่าอารยธรรมของพระพุทธเจ้านั้น ผู้ใดบรรลุ แล้วจริง ก็เป็นจริงเป็นของแท้ หากประลูปฏิบัติ จักแท้ ทรงอธิปไตยชัดแจ้ง ยิ่ง ประเสริฐกว่าใดแม่ แต่ชั้นโสดาฯ

เพราะฉะนั้น แคะเริ่มต้นเป็นอาริยะชั้นโสดาบัน ผู้ใดบรรลุแท้ ๆ แล้ว ผู้นั้นจะมีคุณสมบัติ ยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน ซึ่งได้ใช้ภาษากรีกว่า

ยิ่งกว่าเอกราชทั้ง	ทั่วไพท
ยิ่งกว่าสวรรคาลัย	เลิศแล้

ก็หมายถึง เลิศยอดที่สุด จริงที่สุด
เลิศแล้ว นี่คือ เลิศยิ่งกว่าสวรรค์ใด ๆ หมด โดยเฉพาะเลิศกว่า
สวรรค์โลกีย์ ซึ่งไม่สามารถจะนำมาเปรียบเทียบกันได้ (นัตถิ อุปมา)
เพราะสวรรค์ของโสดาบันนั้นเป็นภูมิสวรรค์โลกุตระ

๐ อิสระโลกีย์อย่ามาพูด

ยิ่งกว่าอิธิปไตยใดในโลกทั้งปวง นี่คือความอิสรเสรีกว่าอ้างอิสร
ในโลกีย์ ที่รู้สึกตามภูมิโลกีย์เท่านั้น จึงเกินกว่าที่จะไปอ้างเอาอิสระในโลกีย์
ที่ไหน ๆ มาเทียบกัน

นี่เป็นอิสรเสรีภาพสุดยอดของพระพุทธเจ้าซึ่งเป็นหัวใจของประชาธิปไตย
แค่โสดาบัน ก็สุดยอดแล้ว อย่างนี้ ยิ่งสูงไปกว่านั้นก็คิดต่อเอาเอง

๐ นี่แหละประชาธิปไตยขนานแท้

ทำไมเอาตมาถึงบอกว่า*ประชาธิปไตยสุดยอด* ที่พูดเช่นนั้นก็เพราะว่า
มันเป็นธรรมะ เป็นธรรมาธิปไตย เป็นอิธิปไตยที่เกิดจากธรรมะ คุณธรรม
ที่แท้จริง ธรรมะคือสิ่งที่ทรงขึ้นในผู้นั้น ๆ ทรงไว้ในมนุษย์ มีในมนุษย์เท่านั้น
มนุษย์ผู้ใดได้ปฏิบัติธรรมจนกระทั่งสามารถตั้งขึ้นในตน เกิดทรง
ขึ้นเป็นคุณสมบัติที่แท้จริง เป็นคุณสมบัติอันหนึ่งเรียกว่าอิสระ เป็นคุณสมบัติ
แห่งความประเสริฐของความเป็นคน ซึ่งมีนัยสำคัญลึกล้ำ

๐ อย่าเข้าใจอิสระแบบกระเจอก ๆ

ไม่ใช่จะเข้าใจได้ง่าย ๆ อย่างที่เข้าใจกันอยู่ทั่วไปแล้วว่า อิสระ คือ
เราจะทำอะไรก็ได้ตามใจเรา ไม่มีอะไรมาต้านกัน

ผิดถนัดเลย !!!

นั่น..มันบ้าเรอ “อึดตา” ตนเองเต็มที ผู้มี “อึดตา” เต็มอำนาจต่างหาก

นั่นมันคือ ความเป็นทาสแท้ ๆ ทาสตนเองเต็ม ๆ

จริง ๆ นั่นก็คือ เป็นทาส “กิเลส” ของตนเอง

ถ้ายังต้องการจะคิดจะพูดจะทำอะไรก็ได้หมด ไม่มีอะไรในโลกหล้า
ด้านกันได้อันแล้วหลงว่า นี่คือ อิสระเสรีภาพ

นั่นแหละ “อัตตาธิปไตย” เต็มตัว เพราะฉะนั้น ต้องมีสัมมาทิฐิให้ได้

“อิสระ” จริงๆแท้ ๆ นั่น คือ คนที่เป็นผู้ลดละกิเลสออกไปจากใจได้
จริง เสรีแล้วก็เป็นผู้อิสระ ไม่เป็นทาสกิเลสอีกต่อไป อย่างถาวร

กิเลสซึ่งมีอยู่ในคนนี่แหละที่มันเป็นเจ้าเป็นนายตัวร้าย ทำลายตน
ทำลายสังคมนมนุษย์ ทำลายโลก ทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในโลก

ดังนั้น ถ้าคนไม่ศึกษาอันนี้ ไม่ละกิเลสอย่างจริงจังแล้ว แก้ปัญหา
ใด ๆ ไม่ได้สำเร็จล้มบรรณหรือ

◎ แก้ปัญหาแบบบรรเทาที่บรรลัย !

การแก้ปัญหาลังคมโลกีย์ที่เห็นว่าแก้ได้อยู่ นั่นคือ การบรรเทา
ชั่วคราว เอาโลกธรรมมาเฉลี่ยบำบัด “กิเลส” ให้ทั่วถึงและอย่าให้เหลือมล้ำ
กันนักหรือพยายามให้เท่าเทียมกัน ก็สงบชั่วคราว ไม่ใช่แก้ได้จริง

ยังเป็นบุคคลอยู่ในโลกยุคนี้ต่างก็มีกิเลสกันคนละมาก ๆ มารวมกัน
เพราะถูกยั่วย้อมมอมเมา ถูกปลุกเร้าหลอกลวงให้หลงติดหลงยึดหนักและหนา
ยิ่ง ๆ กว่ายุคก่อน ๆ อย่างเทียบไม่ไหวแล้ว

คนยุคนี้สมัยนี้จึงต่างก็บู้ยี้บู้ยำประเทศ บู้ยี้บู้ยำสังคมอย่างที่เป็น
ที่เห็น ๆ กันนี่แหละ ไทยเองขณะนี้กำลังจะบรรลัยกันแล้ว

◎ ไทยล้มเหลวเพราะ ๒ ข้ออุบาทว์ !

ประเทศไทยขณะนี้กำลังมีการบริหารประเทศอย่างล้มเหลวถึงที่สุด
แล้ว มีอธิปไตยสองข้อชัดเจนที่สุด ข้อหนึ่งคืออัตตาธิปไตย อีกข้อหนึ่งคือ

โลกาธิปไตย ทั้งสองขั้วนี้ไว้ “ธรรมาธิปไตย” ไว้ “อำนาจของธรรมะ” มี
แต่อำนาจของเดรัจฉาน สัตว์ยักษ์ผีमार

“อัตตาธิปไตย” คือ ตัวกูของกู กูต้องมีอำนาจเต็ม

“โลกาธิปไตย” คือ โลกธรรม คือ ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข
ต้องมีอำนาจเต็มในลาภยศสรรเสริญสุขโลกียให้เต็ม ๆ

ถ้าได้มากถึงขั้นเป็นใหญ่ทั้งโลก นั่นคือ เจ้าโลก มหาอำนาจ

นี่คือสองขั้วที่มีอยู่ในประเทศเราขณะนี้ ปรากฏอยู่ให้เห็นชัด ๆ ที่
หลงไหลมัวเมากันหนักมาก

ซึ่งที่จริง แม้แต่คนทั้งโลกทั้งหมดที่ยังไม่มีความเป็นโลกุตระ ก็คือ
คนที่สร้างอำนาจ ๒ ขั้วนี้กันอยู่ทั้งสิ้น ถ้าสังคมนั้นยังไม่เป็นโลกุตระภูมิ

๑๒ ขั้วอุบาทว์สร้างเกมมรณะด้วยการเลือกตั้ง

ประเทศไทยขณะนี้ มี “ของจริง” ขั้วหนึ่งคืออัตตาธิปไตยจำ ๆ ที่สุด
และไร้ธรรมาธิปไตยอย่างหนักอยู่ชัด ๆ

อีกขั้วหนึ่งก็โลกาธิปไตยจำ ๆ ที่สุดและไร้ธรรมาธิปไตยอย่างหนัก
เช่นกัน เห็นกันได้ชัด ๆ

สองขั้วขณะนี้กำลังแย่งชิงอำนาจกัน ด้วย “ยุทธวิธีการเลือกตั้ง” ขึ้น
มาครองประเทศอีกครั้ง เราต้องหาวิธีไม่ให้ทั้งสองขั้วมีอำนาจขึ้นมาใหญ่ได้อีก

๑๓ อัตตาธิปไตยคิดอย่างไร

อัตตาธิปไตยก็กัญนี้แหละใหญ่ จะเข้ามาใหญ่ทุกอย่าง ใหญ่อยู่คนเดียว
เป็นหนึ่งอยู่คนเดียว ข้ามหัวข้ามหูคนทั้งหลายทั้งปวง ยังไม่เข้ามาก็คุยก่อน
แล้วว่าจะมาใหญ่ ไม่เกรงฟ้าเกรงดินอะไรทั้งนั้น เข้ามาจะฆ่าทำตนใหญ่
ความผิดใด ๆ ของตนและของพวกตน ก็จะลบล้างให้หมด ฉันไม่ฟังใคร ใคร
ก็ไม่มีสิทธิ์ ฉันนี่แหละใหญ่ จะมาล้างทุกอย่าง แล้วก็ตั้งตนเป็นใหญ่ใน

ประเทศนี้ จะเปลี่ยนประเทศเป็นรัฐใหม่ด้วย จะมาช่วยประชาชน ซึ่งล้วนแต่หลอก ๆ หว่านล้อมให้ตายใจ จะทำอย่างไรกันอย่างนี้ต่าง ๆ นานา นี่คือความจริงที่ปรากฏขึ้นแล้วในประเทศไทย และนี่คือ อัตตาริปไตยตัวแท้

◎ โลการิปไตยก็ແ່ພອ ໆ ກັນ

ส่วนโลการิปไตยนั้นเอาหมด เอาทุกอย่าง ลากยศสรรเสริญโลกีย์สุข เก็บทุกเม็ดในโลก ตะกละตะกลาม เป็นยังงี้ก็ได้ จะเลวจะต่ำอย่างไรก็เอาทั้งนั้น ขอให้ได้เท่านั้น ตกเป็นทาสโลกธรรมอย่างไม่มีลิมิตลิมิตา แล้วก็ใช้อำนาจใช้เงินที่มีนั่นแหละ แย่งโลกธรรม แย่งเอาทุกวิถีทาง เอาทุกสายทุกตุลิละออง หลงโลกธรรมอย่างงี้หัวไม่ขึ้น หลงลาภยศสรรเสริญ หลงมิดหน้าหมดเลย ไม่มีดวงตา ตาถั่วตามัว ถึงขั้นเรียกว่าตาบอดก็ได้ ไม่มีปัญญาารู้สัจธรรม นี่คือนี่ที่ปรากฏขึ้นในประเทศไทยขณะนี้

◎ ธรรมาริปไตยในเมืองไทย

แต่ไทยก็ยังมี ยังมีพระสยามเทวาธิราช ยังมีธรรมาริปไตยหลงเหลืออยู่ในประเทศไทยบ้าง ธรรมะที่เหลือในประเทศไทยนั้น คือ ที่ยังเหลืออยู่เป็นของประชาชนกับของในหลวง ธรรมะที่มีอยู่ในประเทศไทยขณะนี้ แล้วก็พอดีประเทศไทยเป็นประเทศที่บริหารด้วยระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ไม่ใช่ประชาธิปไตยขาดเดียว

นี่คือความจริง ไม่ใช่ความบังเอิญ เป็นความพร้อมของสังคมประเทศชาติ และที่อาตมากล่าวเช่นนั้น ก็ไม่ได้เป็นการกล่าวอย่างโมเม

ในหลวงพระองค์นี้พร้อมด้วยธรรมาริปไตย และก็เป็นธรรมาริปไตยที่สุดยอด พระทัยดี เป็นผู้ดี ไม่ละลาบละล้วงใคร ทุกอย่างก็พยายามประณีประนอมอย่างสูงสุด ที่อาตมาเคยใช้คำว่า...ขอภัย ที่ต้องใช้ภาษาสามีญว่า... ท่านไม่ “ล้วงลูก” ในเรื่องต่าง ๆ ที่ควรจะล้วงหรือควรจะยับยั้ง

ท่านไม่ทำ ท่านปล่อยให้บริหารกันอย่างสุดฤทธิ์สุดเดชกันมา

๑๑ เกมปิดตาพาโชคของนักการเมือง

สถานิติบัญญัติ ที่เราเลือกส.ส.เข้าไปทำหน้าที่ เป็นสถาบันหนึ่ง คณะรัฐมนตรีฝ่ายบริหารก็เป็นสถาบันหนึ่ง ที่ต้องคานอำนาจกัน สถานิติบัญญัติ กับฝ่ายบริหารต้องคานกัน แต่ตอนนี้เขาไม่คานกันเลย ซ้ำมีหน้าฮั้วกันสุด ๆ

ในกลุ่มผู้ที่เป็นอัคราธิปไตยก็เคยแสดงอำนาจบาตรใหญ่มาแล้ว เป็นตัวอย่างให้เอาแบบ ครองงำสภาไปเบ็ดเสร็จเลย ยึดอำนาจทุกเรื่อง เขาทำมาเสร็จแล้ว แล้วตอนนี้ก็เร่งมือจะเข้ามาทำอีกให้หนักกว่าเก่า

ส่วนอีกขั้วหนึ่ง ก็เป็นโลกาธิปไตย ฮั้วกันไปหมด ปนกันไปหมด และกันไปหมดเลย ขอให้ได้รวมหัวรวมหางฉ้อฉลโกงกิน พวกโลกาธิปไตยยอมร่วมกับใครก็ได้แม้กับคนเลว รวมกันทั้งหมดไม่ใช่เอาเฉพาะตัวเองเป็นใหญ่คนเดียว แต่ซ่อนอยู่ในระบบ คือตัวกูของกูที่อาศัยระบบ ก็จะขึ้นมาเป็นใหญ่เหมือนกัน แต่เป็นใหญ่หรือไม่เป็นใหญ่ก็ไม่เป็นไรขอให้มอำนาจอันนี้แหละ เพื่อได้ลาภยศสรรเสริญสุข เสร็จแล้วก็รุมกันปล้นบ้านปล้นเมือง ปล้นหมดไม่ยั้ง ไม่ละอาย ใครจะว่าหน้าด้านก็ไม่สน

๑๒ ผู้ล้มเหลว

ขณะนี้ปรากฏชัดแล้วว่า ไม่ว่าสภาไหนขึ้นมา ก็เป็นสภาที่ล้มเหลว รัฐบาลไหนขึ้นมาก็เป็นรัฐบาลที่ล้มเหลวมาตลอด ล้มเหลวจริง ๆ อาตมาที่ไม่ได้ใส่ความหรอก แต่มันเป็นความจริง ที่พูดได้ และเทะหมดแล้วไม่ว่า คณะบริหารคณะนิติบัญญัติ ล้มละลายสิ้นแล้ว เหลือแต่ซากเนาเหม็น

๑๓ ตุลาการช่วยไว้

เมื่อสองสถาบันนั้นล้ม ก็เหลือสถาบันตุลาการใน ๓ สถาบันนี้สถาบัน

ตุลาการยังพอเป็นที่พึ่งที่พิงหวังได้ แล้วประชาชนก็ได้ใช้สถาบันตุลาการ
กันมาพอสมควรในช่วงการประท้วง ๑๙๓ วัน มันเป็นลัทธิธรรมเมื่อภาค
ประชาชนออกมาประท้วงตามหน้าที่ มันก็ไปเกิดอำนาจอธิปไตย เกิด
อำนาจออกฤทธิ์ไปตามประสา กระทั่งอำนาจตุลาการภักดิ์เสริมอำนาจช่วย
กั๊กรัฐบาลไปได้สองรัฐบาลคือ รัฐบาลสมัครและ รัฐบาลสมชาย นั่นแหละ
ตุลาการช่วยไว้

๑๑ ธรรมเนียมปฏิบัติของฝ่ายบริหาร

จริง ๆ แล้ว ๓ สถาบันนี้มีอำนาจเท่าเทียมกัน ประเทศไทยมีระบอบ
ประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข เพราะฉะนั้นเรา
ก็ปฏิบัติตามธรรมเนียมหรือปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือหลักเกณฑ์ของ
นิติรัฐนิติธรรม ประชาธิปไตยชนิดนี้โดยมีธรรมเนียมมา มีคณะบริหาร ที่
นายกรัฐมนตรีสามารถทูลเกล้าถวายขอพระราชทานเรื่องสำคัญของชาติ และ
รับสนองพระบรมราชโองการ แล้วรับบรมราชโองการมาปฏิบัติ

๑๒ ธรรมเนียมปฏิบัติของฝ่ายนิติบัญญัติ

แม้ประธานสภานิติบัญญัติก็มีศักดิ์ฐานะเป็นผู้ทูลเกล้าถวายขอ
พระราชทานเรื่องสำคัญของชาติ ในแต่ละยุคที่สำคัญ ๆ จะต้องมีนายกราบ
ทูลเกล้า มีประธานสภาฯ บ้าง ก็ทำกันมาแล้ว มีธรรมเนียม เคยทำมาแล้ว

๑๓ ตุลาการทำได้แต่ไม่ทำ

แต่ประธานตุลาการสูงสุดยังไม่เคยทูลเกล้าถวายขอพระราชทาน
เรื่องสำคัญของชาติที่ควรทำบ้างอย่าง ๒ สถาบันนั้น ซึ่งอาตมาก็เคยเห็น
ในหลวงทรงให้สัญญาณตุลาการมาตั้งหลายครั้งหลายคราว แต่เป็นเรื่อง
ของปฏิภาณตุลาการหรือเหตุอันใดไม่รู้ ท่านไม่กระตือรือร้น ในหลวงท่านทรง

กม.นิรโทษกรรม (หน้า 1) **ทศ. เรือยาว 40 คน** (หน้า 2) **รถออปอลตก ลอตเตอร์ หน้า 2**

ไทยธุรกิจ (หน้า 1) **รถออปอลตก ลอตเตอร์ หน้า 2** (หน้า 2)

สงฆ์ 7 คนไทย เข้าคุก บัวแก้ว รับ ถูกจับในแบคทีเรีย

แก๊งบ้อทหารน.ค. สาวเถกีนินฉิ่ง ในนาออกหมาย

กตท. ทศก 4 คน นักรบศร วิสัย ศศิกรย์ เอ็ม บีที

กสิกร บินจรรยา เพลส! แลโฉมศัพท์เด็ด ทศ. มีกัณฑ์ เกร็ง สายเคม พลน. ใจให้ ระเบิด ล้ำ สู่ศูนย์ นพ. ภิรมย์ กทม. เชนาฯ ใจจิง ญ. ตรี "พนัง" อุตสาหกรรม. 10. แฉ 7 คน ยึดค่า *

จากใจไทยรัฐสู่ผู้อ่าน

ไทย 100%

'เทือก' เต็มวิถีกาโลร์รัฐบาล

ผู้จัดการรายวัน ASTV

เจอนายกาหลอกชาวบ้านหยุดพูด 7 คน ถูกจับในเขตไทย ศิริโชคโกหกบ่อน้ำ UN

เจอนายกาหลอกชาวบ้านหยุดพูด 7 คน ถูกจับในเขตไทย ศิริโชคโกหกบ่อน้ำ UN

เจอนายกาหลอกชาวบ้านหยุดพูด 7 คน ถูกจับในเขตไทย ศิริโชคโกหกบ่อน้ำ UN

ถ้าไม่ออกรบ ๒๒ จะไม่พบสักจะ

ให้สัญญาออกมาหลายที เป็นรูปธรรมเลยตอนรับสั่งว่า บ้านเมืองตอนนี้เหมือนเรือกำลังจะล่ม หรือว่ามันเกิดวิกฤติมากแล้ว ท่านก็ตรัสเป็นนัยหลายที ศาลจะต้องช่วย ต้องพึ่งศาล เหลือตุลาการต้องช่วย อ้าว...ตุลาการก็ไม่ทำ ซึ่งอาจตามาว่าศักดิ์ฐานะของประธานศาลฎีกาก็เท่าเทียมกันกับนายกรัฐมนตรีกับประธานสภาฯ ตามนัยสำคัญนั้นศักดิ์สิทธิ์กว่าด้วยซ้ำ

เมื่อถึงครั้งคราวจะทูลขอให้พระองค์ทรงใช้พระราชอำนาจ ตามความเป็นจริงที่พระองค์ทรงดำรงฐานะเป็นตัวแทนแห่งอำนาจอธิปไตยแห่งรัฐและทรงเป็นองค์รัฐอธิปัตย์ ทรงเป็นประมุขแห่งรัฐ (The Head of State) ซึ่งในกาลที่เหมาะสมสูงสุดแก่ประเทศชาติ ก็น่าจะทำ ถ้าจริง ๆ แล้วตุลาการตอนนั้นจะทูลเกล้าก็ทูลได้ เหมือนอย่างกับนายกฯ เคยทูลเกล้า เหมือนอย่างกับประธานสภาฯ เคยทูลเกล้า แต่ท่านก็ไม่ได้ทำ ที่จริงตอนนี้ก็ทำได้

๑๐ พุทธกรรมใจของผู้ใหญ่บ้านเมือง

ก็ผ่านมาจากกระทั่งเหตุการณ์ล้างคมดุเดือดขึ้นมาเรื่อย หนักหนาขึ้นมาจากกระทั่งถึงขณะนี้ ก็เคียวขึ้นขึ้นมาเรื่อย ๆ ความล้มเหลวของสถาบันทางบริหารกับสถาบันของนิติบัญญัติก็ยิ่งชัดเจนเหมือนดุนุ่น

สภา ครม.ก็ออกมาสำแดงเดชอำนาจบาตรใหญ่กันขนาดหนัก สภานิติบัญญัติก็เหลวไหลหนีประชุม ไม่มีผลงาน มีแต่ว่ากันและทะเลาะด่ากัน หยาบคายกัน โทกตอแหลกันสารพัด ตุลาการก็ยังคงไม่ทำอะไรที่ควรจะทำเพื่อช่วยบ้านเมือง

เอาละ.. เอาตมาพูดหนักไปมากแล้ว ขอพักจุดนี้ไว้ก่อน ผู้ที่มีปัญญา ก็ไปคิดต่อ ระลึกต่อกันแล้วกัน

สรุปแล้ว ๓ สถาบันของประเทศเรา ช่วยชาติไม่ได้แล้วขณะนี้ ถ้าชินป่ล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป โดยนัยยะอย่างเดิมนี่ ประเทศชาติยิ่งจะทั้งล่มทั้งจม จนไม่เหลือซากอะไรให้กู้คืนอีก และคงจะละอะเทอะเหม็นไปตลอด

๑ เพราะหมดหวังจึงพึ่ง “โหวตโน”

คราวนี้ จึงเกิดปรากฏการณ์ “โหวตโน” ขึ้นมา เป็นปรากฏการณ์ที่ยิ่งใหญ่ อาตมาขอพูดเช่นนั้น ใครจะหาว่าหลงอะไรก็แล้วแต่ เมื่อพิจารณาเหตุผลพิจารณาเนื้อ พิจารณาความจำเป็นแล้ว ปรากฏการณ์นี้เราจะต้องมาช่วยกันโหวตโน

คำว่า “โหวตโน” นี้เป็นภาษาที่ ADVERTISING หรือด้านโฆษณา นี่เขาถือว่าเป็นคำคม เป็นวรรคทอง เป็นประโยคทอง โหวตโนนี่ เป็นคำทองซึ่งมันจะติดปาก ติดใจสังคม จะติดตลาดง่าย

คำว่า โหวตโน Vote No แม้จะเป็นคำภาษาอังกฤษก็ตาม คนชาวบ้านที่ไม่ค่อยรู้อิโหน่อิเหน่ออะไร ก็เหมือนนะ เหน่อภาษาอังกฤษ คราวนี้แหละ เข้าได้พูดภาษาอังกฤษบ้างละเว้ย “โหวตโน ๆ” แปลว่าอิหยังอิหยังหล่าบอกแมแน ก็ได้ขยายความกัน ก็ไม่ยากที่จะเข้าใจต่อไป นอกจากโหวตโนแล้ว ก็จะมีอุลตร้าแมนกากบาทนี้ขึ้นมาอีก คอยดูเด็ก ๆ ก็ตามผู้ใหญ่ก็ตาม ตอนนี้จะตกทายกัน..โหวตโน ๆ มันก็เป็นเครื่องหมายที่จะชี้ชัดว่าคืออะไรให้ทำอะไร ในช่วงเทศกาลเลือกตั้งนี้

๑ ปรากฏการณ์ตรีมูรติยุคโลกาภิวัตน์

จึงเห็นได้ว่าคราวนี้เกิดธรรมะ “ตรีมูรติ” ขึ้นแล้ว คือ ธรรมะ ๓ ประการที่ครองโลกอยู่ตลอดมา ตามสังขธรรม ตรีมูรติเป็นพลังอธิปไตยที่เป็นพลังอยู่ในโลก ๓ พลังทุกยุคทุกสมัย พลังที่ ๑ เรียกว่าพลังผู้สร้าง อีกพลังเรียกว่าพลังผู้ปราบ อีกพลังหนึ่งเรียกว่า พลังผู้ประสาน

พลังผู้สร้างคือพลังพระนารายณ์หรือพระราม ซึ่งเป็นองค์เดียวกันเป็นพระผู้สร้าง ส่วนพระผู้ปราบก็คือพระคิเวหรือพระอิศวร ส่วนพระผู้ประสาน คือพระพรหม พระพรหม-พระคิเว-พระนารายณ์ นี่คือตรีมูรติ ที่เป็นอำนาจใหญ่ครองอยู่ในสังคมโลกมนุษย์มาแต่ไหน ๆ เป็นนามธรรม

เป็นอนิจนัตถะ เป็นสิ่งที่คนมีภูมิปัญญาถึงจริงก็รู้ได้ ผู้ไม่มีภูมิปัญญาถึงก็ไม่อาจจะรู้ด้วยการคิดการเดาการใช้เหตุผลได้ แล้วก็เป็นบุคลาธิษฐานไปดุเป็นนิยาย เป็นเรื่องเล่า นิยายรามเกียรติ์ นิยายมหากาพย์อะไรไปอย่างนั้นแหละ แต่จริง ๆ แล้วเป็นเรื่องของนามธรรมที่เกิดที่เป็นอยู่ในโลกชั้นปรมาตถ์ลัจจะ คือ สงครามของอัสตาริปไตย-โลกาธิปไตย-ธรรมาธิปไตย

๑ บุคลาธิษฐานตรีมูรติในเมืองไทย

ขณะนี้ในประเทศไทย มันปรากฏอย่างประจักษ์ชัดขึงที่อาตมากล่าวแล้วว่า เป็นความล้มเหลวของประชาธิปไตยอย่างสำคัญในประเทศ

ฝ่ายหนึ่งนั้นต่อสู้เพื่อสนองกิเลสอัสตาริปไตยอย่างสุดเหวี่ยง ซึ่งอยู่ในพฤติกรรมของพระคเณศ เป็นอัสตาริปไตย ต่อสู้เพื่อปราบคู่ต่อสู้ให้ได้

อีกฝ่ายหนึ่งก็ต่อสู้เพื่อสนองกิเลสโลกีย์ สอนองกิเลสโลกธรรม ๔ กันสุดฤทธิ์สุดเดช ซึ่งอยู่ในพฤติกรรมของพระนารายณ์ เป็นโลกาธิปไตย ต่อสู้เพื่อรักษาบัลลังก์ที่ตนเองครองอยู่หรือสร้างมาให้แก่ตนครองได้แล้ว

ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งก็ต่อสู้เพื่อธรรมะ คือ เพื่อสนองมวลมนุษยชาติเองอย่างมุ่งมั่นตั้งใจ แม้จะด้อยอำนาจด้อยแรงด้อยหมู่มวลที่มีปัญญารู้ด้วยเห็นด้วย

แต่ประเทศไทยก็ยังมีธรรมะเหลือค้ำจุนประเทศอยู่ในพฤติกรรมของพระพรหม เป็นธรรมาธิปไตย ต่อสู้เพื่อจัดสรรให้เป็นธรรมแก่มวลมนุษยชาติ

๒ จากผู้สร้างหนึ่ง แดกขยายเป็นสาม

จริง ๆ แล้วโดยสามัญปริยายคนเชื่อปรัมปราอยู่แล้วว่า พระพรหมเป็นผู้สร้างทุกอย่างในมหาจักรวาล เทวนิยมแบบนับถือพระเจ้าองค์เดียวแต่เดิมก็คือพระพรหม เป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่แต่แรกเริ่ม ต่อมาก็มียุทธธรรมเห็นความจริงที่แตกต่างเพิ่มขึ้น จึงเกิดตรีมูรติ มี ๓ พฤติภพนั้นขึ้นมา

๑๐ พระพรหม-สยามเทวาริราช-ธรรมาธิปไตย ตัวเดียวกัน

ที่นี่ เมืองไทยเรานั้น ผู้สร้างก็สร้างด้วยกิเลส ผู้ปราบก็ปราบด้วยกิเลส มันก็ล้มเหลว ก็เลยเหลือแต่ธรรมะเป็นพระผู้สร้างจริง เป็นพระผู้ปราบจริง ตอนนี่ธรรมะกำลังจะมาปราบอธรรม เป็นธรรมาธรรมะสงคราม เพราะธรรมะมันละเทะเป็นอธรรมหนักมากแล้ว เพราะเมืองไทยยังเหลือพระพรหมหรือพระสยามเทวาริราช ยังเหลือธรรมาธิปไตย ธรรมาธิปไตยที่ว่านี่ก็คืออำนาจที่เป็นธรรม ไม่ใช่อธรรม

๑๑ รัฐบาล ๒-๓ คณะที่ผ่านมากำลังทำให้ไทยเสียแผ่นดิน

เมืองไทย ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข อำนาจจึงอยู่ที่ประชาชนผู้มีสิทธิ์ธรรม กับประมุข คือพระมหากษัตริย์ ในรัฐธรรมนูญก็ระบุชัดเจนมาแต่ไหนแต่ไร มีมาตลอดกาล ในมาตรา ๑ บัญญัติว่า ประเทศไทยเป็นราชอาณาจักรอันหนึ่งอันเดียวจะแบ่งแยกไม่ได้ แต่มาถึงวันนี้แล้วกำลังจะถูกแบ่งแยกไปแล้วก็กำลังถูกผู้บริหารจะแยกแผ่นดิน ทำให้เสียความเป็นหนึ่งเดียวไป

เรื่องนี้มีความลึกซึ้งซับซ้อน ผู้ไม่รู้จักความจริงทั้งสองฝ่าย ที่อาตมาพูดไปแล้วนั้น ฝ่ายอธิตาธิปไตยไปก่อเรื่องนี้ ฝ่ายโลกาธิปไตยก็ไปก่อเรื่องนี้ให้เสียหายรุนแรงทั้งคู่ ทำให้แผ่นดินจะถูกแบ่งแยกไทยจะเสียแผ่นดินซึ่งผิดตามรัฐธรรมนูญมาตราที่ ๑ ซินป่อยไป ก็แจ้งแน่ ไม่ใช่เสียแผ่นดินเท่านั้นจะเสียสมบัติอะไรอีกเยอะแยะ โดยเฉพาะอำนาจอธิปไตยของไทย

๑๒ ความหมายของมาตรา ๒ ในรัฐธรรมนูญ

ตอนนี้อำนาจอธิปไตยของไทยเสียไปมากมาย มาตรา ๒ ประเทศไทยมีการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ระบอบประชาธิปไตย ก็คือ ประชาชนเป็นอำนาจใหญ่ และมี

ถ้าไม่ออกรบ ๖๖ จะไม่พบสังจะ

พระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ประมุขคือหัวหน้า ก็หัวหน้าอำนาจใหญ่
สรุปแล้วพระเจ้าอยู่หัวก็ยิ่งทรงเป็นใหญ่ที่สุดในอำนาจอธิปไตยของ
ประชาชนอยู่นั้นแหละตามบัญญัติรัฐธรรมนูญ ตามกำหนดกฎเกณฑ์ของ
สังคมประเทศไทย

๑๐ ประชาชนส่งผ่านในหลวง

ซึ่งถ้าจะใช้อำนาจอะไร ให้เป็นประโยชน์ขึ้นในประเทศ ก็คือประชาชน
เป็นผู้รู้เห็นเป็นมติ เพราะประชาชนทั้งประเทศเป็นเจ้าของอำนาจรวมกัน
ทั้งหมด ที่สุดก็ไปที่ประชาชน แต่จะ ให้ประชาชนทั้งหมดมายืนยันพร้อมกัน
มาแสดงออกพร้อมกัน ซึ่งโดยรูปธรรมของความเป็นตัวตนบุคคลมารวมตัว
กันแสดงตัวพร้อมกัน มันทำไม่ได้

โดยลัจจะแล้วประชาชนทั้งประเทศจะมาแสดงตัวพร้อมกันทั้งหมด
ไม่ได้หรอก ประชาชนตั้ง ๖๐ ล้านกว่าคน จึงต้องมีระบบวิธี

๑๑ ๒๕ พระชันษาทรงเป็นแบบอย่าง

ในหลวงพระองค์นี้แหละทรงเป็นศูนย์รวมที่แท้จริง เป็นในหลวงที่
ทรงทศพิธราชธรรม พระองค์เป็นพ่อของประเทศไทย และที่ทรงงานทรงราชกิจ
มาตลอด ๒๕ พระชันษา บริหารปกครองมานี้ ก็เป็นที่ยอมรับกันทั่วประเทศ
รับรองไปทั่วโลกด้วยซ้ำ ไม่ใช่แต่ในประเทศไทย มีหลักฐานยืนยันพร้อม
ไม่ใช่พูดปากเปล่า ไม่ใช่เสแสร้ง ไม่ใช่สร้างภาพ ถึงจะทรงประจวบ ก็ยัง
ทรงงานอยู่ตลอดเวลา นี่เป็นเรื่องจริงที่สุดยอด

๑๒ ความหมายของพระสยามเทวาธิราช

นอกจากนี้ อาตมาว่า โชคดีที่ประเทศไทยยังมีพระสยามเทวาธิราช
ซึ่งก็คือพลังของชาติ นั่นก็คือพลังของประชาชนที่ยังมีธรรมะนั่นเอง ยังเป็น

พลังงานทรงอธิปไตย เป็นอำนาจเป็นแรงพลังทางธรรม ธรรมมาธิปไตยคือ พลังทางธรรม ที่ช่วยประคองประเทศมาจนถึงวันนี้ ประชาชนยังเป็น ประชาชนที่มีจิตวิญญาณซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ รักษาดี รักประเทศ แม้ยังมีกิเลส เห็นแก่ตัวอยู่บ้าง แต่ก็ไม่เห็นด้วยแน่กับความเห็นแก่ตัวของผู้ยึดอำนาจไป ได้อย่างมากจาก “เกม” ประชาธิปไตยจอมปลอมได้ แล้วเอาไปใช้เพื่อ กิเลสของตน เพื่อความเห็นแก่ตัว ทั้งที่เป็นอำนาจเห็นแก่อดีตอย่างยิ่ง ใหญ่จัดจ้านที่ชื่อว่า อัตตาธิปไตย ทั้งที่เป็นอำนาจที่ร่วมกันทั้งลภยศ สรรเสริญสุขร้ายเลวยิ่งกว่าแรงลง ที่ชื่อว่า โลกาธิปไตย

๑ พันธมิตรเตือน อย่าหลงลม

ในคราครั้งนี้ชาวเราพันธมิตรฯ มีโอกาสก็ขอเตือนประชาชนคนไทย ทุกคนให้รู้ให้ตื่น อย่าหลับไหลจนสิ้นชาติสิ้นประเทศนะ อย่าหลงลมพวก อัตตาธิปไตย อย่าหลงลมพวกโลกาธิปไตย จงมองให้เห็นธรรมะ เห็นให้ชัดเจน ว่า ประเทศไทยกำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ อะไรกำลังจะเกิด ประชาชน คนไทยก็ช่วยกันอยู่แล้ว

๒ การปกครองสากลเป็นไฉน?

ที่นี่ วิธีบริหารประเทศ หรือวิธีปกครองที่ใช้กันอยู่เป็นสากลในโลก ประชาธิปไตยเขาก็อาศัยเป็นสภาพ มีหมู่บ้าน มีตำบล มีอำเภอ มีจังหวัด หรือมีรัฐถ้าเป็นประเทศที่เป็นสหรัฐ เขาก็เป็นรัฐ ประเทศที่ไม่ใช่สหรัฐ ประเทศที่เป็นราชอาณาจักร ก็มีจังหวัด ในจังหวัดก็มีผู้ที่ดูแลบริหารทำงาน รับผิดชอบก็คือผู้ว่าราชการจังหวัด ถ้าเป็นประเทศที่เป็นสหรัฐเขาก็เป็นผู้ว่าการรัฐแต่ละรัฐ ถือว่าเป็น “ตัวแทน” ของประชาชนที่จะไปทำงาน เพื่อประชาชน ของแต่ละรัฐ

ไม่ใช่ไปทำงานเพื่อตนเอง เพื่อพรรคของตนเลย

ถ้าไม่ออกกรบ ๖๘ จะไม่พบสังฆะ

๑ ย้ำข้าราชการไม่ใช่เจ้านาย

ส่วนประเทศไทยเป็นราชอาณาจักร ก็เป็นแต่ละจังหวัด ตัวแทนแต่ละจังหวัดก็คือผู้ว่าราชการจังหวัดของแต่ละจังหวัดและตัวแทนระดับรอง ๆ ๆ ลงไปเป็นลำดับ เรียกว่า “ข้า” ราชการประจำ ก็คือผู้รับใช้ประชาชน ซึ่งก็คือผู้แทนประชาชนอยู่ดี ทำงานดูแลผลประโยชน์ความเป็นอยู่สุขของประชาชน ไม่ใช่เจ้านาย อย่าหลงผิดว่ามีอำนาจบาตรใหญ่ที่มีสิทธิ์เหนือประชาชน แย่งประโยชน์ไปเกินกว่าที่เป็นรายได้เลี้ยงตนหรือเป็นสวัสดิการอันไม่น้อยเลย (ข้อคิดด้วยซ้ำ) นั้น เป็นอันขาด ทรัพย์ของชาติของส่วนกลางเป็นของประชาชน ซึ่งได้แบ่งสัดส่วนให้แล้ว เป็นค่าทำงาน “แทน” ประชาชน เป็น “ตัวแทน” ประชาชนจริง ๆ ไม่ใช่ “ตัวจริง” ที่ในประเทศไทยนั้น เรียกว่า “ข้า” ราชการ ตามนัยแห่งความเป็น “ราชอาณาจักร” โดยกรรมวิธีปฏิบัติถือว่า “ราช” เป็นผู้เลือกตั้งโดยอ้อม หรือแต่งตั้งโดยตรงนั่นเอง

๑ บุคลากรบริหารประเทศเข้าชั้นวิกฤติ เราจะแก้ไขกันอย่างไร

ที่นี้เข้าเรื่องสำคัญ เรื่องประชาธิปไตย คือ ตอนนี้เรากำลังอยู่ในช่วงที่เราไม่ต้องการ “ตัวแทน” หรือคณะบริหารประเทศ ซึ่งเป็นข้าราชการ เป็นนักการเมืองที่เราเห็นแล้วว่า ใช้ไม่ได้ อยู่ในชั้นเลวร้าย มาให้เราเลือกอยู่ขณะนี้ เราก็จะต้องใช้สิทธิ์ ตามระบบวิธีเลือกตั้งสรรหาผู้ที่จะเป็นตัวแทน แล้วตัวแทนก็เข้าไปตั้งคณะที่จะบริหารประเทศเป็นคณะรัฐบาล เป็นคณะรัฐสภา ดังที่กระทำการมา ซึ่ง ณ บัดนี้ เราได้คำตอบชัดเจนยิ่งแล้วตอนนี้ ว่ามันล้มเหลวอย่างสิ้นเชิง ปล่อยให้ทำงานไม่ได้ เมื่อทำไม่ได้ก็ต้องเอาใหม่ จึงต้องล้างหน้าไฟ “การเมือง” ชนิดนี้กันไปก่อน

๑ สร้างปัญหาให้ประชาชน

จากนั้นก็คอยทำให้ประชาชนเข้าใจ แล้วจะรู้จักการเลือกตั้งที่ถูกต้อง

การเลือกตั้งนั้นประชาชนต้องมีปัญญา รู้ ไม่ใช่ทำไปเพราะถูกครอบงำ ถูกซื้อ หรือถูกอำนาจบังคับข่มเหงให้ไปเลือกคนนั้น พรรคนี้ การเอาเงินซื้อ เอาเงินฟาด เอาอำนาจกดขี่ จนกระทั่งประชาชนถูกครอบงำผิด ๆ จนเป็นทาส มันไม่ใช่ประชาธิปไตย อาตมาเคยบอกแล้วว่าประชาธิปไตยที่แท้จริงนั้น แม้แต่ออกไปหาเสียงให้แก่ตัวเอง มันก็ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยเลย

๑ เมื่อถึงเวลา ประชาธิปไตยไม่ต้องการเสียง

ประชาธิปไตยคือ ประชาชนเขาจะรู้จักคนที่เขาจะเลือก ประชาชนเขาจะรู้โดยไม่ต้องไปหาเสียง ไม่ต้องไปตะโกนโหวกเหวกว่าเลือกผมนะครับ เลือกดิฉันนะคะ ดิฉันจะหาอันนี้ให้ หรือเลือกดิฉันไป ดิฉันจะประเคนอันนี้ให้ อย่างนี้มันติดลึนบนกันนี้หว่า เสร็จแล้วก็ทำไม่ได้ดังที่พูดหรอก ถึงแม้จะทำ ก็ทำอย่างซบซ้อน จะทำอย่างที่คุณเห็นนี้แหละ ทำอย่างประชานิยม แล้วก็คอร์ปชั่น คอมมิชชั่น จนทำให้ประชาชนเดือดร้อนยิ่งขึ้นทุกหย่อมหญ้า นี่แหละที่เขาปฏิบัติมาแล้ว เราก็เห็นพฤติกรรมมาแล้ว เหลวไหลลึนดี

๑ หยุคยังขบวนการอัปยศเดี๋ยวนี้ !

เพราะฉะนั้น เราต้องยุติ ต้องหยุดกระบวนการนี้ให้ได้ จะต้องเปลี่ยนแปลงจริง ๆ เราจะเปลี่ยนแปลงก่อนอเมริกา อเมริกาเขา CHANGE ได้ โดยเขาเปลี่ยนแปลงให้คนผิวสีขึ้นไปเป็นประธานาธิบดี นั่นก็เป็นการเปลี่ยนแปลงของเขาชนิดหนึ่ง แต่ของเรานี้จะเปลี่ยนแปลงประชาธิปไตย เราจะเปลี่ยน เราไม่เอาประชาธิปไตยแบบที่เป็นอยู่ที่นี่ ได้พยายามกันมา ๗๙ ปีแทนที่จะเจริญ แต่ล้มเหลวถึงขั้นร้ายกาจ พอที เราจะเอาใหม่

๑ ตุลาคมปฏิวัติอันรุนแรง ประชาชนต้องออกแรงให้มากขึ้น

ที่นี่ วิธีจะกระทำ ประชาชนก็ยืนหยัดยืนยันมาประท้วงตั้งแต่ช่วงมี

ตุลาการภิวัฒน์ได้ช่วยเราผ่านมานั้น สามารถพัฒนาได้มาแล้วตามลำดับ จนกระทั่งตอนนี้ที่ดูเหมือนว่าจะให้ตุลาการภิวัฒน์ช่วยก็ดูเลือน ๆ ลาง ๆ ทำไม่ได้ซะแล้ว ช่วง ๑๙๓ วันมาแล้วนั้นที่ตุลาการภิวัฒน์ยังช่วยได้ ตอนนี้ประชาชนต้องช่วยตนเองให้มาก จะต้องสร้างประสิทธิภาพของประชาภิวัฒน์ ซึ่งเป็นอำนาจประชาชนอย่างแท้จริง ที่จะไปเปลี่ยนแปลงให้เกิดผู้บริหาร คณะบริหาร คณะสภาที่ดีใหม่ ซึ่งก็คือ “ตัวแทน” พวกเราที่จริงนั้นแหละ ที่ไปทำงานรับใช้ประชาชนจริง ๆ

ที่นี่จะทำยังไง

๑ มาช่วยกันล้างไฟ สักคั่นคนเลว

ขณะนี้ เราก็กเลยจะล้ม จะล้างไฟ จะไม่ให้มีเลือกตั้ง เพราะถ้าเลือกตั้งก็ได้คณะเก่า ประเภทอปริยไปจัญไรมาอย่างทีพุดกันว่า หนีเลือกก็ปะจระเข้ ตามภาพที่พวกเราพยายามสื่อให้ประชาชนรู้ ด้วยศิลปะวิธีหลายประการ อยู่ขณะนี้ ว่ามันเป็นเช่นนี้จริงมั๊ย ถ้าจริงก็ต้องทำความเข้าใจให้แก่ประชาชน เข้าใจว่าอย่าไปเลือกเลย อย่าไปหลงตามเกมของผู้บริหารเลว ๆ อย่างนั้นอีก

เราจึงเสนอไม่เลือกผู้ใดเลย สรุปแล้วก็คือ ชวนกันล้มล้างการเลือกตั้ง ครั้งนี้ให้ได้ โดยใช้โหวตโน (vote no) เป็นวิธีที่เราค้นพบว่าเหมาะที่สุดขณะนี้

ซึ่งเหตุการณ์ที่เราต่อสู้ประท้วงผ่าน ๆ มา ยังไง ๆ เขาก็ต้องดันทุรัง ให้การเลือกตั้งแบบเก่า ๆ ทีเลวยิ่งกว่าเก่าเกิดจนครบกระบวนการแหละ ถ้าเลือกตั้งจนเสร็จออกมาได้จริง ๆ คะแนนก็จะเป็นตัวตัดสิน

๒ อานิสงส์โหวตโนเห็นจะ ๆ

ที่นี่ ถ้าประชาชนไม่ไปช่วยกันลงคะแนน โดยช่วยกันโหวตโนให้เต็มที่จริง ๆ ก็จะไม่มียพลังอำนาจของประชาชนมากพอที่จะไปอ้างไปต่อรอง กับคณะที่เขาเลือกตั้งมาได้เลย ยกตัวอย่างเป็นตัวเลข เช่น ถ้ามีคนประมาณ

ถ้าไม่ออกรบ ๗๒ จะไม่พบสัจจะ

๓๐ ล้านคนมีสิทธิ์ลงคะแนนเสียง แล้วประชาชน ๒๐ ล้านคนก็ไปลง
คะแนนเสียงให้แก่พรรคการเมืองทุก ๆ พรรคในการเลือกตั้งครั้งนี้ เหลือ
๑๐ ล้านเท่านั้นที่มาโหวตโน น้ำหนักที่จะไปทั่วๆ จะไปต่อรองกับเขาก็ยากแล้ว

แต่จะว่าไปแล้ว ที่จริงตัวเลขระดับนี้ก็มิพลงไม่น้อย เพราะว่า ถ้า
เทียบคะแนนแต่ละพรรคก็ดี เทียบปาร์ตี้ลิสต์ก็ดี ถ้าเราเอาคะแนนแต่ละส่วน
อย่างนี้ขึ้นมาเทียบ โหวตโนขนาดนี้ก็ชนะได้ ชนะปาร์ตี้ลิสต์แต่ละจังหวัด
แต่ละพรรคแน่นอน แต่ละพรรคนี้คะแนนปาร์ตี้ลิสต์สู้โหวตโนไม่ได้หรอก

เพราะคะแนนโหวตโนนี้เป็นของประชาชนโดยรวม เป็นอำนาจรวม
ของประชาชน ทั้งปาร์ตี้ลิสต์ทั้ง ส.ส.เขตมันรวมหมดแล้ว มันจะมีเปอร์เซ็นต์
ที่จะชนะได้อยู่ แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม มันยังเสียงยังแย้งกันได้อยู่ แย้งกันไป
แย้งกันมา วิจัยอย่างโน้นอย่างนี้ จะไม่ชนะแบบเด็ดขาด ถ้าจะให้เด็ดขาด
ต้องโหวตโนให้ได้ ๒๐ ล้านเสียง เหลือแค่ ๑๐ ล้านเป็นของพรรคต่าง ๆ ไป

๑๐ นี่คือเสียงสวรรค์

ถ้าอย่างนี้ก็อ้างได้ว่า..นี่เป็นคะแนนประชาชน ที่ไม่ต้องการให้
คุณตั้งคณะกรรมการ ตั้งสภานิติบัญญัติ เพราะเสียงที่เลือกคุณรวมไปแล้ว
ทั้งหมดทั้งสภานิติบัญญัติทั้งคณะกรรมการทั้งปาร์ตี้ลิสต์ทั้งเขต คุณมีแค่
๑๐ ล้านเท่านั้น ส่วนของประชาชนมีตั้ง ๒๐ ล้าน ที่เขาไม่เอาพวกคุณเลย

เราก็จะอ้างได้อย่างมีพลังว่า นี่คือ ประชาธิปไตย อำนาจประชาชน
เป็นคะแนนเสียงของประชาชนแท้ ๆ ที่มีมติตัดสินการเลือกตั้งครั้งนี้
นี่เราพูดได้เลยโดยไม่ต้องไปพูดกฎหมายของรัฐธรรมนูญจะออกมา
กฎหมายจะออกมาหรือยัง ไม่ต้องพูด แต่อันนี้คือนิติธรรม เสียงไม่ได้หรอก

๑๑ โหวตโนขอฝัน

เพราะฉะนั้น ถ้าประชาชนตื่นตัวแล้วก็ไปเลือกตั้ง ร่วมมือกันไป

โหวตโน ไปกาโหวตโนจริง ๆ ให้ได้ ๒๐ ล้านประมาณนั้น เราจะได้เปลี่ยน การเมืองประเทศไทยเป็น NEO POLITIC เป็นการเมืองใหม่ที่แท้จริง เกิดได้

เพราะตอนนี้เป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้รู้ ปัญญาชนผู้รู้กันเหล่านี้ รู้กันหมด แล้วแหละว่าอะไรเป็นอะไรกันอยู่ ซึ่งอยู่ในหัวเลี้ยวหัวต่อกันจริง ๆ อยู่ใน ประเทศไทย และสวยมากเพราะประชาชนที่มาประท้วงนี้

๑๑ เหตุที่การประท้วงครั้งนี้เป็นวิธีการที่ยิ่งใหญ่

เอาตามพูดตั้งแต่ต้นแล้วว่า เสียงของประชาชนหรือการประท้วงนี้ เป็นวิธีการที่ยิ่งใหญ่ต่อประชาธิปไตย เพราะประท้วงอย่างสันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น เป็นหน้าที่ยิ่งใหญ่ของประชาชนทุกคน

เอาตามขอยืนยันเลยว่า นี่เป็นประชาธิปไตยที่ดีที่สุด สันติจริง ๆ เราทำมาได้ตั้งร้อยกว่าวันแล้ว ครั้งนี้จะเป็นการพิสูจน์ความสวยงามของระบอบ ประชาธิปไตย ที่ชุมนุมประท้วงติดต่อกันมาเกินร้อยกว่าวันแล้ว รักษาความ สันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น ที่ประชาชนทำได้สวย

สู้กันด้วยความรู้และความจริง อย่างมีประสิทธิผลตามลำดับ

๑๙๓ วันครั้งนั้น เป็นการเดินทางของประชาธิปไตยในประเทศไทย

๑๙๓ วันยังมีการบาดเจ็บ มีความรุนแรง มีล้มตายกัน พุดกันยังไม่รู้เรื่อง ไม่บันยะบันยังกัน ประชาธิปไตยยังเจริญไม่ถึงวันนี้อย่างเห็นได้ชัด

๑๒ การประท้วงครั้งนี้ต่างจาก ๑๙/๓ วันตรงไหนบ้าง ?

แต่มาถึงคราวนี้ มันต่างกันแล้ว มีการพัฒนา มีวิวัฒนาการขึ้นมา ในทางที่ดีขึ้น แม้แต่ผู้บริหาร คณะตำรวจ คณะทหารก็ให้เกียรติแก่เสียง ประชาชนขึ้นมาเป็นเชิงประจักษ์ ยังอยู่ในธรรมะ ธรรมาธรรมะสงคราม ก้าวหน้า เป็นสงครามแห่งธรรมะ ที่ธรรมะชนะในประเทศไทยขณะนี้ ก็ชนะ ธรรมะขึ้นมาตามลำดับ เรียกว่าชนะรายทางตลอดเวลา ตามสำนวนของ

อาจารย์ปานเทพ เราไม่เอาแพ้อาชนะอย่างหักหาญเช่นฆ่ากันหรือ เราไม่ใช่มวยน็อกเอาท์ (knockout) เราไม่ชอบหรือมวยน็อกเอาท์ มันเป็นแค่ชั่วคราว มันยังกลบความผิด-ถูกอยู่จริง เพราะมันยังไม่ใช่การทำความจริงให้แจ้งว่า อันใดดีแท้ เลวแท้ อันใดผิดแท้ ถูกแท้ อย่างจบสัมบูรณ์สูงสุด

๑๐) พันธมิตรไม่ชอบมวยน็อก!

มวยน็อกนะไม่ใช่มวยตัดสินความเป็นมวย ความสามารถในการชก มันต้องมวยศิลปะต้องมวยฝีมือในการชก อยากรจะชกเขาก็ชกได้ อยากรจะหนักก็ชกได้ อยากรจะชกตรงไหนก็ชกได้ โดยคุณไม่มีทางป้องกันได้เลย รู้วิธีเก็บคะแนน หมัดหนักก็มีแต่ไม่ใช่ ไม่ใช่ความหลอกล่อ มีแต่เดินหน้าแสดงความจริง แล้วชกหมัดสำคัญ ๆ ให้เห็นจะจะ ชกสวย ๆ ให้ดู หมัดนั้นฉลาดอย่างนี้ หมัดนี้สวย ๆ และเหมาะสมอย่างนี้ แล้วก็เก็บคะแนนไป จนคุณไม่มีทางสู้เลย ต้องขอยอมแพ้ แบบTECHNICAL KNOCKOUT ไม่ใช่ชกน็อกเอาท์ที่ชกตีเพื่อทำร้าย ชกทีเปลว จนลงไปชักดิ้นชักงอ ขึ้นมาสู้อีกไม่ได้ ไม่ใช่ แค่นั้นยังไม่เก่งหรือ มวยน็อกอย่างนั้นยังไม่จริง ยังไม่พิสูจน์ความสมบูรณ์ ความสมบูรณ์ต้องมวยฝีมือ มวยศิลปะ ที่มีความเหนือชั้นทุกอย่าง

แม้สักจะเป็นเช่นนี้ แต่ทุกวันนี้ในสังคมคนปุลุชน ก็ยังหลงผิด ยังนิยมนักมวยน็อก นิยมนักมวยที่ใช้เล่ห์หลอกชก อยู่ดี

๑๑) พันธมิตรยิ่งด้วยความรู้ ความจริง !

เรากำลังดำเนินมาอย่างธรรมาธิปไตย ซื่อสัตย์ บริสุทธ์ เราใช้ธรรมะ ใช้สิ่งที่ถูกต้อง พยายามให้ความรู้ให้ความจริงออกมาเป็นสิ่งยืนยัน ต่อฝ่ายบริหาร ต่อฝ่ายนิติบัญญัติ ต่อฝ่ายตุลาการ ต่อประชาชน

ที่พูดไม่ออกอยู่ทุกวันนี้ เพราะอำนาจของความรู้ความจริงเป็นตัวดัน ตัวกันเอาไว้ ไม่ใช่อำนาจโหด ไม่ใช่อำนาจข่มเบ่ง ไม่ใช่อำนาจเล่ห์

ไม่ใช่อำนาจลง ไม่ใช่อำนาจนักเลง ไม่ใช่อำนาจชั่วอำนาจทุจริตอкулใด ๆ
นี่แสดงว่า แม้การเมืองเมืองไทยจะเหลวแหลกอย่างไร อาตมาบอก
แล้วว่าการเมืองภาคประชาชน จะทำให้ประชาธิปไตยเมืองไทยเจริญขึ้น

◎ เหตุผลที่นักการเมืองเสื่อมต่ำ

แต่นักการเมืองที่เขาทำอยู่เดี๋ยวนี้ ยิ่งทำยิ่งเลวลงหนัก ซึ่งอาตมาก็
เคยบอกแล้วว่า การเมืองในเมืองไทยมาถึงวันนี้ คนไทยใจดีปล่อยให้พวก
นักการเมืองเหล่านี้ไปทำและเลย ปล่อยให้ทำ การเมืองเน่าเฟะเสียหายไปหมด
นักการเมืองเลว ๆ ยิ่งมีมากขึ้น เพราะคนที่เห็นช่องทาง “ทำชั่วแต่ได้ดี” เขา
ชอบ ส่วนคนดีไม่หลงผิดปานนั้น ก็ไม่ยอมเปลืองตัวไปเป็นนักการเมือง
ดังนั้นในวงการเมืองไทยจึงมีแต่คนชนิดที่ทำให้การเมืองเสื่อมต่ำฉะนี้เอง

◎ ปลอดภัยประชาชน

แต่โดยองค์รวมของประเทศ การเมืองในเมืองไทยดีขึ้นเรื่อย ๆ โดย
ค่าแห่งความเป็นการเมืองนี้ดีขึ้น เพราะประชาชนเข้าใจขึ้น ประชาชนรู้จัก
การเมือง รู้จักประชาธิปไตย แม้จะไม่ค่อยกระตือรือร้นมากนัก ก็ยังเอาใจใส่
ประชาธิปไตยมากขึ้น พฤติภาพทางการเมืองของประชาชนทั่วไปโดยรวมดีขึ้น
ส่วนนักการเมืองไทยเท่านั้นที่ยิ่งเลวลง ๆ ๆ ๆ เลวทั้งหยาบหนักขึ้น ๆ
เลวทั้งสร้างภาพพรางหลอกให้หลงว่าดีว่าเก่งได้เชี่ยวชาญจัดยิ่ง ๆ ขึ้น

◎ อาวุธต้านนักการเมืองชั่ว ๆ

เพราะฉะนั้น ใน “ปรากฏการณ์โหวตโน” คราวนี้ ประชาชนจะ
กระตือรือร้นอีกเยอะ จะเป็นการเตือนสติ เตือนสำนึก จะเป็นการปลุกเร้าให้
ช่วยกันทั้งประเทศ จึงควรไปช่วยรณรงค์ปลุกเร้าให้เพื่อนประชาชนคนไทยทั้ง
ประเทศนี้ตื่นตัว มาลงคะแนนเสียงในช่อง “ไม่ประสงค์จะลงคะแนน หรือไม่

ประสงค์จะเลือกใคร”

มันต้องใช้อันนี้เป็นธรรมมาวุธ สร้างประชาธิปไตย

เป็นอาวุธทางธรรมที่จะให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสังคมขณะนี้

๑๒) สัจธรรม ๒ ข้อจากโหวตโน

เพราะ “ปรากฏการณ์โหวตโน” นี้ เป็นการช่วยกันสร้างความเป็นประชาธิปไตยโดยตรง และโดยอ้อมอย่างถูกกาลละ และเป็นการริเริ่มสร้างธรรมเนียมความเป็นประชาธิปไตยที่เข้าเป้าที่สุด นั่นคือ ให้คนรู้จักปฏิบัติหน้าที่ไปออกเสียง โดยประชาชนเองช่วยกันปลุกเร้ากันเอง จึงตรงกับปรัชญาที่ว่า โดยประชาชน - เพื่อประชาชน-ของประชาชนจริง ๆ จะได้ชื่อว่า “คะแนนแห่งอำนาจความเป็นประชาชนสมบูรณ์จริง” นี้ ๑

และ ๒ เป็นพฤติกรรมใหม่ที่เกิดและมีพฤติกรรมของความเป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้น ที่ประชาชนเองแท้ ๆ ไปเตือนให้ประชาชนทั้งหลายในประเทศใช้สติปัญญาตื่นรู้ นี่เป็นเรื่องสำคัญยิ่ง แล้วเลือกเฟ้นผู้จะไปเป็นนักการเมืองที่ดีให้จริง หรือให้ใช้สติปัญญาช่วยกันสร้างการเมืองให้ดีขึ้น

มีประเด็นอื่น ๆ อีกหลายรายละเอียด แต่ ๒ ประเด็นนี้ก็เป็นการสร้างประชาธิปไตยโดยตรงแท้จริงยิ่งแล้ว ตอนนี้อย่าเอาแค่นี้ก่อนเถอะ ไว้ให้ผู้รู้ที่รู้ยิ่งกว่าอาตมาจะช่วยอาตมาอธิบายขยายความต่อไปอีกในภายหลัง แล้วเราจะใช้วิธีอย่างไร

๑๓) ขึ้นชมกลุ่มช่วยกันสู้

ขณะนี้ มีประชาชนกลุ่มหนึ่งของประเทศไทยที่ยืนหยัดยืนยันมา เพื่อที่จะทำเรื่องนี้ ก็ใช้ชื่อคณะมาหลายชื่อ กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย จนกระทั่งเปลี่ยนชื่อมาเป็นคณะกรรมการป้องกันราชอาณาจักรไทย หรือยามเฝ้าแผ่นดิน อะไรก็แล้วแต่ สรุปก็คือขณะนี้ มีประชาชนกลุ่มนี้

ในประเทศไทย กำลังทำงานนี้ด้วยความซื่อสัตย์บริสุทธิ์ ทำงานด้วยสมรรถนะ
อุตสาหกรรม ด้วยความอดทน

◎ ลี้อต่าง ๆ ทำไมถึงหลับ ?

แต่ช่างกระไร ที่ลี้อสารสาธารณะทั้งหลายไม่เห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญปาน
ฉะนี้เป็นข่าวที่จะต้องเสนอต่อประชาชน อาตมาก็เคยทำงานลี้อสาร จึงงง
จึงสงสัยว่า ลังคมนี้เกิดอะไรขึ้น ชอบมาพากลอยุ่นะ ถ้าเป็นอาตมาทำหน้าที่
ลี้อสาร เมื่อมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นในลังคมประเทศ อาตมาถือว่านี้เป็นข่าวที่
ต้องเสนอต่อประชาชน เพราะสำคัญกว่าข่าวที่เสนอตั้งหลายข่าว ถ้าไม่ทำ
ละเลยข่าวนี้อาตมาถือว่อาตมาเป็นขบถต่ออาชีพลี้อสารแล้ว

จึงทำให้สงสัยว่า มันมีเบื้องหลังเบื้องลึกอะไรกันหนอ ที่ลี้อสาร
เมืองไทยพากันไม่ทำหน้าที่ลี้อสารเสนอข่าวอันชื่อว่า เป็นข่าวสำคัญต่อ
ประเทศปานนี้ให้ประชาชนรู้ แม้จะมีการเสนอข่าวอยู่บ้างก็ไม่สมกับ
“ความเป็นข่าวสำคัญ” ขนาดนี้ ที่ต้องให้ประชาชนรับรู้ จะอ้างว่า เขายึดถือ
ความเป็นกลาง จึงไม่เสนอข่าวนี้ นั่น..มันยังเห็นชัดว่า เป็นคำแก้ตัวของ
ลี้อสารมวลชนที่ขบถต่อหน้าที่แท้ ๆ เพราะข่าวต้องเสนอทุกฝ่าย ไม่มีฝ่าย

◎ หนึ่งในเกณฑ์ชี้วัดสังคมไทย

ลี้อสารมวลชนของไทยเป็นได้ถึงปานนี้ จึงยิ่งยืนยันความเสื่อมหนัก
ของสังคมไทยขณะนี้ที่ตกอยู่ใต้อำนาจลาภยศสรรเสริญสุข และยิ่งยืนยันความ
มีอำนาจบาตรใหญ่ที่เลวร้ายของการเมืองไทยชัดเจน

◎ โศคคิตที่มีลี้อด้อยคมเป็นมหาหวั่นเฝ้า !

ก็มีลี้อสารที่พยายามมุ่งมันเหน็ดเหนื่อยเรียกว่าหวั่นเฝ้าหัวร้อนหัวไหม้
อยู่ทุกวันนี้ก็มีอยู่แค้นนี้ แต่ก่อนก็มีแต่เอเอสทีวี ตอนนี้มีเอฟเอ็มทีวีมาเสริม

มี ๑๓ สยามโทมาแถม เป็น ๓ ประสาน ไปช่วยกันเจาะช่วยกันไซ ก็ถูกต้าน ถูกคว่ำบาตร กลายเป็นหมาหัวเน่าของหมู่เขาอยู่ที่นี่

ก็ไม่เป็นไร มันเป็นเรื่องลัจจะ อันนี้เราบังคับไม่ได้ คนที่โง่ก็โง่เท่าที่ตัวเองฉลาด คนที่ฉลาดก็ฉลาดเท่าที่ตัวเองโง่ มันเป็นเรื่องจริง อาตมาไม่มีปัญหา เรื่องนี้ก็เข้าใจอยู่ แต่ก็ต้องทำในสิ่งที่เราเห็นว่าดี

๐ เล็ก ๆ แต่พริกชี้หนูนะ

ตั้งแต่ ๑๙๓๓ วันมาถึงวันนี้ ชุมนุมคราวนี้ก็อีกร้อยกว่าวันแล้ว อาตมาก็ยังมั่นใจว่า มันเป็นความปรารถนาดีที่เป็นความจริงใจที่อาตมาพาพวกเรา แม้จะมีกลุ่มน้อยนิด อุดรสำหรัใช้ชื่อว่ากองทัพเขียวนะ แต่เป็นกองทัพน้อย ๆ ชื่อกองทัพธรรม

นี่แหละ เราก็มีกองทัพที่มีธรรมะออกมาร่วมกับกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยและกลุ่มคนไทยหัวใจรักชาติเอธรรมะเข้ามาเป็นอาวุธ อาวุธคือมือเปล่า ๆ กองทัพนี้ใช้อาวุธคือมือเปล่า ๆ ใช้การรบอย่างสันตติวิธีสาจริง ๆ แล้วก็ใช้ความรู้ให้คนเลิกให้แมนประเด็น

๐ โปรตระวังภาพลวงตา

จงพยายามทำกันเถิด จะบอกว่ากลุ่มนี้คือกลุ่มประชาชนที่เป็นตัวปฏิกริยาอยู่ในสังคม เรื่องการเมืองขณะนี้เสียงประชาชน นอกนั้นไม่ใช่เสียงประชาชนเลย เป็นเสียงพวกตนเอง หาเสียงให้ตนเอง ไม่ใช่หาเสียงให้ประชาชน ให้ประชาธิปไตย แต่ที่เราทำนี้เป็นมวลเป็นหมู่เป็นหลักเป็นฐาน ที่พวกเราออกไปทำงานหาเสียง แล้วมีประชาชนออกมาร่วมสมทบอยู่ขณะนี้

๐ ทำสงครามด้วยมือเปล่า ๆ

นี่แหละคือเสียงประชาชน และเราก็พยายามที่จะมาทำ “ธรรมมา-

ธรรมะสงคราม” อย่างดีที่สุดด้วยมือเปล่า ๆ ด้วยการใช้ความรู้ความจริง เป็น
ผู้ตี เอาความจริง เอาความรู้ มายืนยันกันว่าใครผิดใครถูก

ตามสังฆธรรมคนผิดต้องแพ้ คนถูกต้องคือคนชนะ เป็นสังฆะในโลก
เราก็กำลังเห็นผลอยู่

๑) ไม่สุดเลวร้ายแค่อย่างหนา ๕ หวง

เพราะถึงอย่างไร ๆ คนไทยก็ยังไม่เลวร้ายถึงขนาดว่า ลูกขึ้นมา
ฆ่าฟันกันเป็นสงครามกลางเมือง คนที่มันเลวร้ายมันก็เลวร้ายอยู่อย่างนั้น
ตันทุรังหน้าด้านหน้าทน ผิดแคไหน กูก็แถกก็ไล่ไปอยู่อย่างนั้นแหละ ตันทุรัง
ต่าง ๆ นานา ถ้าไปเทียบเคียงกับต่างประเทศเขาแล้ว เขาลาออกไปนานแล้ว
หรือไม่เขาก็เปลี่ยนแปลงไปถึงไหน ๆ แต่นี้ ไม่ละ กูจะทุซึ้ไม่ปล่อย อยู่
อย่างนี้ละ กูจะเอา กูจะเกาะจะยึดมันถ้อมมันอย่างสุดแยอย่างนี้แหละ

๑) เป็นไงเป็นกัน ขอทำเพื่อบ้านนี้เมืองนี้

นี่เป็นธรรมะ นี่เป็นประชาธิปไตย ก็เหลือคนกลุ่มนี้ ที่กำลังยืนยัน
ต่อสู้เพื่ออธิปไตยของประชาชนอยู่ ยืนหยัดยืนยันต่อสู้อยู่ เพื่อที่จะไม่ให้
บู๊บู๊ยำประเทศเกินกว่านี้อีกแล้ว จนคุณจำลองบอกว่า เป็นไงเป็นกัน ส่วน
คุณสนธิเห็นว่ามาก่อนแล้ว ว่าตายเป็นตาย เจ็งเป็นเจ็ง ตอนนี้อยู่มีอะไร
จะเอามาเจ็งแล้วก็เลยบอกเป็นไงเป็นกัน คุณจำลองก็ออกมาล่ำทับเป็นไง
เป็นกัน มันไม่มีอะไรยิ่งใหญ่กว่านี้แล้ว ความเดือดร้อนของบ้านเมือง

เพื่อยืนหยัดยืนยันประชาธิปไตย นี่คือมวลประชาชนที่จะมารักษา
อำนาจประชาธิปไตยให้แก่คนไทย ให้แก่ประเทศไทย ก็มีอยู่กลุ่มแค่นี้ละ

๑) สู้จนกรรมชั่วของนักการเมือง ชำนาญจึงของโหดโน

ตอนนี้เกิดปรากฏการณ์โหดโน ก็ควรจะต้องรวมพลของประชาชน

ประเทศไทย มาโหวตโนให้มากที่สุด เพื่อยืนยันความเป็นอธิปไตยของประชาชนในประเทศออกมาให้ชัด ๆ

เพราะการแสดงสิทธิ์แสดงเสียงด้วยการโหวตโนนี้ เป็นการโหวตทั่วประเทศ เป็นการลงคะแนนเสียงทั่วประเทศ

เมื่อลงคะแนนเสียงทั่วประเทศแล้ว ประชาชนจะเอามั้ย รัฐบาลอย่างเก่า สภาอย่างเก่า ?

สภาอย่างเก่าที่เป็นสภาแล้วปีหนึ่งสองปีแล้วไม่ออกกฎหมายเลย จะออกก็แต่กฎหมายที่เป็นผลประโยชน์ให้แก่ตัวเองนิดหน่อย จะแก้กฎหมายบทนั้นบทนี้ เพื่อตนเองจะได้ประโยชน์ได้อำนาจ

กฎหมายที่ควรจะให้ประชาชนได้ประโยชน์กลับไม่ทำเลย แล้วขึ้นเงินเดือนตัวเอง ขึ้นเอา ๆ มันจะใช้ได้ที่ไหนล่ะ

ผู้บริหารก็เลยยิ่งกว่าและ บริหารอะไรกันก็ไม่รู้

ถ้าไม่มีประชาชนกลุ่มนี้มายืนยันกันอยู่ตลอดเวลา เขาก็จะยิ่งห้ามยิ่งเหิมเกริม ก็จะใช้อำนาจบาตรใหญ่

อย่างที่เห็น ๆ เขาก็ยืนยันว่าเราจะทำอย่างนี้ ๆ เขาก็ประกาศ ไม่ได้ยี่หระอะไรไม่ได้แคร์ใครเลย

ถ้าชนะเลือกตั้งคราวนี้ละเฮอะ ข้าจะต้องประกาศล้มล้าง ไอ้สิ่งที่มันขัดขวางข้าให้หมด อย่างนี้คือเอาตามประสาจะเอาอย่างนี้ กฎหมายหรือใครต่อใครไม่ต้องเกรงใจ ไม่ไว้หน้าอินทร์หน้าพรหมกันแล้ว

อย่างเช่น การนิรโทษกรรมนี้ต้องเกี่ยวข้องกับพระเจ้าอยู่หัวนะ แต่ที่เขาประกาศข้ามเลย เขาไม่ได้คิดว่าพูดอย่างนี้คือการข้ามหน้าข้ามตาใครเลย เขามีสิทธิ์เหอ เขาทำได้ทันทีเหอ เขาประกาศไปอย่างกูใหญ่ กูเข้ามาจะทำอย่างนี้

นี่คือประเทศไทยกำลังจะปล่อยยี่หระคนชนิดนี้เข้ามาแผ่อำนาจ เบ่งอำนาจในประเทศไทยได้เหอ

๑๑) พฤติกรรมติดลบมากมายใครยังมองไม่เห็น ?

ฟังให้ดี ๆ นะ คนที่หลงใหลได้ปลื้มคนพวกนี้อยู่นี่ คิดให้ออกนะ ทำความเข้าใจกันให้ดี ๆ นะ ว่าคนอวดอำนาจบาตรใหญ่เลวร้ายถึงขนาดนี้ ไม่ได้ไว้หน้าใครเลย

แสดงออกมาตลอดเวลาเลยว่า เขาไม่ได้แคร์เลยว่าใครใหญ่ที่สุดในประเทศ เขาไม่เคยแคร์เลย เขาจะใหญ่ที่สุดในประเทศนะ นี่คืออัตตาธิปไตยที่ปรากฏอยู่ขณะนี้ ใครยังมองไม่ออกบ้าง

ส่วนโลกาธิปไตยก็ ไอ้โฮ หน้ามิดตามัว หลงลาภยศสรรเสริญ เมาขนาดหนักเลย ใครจะฉิบหายวายป่วง ใครจะโกงจะกินละเหะยังงี้กูก็ปล่อยให้ทำไป เขาพาทำมั่ว ๆ ชั่ว ๆ ประชานิยมอะไรต่าง ๆ นานา ก็ควักเงินไปกูไปยืมมา แจกแจก หาเสียงให้กับตัวเองเพื่อที่จะได้ขึ้นไปครองอำนาจไม่ได้ใหญ่เป็นที่หนึ่ง ที่สองก็เอาวะ อย่างเสียงท่านรองนายกฯ ก็พูดเป็นเชิงว่าอย่างนี้ก็ดีกว่า ก็ให้อันนี้ก็แล้วกัน

คือมันมีซบซ้อนอยู่ในเชิงที่ว่าขนาดนี้ก็ดีที่สุดแล้ว ไอ้คนนี่ก็ให้มันใหญ่ แต่ซ้ำใหญ่กว่าไอ้คนนี้ ไอ้อย่างนี้ไม่เอาได้ยังไง มันต้องเอา คุณเป็นหน้าไฟคุณก็รับหน้าไป แต่จริง ๆ กูกินไส้กิ้นพุง กูเป็นคนกินก็ต้องเอา นี่ขณะนี้เขาประพุดตัวอย่างนี้ มองออกมั๊ย ?

๑๒) ระบบปกครองของโลกมีหลายแบบ

สรุปแล้วมันมีวิธีการของ MAJORITY RULE คือกฎระเบียบแบบโลก ถ้าเพื่อจะมีวิธีประชาธิปไตยแนวใหม่ ล้มอันเก่า แล้วจะทำยังไง วิธีของทางสากลเขาทำ อย่างอเมริกาเขาก็ประชาธิปไตย เขาก็มีวิธีแบบของเขา

หรือจะทำโดยตั้งกฎตั้งเกณฑ์ใหม่ เอาคล้าย ๆ อเมริกา ไม่ใช่อย่างอเมริกาเป๊ะนะ เอาง่าย ๆ เอาผู้บริหารรัฐ ผู้ว่ารัฐ ก็เอามารวมตัวกันแล้วก็คัดเลือกตัวมาเป็นนายกรัฐมนตรีนี่ มาเป็นตัวใหญ่ที่สุดในประเทศ

ถ้าไม่ออกรบ ๘๒ จะไม่พบสักจะ

๑) แล้วประเทศไทยจะเอาแบบไหน ?

อาตมาก็พูดผ่านไปแล้วเมื่อกี้ว่า ประเทศไทยเรานี้มี ๗๗ จังหวัดก็เหมือนแต่ละรัฐ ของทางโน้นเขา ทีนี้ประเทศไทยจะทำอย่างอเมริกาบ้าง ก็ขยายกันอย่างนั้นเอง ๗๗ จังหวัดก็มีผู้ว่า ๗๗ คน คุณจะเลือกเอา ตกลงเอาผู้แทนจาก ๗๗ จังหวัด ๗๗ คนมา แล้วก็มารวมกัน แล้วก็ ๗๗ คนมาประชุมกัน เลือกผู้ที่จะเป็นหัวหน้าบริหารซี จะเอาใน ๗๗ คนนี้ใครเหมาะสมขึ้นมาเป็นนายกฯ ใครเป็นรัฐมนตรี ใครเป็นใครต่ออะไรยังไง เป็นการบริหาร จัดสรรตาม RULE กฎเกณฑ์หรือตามระเบียบระบบแบบนี้

แบบหนึ่งจะทำคล้าย ๆ อเมริกา ซึ่งเขาเป็นประเทศที่ไม่มีในหลวง เป็นประมุข จะเอาผู้ว่า ๆ ทั้งหมดนั้นมาเป็นตัวแทนของประชาชน แม้ประเทศไทยยังมีประมุขคือในหลวง เพราะฉะนั้นถ้าจะให้ ๗๗ คนนี้จัดการตั้งรัฐบาลใหม่หรือตั้งการปกครองใหม่ การบริหารแบบใหม่ ตกลงมีมติกันแล้วว่าจะใช้หลักเกณฑ์อย่างนี้แหละ คุณไปทำเลย ให้อำนาจ เพราะว่าตาม RULE ตาม MAJORITY RULE คุณก็ใช้วิธีนี้

คุณไว้ใจ ๗๗ คนนี้มั้ยละ หรือคุณเห็นว่าวิธีนี้ได้นายกรัฐมนตรีด้วยวิธีนี้แหละ ดีมั้ย แม้เราจะเป็นประเทศที่มีในหลวง

ส่วนอีกแบบหนึ่งมีผู้เสนอว่า ขอให้พระราชอำนาจ ในหลวงก็เป็นพระราชอำนาจหนึ่งในประชาธิปไตยไทย และเป็นหัวหน้าด้วย เป็นประมุข ประเทศไทยจึงมี ๒ อำนาจใหญ่ ของประชาชนและก็ของในหลวง ทีขณะนี้ตามรัฐธรรมนูญ ตามกฎเกณฑ์ ตามธรรมเนียม อยู่ในประเทศไทยทำมาจนกระทั่งวันนี้ ก็มีอำนาจชัด ๆ มี ๒ อำนาจใหญ่ ๆ อำนาจในหลวงกับอำนาจประชาชน ซึ่งซ้อนอาศัยกันอยู่อย่างมีนัยสำคัญ

๑) วิธีไหนในกาละวิกฤตินี้ !

มาถึงตรงนี้ อาตมาขอแวะถามพิเศษอีกนิดหน่อยก่อน ถ้าเป็น

อำนาจที่ให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ๗๗ คนของ ๗๗ จังหวัด จัดการเลือก นายกรัฐมนตรีและตั้งคณะบริหารขึ้นมา กับกราบถวายบังคมทูลคืนพระราชอำนาจในหลวง ให้ในหลวงพระราชทานคณะบริหารขึ้นมา ขอถามหน่อยว่า คุณไว้ใจอำนาจของในหลวง หรือไว้ใจในอำนาจของ ๗๗ คนมากกว่ากัน

เมืองไทยมี ๒ อำนาจใหญ่ที่ร่วมกัน นี้เรียกว่าราชประชาสมาสัย ร่วมกันอยู่ไม่ได้ทะเลาะกันไม่ได้แตกคอกัน แต่เวลาจะปฏิบัติจริง อาตมาก็มาแยกให้เห็นชัด จะทำอย่างนั้นก็ได้ จะเอาอำนาจ ๗๗ ผู้ว่าฯ มาจากประเทศไทยทั่วประเทศ แล้วก็มาจัดการอย่างที่ว่าหรือจะให้ในหลวงพระราชทาน ก็แล้วแต่พระราชวินิจฉัย คุณจะเอาอย่างไร

๑๒ อำนาจใหญ่จะให้ใครจัดหาผู้บริหาร ?

ในความเป็นอยู่จริงแห่งสถานะสังคมไทยขณะนี้ ที่เรามีในหลวงพระองค์นี้ กับเรามีข้าราชการในประเทศไทยวันนี้อย่างนี้อยู่จริง คุณจะเอาอำนาจไหน หรือลองเดาใจประชาชนคนไทยทั่วประเทศขณะนี้ ว่าประชาชนเขาจะเอาอำนาจไหน ใน ๒ อำนาจจัดหาผู้มาบริหารบ้านเมืองตามที่สมมุติมาแล้วนั้น คำตอบของคุณก็น่าจะตรงกับอาตมาเชื่อมั่นอยู่แล้ว

๑๓ พระบรมโพธิสมภารของประเทศ

เมืองไทยเป็นเมืองที่มีบุญ ที่มีพระเจ้าอยู่หัวพระองค์นี้ ไม่ว่าจะพระจริยวัตรที่ทรงงานเพื่อประชาชนประเทศชาติ ไม่ว่าจะพระบุญญาบารมี ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ เป็นพระบรมโพธิสมภารของประเทศอย่างแท้จริง ท่านทรงภาระเอาภาระ สมภาระ ซึ่งสุดยอดแล้ว

อาตมาถึงบอกว่าคราวนี้ที่เรากำลังทำกันอยู่ มันมีอยู่ ๒ อย่าง ผู้เสนอถวายคืนพระราชอำนาจ มันถึงคราวแล้วต้องให้พระเจ้าอยู่หัวท่านทรงพระราชทานอะไรมาเถอะ มาเปลี่ยนแปลงเถอะ ก็ว่ามันไม่ถูก ท่านอยู่

เหนือการเมืองบ้าง อย่าไปทำอะไรให้ระคายเคืองพระยุคลบาทบ้าง โดยเฉพาะไปแค้นสักถ้าทำให้ในหลวงมาตั้งเขาจะหาว่าไม่เป็นประชาธิปไตย

๑๐ พระองค์เป็นนักประชาธิปไตยมือหนึ่งของประเทศ

มันจะไม่เป็นได้อย่างไร ท่านทรงแสดงออกถึงความเป็นประชาธิปไตยมาถึงวันนี้ พระชนมายุ ๘๔ แล้ว ทรงเป็นพระราชอาชญาของประชาธิปไตยมาตั้งเกิน ๖๐ พรรษาแล้ว ยังไม่รู้หรือไม่ว่าท่านเป็นนักประชาธิปไตยมือหนึ่งของประเทศ ของโลกด้วย ใครละจะมีความเป็นประชาธิปไตยเท่าในหลวงอยากรู้จัก ใครบ้าง ทั้งทรงงานทั้งมีพระราชปฏิญาณบัญญัติต่าง ๆ

๑๑ วิธีปฏิบัติหลังการกิจโหวตโน

เพราะฉะนั้น คราวนี้ ถ้าโหวตโนมีคะแนนมากพอ คณะประชาชนก็ทูลเกล้าเลย หรือคณะประชาชนคุณเองจะตั้งเองของคุณ อาตมาก็เชื่อว่าคนคงรับยากถ้าตั้งเอง หากคณะโหวตโนเป็นของคนทั้งประเทศ แล้วจะรวมตัวกันเป็นสภาประชาชน จะจัดตั้งกันยังไง จะเอาใครเป็นอะไร อาตมาว่าก็คงยากอยู่เหมือนกันนะ กว่าจะเป็นสภาประชาชน

๑๒ หากโหวตโน ๒๐ ล้าน อะไรจะเกิด ?

เพราะฉะนั้นคราวนี้ ถ้าเชื่อว่าโหวตโนแลนด์สไลด์ LANDSLIDE ขึ้นมา โหวตโนท่วมท้นขึ้นมา ๒๐ ล้านเสียงอย่างที่อาตมาว่า รับรองเลยเมืองไทยยังมีปัญญายังมีหิริโอดตบปะ ยังสามารถที่จะระงับนักการเมืองทุกพรรคได้ ถ้าได้ ๒๐ ล้านจริง พรรคต่าง ๆ ทั้งหมดมีคนไปลงคะแนนให้แค่ ๑๐ ล้าน รับรองว่าพรรคต่าง ๆ จะตื่นพราด ๆ เขาจะตื่นทุรังยังไง แม้รัฐธรรมนูญยังไม่บัญญัติไว้ละเอียดย เขาก็บัญญัติไว้เหมือนกันว่าจะต้องเลือกใหม่ ในรัฐธรรมนูญในกฎหมายไทยยังไม่ได้เอาคะแนนโหวตโนมาเป็น

“

ภาพคนหัวสัตว์...สื่อถึงว่า
บางคนแม้จะมีร่างกายเป็นคน
แต่จิตวิญญาณจริง ๆ ไม่ได้เป็นคน เป็นอมมนุษย์
ไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบ แต่เป็นสัจธรรมแท้

”

ตัวหลัก แล้วเขาทิ้งคะแนนโหวตโน ทั้ง ๆ ที่คะแนนโหวตโนคือคะแนนประชาชนนะ ทราบไว้ด้วย

◎ ปราบปรามการฉ้อราษฎร์บังหลวง

ตอนนี้มันเป็นการสร้างประชาธิปไตยขึ้นมาอย่างชัดเจนในเมืองไทย มันลงตัวกับขนาดไหน ที่ประชาชนช่วยหาคะแนนให้ความเป็นประชาธิปไตย ไม่ได้หาคะแนนให้ใคร แต่ละจังหวัดตอนนี้ก็ฮือฮากัน แต่ละคนขมิขมัน ออกไปโหวตโน ๆ แล้วมันก็เกิดการสร้างภาพศิลปะโดยธรรมชาติเพื่อสื่อให้ประชาชนเข้าใจว่า ทำไมต้องโหวตโน

◎ สัตว์ในคนย่อมต่ำกว่าสัตว์ในสัตว์

อย่างที่อาตมาอธิบายไปแล้วว่าภาพคนหัวสัตว์เหล่านี้ มันสื่อถึงว่าบางคนแม้จะมีร่างกายเป็นคน จิตวิญญาณจริง ๆ ไม่ได้เป็นคน เป็นอมมนุษย์ ไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบ แต่เป็นสังขารแท้

จิตวิญญาณคือ โอปปาดิกะของเขา เป็นสัตว์จริง ๆ ไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบ เขาเป็นอมมนุษย์ ร่างกายเป็นคนนี้แหละแต่จิตเป็นสัตว์นรกจริง ๆ จิตเป็นสัตว์เดรัจฉานจริง ๆ และเป็นสัตว์ที่ต่ำช้ากว่าเดรัจฉานในร่างสัตว์ที่มีร่างกายต่าง ๆ เช่น สัตว์สี่ขา สองขา สัตว์ปีก สัตว์น้ำ สัตว์เลื้อยคลาน จิตวิญญาณมันไม่ชั่วต่ำช้ากว่าอมมนุษย์ เข้าใจให้ดี

คนจริง ๆ นี่แหละ จิตใจเป็นเดรัจฉานเลวกว่าสัตว์ยิ่งนัก !

◎ สัตว์ ๕ หัว สื่อศิลปะอันยอดเยี่ยม

เพราะฉะนั้น ที่มีภาพศิลปะ ร่างคนแต่หัวเป็นสัตว์ ๕ หัวนี้ เป็นสื่อแทนเท่านั้นเอง ไม่ได้หยาบคาย มันจึงเป็นศิลปะที่มีประสิทธิภาพอย่างยิ่ง นี่แหละศิลปะอันเป็นมงคลอันอุดม คืองานศิลปะที่ก่อให้เกิดความรู้

และความบันเทิงใจได้แท้ ๆ จริง ๆ

แต่คนที่ทำงานศิลปะชิ้นนี้ คนนั้นไม่เข้าใจว่าศิลปะคืออะไร ก็ใช้งานของศิลปะไม่ได้ ใช้ศิลปะไม่เป็น ทำศิลปะไม่เป็น

อาตมาเรียนศิลปะมาโดยตรง อาตมารู้ความเป็นศิลปะ เป็นอนาจารย์ ได้ว่าเป็นศิลปะอย่างยิ่ง เป็น MASTERPIECE เลยนะชิ้นนี้ สื่อได้ชัด สื่อได้เข้าใจง่าย อธิบายได้อย่างที่อาตมากำลังอธิบาย

ร่างเป็นคนนี้แหละ แต่จิตวิญญาณของเขาเป็นสัตว์จริงๆ ภูมิธรรมของเขาเป็นอย่างนี้และต่ำกว่าสัตว์ ๕ ชนิดนี้ด้วย เพราะว่าเลวชั่วร้ายกว่าควาย เลวร้ายกว่าเสือ เลวร้ายกว่าหมา เลวร้ายกว่ารณชุก เลวร้ายกว่าลิง นี้แค่อาตมา ๕ ตัวมาเป็นสื่อเท่านั้น จะมีอะไรเลวร้ายกว่านี้ก็ว่ากันไป นี่เป็นลัจจะ ไม่ใช่ไปโมเม ๆ กล่าวได้ด้วยความสะดวกอะไร

๑ สัตว์ ๕ หัวเป็นสัญลักษณ์อันวิเศษ

เพราะฉะนั้น การใช้ศิลปะครั้งนี้ เป็นงานที่แสดงออกได้ดีมาก เป็นปรากฏการณ์ในยุคสมัยนี้ที่วิเศษ ทุกอย่างมาสมรวม สมคัลล้อย เป็นคุณสมบัติ เป็นสิ่งที่จะพาเกิดได้ พาบรรลุได้ พาเข้าถึง มันพร้อมแล้ว มันเป็นเรื่องที่เหมาะสม สมควร สมจริง สมยุค สมสมัย สมเหตุการณ์ สมบูรณ์แบบ

๑ อธิบายความหมายของ “สม” อย่างละเอียดลึกซึ้ง

คำว่า สม เป็นคำที่ยิ่งใหญ่ เป็นภาษาไทยที่มาจากภาษาบาลี สมะระ ที่แปลว่าสุดยอดสงบ สงบราบรื่น เรียบ ได้ระดับ เสมอ สมณะคือ ผู้บรรลุนิพพาน ผู้ที่เป็นอาริยะทั้ง ๔ ระดับ โสดาฯ ลกิทาฯ อนาคาฯ และอรหันต์ ซึ่งคือสมณะ ๔ เหล่า เป็นผู้เข้าถึงความเป็นสมะระ แล้วเราก็ก็นับถืออยู่ตามหลักสม แล้วอาศัยสมาทาน คือ สมบวกอาทาน อาทานคือยึดหรือยืนหยัดสมาทาน คือ ยืนหยัดความเป็นสมะระ ยึดความเป็นสม

สละเป็นฐานอาศัย ก็เรียกว่าสมาลัย ราชประชาสมาลัย อาศัยสม
นี่เป็นฐาน เป็นสิ่งที่สุดยอดแล้ว เป็นความสมดุล เป็นทั้งสิ่งที่อยู่กันดีแล้วคาน
กันดีแล้ว สมดุลแล้ว และเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องการให้ได้ตั้งใจ จึงเรียกสละในใจ
หรือสละมะจิต หรือสละมะคิด นี่แหละคุณจะได้สมคิด สมใจ สมจิตเลย เพราะ
ประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข แล้วเราก็นยืนหยัดอยู่กับ
ราชประชาสมาลัย

ที่อาตมาพูดนี้เป็นเรื่องสังขาร อาตมาไม่ได้เล่นพญานาค ไม่ได้พูด
เล่นลิ้น เล่นโวหาร เล่นคารม ไม่ใช่จริง ๆ ขอยืนยัน แต่พูดสังขาร คุณ
ต้องเข้าใจให้ถึงสภาวะสังขาร ถ้าใครยังไม่ถึงก็แล้วไป ถ้าใครยังไม่ถึง
จงทราบว่ที่อาตมาพูดนี้ ไม่ได้มาเล่นลิ้น

๑๑ ได้เวลาเปลี่ยนแปลงประเทศ ณ บัดนี้

เหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นขณะนี้ ทำให้ประชาชนจำเป็นต้องตื่นตัวมา
ช่วยกัน เพื่อที่จะร่วมกันเปลี่ยนแปลงประเทศ มันเป็นตัวเลี้ยวหัวต่อที่จะได้
เปลี่ยนแล้ว เหตุการณ์มาถึงขณะนี้อาตมาว่าสุดยอดแล้ว ขณะนี้เรามีอะไร
ทุกอย่างมาสมรวม สมพร้อม สละนี้แหละสมรวม สมพร้อม

๑๒ สมบัติโลกีย์-สมบัติโลกุตระ

คำว่า สม ในภาษาไทยนี้มันยอดทุกอย่างเลย แม้แต่ สมรส ก็คือ ได้
เสพรสอันสุดยอด สมรสถือว่ามันยอดแล้ว หรือว่า สมบัติ ก็หมายถึงสิ่งที่คน
โลกอยากได้ เช่น โลกธรรม ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุขเป็นสมบัติทั้งนั้น
นอกจากคุณจะรู้ว่า อย่าไปหลงใหลเลยลาภยศสรรเสริญโลกียสุข มันล้วนสิ่ง
หลอกทั้งนั้น คุณรู้ว่ามันมีสมบัติที่ดีกว่า คือ สมบัติที่เป็นคุณธรรม มันสุดยอด
กว่าเยอะเอาธรรมะนี่มาเป็นสมบัติดีกว่าอย่าไปหลงโลกียสมบัติเลย โลกียสมบัติ
มันไม่ได้เรื่องอะไร ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่ตัวตน อย่าไปหลงตัวตนในตนอยู่

เลย ผู้ยังอวิชชานั้นยังมีตัวตน หลงว่ามีตัวตนทั้งสิ้น ต้องกำจัดความหลงผิด
กำจัดอวิชา จึงจะกำจัดตัวตนได้ หมดสิ้นตัวตน

คนโลกีย์หรือปุถุชนคือผู้มีอวิชาทุกคน มีอัตตาหรือมีตัวตนทุกคน
ไม่ว่าใคร จึงต้องเรียนรู้ตัวตนในตน และกำจัดตัวตนให้เป็นให้ได้ จึงจะได้
โลกุตรสมบัติ เป็นอาริยบุคคลได้สมบัติที่ประเสริฐ หมดสิ้นตัวตนก็เป็นอรหันต์

๐ นิพพานเพี้ยนจึงไร้ค่า

นิพพานหรืออรหันต์ในชาวพุทธทุกวันนี้ ต้องมาเรียนรู้กันใหม่ เพราะ
หลงผิด จึงเป็นนิพพานเพี้ยนกันไปหมด ไม่มีประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ
ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า พุทธชนหิตายะกันแล้ว อริยชนก็ผิดแปลกไป
ไม่รู้จักสังคัม

นิพพานนั้นเที่ยง ไม่ทุกข์ และหมดสิ้นตัวตนจนไม่เหลือตัวตนลัมبورณ
จึงเป็นสมบัติที่ประเสริฐกว่าโลกียสมบัติ มีความเที่ยง ผู้บรรลุแล้วเที่ยงเลย
จึงเป็นคุณสมบัติที่ประเสริฐเป็นหลักประกัน เพราะไม่กลับกลอกไม่หลอกลวง

๐ พ่อท่านพาอาริยชนมาประท้วง

ขณะนี้ พวกเราประชาชนที่มาช่วยกันประท้วงนี้ เราเอาสมณะมา
เป็นเชื้อหลักในการทำธรรมาธรรมะสงคราม สมณะท่านเป็นอาริยชนที่แท้
จริง ทั้งอาริยะระดับ ๑ - ๒ - ๓ - ๔ อาริยะโสดาฯ อาริยะสกิทาทา อาริยะ
อนาคาฯ อรหันต์ แล้วก็พากันมา ไม่ใช่แต่นักบวชนะ สมณะที่ว่านี้รวมทั้ง
ฆราวาสที่เป็นโสดาฯ สกิทาทา อนาคาฯ อรหันต์ ด้วย ที่อาตมาพยายามอธิบาย
ขยายความ ยืนยันความจริงอันนี้อยู่ เพราะฉะนั้น ใครไม่รู้ ใครไม่เชื่อ ก็เรื่อง
ของเขา แต่ใครรู้จึงรู้เถิดว่า คนที่มีอาริยธรรมขณะนี้จริง ซึ่งก็เป็นผูยืนยัน
MINORITY RIGHT เป็นสิทธิของคนกลุ่มเล็ก เข้ามาคานกับ MAJORITY RULE
ที่รัฐบาลพยายามจะเอา RULE มาเล่นงานเราตลอดเวลา

แต่คุณก็เบียดจน RULE คุณไม่มีน้ำยา ไม่มีน้ำหนักเท่าไรเลย
แต่ RIGHT ของเราตัวนี้มีความหมายทั้ง ๒ อย่าง ทั้งสิทธิมนุษยชน
และความถูกต้องด้วย

◎ ประชาธิปไตยต้องคำนึงถึง MINORITY RIGHT

เพราะฉะนั้น นอกจากเรากำลังสู้ ด้วยความถูกต้องตามระบอบ
ประชาธิปไตยอยู่ เรายังสู้ด้วยสิทธิมนุษยชนของคนกลุ่มน้อย MINORITY
RIGHT ซึ่งโลกเขาก็คำนึงถึงความสำคัญ คุณอย่ามาดูถูก MINORITY RIGHT
คุณจะทำแต่ MAJORITY RULE กฎหมู่ใหญ่ แล้วจะเอามาเหยียบย่ำพวกน้อย
คณะน้อยไม่ได้ เขาถึงเตือนกันไว้ แล้วมันมีสัจจะซ่อนสภาพอยู่ในนี้เยอะ

ตอนนี้ กลุ่ม MINORITY RIGHT เขาก็มาแสดงสิทธิของเขา พวกเขา
กำลังทำงานเพื่อคานประเทศเอาไว้ ลึก ๆ แล้วประชาชนเขาก็ไม่ค่อยเข้าใจ
หรือกว่า พวกนี้เขาคิดอะไร เขาอยากได้อะไร เขาจะได้สนใจเขามั้ย เขาจะ
สมคิดเขามั้ย เขาจะสมรักของเขามั้ย เขาจะได้คุณสมบัติที่เป็นสมบัติของ
ประเทศชาติที่ควรได้นี้มั้ย มันเป็นคุณสมบัติของความเป็นมนุษย์ที่มีคุณธรรม
ที่มีคุณค่า เราก้เอามาเสนอ ซึ่งเป็นอารยธรรมของพระพุทธเจ้าแท้ ๆ

◎ นี่คือการประท้วงโดยมีวิถีพุทธเป็นครรลอง

ที่เสนออยู่นี้คือ สาธารณโภคี ซึ่งองค์รวมก็คือว่า มีทั้งสาธารณิยธรรม
ทั้ง ๖ และพุทธพจน์ ๗ ที่เป็นคุณสมบัติทางธรรมของพุทธศาสนา ที่อาตมา
เอามาขยายความในงานนี้ อาตมาก็ได้อธิบายไปมากมายให้รู้ว่าเราอยู่กับ
ด้วยเมตตา สาธารณิยธรรม ๖ มีทั้งเมตตากายกรรม เมตตาวาจกรรม
เมตตามโนกรรม

และที่เรามาประท้วงก็ประท้วงด้วยเมตตา คือเราไม่ยอมให้ใครทำ
บาปแม้ฮุนเซนนี้ อภิสิทธิ์ สุเทพ เทือกสุบรรณ ก็ทำบาปทั้งหมด กรุณาอย่า

ทำบาปต่อ แม้แต่ท่านผู้บัญชาการทหารบก แม้แต่ท่านแม่ทัพภาค ๒ ก็อย่า
ทำบาปเลย หยุดได้มัย เราไม่ยอมให้ทำบาป ด้วยความจริงใจ ไม่ได้
หมายความว่าเรามาหลบหลู่อะไร เข้าใจธรรมะได้มัยว่า สิ่งไหนบาปสิ่งไหนบุญ
สิ่งที่ถูกต้องคือบุญ สิ่งที่ผิดคือบาป ผิดมากผิดน้อยแล้วแต่ ผิดมันบาปทั้งนั้น

๑) ทำไมต้องบังคับให้เลือกคนชั่วน้อยเข้าสภา?

แล้วจะมาบอกประชาชนว่า ส.ส.มันก็มีทั้งชั่วน้อยชั่วมาก ยิ่งงี้ก็เลือก
พวกที่ชั่วน้อย ๆ ไปก็แล้วกัน ก็ขอถามหน่อยว่า ทำไมเราจะต้องเลือก ใน
เมื่อเมืองไทยยังมีธรรมะอยู่ มันจะสิ้นไร้ไม้ตอก จนไม่มีคนดีเข้าไปทำงาน
แทนพวกนี้ได้เลยหรือยังงี้ ถึงต้องให้เราไปเลือกคนชั่วที่ชั่วเห็นชัด ๆ อยู่แล้ว
เราไม่ตกหลุมพรางหรือลวงอันนี้หรือจะบอกให้

๑) NEO PROTEST กลไกสร้างอารยสมบัติให้แผ่นดิน

มาช่วยกัน แล้วจะสมคิด จะสมใจ จะสมรัก จะสร้างสมบัติอันนี้ขึ้น
มาเป็นอารยสมบัติให้ประเทศชาติได้มัย นี่เป็นอารยธรรมนะ ถ้าออบกู่ประเทศ
ชาติครั้งนี้ด้วย NEO PROTEST ประสบผลสำเร็จ อาตมาว่าเมืองไทยจะ
เป็นที่ยอมรับของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกได้อย่างสำคัญเลย เพราะเรา
ประท้วงอย่างสันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธ์ คมลึก แม่นประเด็น เราไม่ได้
ออกจากประเด็นกันเลย เราอยู่ในประเด็นอยู่ในความหมายอย่างมั่นคง

๑) การเมืองภาคประชาชนคือตัวช่วย คือทางออก

โดยเฉพาะประเด็นที่ว่าเราทำเพื่อประชาชน เพราะเราเป็นประชาชน
เราก็มามาทำ เพื่อประชาชน เพราะเราทำการเมืองภาคประชาชน เมื่อเราพา
กันทำ ก็คือประชาชนทำ ก็โดยประชาชน เพื่อให้ประชาชนมีทางออกที่ดีกว่า
ให้ดีขึ้นสมบูรณ์ขึ้น ให้เป็นของประชาชน ซึ่งทำมาแล้วก็เห็นได้ว่างดงามมาก

เลย เราทำมาได้ขนาดนี้ ถ้ามันไปไม่รอด อาตมาก็เสียดายทั้งโอกาส เสียดายทั้งความเป็นคนไทยที่มีพุทธศาสนาด้วย แล้วมีความเป็นคนไทยด้วย คนไทยไม่น่าจะเป็นคนชั้นต่ำ น่าจะเป็นคนชั้นสูง และพุทธศาสนาก็ไม่น่าจะซี้กะโล้ให้ น่าจะมีธรรมฤทธิ์อย่างเพียงพอที่จะช่วยได้

๑๑) สังคมไทยยังมีคุณธรรม

อาตมาเห็นว่าเมืองไทยยังมีผู้รู้ ในสายศาสนาก็ยังเข้าใจ หรือแม้แต่ในสายสากล ในสายความรู้ของสังคม ก็เข้าใจเรื่องการเมืองกันอยู่ อาตมาว่าภูมิธรรมยังมี เพราะฉะนั้น ทางออกขณะนี้ที่เรากำลังพูดกันอยู่แล้ว กำลังกระทำกันอยู่นี้ จะเป็นทางออก ซึ่งอยู่ในระหว่างหัวเลี้ยวหัวต่อ ถ้าประชาชนไม่มาช่วยกันจัดสรรให้มันเกิดผล มันก็คงยากที่จะเปลี่ยนแปลง

ขณะนี้ เราจึงหวังว่า ปรากฏการณ์โหวตโนเท่านั้นที่จะจัดสรรได้สำเร็จ อย่างที่อาตมาพยายามพูดนำร่องไปแล้ว ถ้าออกมาลงคะแนนเสียงโหวตโนให้ได้ถึง ๒๐ ล้านเสียงได้ ก็จะทำให้เกิดปฏิกิริยาการเปลี่ยนแปลงจริง ๆ ตามนิติธรรม แม้ว่ากฎหมายยังไม่ระบุดผลของโหวตโนไว้สมบูรณ์ก็ตาม แต่โดยสังขรณ์อาตมาเชื่อมั่นว่าเมืองไทยต้องผลัดดันตรงนี้ไปให้เกิดผลจนได้

๑๒) เลื่อนนายก ฯ อย่าคิดว่ายาก

มีคนมาถามว่า ถ้าไม่เลือกใครคราวนี้ เอาแต่ชวนให้โหวตโนแล้วจะเอาใครมาเป็นนายกฯ นี่เป็นคำถามของประชาชนที่อยู่ชายแดน อาตมาว่า ถ้าไม่มีใคร ก็เอา ‘ยายไฮ’ มาเป็นนายกฯ ก็ได้ ขอให้มีความที่ช่วยกันบริหารดี ๆ เถอะ ถ้าเป็นประชาธิปไตยที่ถูกต้องแล้ว นายกฯนั้นไม่มีปัญหาหรอก

๑๓) บทบาทหน้าที่ของนายกฯ

นายก ฯ จริง ๆ คือผู้ที่มีมโนทัศน์ มีวิสัยทัศน์ที่ดี ที่จะต้องทำอะไร

ต่ออะไรเพื่อประชาชน ไม่ได้สร้างอำนาจ ไม่ได้เบ่งอำนาจ ไม่ได้ทำอาชีพ
เลี้ยงตน ไม่ได้มาสร้างลาภยศสรรเสริญสุขใส่ตนมารับใช้ประชาชนจริง ๆ เป็น
ผู้ที่มาร่วมจัดสรร

ขอให้มิมัดตัณญาตาตี ๆ หน่อยเท่านั้น จัดรวบรวม จัดลัดส่วนต่าง ๆ
ให้เหมาะสม ซึ่งเป็นการประมาณธัมมัญญาตา อตถัญญาตา อตตัณญาตา
มัตตัณญาตา กาลัญญาตา ปริสัจญาตา บุคคลปโรปรัญญาตา แม้แต่ตัวนายกฯ
เองก็ต้องดูอตุตตัณญาตาของตัวเองแล้วก็ทำไป จัดสรรไป มีลัทธิปริสธรรม ๗ เป็น
คุณธรรมจริงที่จะทำงานให้ดี เพื่อประชาชนอย่างบริสุทธิ์ใจ เท่านั้นเป็นพอ

ผู้ที่มีคุณสมบัติอย่างนั้นทำได้

นายก ฯ ไม่ใช่ผู้ที่จะมาเบ่งอำนาจมาหาสมบัติ มายิ่งใหญ่อะไร
ไม่ใช่จริง ๆ นายกฯต้องเป็นผู้ร่วมศูนย์ เหมือนใครรู้มัยในประเทศไทย ?

๑๑) ทรงงานเพื่อประชาชน

ผู้เป็นจตุรรวมศูนย์ของประชาชน ก็คือ ในหลวงนี้แหละ นี่คือ นัก
ประชาธิปไตยเบอร์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่ในโลกเลย ไม่ใช่แต่ในประเทศไทยเท่านั้น
ผู้ใดที่รวมศูนย์จิตใจของประชาชนได้เท่าในหลวงพระองค์นี้ในยุคนี้ โดย
พระองค์ไม่ต้องหาเสียงเหมือนนักการเมืองทั้งหลาย ในหลวงพระองค์นี้
เป็นนักการเมืองที่แท้จริงที่สุด

พระองค์ได้รับการเทิดทูน ใน “ความเป็นนักการเมือง ที่เป็น
ประชาธิปไตยสุดยอด” โดยไม่ได้หาเสียงแบบนักการเมืองไทยที่ทำ ๆ กัน

“งานการเมือง” คือ งานเพื่อบ้านเพื่อเมือง แล้วพระองค์ทรงงาน
อย่างนั้นไหม? ทรงอย่างจริงพระทัยกว่านักการเมืองไทยทั้งหลายไหม ?

แต่พระองค์บริหารปกครองประเทศโดยธรรมสุดวิเศษ

พระองค์ทรงรักประชาชนแท้จริง ทรงงานเพื่อประชาชนอยู่ตลอดเวลา
เวลาเพื่อประชาชนจริง ๆ

พระองค์จึงเป็นสุดเกล้าสุดเคียรของประชาชนบริสุทธิแท้
นี้แหละคือ นักการเมืองประชาธิปไตยแบบอย่างวิเศษสุด รู้กันไว้
บ้างเถิด

การเมืองไทย มันไม่ได้ทำเพื่อบ้านเพื่อเมือง เพื่อประชาชนจริงกัน
เลย มีแต่หลอกประชาชน มันประพฤतिकันออกนอกความเป็นการเมือง
ขบถต่อความเป็นประชาธิปไตยไปถึงไหน ๆ แล้วก็ยังดันทุรังจะทำกันต่อไปอีก

๑๐ ตัวอย่างที่ดึกกลับไม่ยอมทำ-คำแนะนำที่ดึกกลับไม่ยอมเชื่อ

นำเสียดายทั้งข้าราชการ ทั้งผู้บริหารประเทศไทยทั้งหลาย รับสนอง
ธูลิพระบาทไม่ได้ รับเอาแบบอย่างการเมืองที่ดีที่ถูกต้องไม่ได้ รับเอาความ
เป็นนักประชาธิปไตยของพระองค์ไม่ได้นั่นเอง ไม่เท่าทันพระองค์ ทั้งพระ
จริยวัตร ทั้งพระราชดำริ พระราชดำรัสต่าง ๆ นานา ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่มี
ไหวพริบ ไม่รู้เรื่อง แม้แต่เศรษฐกิจพอเพียงก็ยังไม่ออก รับสนองธูลิพระบาท
ไม่ได้จนทุกวันนี้ จนท่านทรงไขความเพิ่มต่อออกไปอีกว่า “ขาดทุนคือกำไร
กำไรคือขาดทุน” ก็ยิ่งงงกันไปใหญ่

กำไรคือขาดทุน มันยังงงกัน? เพราะยังมีภูมิไม่ถึงไม่ทันพระองค์
จึงรับลูกไม่เป็น ขยายผลสู่ประชาชนออกไปไม่ได้

คือภูมิปัญญาทางเศรษฐศาสตร์ไม่มีพอ รู้ลัทธิธรรมของเศรษฐศาสตร์
ที่พระองค์ตรัสนี้ไม่ได้ เมื่อไม่รู้ท่านทรงแนะเศรษฐศาสตร์มา สังคมศาสตร์มา
ท่านทรงแนะรัฐศาสตร์มา

เชิงนิติศาสตร์ท่านก็ทรงแนะต่อตุลาการ ทรงให้สัญญาและตรัส
กำกับว่าบ้านเมืองวิฤติ บ้านเมืองล่มจม แต่รู้ไม่ทัน หรือไม่รู้เรื่องที่พระองค์ทรง
ให้สัญญาอันก็ไม่รู้

แนะโดยตรงบ้าง โดยอ้อมบ้าง ทรงสอนตรง ๆ บ้างมากมายตลอด
มา เยอะแยะ

๑ สิ่งที่เข้าใจผิดในพระมหากษัตริย์จึงเกิดการกีดกัน !

แต่การบริหารบ้านเมืองไทยก็ยังไม่รอด ทั้ง ๆ ที่ประเทศไทยเรามียอดนักการเมือง ยอดนักประชาธิปไตยแล้ว แต่ไม่เข้าใจความเป็นการเมือง ความเป็นประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และทรงเป็นประมุขที่มีความเป็นนักการเมือง เป็นประชาธิปไตยที่ “สุดยอดผู้ดี” ที่สุด แต่ด้วยความที่เข้าใจ “ความเป็นการเมือง ความเป็นประชาธิปไตย” ผิด ๆ จนถึงกับพูดกันว่า ขอภัยอาตมาจำลำนวนที่พูด ๆ กันไม่ได้ แต่มีความหมายว่า “พระองค์ไม่ยุ่งการเมือง -อย่าเอาการเมืองไปให้พระองค์ต้องระคายเคือง ฐลีพระบาท”

ใช่.. ถ้าคำว่า “การเมือง” คือ การกระทำอย่างนักการเมืองไทย ทำๆกันอยู่ทุกวันนี้ นั่น..มันไม่ใช่ “งานการเมือง” ที่ทำเพื่อประชาชน มันคือ “งานเอาประชาชนเป็นเหยื่อ” ต่างหาก คำว่า “การเมือง” ของคนไทยมันเป็น “คำเสีย” ไปแล้วอย่างชนิดที่ต้องกูกลับกันยากมาก เพราะเข้าใจผิดไปจาก ลัจจะของความเป็น “การเมือง” ที่ถูกต้องแท้จริงไปไกลลิบ

๑ พระเจ้าอยู่หัวทั้งทรงสนทั้งทรงงานการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยมาตลอด

แต่ที่พระเจ้าอยู่หัวของไทยทรงพระเจริญวัตรอยู่ตลอดพระชนม์มากกว่า ๖๐ ปี ที่ทรงครองราชย์โดยธรรม พระเจริญวัตรทั้งหมดของพระองค์นั้นแหละดูออกไหมว่า คือ “งานการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ทั้งทรงเข้าถึงประชาชน ทั้งทรงงานให้เห็น ทั้งพระราชดำริ พระราชดำรัส สารพัดที่จะเรียนรู้อันรู้แล้วรู้กันบ้างไหม แค่นี้ ?

นั่นแหละตัวอย่าง “การเมือง” ตัวอย่าง “ความเป็นประชาธิปไตย” ได้ความเป็นการเมือง ความเป็นประชาธิปไตย มาจากพระองค์บ้างหรือเปล่า? พระองค์ทรงเป็นตัวอย่างของผู้ทรงเสียสละเพื่อประชาชนอย่างไร แค่นี้

ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงอยู่ในพระฐานะพระเจ้าแผ่นดินนะ พระองค์ก็ทรงปฏิบัติกับประชาชนว่าพระองค์คือประชาชน แม้แต่กับข้าราชการทั้งหลายก็คือประชาชนที่พระองค์ทรงให้เกียรติยิ่งชนิดที่ไม่ละลาบละล้วงเลย รู้กันบ้างไหม แต่ก็มีแต่จะหาทางลิดรอนพระราชอำนาจท่าน!

๑๑ แท้ที่จริงในมาตรา ๓ พระองค์ทรงเป็นนักการเมือง

คำว่า “ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ซึ่งก็คือ “ทรงเป็นประมุขแห่งอำนาจอธิปไตยอันเป็นของประชาชน” ใช่ไหม? พระองค์ทรงเป็น “รัฐอธิปัตย์” ใช่ไหม? ยิ่งในรัฐธรรมนูญมาตรา ๓ ที่ว่า “อำนาจอธิปไตยเป็นของประชาชนไทยพระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้นทางรัฐสภา คณะรัฐมนตรี และศาล ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญนี้” ก็ยิ่งชัด แล้วพระองค์ไม่เป็น “นักการเมือง” อย่างไร?

๑๒ ประชาธิปไตยไทยมีการลิดรอนพระราชอำนาจตลอดมา

พระองค์ทรงมีอำนาจอธิปไตยไหม ทำไมจึงพยายามลิดรอนพระราชอำนาจของพระองค์กันนัก

ทั้งออกกฎหมายลิดรอน ทั้งประพฤติดต่อพระองค์สารพัด ที่เป็นการมิบังควร เข้าข่ายเป็นการลิดรอนพระราชอำนาจของพระองค์จนกลายเป็นธรรมเนียมในประเทศไทยไปแล้ว

ทั้ง ๆ ที่ประเทศประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ประเทศแม่แบบเขาประพฤติกความบังควรนั้น ๆ กัน เป็นประจำ เป็นธรรมเนียมแต่ไทยนั้นละเว้นจนการละเว้นกลายเป็นการลิดรอนพระราชอำนาจอันควรมีควรเป็นไปเท่าไร

รู้กันบ้างไหม ว่า ได้ทำการอันใด ที่มีบังควรไปจนเสียหายต่อความเป็นประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขไปแล้วเท่าไร?

๑ ต้นเถิดชาวไทย “ประเทศวิฤติ - ประเทศล่มจม”

ถึงวันนี้ ขอเถอะ ขอคินพระราชอำนาจให้พระองค์ช่วยประเทศชาติไว้หนอยได้ไหม ประเทศวิฤติขนาดนี้แล้ว ถึงกับพระองค์ต้องตรัสคำนี้ออกมาก็ได้ยินได้ฟังกันเต็มสองหูมาแล้ว รู้สึกไหมว่า ที่พระองค์ถึงกับต้องยอมตรัสว่า “ประเทศวิฤติ-ประเทศล่มจม” นี้ พระทัยของพระองค์จะเป็นเช่นใด รู้สึกรู้สึกบ้างไหม ? ยังไม่ยอมลดราวาคอกกันอีกหรือ ?

๑ คินพระราชอำนาจ ราชประชาสมาสัยพลันเถิด

คินพระราชอำนาจให้พระองค์เถอะ ให้พระองค์ทรงทำตามพระราชอัชฌาศัย วินิจฉัยเต็มทีเลย ถ้าประชาชนถวายพระราชอำนาจนี้ได้สมบุรณ์ ราชประชาสมาสัยก็จะเกิดขึ้นที คืออำนาจเป็นของประชาชนกับในหลวงทรงเป็นประมุขทรงใช้อำนาจนั้น ตอนนี้อย่างผ่าน ๓ สถาบัน เพื่อให้เกิด “สม” เกิดสิ่งสุดยอดได้ นี้อาตมาใช้พัญชนะตามประสาที่อาตมาเข้าใจมาอธิบาย

สม หรือสละมะ คือ สุดยอดสงบ สงบราบรื่น เรียบ ได้ระดับ เสมอ เป็นความยิ่งใหญ่ มีความหมายสูงส่ง ไม่ใช่ตื่น ๆ ประเทศไทยจะได้สุขสงบ สมคิด จะได้สมใจจะได้สมรักจะได้สมบัติที่สุดยอด เป็นอย่างคุณสมบัตินี้ด้วย เป็นอาริยะสมบัติเลยแหละ จริง ๆ

๑ การเมื่องวันนี้ไม่แก้ไขเตรียมสวดบั้งสุกุลกันได้

ถ้าคราวนี้ผ่านไปแก้ไขอะไรไม่ได้ จะโทษมเสื่อมไปอีกนานแสนนาน จะโง่หัวกันไม่ขึ้น เพราะแรงพยาบาท มันก็แรงมาก กูจะเอาให้ได้ มันก็สูง โลกก็แรงร้าย โทสะก็ร้ายจัด กูต้องเอาให้ได้ กูต้องแก้แค้นให้ได้ก็จะเข่นฆ่า ทำร้ายกันสูง เรียกว่าเกิดศึกอย่างหยาบคายอย่างรุนแรงสูงยิ่งตอนนี้

ฟังธรรมะดี ๆ ที่อาตมาพูดให้ฟังนี่มันไม่ใช่เรื่องโมเม ไม่ใช่เรื่องมาไล่ความ ไม่ใช่เรื่องมาหาเรื่องด้วย

ถ้าไม่ออกรบ ๙๙ จะไม่พบสัจจะ

๑๐) นิยามการเมืองของแท้ต้อง ๑๐ ข้อ

ดังนั้น เราจะต้องพยายามกันอย่างจริงจัง ต้องเข้าใจว่า การเมืองคืออะไร ขอภัยเถอะ อาตมาขอขายความเห็น ขายความเข้าใจของตนเอง อีกหน่อยว่า การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ นั้น คืองานที่ต้องมีคุณธรรม และเป็นกุศล งานการเมืองที่อาตมาพยายามนิยามไว้มี ๑๐ ข้อ ดังนี้

การเมืองที่เป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ

๑. การเมืองต้องมีคุณธรรมและเป็นกุศล
๒. นักการเมืองต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้
๓. นักการเมืองต้องสอนหรือเผยแพร่ประชาธิปไตย ให้แก่ประชาชน ประชาชนก็ต้องชวนชวยศึกษาความเป็นประชาธิปไตย
๔. นักการเมืองต้องเป็นผู้พึ่งตนเองได้แล้ว
๕. นักการเมืองต้องเป็นผู้มีกน้อยสันโดษ
๖. นักการเมืองต้องไม่ทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากิน
๗. นักการเมืองต้องเป็นงานอาสาเสียสละ
๘. นักการเมืองจะต้องไม่มีอคติ
๙. นักการเมือง คือ ผู้มีอิสระแท้จริง ไม่เป็นทาสโลกธรรม
๑๐. การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา เพื่อครอบครัว เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวก แม้แต่พ้นไปจากพรรคของตน

๑๑) ชาวร้าย “การเมือง” ถูกข่มขืน!

แต่เพราะคนเข้าใจว่า “การเมือง” คือ งานแบบที่นักการเมืองไทยประพฤติกันอยู่ในทุกวันนี้ นี่แหละ คำว่า “การเมือง” จึงผิดเพี้ยนไปจากความเป็น “การเมือง” ที่เป็นลัทธิจะต้องแท้จริงกัน ชนิดที่กลับหัวเป็นหาง

กลับขาเป็นดำไปสนิทแล้ว

คำว่า “การเมือง” จึงเสียหายยับเยินเกินจะกล่าว จนผู้คนมีความรู้ในความเป็นการเมืองผิดจากสัจจะไปหมดอย่างที่เป็นกันในโลก

เพราะนักการเมืองขบถต่อความเป็นการเมืองอย่างเลวร้าย คำว่า “การเมือง” จึงเสียหายผิดสัจจะไปอย่างที่เป็น ทั้ง ๆ ที่ความเป็น “การเมือง” นั้นคือ งานเพื่อบ้านเพื่อเมือง เพื่อประชาชนโดยตรง ไม่ใช่เพื่อตน ไม่ใช่เพื่อพรรคพวกตนเลย เป็นความดีงามแท้ เป็นธรรมาธิปไตยจริง ไม่ใช่แบบที่หลงผิดกันไปเป็นโลกาธิปไตย หรืออัตตาธิปไตย ดังที่นักการเมืองทั้งหลายในโลกประพடுத்தกันอยู่ไม่

การเมืองจริง ๆ ที่เป็นสัจจะ ต้องดูพระจริยวัตรในหลวงของไทยเรานี้แหละ คือ แบบอย่างแห่งการเมืองที่เป็นประชาธิปไตยสุดยอด เป็นอารยะการเมือง

๑๐ ผู้นำของแท้ ประชาชนจะยอมรับอย่างเทิดทูนบูชา

แม้แต่ “ประชาธิปไตยขาเดียว” คือ ประชาธิปไตยที่ไม่มีระบบพระมหากษัตริย์เป็นประมุขแล้วก็ตาม จะได้ชื่อว่าประชาธิปไตยที่สมบูรณ์แบบแท้ ๆ บ้าง ผู้นำซึ่งได้แก่ “ประมุข” ผู้เป็นหัวหน้าอำนาจในประเทศจริง ๆ จะต้องได้รับความยอมรับอย่างเทิดทูนบูชา ไม่แตกต่างไปจากในหลวงของไทยที่ได้รับจากประชาชนไม่เพียงแต่ในประเทศไทย แต่ได้รับจากคนในประเทศอื่นของโลกอย่างจริงใจด้วย จึงจะเป็นประชาธิปไตยสุดยอดแท้จริง ซึ่งเป็นความสุดยอดในคุณธรรมและคุณภาพของการทำงานเพื่อประชาชน ที่เป็นความเสียสละเพื่อมวลมนุษยชาติอย่างบริสุทธิ์ และจริงจังจริงใจ

อาตมาต้องขออภัยอย่างมาก ที่ให้นิยามคำว่า “การเมือง” อย่างอัตโนมัตติ แต่มันก็เป็นความจริงใจบริสุทธิ์จริง ๆ ก็ขออนุญาตท่าน

ถ้าไม่อกรบ ๑๐๐ จะไม่พบสัจจะ

ทั้งหลายทำตามลัทธิเท่าที่มีในระบบประชาธิปไตยก็แล้วกันนะ

๑๐ บทบัญญัติที่ ๑ : การเมืองเป็นเรื่องคุณธรรมแท้ ๆ

(๑) งานการเมืองคืองานที่ต้องมีคุณธรรมและเป็นกุศล

เรามาขยายความกันตรงคำว่าการเมืองกันหน่อย ขอภัยอีกทีเถอะ ทุกวันนี้คนไม่รู้จักการเมืองที่แท้กันแล้ว เขานึกว่าการเมืองก็คือ แค่เลือกตั้ง ประชาธิปไตย คือ อำนาจมีในสภาเท่านั้น แล้วก็ได้คนที่รับอำนาจเราไปทำ และทะเลาะไปขู่ขี้ขู่ยำการเมืองแบบโลกาธิปไตยและแบบอรรถาธิปไตยกันอยู่อย่างนี้ ทำลายธรรมะให้เสื่อมสิ้นไปหมด ไม่มีธรรมมาธิปไตยเลย ดีไม่ดีออกกฎหมายมาขวางกัน ไม่ให้ผู้มีธรรมะเข้าไปยุ่งกับการเมือง เข้าไปยุ่งกับสังคมพวกเขา ไล้หนักธรรมะเข้าป่าเขาถ้ำ จะอยู่ในป่าในเขาในถ้ำไหนก็ไป จะหลบในเลี้ยวในรูก็อยู่ไป กันธรรมะออกไปให้ไกลการเมือง

ไม่มีธรรมาธิปไตย ไม่มีอำนาจที่เป็นธรรม นี่แหละคือความล้มเหลวที่ชัดเจนที่สุด อาตมาเห็นอย่างนี้ เห็นการเมืองมันล้มเหลวและจริงๆ มันมีแต่ อรรถาธิปไตย เห็นแต่สร้างอำนาจให้ตัวเอง แย่งอำนาจให้แก่ตัวแก่พรรคพวก และมันมีแต่โลกาธิปไตย เห็นแต่วนอยู่กับวัฏจักรการแย่งกอบโกยลากยศ สรรเสริญสุข แร่งขึ้น หยาบขึ้น มันจึงไม่เป็นกุศล ไม่มีคุณธรรม มีแต่แรงจืดจาง ดิ่งลงไปสู่หายนะ อาตมาเห็นจริงอยู่อย่างนี้

การเมืองไม่มีอำนาจธรรมะ มีแต่อำนาจอรรถา มีแต่อำนาจโลกธรรม มันก็ไร้คุณธรรมไม่เป็นกุศลแก่งานเพื่อบ้านเพื่อเมืองเลย

๑๑ การเมืองเตชิตฆาธรรมะ

เราจึงจำเป็นจะต้องเอาธรรมะเข้ามาแก้ไขปรับปรุง เราได้ออกมาทำงานการเมืองตามที่เราก็ได้ประกาศไปชัด ๆ แล้วว่ามาทำงานการเมือง เราเดินทางมาถึงตรงนี้แล้ว ธรรมะได้เดินทางมาช่วยพอได้ คนซึ่กลัวจึงออก

กฎหมายมาแก้งเราบ้าง มาทำลายเราบ้าง แต่ก่อนนี่ก็ออกกฎหมายแยก
ธรรมะออกจากการเมือง กันธรรมะออกจากสังคม หลอกให้เข้าป่าเข้าถ้ำไป
ก็เอาเถอะ เขาเข้าใจธรรมะของพระพุทธเจ้าไม่ถูก ก็ปล่อยเขา แต่
เอาตมาเข้าใจศาสนาพุทธตามที่เอาตมารู้ ก็เลยเอาสิ่งนี้มายืนยันเต็มอุตสาหกรรม
ซึ่งมันยังไม่เต็มรูปหรอก แต่แสดงออกได้ขนาดนี้ก็ไม่ใช่บ่อยแล้ว กว่าที่จะพอ
ทำได้แค่นี้ก็ใช้เวลาตั้ง ๔๐ กว่าปี ถึงจะมาทำได้ที่นี่ ในที่สาธารณะขนาดนี้

๑๐ พุทธธรรมคือสุดยอดประชาธิปไตย

ตอนนี้ เป็นการแสดงธรรมะที่เป็นสัจธรรมของพุทธ เป็นธรรมะที่
สอนให้เสียสละ ให้ละกิเลส และพุทธธรรมนี้แหละเป็นประชาธิปไตยสุดยอด
ให้อิสสรภาพ ปลอดแอกอย่างสมบูรณ์แบบ ทำให้เราเป็นคนมักน้อยสันโดษ
ไม่เห็นแก่ตัวได้จริงอย่างแอบโซลูท (absolute) ได้สูงอย่างอัลติเมท (ultimate)
สามารถฝึกฝนสัมบูรณ์สูงสุดขั้นอันติมะได้แท้ ถ้าเป็นอาริยะถึงขั้นอรหัตผล

๑๑ บุคลากรพุทธ กินน้อยใช้น้อย ชีตชาติต่อโลกธรรม ๘

สัมบูรณ์ของพุทธนี้ เกิดจากวิญญานที่หมดกิเลสตัวตนอย่างแท้จริง
ไม่แย่งลาภยศกับใครอีก ไม่ต้องการแล้วลาภ มีแต่ลาภธัมมิกาหรือลาภที่ได้
โดยธรรม ซึ่งก็คือสิ่งที่เราได้มาอย่างบริสุทธิ์ จะโดยสร้างเอง หรือผู้อื่นให้ก็
ต้องบริสุทธิ์เช่นกัน และเราก็เป็นคนกินน้อยใช้น้อย เป็นคนเลี้ยงง่าย เป็นคน
ไม่ติดไม่ยึด ไม่ได้หลงใหลสอโรย ไม่หลงใหลปรสกลืนเสียสัมผัส ไม่ได้หลง
ว่าต้องมีอะไรมากมาย หรือต้องได้อย่างโน้นอย่างนี้ ได้เพียงพออาศัยเป็น
ปัจจัยจำเป็นในชีวิตเท่านั้น ก็อยู่ได้แล้ว ไม่ร้อนเร่าลำบากใจ

เราจึงเป็นคนที่ไม่เบื่อง ไม่ผลาญ ไม่ทำลาย ไม่โลภ ไม่กอบไม่โกย
มีเท่าไร ๑ ก็สร้างสรรมาแจกจ่ายเพื่อแม่ เอื้อเพื่อเจือจวนกัน คนที่เป็น
เช่นนี้แหละเป็นคนสร้างสรร นี่คือการเมืองที่แท้ เป็นคนที่มิพบเทาในการสร้าง

พหุชนที่ตายะ พหุชนสุชายะ โลกานุกัมปายะ

ขอยืนยันเลยว่า การเมืองจริงๆ ต้องเป็นเช่นนี้ ตามที่ในหลวง ทรงประทานเศรษฐกิจพอเพียง และขาดทุนคือกำไรมาให้ผู้บริหารราชการ หรือให้นักการเมืองนำมาใช้พัฒนาการเมือง นั้นแหละ คนที่ทำได้ตามในหลวง ตรัสแล้วจะเห็นจริง

◎ การเมืองไทยห่วยแตก !

แต่นักการเมืองไทยเท่าที่เห็นมาไม่เห็นทำให้เกิดเศรษฐกิจพอเพียงขึ้น ในสังคมได้จริง หรือทำให้คนมีปัญญาเห็นจริงว่า ขาดทุนคือกำไรกันได้ จึงยังไม่เป็นงานที่มีคุณธรรมหรือเป็นกุศล เป็นการทำที่แท้ จึงยังไม่ใช่งานการเมือง เพราะฉะนั้น ถ้าผู้ใดยังไม่รู้จักงานการเมือง ทำงานการเมืองไม่เป็นการเมืองเป็นแค่งานเห็นแก่ตัว สร้างอัตรากำลังจัดจ้าน ทำให้ประชาชนหลงโลกธรรม ก็อย่าอาสาทำงานนักการเมืองสิ มันไม่เป็นการเมือง

◎ บทบัญญัติที่ ๒ : ต้องถูกฝ่าถูกตัว

เมื่อก็เกริ่นไว้ข้อ (๒) ว่า นักการเมืองต้องรู้จักประชาธิปไตยที่แท้ ผู้ใดจะเข้าสู่การเมือง ต้องทำความเข้าใจเรื่องนี้ให้จริง อาตมาถึงพยายามอธิบายเรื่องประชาธิปไตยให้พวกเราฟังมาเรื่อย ๆ เพราะเราจะได้มาทำงานกับสังคมเขาต่อไป เดี่ยวคุณจะได้เข้าใจว่าการเมืองที่ดี ประชาธิปไตยที่ดี ก็ไปเหมือนคนอื่น ๆ เขาทำ แต่เรามีธรรมะก็คงจะไม่เหมือนเขาง่าย ๆ หรือ

◎ อำนาจประชาชนไม่มีวันถูกริบ ถูกลิดรอน

ประชาธิปไตยนั้น อำนาจต้องเป็นของประชาชน ไม่มีวันถูกริบ ต่อให้เลือกตั้งผู้แทนเข้าไปทำงานแทนก็คนก็ครั้งก็ยังมีอำนาจอยู่เต็มตลอดเวลา แต่เราถูกเขาหลอก เขาครอบงำทางความคิดจนหลงผิดไปเกือบสิ้นแล้ว จึง

ถูกนักการเมืองแม้แต่ข้าราชการ ก็ช่วยกันตม้ตุนมาจนถึงวันนี้ ค่อย ๆ ทำความเข้าใจไปเรื่อย ๆ ก่อน เพิ่งจะอธิบายถึงข้อ (๒)

ประชาธิปไตย หมายถึง ความมีอำนาจ หรือความเป็นอำนาจ ที่เป็นของประชาชน อธิปไตย แปลว่าอำนาจ ซึ่งประชาชนไทยทั้งหมดเองนั้นแหละ ต้องร่วมมือกันทำให้เป็นอำนาจ จึงเรียกว่า โดยประชาชน และทุกคนต้องทำอย่างไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่ครอบครัว ไม่เห็นแก่พรรคพวก ต้องเห็นแก่ประชาชน เพื่อประชาชน จึงจะชื่อว่า การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย

๑๑ การเมืองภาคประชาชนใหญ่กว่าการเมืองภาครัฐสภา

อำนาจของประชาชนในประเทศยังคงมีอำนาจยิ่งกว่าอำนาจของรัฐบาลทุกยุคทุกสมัย เรียกว่า การเมืองภาคประชาชน อำนาจยังมีอยู่เต็มคนเดียวกันมีอำนาจ ยังมีคะแนนเสียง แม้จะเลือกตั้งผู้แทนเข้าไปทำงานในสภาแล้วก็ตาม อำนาจของประชาชนก็ยังมีคงเดิม ทำงานภาคประชาชนหนึ่งคนหนึ่งเสียงอยู่เต็มอำนาจ แสดงตัวรวมคะแนนเสียงมากเพียงพออย่างเหมาะสมเมื่อใด มีอำนาจทางประชาธิปไตยเมื่อนั้น ยังใหญ่กว่าภาครัฐสภาอยู่ไม่เปลี่ยนแปลงตราบที่ยังชื่อว่า ประชาธิปไตย ภาครัฐสภาต้องเชื่อฟังภาคประชาชน ประชาชนยังเป็นใหญ่อยู่ตลอดเวลา

๑๒ นักการเมืองเป่ามรดกดำ

แต่ทุกวันนี้ นักการเมืองได้ครอบงำทางความคิด จนประชาชนหลงผิดไปสำเร็จแล้วว่า การเมืองภาครัฐสภา ใหญ่กว่าภาคประชาชน ประชาชนจึงไม่รู้อำนาจของตน และไม่รู้วิธีปฏิบัติเพื่อแสดงอำนาจของตน

อย่าเข้าใจผิดตามที่ถูกล้างสมองว่า เมื่อเลือกตั้งรัฐบาลได้พร้อมสำเร็จลง การเมืองภาคประชาชนหรืออำนาจประชาชนไม่มีแล้ว อำนาจก็มีแต่อยู่ในมือของรัฐบาล ที่จะทำงานในรัฐสภา แล้วเรียกว่า การเมืองภาค

รัฐสภา ภาคประชาชนทำอะไรไม่ได้ หมดอำนาจ ไม่ใช่อย่างนั้นเด็ดขาด

๑ มาตุกลไกแห่งอำนาจของแต่ละฝ่าย

ภาครัฐสภาก็มีอำนาจทำงานตามหน้าที่ ซึ่งก็มีอำนาจ เป็นอำนาจตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ในนิติรัฐ มีเท่าที่ที่กำหนดไว้ ทำเกินก็ผิด เข้าคุกได้ เชี่ยวนะ นั่นคืออำนาจของรัฐบาล

ส่วนอำนาจภาคประชาชนนั้น ประชาชนทุกคนยังมีสิทธิมนุษยชนที่จะแสดงความเห็นแสดงออกตามอำนาจแห่งประชาธิปไตยประจักษ์จากรัฐบาล ประท้วงข้าราชการได้ทุกเมื่อ ถ้ามีความเห็นแย้งที่เหมาะสมควรถูกตามนิติรัฐ

แต่ต้องประท้วงอย่างสงบ ไม่ก่อให้เกิดความรุนแรง ลั่นตี อหิงสา ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น นั่นเอง

การประท้วงอย่างสงบ ไม่รุนแรงนี้ จะมีผลทำให้รัฐบาล หรือ ข้าราชการเปลี่ยนแปลงได้ หรือล้มเลิกไปได้ ก็ด้วยอำนาจตุลาการบ้าง อำนาจประชาชนบ้าง ถ้าคณะตุลาการยังเป็นที่พักแหล่งสุดท้ายอยู่ คณะบริหาร และคณะสภานิติบัญญัติ พังไม่ได้แล้ว การชนะหรือแพ้ต้องอยู่ที่ความรู้และความจริง เป็นอำนาจ เรียกว่า ตุลาการภิวัตน์

นี่คือ ระบอบประชาธิปไตย ไม่ต้องแบ่งข่ม จนถึงขั้นฆ่าแกงกัน จึงจะเรียกว่า มีอำนาจ ยิ่งถ้าเป็นความร่วมมือเพรียงของประชาชนออกมาชุมนุมประท้วงกันมากจริง ๆ แล้วยืนยันความรู้ความจริงที่ประชาชนเห็นชอบนั้นแก่รัฐบาล แก่ข้าราชการ นั่นแหละยิ่งชื่อว่า ประชาธิปไตยแท้ ๆ ตรง ๆ

๑ อำนาจประชาชนสุดท้าย ๆ

และเป็นอำนาจแท้ก็ด้วยอำนาจของประชาชนนั้นแหละ ที่จะแสดง ปาฏิหาริย์การเมืองไทย เมื่อออกมารวมตัวกันเป็นจำนวนประชาชนแสดงคะแนนเสียง ที่มากพอ จนคณะรัฐบาล หรือข้าราชการ ต้องยอมแพ้ ตาม

ความรู้ และความจริง ว่าผิด ว่าไม่เหมาะ จึงแพ้ เรียกว่า ประชากริวัฒน์
ประชาชนนั้น มีการเมืองภาคประชาชนได้อยู่ตลอดเวลา แม้แต่ใน
การทำงานการเมืองเพื่อบ้านเพื่อเมือง เพื่อประโยชน์แก่ประชาชน เหมือน
กับข้าราชการ เหมือนกับนักการเมืองตามนิติรัฐ ถ้าไม่ละเมิดกฎหมายหรือ
ละเมิดหน้าที่ที่กำหนดห้ามไว้ ก็ทำได้อยู่เสมอ เป็นงานการเมืองภาค
ประชาชนที่ทำประโยชน์ช่วยประชาชน เพื่อประชาชน

๑๑ ตัวอย่างงานการเมืองประชาชน

เช่น ช่วยพัฒนาสร้างสรรสาธารณูปโภค ช่วยการศึกษาแก่ประชาชน
ช่วยการสาธารณสุขแก่ประชาชนช่วยประชาชนให้ทำมาหากินอยู่เย็นเป็นสุข
เหมือนงานที่นักการเมืองข้าราชการทำหน้าที่ช่วยประชาชนอยู่นั้นแหละ
ภาคประชาชนก็ทำได้ ถ้าไม่ล่วงล้ำเกินขอบเขตที่กำหนดห้ามไว้ในนิติรัฐ

อย่าหลงคิดว่า ประชาชนเลือกตั้งผู้แทนเสร็จแล้ว การเมืองก็มีแต่
ภาครัฐสภา ภาคประชาชนไม่มีแล้ว ทำการเมืองหรือทำงานเพื่อบ้าน
เพื่อเมือง เพื่อประชาชน เพื่อสังคมนั่นเอง ไม่ได้แล้วเป็นอันขาด

ก็เพราะคนไทย แม้แต่นักการเมืองเองเข้าใจการเมืองกันไม่ถูกต้อง
นี่แหละ การเมืองไทยจึงได้เขารุกเข้าพงกัน จนซบหายวายปวงอย่างนี้

ขอผ่านนิยามการเมืองข้อ (๒) *นักการเมืองต้องรู้จักประชาธิปไตย
ที่แท้* เอาแค่นี้ก่อนแล้วกัน

๑๒ บทบัญญัติที่ ๓ : หมั่นสอนแต่มีใช้ครอบงำ

ต่อไปก็มาพูดถึงนิยามการเมือง ข้อ (๓) *นักการเมืองต้องสอน
หรือเผยแพร่ประชาธิปไตยให้แก่ประชาชน*

ดังนั้น อาตมาก็ขอเผยแพร่ประชาธิปไตยบ้าง มาเปิดเผยเรื่อง
การเมืองแบบที่ตนเองเข้าใจเท่านั้น ก็ขอภัย ถ้ามันจะเป็นความเห็นที่แปลก

แตกต่างกันออกไปจนท่านฟังแล้วรับลำบากนี้เป็นความเข้าใจของอาตมาเองอาตมา

ก็ขอแสดงของตัวเองบ้าง ผิดถูกอย่างไร ก็ขอภัยจริง ๆ ได้ฟังแล้วก็ถือ
เสียด่า เออ..คนที่เห็นว่าการเมือง ประชาธิปไตยเป็นแบบนี้ก็มีด้วยนะ!

นักการเมืองที่รู้จักการเมืองที่แท้ ประชาธิปไตยที่แท้ ก็ต้องมาสอน
ตามข้อ (๓) ที่อาตมานิยาม แต่นักการเมืองทุกวันนี้ไม่สอน มีแต่ครอบงำทาง
ความคิด หลอกด้วย ชอนเชิงด้วย เลี้ยงคนไว้เป็นบริวาร เลี้ยงคนเป็นฐาน
อำนาจด้วย เป็นลี้ล้อ เป็นเครื่องใช้ เป็นเหยื่อเลย อย่างนี้สังคมประเทศ
จึงช่วยกันหมด

ถ้าแบบนี้ประเทศไทยก็ไปไม่รอด

๑๑๑ บทบัญญัติที่ ๔ : ฟังตนจนคนอื่นฟังได้

ข้อ (๔) นักการเมืองต้องเป็นผู้ฟังตัวเองได้แล้ว

กล่าวคือ เป็นคนที่มีสมรรถนะ ไม่งอมืองอเท้า ไม่เป็นคนชี้เกี้ยว
ทำงาน หรือทำตนเป็นนักปฏิบัติธรรมประเภท เข้าไปบิดบาตकिन เสรีแล้ว
ก็มานั่งสมาธิบ้าง นั่งอยู่เฉย ๆ บ้าง หรือประพฤติดนแบบใครมาหามาพูด
ด้วยก็ไม่พูด ฉันทสงบ แล้วก็หลงกันว่าผู้สงบคือผู้ไม่ค่อยพูด ไม่ค่อยจา
ไม่ค่อยมีบทบาทอะไรในสังคม หลงผิดหนักไปถึงขั้นเอาแต่นั่งแข็งทื่อ แล้ว
เข้าใจผิดว่านั่นแหละเป็นนิโรธของพุทธ เป็นผู้สงบแล้ว ไม่ใช่ซะ

๑๑๒ ลักษณะการฟังตนภายใต้พลัง ๔

ผู้ที่ฟังตนเองได้แล้วนั้น ต้องเป็นผู้ที่ทำงานอย่างมีวิริยารัมภะ ชยัน
เสมอ ประารถความเพียรอยู่เสมอ มีความขวนขวาย มีเวรยาวิจฉมาย
ขวนขวายชยันหมั่นเพียร แล้วก็สร้างสรรค์ที่เป็นอนวัชชะ คือทำการงาน
ที่ไม่มีโทษ ตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพลัง ๔ ได้แก่ พลังปัญญา พลังวิริยะ

พลังอนวัชชะ พลังสังคหะ

๑ พลังที่ ๑ จะพาขับเคลื่อนสู่พลังที่ ๒,๓,๔

เพราะว่า ผู้บรรลุนิพพานของพุทธแท้ ๆ แล้ว จะมีปัญญาจริง ๆ ซึ่งเป็นปัญญาที่มีกำลังรู้แจ้งครอบคลุมนอก ๓ ข้อ นั่นด้วย ว่า เมื่อเราเกิดมาเป็นคนนั้นมันต้องขยันหมั่นเพียรเกิดมาเป็นคนมันต้องทำงานและมีปัญญารู้จริง ๆ ว่างานใดมีโทษ..ไม่มีโทษ จึงทำงานที่ไม่มีโทษอย่างถูกต้องไม่ทำงานเลอะ ๆ เทอะ ๆ อย่างคนที่ไม่มีการรู้ปัญหาที่จะรู้ และมีกำลังปัญญาจริง ๆ ว่า เกิดเป็นคนมันต้องมีสังคหะ คือ มีกำลังในการสร้างสรรมาแล้วมีลาภโดยธรรม ก็เอามาแจกจ่ายแจกจ่ายแจกจ่ายแก่กุลอุ่มชุมชนุชฌด้วยกันในสังคมโลก ไม่ใช่เอามาหากำไร

๑ ทำพลัง ๔ ได้จะพ้นภัย ๕ อย่าง

นี่คือ พลัง ๔ หรือกำลัง ๔ ของผู้ที่มีพุทธธรรมหรือบรรลุนิพพานของพุทธ แล้วจะพ้นภัย ๕ คือ ไม่เกรงกลัวเรื่องการเลี้ยงชีพ (อาชีวิกภัย) ไม่เกรงกลัวเรื่องที่จะถูกตีเตียน (อสิโลกภัย) ไม่เกรงกลัวหวาดหวั่นสะทกสะท้านที่จะอยู่ในสังคม (ปริสสารัชชภัย) ไม่เกรงกลัวเรื่องการตาย (มรณภัย) ไม่เกรงกลัวเรื่องจะตกไปสู่ที่เสื่อมต่ำ (ทุกตภัย)

๑ เป็นฆราวาสก็จริงแต่มีคุณธรรมระดับนักบวชได้

เมื่อคนปฏิบัติตนจนบรรลุนิพพานเป็นสมณะที่ ๑ - ๒ - ๓ - ๔ จริงแล้ว คือ เป็นโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ ก็ละโลก ไม่ทุจริต ไม่กอบโกย ไม่สะสม สิ่งใด ๆ ได้จริงไปตามฐานะแห่งสมณะ

ซึ่งมันก็เป็นเรื่องของฆราวาสนั่นแหละเป็นคนส่วนมากที่เป็นโสดา สกิทา อนาคา อรหันต์ ไม่ใช่มีแต่ในคนที่ เป็นเป็นภิกษุภิกษุณีเท่านั้น

อุบาสกอุบาสิกาตัวเองทำการทำงานอยู่ในสังคม สร้างอะไรได้

ก็เอามาเผื่อแผ่กัน ส่วนตัวเองอาศัยกินอาศัยใช้ก็ไม่มากเลย

ไม่หัวสูงแต่ทำงานชั้นสูง ทำงานเพื่อเกื้อกูลเป็นประโยชน์สร้างสรรค์
สิ่งที่ดีที่งามในสังคมให้แก่สังคม

จะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ ถ้าปฏิบัติธรรมพระพุทธเจ้าอย่างสม่ำเสมอปฏิสนธิ
แล้วจะมีคนที่เป็นอย่างนี้ได้ตามที่ว่านี่จริง ๆ

◎ นักการเมืองของชาวพุทธ

นักการเมืองจึงต้องเป็นผู้พึ่งตนเองได้ และควรมาทำงานอย่างพวก
เรา มาทำงานให้แก่สังคมด้วยความตั้งใจจริงและเต็มใจจริง เพราะปัญญาเรา
เข้าใจจริง ๆ ว่า งานที่ทำเพื่อคนอื่นนั้นเป็นคุณค่าทั้งตนและผู้อื่น

ส่วนงานที่ทำเพื่อตนนั้นดูเหมือนตนได้ก็ได้จริงตามความเป็นจริง แต่
การได้วัตถุซึ่งส่วนมากเป็นวัตถุที่เอาเปรียบมาจากคนอื่น ที่คนไม่รู้วิชาเขาก็
คือได้ก็เลสสมใจ บำเรอโลภกิเลส

กิเลสก็โตขึ้นหนาขึ้น จึงมีแต่ความเห็นแก่ตัว เป็นคนไม่มีประโยชน์
แก่ใคร มันจึงเป็นโทษทั้งตนและผู้อื่น

◎ ชุมชนชาวอโศกมีต้นแบบให้ศึกษา

พวกเราไม่ต้องกังวลตกงาน มาอยู่กับพวกเราทีมงานทำแน่นอน มี
ระบบ ทุกคนได้ทำงานช่วยกัน ใครถนัดอันไหนก็ทำอันนั้น แม้ไม่ถนัดอยาก
ช่วย อยากฝึกฝนก็ได้ คุณมีความสามารถเท่าไร เขายังต้องการเลย
เพราะในสังคมของเราทำงานฟรี ทำงานไม่มีเงินเดือน ไม่มีเบี้ยเลี้ยง ทุกคน
ทำแล้วผลได้เข้ากองกลาง ทั้งหมด เท่ากับเสียภาษี ๑๐๐ % แล้วกินใช้
ร่วมกันในกองกลางนี้ คือ สาธารณโภคี

◎ งานทำมีเยอะ

ที่นี่ไม่มีคนตกงาน มีแต่งานตกคน งานเยอะ งานที่นี้ขาดคนทั้งนั้นเลย ไม่ใช่ว่าคนเกินงาน เพราะที่นี้มันเข้าระบบทุกอย่าง ทำงานฟรี คนมันจะตกงานได้ยังไง งานก็เป็นงานดี ๆ เป็นอนวัชชะ ยิ่งเป็นงานสร้างสรรค์ ประโยชน์ให้ประชาชน ประเทศชาติแล้ว สร้างไปเลย

◎ งานเราไม่มีโทษภัย

ที่จริงเราพยายามไม่ขยายงานให้มากด้วยซ้ำไป เพราะคนไม่ค่อยพอ แม้แต่งานที่จำเป็นที่สำคัญ ๆ ทุกวันนี้ก็ยังคงต้องการคนอยู่ เราจะพึงตัวเองให้รอดได้ เราต้องทำงานให้เป็น และพวกเราก็กินทำงานที่เป็นอนวัชชะทั้งนั้น ขอยืนยัน งานที่เป็นอบายมุข งานที่ฟุ่มเฟือยฟุ้งเฟ้อ งานที่ทรูหราเกินเหตุ งานที่ผลาญพร้าทำลายเราไม่เอา ที่นี้รู้จักการงานที่จำเป็น ที่สำคัญในสังคมมนุษยชาติ ด้วยปัญญาเราจึงตั้งใจทำงานนั้นกันอย่างเต็มที่

◎ งานนี้ใช้ระบบบุญนิยม

ถ้าเราทำงานแล้วมันคุ้มกินคุ้มใช้ นั่นเรียกว่าพึงตนเองรอด แล้วก็สร้างไป ๆ โดยไม่สะสมไม่เอาเปรียบ ไม่ตกเป็นทาสทุนนิยม ประเภททำงานแล้ว เราไม่ทำ เราไม่เอาแนวคิดแบบทุนนิยม ของเราเป็นแนวคิดบุญนิยม แนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงจริง ๆ คนพึงตนเองรอดต้องเป็นอย่างนั้น

◎ บทบัญญัติที่ ๕ : ความนัยแห่งมกน้อยสันโดษ

ข้อ (๕) *นักการเมืองต้องเป็นผู้มกน้อยสันโดษ* เป็นผู้มีจิตมกน้อยจริง ๆ เป็นจิตสันโดษจริง ๆ

มกน้อยคือไม่มีมาก ไม่ต้องเอามาก ทำมากแต่เอาน้อย

สุดท้ายไม่ต้องมีอะไรเลยเป็นสมบัติของตัวเอง เป็นอนาคาริกชน เป็นคนที่ไม่ต้องมีบ้านช่องเรือนชานทรัพย์ศฤงคารเป็นของตัวเองของตนเลย ได้อย่าง

แท้จริง !

นี่คือคนที่มักน้อย อับปิฉณะ ใจพอ สันโดษหรือสันตุภฏฐิ

◎ เมื่อใจพอ - ไม่สะสม - ให้หมู่เลี้ยง - ไม่เกี่ยงงาน ก็ สบม.!

คนมีใจพอมั่นพอจริง ๆ นะ จึงจะช่วยคนอื่นได้

เมื่อไม่สะสมสมบัติเป็นของตัวเองแล้ว มีชีวิตอยู่กับหมู่กลุ่ม ให้หมู่กลุ่มเลี้ยงไว้ อาศัยกินอาศัยใช้อยู่กับหมู่กลุ่ม ไม่ต้องกังวลอะไร ไม่เกรงกลัวเรื่องการเลี้ยงชีพ (อาชีวิกภัย)

คนรับหน้าที่ปลุกข้าวก็ปลุกไป คนมีหน้าที่ทำกับข้าวก็ทำไป คนมีหน้าที่ทอดผ้าก็ทอดผ้าไป คนที่มีสิ่งอะไรที่จะเป็นปัจจัยมาช่วยกันดูแลสุขภาพ อย่างคนที่จะทำยากก็ทำไป คนที่จะปิดกวาดเช็ดถู แยกทาม จะขัดล้างอะไรก็มิไป ทำหน้าที่ตามตำแหน่ง ตามฐานะ ตามที่เหมาะสม

◎ ปรีชาญาณแห่งการทำงาน

ถ้าเราเข้าใจแล้ว มีกำลังปัญญา ๔ เราก็จะรู้หน้าที่รู้งานที่จะทำ

ที่นี้งานทุกอย่างไม่ใช่งานต่ำ เป็นงานประโยชน์สูง

คนขัดล้าง ล้างล้างก็ไม่ใช่งานต่ำเป็นงานจำเป็น เป็นงานสำคัญของมนุษย์

ใครเก่งสามารถขัดล้าง ดูแลไม่ให้เกิดความเน่าความเหม็น ไม่ให้เกิดความสูญเสียน้ำ ไม่ให้เกิดความเป็นพิษ เป็นโทษ คนนั้นทำงานประโยชน์สูง อย่างนี้เป็นต้น

ส่วนคนที่จะทำงานมีสมรรถนะ ในระดับเป็นประโยชน์ต่อประเทศได้กว้าง ก็ทำไป ไม่ริษยากัน เราจะเป็นผู้ที่มักน้อยสันโดษจริง ๆ

อย่าเข้าใจผิดตามคำแปลผิด ๆ ว่าสันโดษ คือ ผู้หลีกเลี่ยงสิ่งล้นหลาม ผู้นิยมการอยู่โดดเดี่ยว

สันโดษที่ถูกแทนที่นั่นคือ ผู้มีใจพอ ผู้พอเพียงนั่นเอง

๑๖ บทธัญญิตินี้ที่ ๖ : อย่ามาหากินกับการเมือง

และที่สำคัญ ข้อ (๖) *นักการเมืองต้องไม่ทำงานการเมืองเป็นอาชีพหากิน* อันนี้อาตมาว่าเป็นข้อสำคัญมากเลย นักการเมืองไปทำงานให้สังคมให้ประเทศชาติ ไม่ใช่ไปหากินกับงานการเมือง

๑๗ งานการเมืองไม่ใช่งานหารายได้

นักการเมืองที่มีสมรรถนะทำงานที่เป็นประโยชน์แก่สังคมได้แล้ว ให้สังคมเลี้ยงไว้ได้เลย จึงไม่จำเป็นจะต้องหารายได้มาให้ตน แม้แต่ใช้ภาษาว่า ไม่ต้องมาหากิน ให้คนอื่นเลี้ยงไว้ ให้รัฐเลี้ยงไว้

สำนวนทางธรรมว่า *ชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น ปฏิพัทธ์ธา เม ชีวิกา* แล้วเราทำงานให้แก่รัฐ ให้แก่ประชาชน ให้แก่สังคมประเทศชาติ

ด้วยสมรรถนะที่มีผลงานคุ้มตนหรือพึงตนได้แล้ว ตามข้อ (๕) เราจึงไม่เกรงกลัวเรื่องการเลี้ยงชีพ (อาชีวิกภัย) ได้แล้วจริง

งานการเมืองคือการทำประโยชน์เพื่อประชาชน รับผิดชอบต่อประชาชนแท้

๑๘ บทธัญญิตินี้ที่ ๗ : มาเสียสละไม่ใช่ขึ้นค่าตัว

ข้อ (๗) *งานการเมืองต้องเป็นงานอาสาเสียสละ* นี้คือ นิยามที่อาตมานิยามความเป็นประชาธิปไตยจริง ๆ เลย

อาสาแล้วมาทำงานนี้จะเรียกร้อสิ่งตอบแทนไม่ได้

แต่นักการเมืองไทยขึ้นเงินเดือนให้ตัวเองเป็นว่าเล่น ทั้ง ๆ ที่ได้ทั้งเงินอะไรต่ออะไรมากมายแล้ว สวัสดิการก็นับไม่ถ้วน !

๑๙ เพราะชัดเจนนเสียสละจึงไม่เกี่ยงกันไม่ริษยากัน

พวกเรา呢 จะเข้าใจดี ว่าการเสียสละคืออะไร สันโดษจริงแล้วเป็น

อย่างไร จะได้แต่พยายามช่วยกันทำงาน ใครไม่มาก็ไม่เป็นไร ชาวอโศก
หลายคนไม่มาที่นี่เลย เราก็ไม่ว่ากัน คุณจะไปปลูกผักอยู่ ไม่อยากมา ก็
เรื่องของคุณ เพราะเรามีปัญหาชัดเจนแล้วว่า ใครทำก็ใครได้ ใครไม่ทำก็ไม่ได้
ดังนั้นจึงไม่เกี่ยวกับ ไม่ริษยากัน มันเป็นคุณค่าที่เราทำเราทำได้แท้ ๆ

๑๑๕ เพราะชัดเจนเสียสละจึงไม่รีรอเมื่อร้องขอ

ถ้าเป็นชาวอโศกที่เข้าใจดีแล้วระดับหนึ่ง แม้คุณทำงานอยู่ทางโน้น
แต่ถ้าบอกว่า ต้องมาช่วยที่นี่หน่อยมันขาดคน มันจำเป็น อันโน้นพอวางได้
ก็มา เขาก็จะมาได้

บางคนก็บอกว่าไม่มาหรอก มันยาก มันลำบาก มันร้อน

พอบอกว่า มาเถอะ มาฝึกหน่อยสิลำบากก็ดี ได้ฝึกฝน เขาก็มาทำ
เป็นต้น

อาตมาถึงบอกว่าพวกเราเป็นอิสระ มีเสรีภาพที่มีปัญญา ถ้าเห็น
เป็นงานส่วนรวม ก็เสียสละ อาสามาทำกัน

แล้วต่อไปมันจะต้องเสียสละมากกว่านี้ด้วย รู้ตัวนะ

ถ้าใครเห็นว่าไม่ไหวแล้ว ขณะนี้ก็หนักหนาสาหัสแล้ว รีบโดดออก
จากเรือนาวาบุญนิยมได้นะ

หรือใครเห็นว่านี่นาวาบุญนิยมจะพากันไปสู่แดนบุญ ใครจะมาด้วย
ก็โดดขึ้นเรือให้ทันก็แล้วกัน

๑๑๖ บทบัญญัติที่ ๘ : อย่าลำเอียง อย่าอคติ อย่าชลาตกถัว

ข้อ (๘) *นักการเมืองจะต้องไม่มีอคติ* อันนี้เป็นสังฆธรรม เราต้องมา
ล้างกิเลสเหล่านี้จริง ๆ ทั้งความมอคติ ลำเอียงเพราะรัก ลำเอียงเพราะชอบ
ฉันทาคติ ลำเอียงเพราะชังเพราะไม่ชอบ โทษาคติ ลำเอียงเพราะว่ามี
หลง ๆ โมหาคติ ลำเอียงเพราะกลัว ภัยาคติ

อาดมาเห็นสังคมนักการเมืองไทยนี้ โอ้โฮ มีภยากติ กลัวจะ
เสียตำแหน่ง กลัวจะเสียลาภยศ กลัวจะเสียสรรเสริญมาก

แม้แต่กลัวจะเสียศักดิ์ศรีหรืออะไร ๆ อีกเยอะแยะ มีภยากติสูงมาก
เยอะเลย แม้อย่างงั้นมันก็ซอมนั่นแหละมันก็มีอคติทั้ง ๔ อยู่นั่นแหละ ลำเอียง
เพราะเหตุใน ๔ ประเภทนั่นแหละ ลำเอียงเพราะกลัวก็เยอะเห็นชัดๆ
ต้องไม่มีอคติ

ต้องมาปฏิบัติธรรม!

ถ้าเราได้นักปฏิบัติธรรมบรรลุนิพพานจริง ๆ ขึ้นไปบริหารบ้านเมือง
ทำงานให้แก่สังคมในระดับสูง ประเทศชาติจะไปได้ดี จะไปรอดแน่ เมืองไทย
เป็นเมืองพุทธ อาตมายังหวังอยู่ว่าจะไปรอด!

๑๑๖ บพบัญญัติที่ ๙ : ไม่เป็นทาสลาภยศสรรเสริญ

ข้อ (๙) *นักการเมืองคือผู้มีอิสระแท้จริง ไม่เป็นทาสโลกธรรม* นี้คือ
ตัวแท้

นักการเมืองต้องเป็นผู้หลุดพ้นจากลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ไป
ตามลำดับ

โสดา ก็เริ่มไม่มีทุจริตแล้ว

สกิทา โลภะราคะโทสะโมหะก็ลดลง ๆ

อนาคา ก็ยังไม่มีแล้วเรื่องเสพติดภายนอก บริสุทธ์ทั้งกาม ทั้ง
โลกธรรม เหลือแต่อัตตาในโอปปาติกะ

คือ กิเลส ที่ไม่เป็นโทษเป็นภัยแก่โลกแล้ว มีแต่เศษกิเลสในจิตตนเอง
เท่านั้น ที่ยังกวนใจตนเองอยู่บ้าง ก. ซึ่งกิเลสส่วนนี้ในโลกสังคมนอก
ข. ถือว่าบริสุทธ์ ค. ยังไม่เป็นภัย

ยังเป็นพระอรหันต์ได้ ยิ่งพระพุทธเจ้านั้นแหละคือนักการเมืองตัวแท้!

บางคนฟังอาดมาพูด จะร้องว่า อู๊ย.. จะบ้าหรือเปล่า อรหันต์ท่าน

ไม่มายุ่งแน่เรื่องอย่างงี้ พระอนาคามีท่านก็ไม่มายุ่งหรอก เอาที่ไหนมาพูด!

◎ พระอารีย์เจ้าของพระโคตมจะทำงานกับสังคม ไม่หนีปลีกเดียว
ไม่เป็นไร อาตมาเข้าใจ

พระอรหันต์ และพระอนาคามีแบบของคุณ เป็นคนละแบบกับ
ของอาตมา

พระอรหันต์ พระอนาคามี พระสกิทาคามี พระโสดาบันของอาตมา
ไม่เหมือนกับของชาวพุทธอีกมาก อาตมาเข้าใจ

เรามีพระพุทธเจ้าคนละองค์ก็แล้วกัน ไม่เป็นไร

พระพุทธเจ้าของอาตมานั้น ทรงสอนว่า อรหันต์ อนาคามี สกิทา-
คามิ โสดาบันจะทำงานอยู่กับสังคม เป็นประโยชน์แก่สังคมได้ยิ่ง ๆ ขึ้นตาม
ฐานะที่บรรลุลุทธิธรรม

ยิ่งบรรลุลุทธิสูงยิ่งทำงานกับสังคมมนุษย์ที่มากขึ้น ๆ พุทฺชนิตายะ
พุทฺชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ รัปใช้ปวงชนอยู่อย่างนี้

อย่าลืมนะว่า อรหันต์ อนาคามี สกิทาคามี โสดาบันสำหรับอาตมานั้น
เป็นฆราวาสเป็นส่วนมากที่อยู่ในสังคม ตามที่ได้ยืนยันมาแล้วนะ

◎ การหาเสียงแนวใหม่ที่มีใช้น้ำเน่า

พวกเรานี่ คือผู้ที่รับใช้สังคมแท้ ๆ ไปหาเสียงกันอยู่ตอนนี้ แต่หาเสียง
แบบใหม่ แยกจากที่เคยมีในโลก จะต่างกับคนข้างนอกที่เขาไปหาเสียงกัน
อยู่ทุกวันนี้ว่า *ผมจะไปรับใช้ท่านนะครับ ช่วยเลือกผมหน่อยนะครับ*

สำหรับพวกเราไม่จ้างอนเขาอย่างนั้น เรารับใช้เขาไปเลย แล้ว
ประชาชนก็จะรู้เห็นเอง

ต่อไปในอนาคตเขาจะมาบอกเราว่า ท่านไปเป็นตัวแทนพวกเรา
หน่อยเถอะ เราขอให้ท่านไปทำหน้าที่อย่างนี้ เขาจะเห็นเอง เขาจะเข้าใจ
เขา จะมาขอเราไปเอง จึงจะชื่อว่า เราไปเป็น “ตัวแทนหรือผู้แทน” ทำงาน

รับใช้เขา

๑๑๑ การเมืองเก่าให้หัวหมูหามา

อันนั้นเป็นลัจจะ ส่วนที่นักการเมืองทำอยู่ทุกวันนี้ ยังไปหลอกลวงเขา
ที่ไปทำปลก ๆ ไหว้กราบเขาไปทั่ว เขาบอกว่าแม่แต่หมูแต่หมาของบ้านโน้น
บ้านนี้ก็ไหว้ละอะเทอะไปหมด!

๑๑๒ การเมืองเก่าหาตัวแสนยาก

เสร็จแล้ว พอได้รับเลือกตั้งแล้ว โอ้โฮ หัวไม่เห็น หางไม่เห็น จะขอ
เข้าพบทีหนึ่งก็ยากแสนยาก แล้วก็อ้างว่างานเยอะ ออกมาพบไม่ได้

เอาเถอะ เราก็เห็นใจ เราก็เข้าใจอยู่หลายอย่าง แต่มันก็ลำเนียง
ส่อภาษา กิริยาส่อสกุลของมนุษย์ มันพอเข้าใจอยู่ มันก็จะเห็นได้ว่าคนจริง
คนเท็จคืออะไร

๑๑๓ การเมืองจริงต้องหลุดพ้นโลกีย์

เพราะฉะนั้น นักการเมืองจึงต้องเป็นผู้ที่มีอิสระแท้ ไม่ได้หลง ไม่ได้เป็น
ทาสลาภยศสรรเสริญโลกีย์สุขุขนั้นเอง จึงจะพ้นผู้ที่สุดยอด เป็นอารยชน เป็น
มนุษย์เจริญ มนุษย์ประเสริฐที่จะสร้างสรรทำงานให้แก่สังคมได้จริง ๆ

ก็ต้องคนผู้มีคุณสมบัติ “หลุดพ้นโลกีย์” แท้จริงเท่านั้นถึงจะจริงแท้
ใครล่ะ..? ก็ต้อง “โลกุตระบุคคล” ผู้บรรลุนิพพานแบบพุทธที่สัมมา-
ทิฏฐิจริง ๆ จึงจะใช้...ใช่มั๊ย? ถึงจะมีปาฏิหาริย์เปลี่ยนแปลงการเมืองไทย
สำเร็จ

๑๑๔ ระวังการหลุดพ้นโลกีย์แบบมิจฉาทิฏฐิ !

ขออภัยอดมาจำเป็นจะต้องพูดตรง ๆ ว่าต้องไม่ใช่ผู้ “หลุดพ้น” ที่
มิจฉาทิฏฐิอยู่แน่ เช่น ผู้ที่หนีโลกีย์เข้าป่า หลบหนีหนีสังคม

โดยเข้าใจว่า ผู้ปฏิบัติธรรมจะไม่ยุ่งการเมือง หรือจะไม่มายุ่งกับสังคม ต้องหลบอยู่แต่ในป่าเขาถ้ำ หรือนิโรธอยู่แต่ในภวังค์ สรรูปก็คือแบบฤๅษีตาบสเทวนิยมนั่นเอง อย่างที่ชาวพุทธส่วนใหญ่ในทุกวันนี้ได้หลงผิดถึงบรรลุแต่ “มิถฉาผล” ช่วยสังคมไม่ได้เพราะไม่มี “โลกวิทู” ไม่รู้จักล้มมาอาชีวะ ล้มมาก้มมันตะ ฯลฯ

๑๐ : ก้าวข้ามตัวกูของกูพวกกู สู่มวลชนอันไพศาล

ข้อ(๑๐) **การเมืองที่เป็นประชาธิปไตย ไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา เพื่อครอบครัว เพื่อหมู่พวก เพื่อพรรค แต่เป็นงานเพื่อบ้านเมือง เพื่อประชาชนทั้งมวล เพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว พ้นไปจากหมู่พวก แม้แต่พ้นไปจากพรรคของตน**

การเมืองที่จะเป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ ที่เรากำลังคิดว่า มันเป็นการเมืองแนวใหม่ เป็นการเมืองที่จะสร้างประชาธิปไตยให้แก่ประเทศได้ ต้องไม่ใช่งานเพื่อตัวเรา ไม่ใช่งานเพื่อครอบครัว ไม่ใช่งานเพื่อหมู่พวก ไม่ใช่งานเพื่อพรรค

แต่เป็นงานเพื่อบ้านเพื่อเมืองจริง ๆ เพื่อประโยชน์แก่มวลประชาชน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า พหุชนทิตายะ อย่างเห็นได้เป็นเชิงประจักษ์

ต้องเพื่อผู้อื่นที่พ้นไปจากตัวเอง พ้นไปจากครอบครัว

พ้นไปจากหมู่พวก พ้นไปหมดแม้แต่พรรค

สุดยอดจริง คือ ไม่ได้เป็นทาสแม้แต่ลภยศสรรเสริญสุข สูงสุดยิ่ง ๆ ไม่เป็นทาสอวดตา จึงเรียกว่าผู้หมดตัวหมดตน

๑๑ : อาริยะโสตาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์ พิสูจน์ได้ในยุคนี้แหละ

แล้วอาริยมมนุษย์อย่างนี้แหละ ที่คนทั้งหลายจะปฏิบัติได้ เป็นได้
ธรรมะของพระพุทธเจ้า นั่น อาตมาขอยืนยันว่า เป็นสวากขาตธรรมยิ่งที่สุด
สันทิฐิลีโก แปลว่า เขาตัวเองมาปฏิบัติ มาเลย มาพิสูจน์กันเลย
อกาลิโก ยุคนี้ ก็เป็นโสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์ได้ ขอยืนยัน
เอหิภัสลิลีโก มาปฏิบัติแล้วคุณจะได้ของตนเอง เป็นเอหิภัสลิลีโกะ จะ
รู้จะเห็นของตนเองเลยว่า เราบรรลุแล้วจริง

เราปฏิญาณต่อโลกได้ว่า เราสำเร็จแล้ว ธรรมของพระพุทธเจ้า
เป็นเช่นนี้เอง เพราะตัวเองมีอยู่ที่ตนเองย่อมเห็นของแท้เอง เป็นตถตา

จึงปรากฏเป็นพหุติพุทธอยู่ในสังคม ซึ่งจะพิสูจน์ว่า เราบรรลุธรรม
พระพุทธเจ้าจริง *เชิญมาดูได้*

หรือถึงกับแปลโดยอรรถกันว่า *ทำให้มาพิสูจน์ได้* ตรงตาม สวาก-
ขาโตของพระพุทธเจ้าจริง ๆ

๐ ขออนุญาตคุยไม้สักหน่อยเถอะ

พูดอย่างซื่อ ๆ อย่างพวกเรา ทุกวันนี้พวกเรายังอ้อมปากอ้อมค่านะ
ไม่ค่อยพูดคุยไม้เท่าไร ถ้าในอนาคตเราจะคุยไม้ก็ระมัดระวังปาก อาตมาก็
คุยไม้ตัวเองมาเยอะแล้วตอนนี้ มันดูเหมือนกับคุยไม้ แม้เราพูดความจริง
แต่มันดูใหญ่ เพราะคำที่พูดนี้มันเป็นบีกเวิร์ดส์ big words แต่ความจริง
มันเป็นเกรทเวิร์ดส์ GREAT WORDS

แต่เอาเถอะ ใครจะว่ายังไง อาตมาเข้าใจ ใครจะหาว่าอาตมา
บีกเวิร์ดส์ ก็แล้วแต่ อาตมาก็ว่าอันนี้มันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ มันเป็นเดอะเกรท
มันไม่ใช่เดอะบีกเท่านั้น

๐ ระวังเค็ด...ประชาธิปไตย

ถ้าเราสามารถปฏิบัติตนหรือฝึกฝนตนเองเป็นนักประชาธิปไตย

ชั้นหนึ่ง เราก็จะได้ความเป็นประชาธิปไตยในประเทศ แต่ถ้าคนยังไม่เป็นนักประชาธิปไตยจริง เป็นแค่ประชาธิปไตยยัยยัย มันก็เป็นอย่างนี้แหละ มันก็ไม่ได้เรื่องอะไร มันก็ได้แค่นี้แบบนี้

๑๑ เวลาสำคัญมาถึงแล้ว

ในเรื่องของเหตุการณ์ขณะนี้ อาตมาถือว่าอยู่ในช่วงระยะหัวเลี้ยว หัวต่อที่สำคัญมากของประเทศไทย มันมีปรากฏการณ์โหวตโน อาตมาก็ขบอกให้พวกเรารู้กาละเวลาที่ ตอนนี้อย่างไรไม่ต้องเป็นเรา

ที่มันต้องเป็นเรา ก็เพราะโลกหรือประเทศกำลังต้องการคนเสียสละจริงๆ ต้องการผู้ที่มีสันติที่แท้จริง ๆ มีอหิงสาจริง ๆ มีความซื่อสัตย์จริง ๆ มีความบริสุทธิ์จริง ๆ ที่จะมาร่วมกันทำงาน เพราะฉะนั้นอาศัยความรู้ความเห็นอาศัยมวลหมู่ที่มีภูมิปัญญาคุณลิก แม่นประเด็น

ที่ช่วยกันอยู่นี้สามประสาน เป็นเรื่องจริงที่เรากำลังดำเนินการกันอยู่ ก็มีแค่นี้แหละ จะเรียกว่าเป็นไมเนอร์ตี minority ก็ได้ ยังไม่ถึงขั้นจะเป็นมาจอร์ตี majority ไม่ใช่กลุ่มใหญ่กลุ่มโตอะไรหรอก

๑๒ ขอแรงขอความร่วมมือได้ยืนไหม? ขอแค่นี้แหละ

จึงขอให้สตีว่า ตอนนี้อย่างไร กำลังเข้าช่วงระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ ต้องการแรงงานและความร่วมมือ ถ้าคำพูดนี้จะได้ยินไปถึงประชาชนคนไทยทุกคน ก็กรุณา ลองตั้งใจฟังบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ ก็ยังดีว่า ตอนนี้อย่างไรต้องการแรงงานและหัวใจของผู้คนมาร่วมมือกัน อย่างน้อยที่สุดก็ ไปโหวตโน อย่างนอนหลับทับสิทธิ์ เพราะโหวตโน คือ ธรรมมาวุธ

๑๓ ระวังค่ายกลลับ - ลวง - พราง

เพราะ ทุกวันนี้พวกนักการเมืองหลอกพวกเรา หลอกประชาชน

คนไทยให้มงบายว่า เรามีสิทธิ์แค่เลือกตั้ง แล้วเขาก็ใช้วิธีการโกงซับซ้อน ในตอนเลือกตั้ง ก็หาคนที่ เป็นบริวาร ช่วยโกง ให้ได้คะแนนเสียงมาก ๆ ก็ **“หาเสียงให้แก่ตัวเอง”** นั่นแหละ ทั้งโลก ด้วยการใช้อำนาจ ด้วยชื่อ ด้วยโกง ด้วยลวงพราง

นี่เป็นวิธีการของการเมืองที่อ้างว่าเป็น ประชาธิปไตย ทั่วประเทศ และทั่วโลก ทุกคนหาเสียงให้แก่ตัวเอง ให้แก่พรรคตัวเองเท่านั้น ซึ่งตรงกันข้ามกันกับข้อ (๑๐) ที่อาตมาสรุปให้ฟังแล้ว

๑๐) ต้นแบบโพ้นทะเลก็ยังไม่เป็นตัวอย่งไม่ได้

แม้แต่ประเทศประชาธิปไตยอย่างประเทศอังกฤษหรืออเมริกาก็ตาม ล้วนหาเสียงให้แก่พรรคตัวเอง ให้แก่ตัวเองทั้งนั้น ผู้ยังมีความเป็น “ตัวกู ของกู” ก็ยังหาเสียงให้ตนเอง พรรคตนเอง แล้วก็หาบริวารประชาชนคนอื่น ๆ ให้หาเสียงให้ตนให้พรรคที่ตนชอบ ด้วยความพยายามอยู่เสมอ

ประชาชนไม่ได้เกิดสุจริตใจด้วยปัญญาบริสุทธิ์ ที่นิยมชื่นชมผู้ที่เราจะเลือกจริง แต่ความถูกต้องมันต้องจริงมีเหตุอันมาจากใจที่จริงบริสุทธิ์

๑๑) ยิ่งหาเสียงยิ่งไม่ใช่ของจริง

ฟังความจริงตรงนี้ ที่ถูกต้องคือบุคคลที่ดีจริงถึงที่แล้ว ถึงที่ ก็คือคนนี้เป็นเบอร์หนึ่งซึ่งได้คะแนนเสียงประชาชนรักเชิดชูจริง ๆ เช่น ปาร์ตี้ลิสต์ คือเลือกมาทั้งประเทศ เลือกคนี่ขึ้นมาเป็นที่หนึ่ง นี่คือ คนของประชาชนจริง ๆ เป็นต้นโดยคนปาร์ตี้ลิสต์คนนี่ไม่ต้องไปหาเสียงให้ตนเลย นอนอยู่ที่บ้าน

ไม่ต้องเอ่ยว่าเป็นพรรคไหนหรอก พรรคไหน ก็คนนี่แหละประชาชนยกให้คนนี่ ที่ประชาชนเลือกโดยเขาไม่ต้องไปหาเสียงให้ตนเลย คนนี่เป็นเบอร์หนึ่งของประเทศสุจริตจริงอย่างนี้ ยิ่งของจริง ยิ่งไม่หาเสียงเลย ยิ่งยอดนักประชาธิปไตยเลย คนทั้งประเทศรู้จักเราดีแล้ว เรานี่แหละเหมาะสม

ดังนั้น ยิ่งหาเสียงยิ่งไม่ใช่ของจริง ความจริงมันคมลึกอย่างนี้ เห็นมั๊ย?

๑๑ ของจริงจะมีคนช่วยเหลือตัวเอง

เพราะฉะนั้น ใครที่ยังไปหาเสียงให้ตัวเองอยู่ ยังไม่ใช่ประชาธิปไตยจริง คนดีจริงประชาชนจะไปหาเสียงให้ เบอร์หนึ่งจริง ประชาชนจะไปหาเสียงให้ โดยไม่ต้องไปจ้างเขา เขาจะทำของเขาเอง เขาจะไปช่วยเหลือ นี่คือลัทธิของ ประชาธิปไตย คนจะมาหาเสียงให้เราโดยที่เราไม่ต้องบอกกล่าวเลย แม้บอกว่า ไม่ต้อง ๆ ๆ เขาก็จะไปทำให้ เพราะเขาเกรงว่าเราจะแพ้คนอื่น นี่คือลัทธิ

โหวตโน เป็นการหาเสียงแบบใหม่ที่ไม่เคยมีมาก่อนในโลก การเลือกตั้งครั้งนี้มีการหาเสียงที่แปลกประหลาด ก็ศึกษากันดูดี ๆ

๑๒ ประชาธิปไตยเป็นการรวมกลุ่มอย่างอิสระเสรีไม่มีบังคับ

การหาเสียงให้ตัวเอง ให้แก่พรรคตัวเองอยู่ จึงไม่ใช่ประชาธิปไตย ความจริงแล้วพรรคมันไม่มี การมารวมเป็นหมู่กลุ่มนี้มันเป็นธรรมชาติ อย่างพวกเรา พรรคสามประสานเป็นพรรคประชาชน ใครจะออกจะเข้าได้เลย ตามจิตวิญญาณ อิสระเสรีภาพ ไม่ต้องลงทะเบียน ใครเห็นด้วยวินาทีนี้ ก็มาร่วมวินาทีนี้ เห็นด้วยชั่วโมงนี้มาร่วมชั่วโมงนี้ เห็นด้วยเดือนนี้มาร่วมเดือนนี้ เห็นด้วยปีนี้มาร่วมทั้งปี เห็นด้วยชาตินี้จะร่วมกับคุณทั้งชาตินั้นแหละ เห็นไหม มันเป็นอิสระ มันเป็นไปตามความที่มีใจที่จริง ไม่มีอะไรมากำหนด

หรือแม้บางคนตั้งใจจะร่วมกับหมู่หนึ่งทั้งชาติ แต่เสร็จแล้วมาเจอขบถ ก็ไม่เอา เขาจะถอนตัวไปเมื่อไหร่ก็ได้ ไม่ต้องลงทะเบียน ไม่ต้องบอกลาออก จะออกก็ออกไปเลย จะอยากเข้าก็เข้า ออกก็ออก นี่คืออิสระเสรีภาพลัทธิบวร มันจึงเป็นเรื่องที่จิตวิญญาณเป็นตัวตัดสินทั้งสิ้น จิตเป็นใหญ่จริงๆ

๑๓ ข้อดีของประชาธิปไตย ๒ ขา

ประชาธิปไตย ๒ ขาที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขจึงดีที่สุด

แข็งแกร่งกว่าประชาธิปไตยขาดเดียว เพราะเป็นต้นไม้ที่มีทั้งเปลือกทั้งแก่น เป็นประชาธิปไตยที่มีทั้งกายและจิต ยิ่งผู้เป็นประมุขมีสันติ อหิงสา ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น ยิ่งนั่นแหละคือ จอมจักรพรรดิที่ทรงมีเมตตา และเด็ดขาดยิ่ง

๑๐) ทางแยกต้องตัดสินใจระหว่างการเมืองเก่ากับการเมืองแนวใหม่

ที่นี่ ขอบอกว่าทำไมต้องไปช่วยกันกาโหวตโน คือ ตอนนี้นั้นเป็นทางแยกของการจะเอาการเมืองเก่า หรือจะเปลี่ยนเป็นการเมืองแนวใหม่ ถ้าคุณยังไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งพรรคการเมืองที่ลงเลือกตั้งอยู่ขณะนี้ โดยคุณไม่เข้าใจ คุณก็ต้องไปเอาแบบเก่า

แต่ถ้าเข้าใจว่าตอนนี้อย่าเลือกตั้งเลยเลือกตั้งมากก็ได้พรรคเก่า ๆ คนหน้าเก่า ๆ นักการเมืองเก่า ๆ

ถ้าคุณเข้าใจอย่างที่อาดมาพูด จะเห็นว่า ผลมันใช้ไม่ได้หรอก อับริยไปได้จัญไรมาอยู่อย่างเก่า หนีเสือก็ปะจระเข้อยู่อย่างเก่า

๑๑) แค่ว่าให้ถูกก็เปลี่ยนประเทศ !

ถ้าเข้าใจอย่างนี้จริงเลยนะ คุณก็มาช่วยกัน อย่านอนหลับทับสิทธิ์ มาช่วยกันโหวต แต่โหวตไม่ลงคะแนนเสียงให้ใคร มาลงช่องไม่ประสงค์จะลงคะแนนให้ใคร กากบาทในช่องที่เขาไว้วันนั้น ตรงนั้น ดูดี ๆ แล้วค่อยกา

ถ้าเพื่อว่าคะแนนโหวตโนนี้ท่วมทับแบบแลนด์สไลด์ landslide จริง การเมืองประเทศไทย เปลี่ยนแน่ ถ้าคะแนนเสียงโหวตโนมาอย่างท่วมทับ ดังที่อาดมาสมมุติแล้ว ใน ๓๐ ล้าน ถ้าโหวตโนได้ ๒๐ ล้านนี่เปลี่ยนแน่!

๑๒) แนวทางเลือกนายกา วิธีที่ ๑

เพราะฉะนั้นอย่าไปสมมุติว่าจะเอาใครมาเป็นนายกาการเปลี่ยนแปลง

นี่เป็นได้ ๒ นัย

(๑) ทีมพรรคประชาชน ก็ต้องจัดให้มีสภาประชาชนขึ้นมาเป็นสภาชั่วคราว แล้วก็เลือกประธานตัวจริงขึ้นมา นายกฯ ตัวจริง ประธานตัวจริงขึ้นไป แล้วก็เลือกคณะบริหารขึ้นมา นี้นัยที่ ๑

การเลือกคณะบริหารนั้นแหละวิถีประชาธิปไตย ประชาชนก็เลือกไปสิ แล้วมันจะไหวไหม ประชาชน ๖๐ กว่าล้านคน จะมาตั้งสภาประชาชน จะเอาสนามหลวงหรือจะเอาตรงไหนเป็นสถานที่ประชุมประชาชน ๖๐ กว่าล้าน คนก็จะมา ก็เอาทูกอาซีพมา อะไอย่างนี้เป็นต้น ซึ่งนั่นเป็นวิธีทำอย่างที่ว่า ๑

๑๒) แนวทางเลือกนายกฯ วิธีที่ ๒

ทีนี้ ถ้าทำอย่างนี้แหละ จะไหวไหมละ แต่เอาตมาขอเสนอแนะ นัยที่ (๒) ว่า พี่งพระเจ้าอยู่หัวเถอะ จะตั้งสภาประชาชนนั้นมันไม่ถาย เชื่อในพระปัญญาธิคุณของในหลวงพระองค์นี้ไหมละ

ถ้าเชื่อแล้วมอบพระราชอำนาจให้พระองค์เถอะ พระองค์ทรงเป็นประธานมาเลย ท่านก็จะทรงอย่างไร ท่านก็จะปรึกษา ท่านก็จะทำอะไรโดยพระองค์เอง โอ้อโฮ..ไม่มีปัญหาเลย

เอาตมาว่าจะเกิดความยุ่งยากน้อย ความลำเอียงก็จะมี การดึงดันต่อสู้อะคณของข้า-ของเอ็ง ของคนนั้นของคนนี้ก็จะมี ทูลเกล้าถวายพระราชอำนาจเต็มทีเลย

๑๓) การเมืองพลิกผันเมื่อมีราชประชาสมาสัย

ส่วนประชาชนได้ช่วยแล้วไง ช่วยกันโหวตโนกันเต็มทีจนได้มีการปฏิวัติการเมือง ปฏิวัติอย่างสันติ อหิงสาด้วยโหวตโนเป็นธรรมมาวุธ

นี่คือกำลังของประชาชนที่ร่วมทูลเกล้าให้พระองค์พระราชทานมา มัน

ก็เท่ากับราชประชาสมาสัยแล้ว

นี่คือราชประชาสมาสัย ให้ได้เถอะนา อย่างนี้รับรองเลย

ในหลวงท่านจะทรงพอพระทัยแน่ ขอให้จริงเถอะ

แต่ทุกวันนี้เราไม่จริงจัง เหลาะ ๆ แหละ ๆ ทำอะไรก็ครึ่ง ๆ กลาง ๆ ทำอะไรก็ไม่ชัดไม่เจน แต่พระองค์ท่านทรงทำอะไรทุกอย่างชัดเจน แม่น ประเด็น ทุกอย่างถูกต้อง แต่ผู้รู้ไม่ทันก็ไม่รู้ ท่านเป็นนักรัฐศาสตร์นะ นิติศาสตร์ด้วย อันนี้แหละถึงเวลาวาระที่สมควรอย่างยิ่ง

๐ โนอิเล็กทรอนิกส์ช่วยไม่ได้ต้องโหวตโนเท่านั้น

เพราะงั้น อาตมาถึงบอกว่าเป็นวาระสำคัญที่ประชาชนควรจะตื่น ขึ้นมารู้ยุครู้กาลว่า ยุคนี้ ขณะนี้ เป็นยุคเทคกาลเลือกตั้ง

บางคนเห็นว่าไม่ควรมียกตั้ง พวกนี้เห็นว่าควรจะไม่อิเล็กทรอนิกส์ (no election) พวกนี้แหละต้องมาช่วยกันโหวตโนให้เต็มที่ เพราะคุณจระจะงับ ไม่ให้มีการเลือกตั้ง มันไม่ได้แล้ว

แต่มาถึงวันนี้แล้ว ก็ยังมีบางคนไม่เชื่อไม่ฟัง

ทั้ง ๆ ที่บอกแล้วว่า เราก็มัวใจเรื่องอิเล็กทรอนิกส์ แต่ว่าเหตุปัจจัยมันไม่ให้ เราก็กต้องมาเอาโหวตโนก่อน อย่าเพิ่งดันทุรังเลย

เราไม่เถียงนะว่า การเมืองแย ๆ แบบนี้ ไม่มีการเลือกตั้งเลย มันดี เลือกตั้งคราวนี้เราไม่เห็นด้วย จะเลือกตั้งใครมาทำไม คว่าไปเลย แต่จะมีวิธีไหนล่ะที่จะล้มมัน ?

๐ คุณนั่นแหละ...ช่วยได้ !

เพราะงั้น ถึงบอกว่าขณะนี้มันต้องอันนี้แหละ มาช่วยกัน นี่รณรงค์ เพื่อที่จะให้มาโหวตโนให้มาก ๆ ไม่ว่าจะลูกเล็กเด็กแดง ไม่ว่าจะแก่ว่าเฒ่า ช่วยกัน งวดนี้ ต้องอาศัยคุณแล้วละ ต้องรบกวนคุณแล้ว ช่วยหน่อยเถอะ

รณรงค์เพื่อทำความเข้าใจอันนี้กัน แล้วก็ไปปฏิบัติ

นี่เป็นเรื่องของสากล ไม่ใช่เรื่องพริกแพลง ไม่ใช่เรื่องที่ไม่รู้จักกัน มันรู้ทั่วโลก รับรองว่า ประชาธิปไตย อย่างนี้ทั่วโลกเข้าใจ

อาตมามั่นใจว่าเข้าใจ เพราะฉะนั้นลงมาช่วยกันทำงาน นี่ให้เต็มที่ มีเวลาอีก ๒๐ กว่าวัน วันนี้เพิ่งวันที่ ๑๒ วันที่ ๓ กรกฎาคม เป็นวันเลือกตั้ง มาช่วย ๆ กัน

ขยันขึ้นอีกสักนิด อย่างนอนหลับทับสิทธิ์เลย

๑๐ ย้อนมาอ่านบททวนบทกวีอีกสักครั้ง

ที่อาตมาเอาบทกวีมาอ่านไปแล้วว่า ศาสนาพุทธเป็นประชาธิปไตย อย่างยิ่ง ไม่ใช่อาตมาพูดโมเม ไม่มีหลักฐาน

พุทธ เป็นศาสนาแห่งอารยภูมิ

อารยะคืออะไร คือภูมิตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป

อารยภูมิคือ ถ้าคุณได้ธรรมนั้นแล้วมันคือคุณสมบัติอันประเสริฐของผู้ที่ได้ มันยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน

๑ ยิ่งกว่าเอกราชทั้ง

ทั่วไพท

ยิ่งกว่าสวรรคาลัย

เลิศล้ำ

ยิ่งกว่าอธิปไตยใด

ในโลก ทั้งปวง

คือประชาธิปไตยแท้

กว่าอ้างอิสรา

นี่คือความจริง พระพุทธเจ้าท่านตรัส และพระพุทธเจ้าท่านก็มีทฤษฎี มีหลักสูตรสอนให้คนมาบรรลุเข้าถึงความเป็นมนุษย์แบบนี้

๑๑ การได้เอกราชใด ๆ ก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่ากับการได้อารยะ !...งมึน ?

มนุษย์อารยะระดับเบื้องต้นเลย ท่านก็บอกว่าเป็นความประเสริฐที่ยิ่งกว่าเอกราชใด ๆ แล้ว

แม้เริ่มขึ้นโสดาบัน ยังประเสริฐกว่าเอกราชใด
อาริยะนี้เป็นความประเสริฐยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน เพราะ
ว่ามันหลุดพ้นออกมาจริง
ทั่วทั้งแผ่นดินนี้เป็นโลกีย์
ตกเป็นทาสลาภยศสรรเสริญ โลภียสุข ซึ่งเป็นสุขโง่ ๆ
มีอวิชชา หลงสุขจากอบายมุข
แค่คำว่าอบายก็คือโลกต่ำ ปุถุชนหลงว่ามันเป็นสุข ก็หลงติดยึดอยู่
อย่างนั้น

โสดาบันปฏิบัติให้หลุดพ้นออกจากโลกโลกีย์อย่างนั้น หหมดสุข-
หมดทุกข์จากโลกอบายนั้นเลย เช่น โลกที่แย่งกันเป็นนักการเมืองยุคนี้
โลกอบาย คือ สังคมที่สุขทุกข์อยู่กับอบายนั้น มีมากเหลือเกินยุคนี้
เมื่อหมดสุขหมดทุกข์อย่างนั้น ก็เป็นคนที่มีเวลาเหลือ
แรงงานเหลือ ทุนรอนเหลือ
เพราะว่าเอาคืนมาได้จากที่ไปหลงผิดต้องจ่ายให้แก่โลกอบาย
เมื่อเหลือทุนรอน เหลือแรงงาน และเหลือเวลาอีกด้วย เราก็ได้ความ
สูญเสีย ที่ยิ่งใหญ่ของคน คินมา
นั่นก็คือ ๓ อย่างนี้ ๑. เวลา ๒. แรงงาน ๓. ทุนรอน

๑ อาริยะแต่ละระดับท่านหลุดพ้นจากกิเลสตัวไหนบ้าง ?

โลกโลกีย์นั้น เอาเงินไปถมไปเท เอาสมบัติอะไรไปให้ แรงงานก็ทุ่ม
ลงไป จึงเสียทั้งแรงงาน แรงกาย แรงสมอง และเวลา กับเรื่องอบายเหล่านี้
ความสูญเสีย ๓ อย่างนี้ยิ่งใหญ่
ผู้ที่หลุดพ้นจากอบายโลกต่ำนั้นมาได้ ก็เอา ๓ อย่างนี้มาสร้างสรรค์
มาใช้ประโยชน์ในโลก
เพื่อยกระดับสูงขึ้นจากโสดาบัน ก็มาลดกิเลสต่อไปในอีกระดับหนึ่ง

คือหลุดมาจากโลกที่ยังไปหลงไหลในกาม ในโลกธรรม ที่ยังมีขึ้นสูงขึ้นไปอีก
เพราะโสดาบันยังติดลาภยศสรรเสริญอยู่พอสมควร โลกียสุขก็ยังมี
มีรูปสกลันเสียงสัมผัสก็ยังมีติด อัตตาก็ยังมี ก็ลดลงไปอีก เป็นสภิกษาคามี
ลดลงไปเรื่อย ๆ... เรื่อย ๆ... เรื่อย ๆ จนกระทั่งหมดกาม หมดโลก
ธรรม หลุดพ้นจากโลกกามารมณ์ โลกที่ต้องสุขด้วยรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส
สุขเพราะได้เสพรสโลกีย์ต่าง ๆ นั้น
ถ้าหยุดโลกภายนอกที่หลงลาภหลงยศหลงสรรเสริญหลงอะไรต่อ
อะไร ได้หมด โลกธรรมก็ไม่มี เป็นอนาคามี
เพราะงั้นสภิกษาคามีนี้มีมาเรื่อง - ยาว - เยอะ ลดลงมาจนกว่าจะเป็น
อนาคามี

๑๐ พระอนาคามีท่านเหลือแต่งงานละเอียด

อนาคามีก็ศีล ๑๐ สบายแล้ว ไม่ต้องแย่งลาภยศสรรเสริญ
โลกียสุข ไม่ต้องติดรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัสอะไรกับใคร อัตตาก็ต่ำลง เหลือ
อัตตานิเวศเดียว

มีเศษกาม รูปราคะ อรูปราคะ กิเลสภายในตนน้อยหนึ่งเท่านั้น
มานะถือดีถือตัว ยึดดี อนาคามีจะยึดดี ก็ลดลง ๆ

ตรวจสอบอุทัจจะ สิ่งที่ยังกระเซ็นกระสายฟุ้งฝอย ฐิลละองอะไร
ก็ล้างให้หมดจด จนรู้แจ้งพ้นอวิชชาสังโยชน์

สุดท้ายถึงสัญญาเวทิตนโรธก็เป็นอรหัตต์จริง ในร่างฆราวาสหรือ
ในร่างของนักบวชได้ทั้งนั้น

๑๑ ตลาตอาริยะต้องการฆราวาสมากกว่านักบวช !

นักธรรมะที่บรรลุนิพพาน เป็นโสดาฯ สภิกษาฯ อนาคาฯ อรหัตต์ ควร
เป็นฆราวาสมากกว่านักบวชด้วยซ้ำ

ถ้าไม่อกรบ ๑๓๐ จะไม่พบสัจจะ

แต่นักบวชก็ต้องมีพอสมควร เป็นหลักเป็นแก่นยุคไหนก็แล้วแต่เถอะ
นักบวชก็ย่อมน้อยกว่าฆราวาส

เพราะฉะนั้น ฆราวาสก็คือ พุทธบริษัทของค์รวมที่จะช่วยเป็นเมือง
ศรีอาริยเมตไตรย

ฆราวาสรวมอยู่เป็นอุบาสก อุบาสิกา ภิกษุ ภิกษุณี พุทธบริษัท ๔
ซึ่งเป็นอาริยชนทั้งนั้น

ส่วนนักบวชชาย นักบวชหญิงนั้นก็เป็นส่วนแกน ที่เป็นตัวอย่าง
เป็นหลักสำคัญให้เห็นเลยว่า ท่านก็อยู่ทางนี้ อย่างนี้

ตำราสมณสารูปชุด ๆ ไม่นุโลมเกินขีดเหมือนฆราวาสทำ

◎ ความลึกซึ้งสูงสุดคืนสู่สามัญจะช่วยสังคมได้

อย่างฆราวาสแม้ท่านบรรลุแล้วจริง จะเป็นอรหันต์ เป็นอนาคามีจริง
ท่านต้องคลุกคลีเกี่ยวข้องกับลาภยศสรรเสริญ ต้องไปคลุกคลีอยู่
กับรูปรสนกลิ่นเสียงสัมผัส กับผู้หญิงผู้ชาย ต้องไปแสดงเหมือนกับมี
อัตตามานะอะไร

จริงอยู่ท่านต้องไปเกี่ยวข้องกับซึ่งท่านไม่ติดหรือถ้าท่านบรรลุจริงแล้ว
แต่คนจะเข้าใจไม่ได้ว่า ท่านสูงแล้ว แต่ต้องสูงสุดคืนสู่สามัญ ปฏิณิสลัคคะ

ท่านจึงอนุโลมปฏิโลม ใช้ลัจจานุโลมิกฎาณ ทำงานกับสังคมให้มีผล
แท้จริง ซึ่งเหมือนกับท่านยังมีความอยาก แหม..เหมือนกับอยากได้ตำแหน่ง
ยศศักดิ์ อยากจะได้ลาภได้ยศ อยากจะใหญ่อยากจะดัง

ขออภัยเถอะ อย่างที่อาตมามาทำนี้แหละ มันเหมือนอย่างนั้นเลย ที่
อาตมามาทำนี้ ไช้ไหม ?

◎ อาตมาสร้างคนเพื่อให้คนไปสร้างสังคม

แต่ที่จริง อาตมาบอกแล้วอาตมาไม่เอา หรือแม้ที่สุด บอกได้เลย

ว่าชาตินี้ ถ้าจะให้เอาตมาไปรับตำแหน่งทางการเมืองนี้ ตำแหน่งไหนก็ไม่เอา
ต่อให้เป็นพ่อนายก ๆ ก็ยังไม่เอาเลย พ่อนายก ๆ นี้ใหญ่กว่า
นายก ๆ นะ ก็ไม่เอา!

เอาตมาจะทำคนเพื่อให้ไปทำงานให้แก่สังคม

เพราะงั้นใครจะไปเป็นนายกๆ ใครจะไปเป็นรัฐมนตรี จะไปเป็นอะไร
เอาตมาสนับสนุน เพื่อไปทำงานให้แก่สังคมจริง ๆ

แล้วต้องเป็นนายกๆ เป็นรัฐมนตรี เป็นอะไรต่ออะไรที่รับใช้
ประชาชนจริง ๆ นะ อย่าไปหลอกลวงเอาตำแหน่งหน้าที่พวกนี้ไปกอบโกย
ลาภยศสรรเสริญโลภียสุข หรือดีไม่ดีก็ไปขบถคดโกงทุจริตอะไรอีก มันบาป!

เอาตมาพูดเป็นธรรมะ ใครอย่าไปทำ บาปมีจริง แต่ถ้าคนไม่เชื่อ
บาปไม่เชื่อบุญ เขาไม่เชื่อไม่มีธรรมะจริง ๆ เขาก็ฟังหูทวนลมไปอย่างนั้น
สำหรับคนไม่บรรลุนิยามจริง

มันต้องเป็นคนที่มีธรรมะจริงระดับสูงเพียงพอถึงจะเชื่อขั้นไม่ทำบาป

เพราะงั้นก็เรื่องของเขา บาปใครบุญมัน เอาตมาไม่ได้มีปัญหารอก
เรื่องนี้

◎ เรื่องอจินไตยของโพธิสัตว์ ! จะเป็นนักบวชหรือเป็นจักรพรรดิ เป็นความเหมาะสมของแต่ละยุค

ชาตินี้ เอาตมามีหน้าที่ต้องทำงานด้านนี้ เอาตมาเป็นโพธิสัตว์ที่ต้อง
ทำงานในฐานะนักบวช

ตอนพระพุทธเจ้าประสูติ พรหมณ์ที่ทำนายอย่างเก่งเลยนะ ทำนาย
ว่าท่านจะต้องได้ ๒ คติ มีทำนายคติเดียวอยู่คนเดียวคือโกณฑัญญะ บอก
ว่าท่านจะต้องได้เป็นพระพุทธเจ้า

พรหมณ์อีกหกคนบอกว่า ถ้าอยู่เป็นฆราวาส ก็จะเป็นจอมจักรพรรดิ
ถ้ามาบวชก็จะเป็นพระพุทธเจ้า ๒ คติอย่างนี้

อาตมาบอกได้เลยว่า พระพุทธเจ้าท่านไม่ไปเป็นจอมจักรพรรดิหรอก เพราะระดับพระพุทธเจ้าย่อมไม่เป็นจอมจักรพรรดิแล้ว

อาตมาจะพูดต่อไปนี้เป็นอจินไตยหน่อย มันมีประวัติศาสตร์ที่คุณตามไม่ถึง แต่อาตมารู้ ในบางยุคหนึ่งใช่ ท่านจะไปเป็นจอมจักรพรรดิเพราะท่านยังบำเพ็ญที่จะต้องไปทำภาระนั้น ด้านนักบวชนั้นมันต้องพัก ท่านจึงต้องไปเป็นจอมจักรพรรดิ

มันเป็นเรื่องของการบำเพ็ญบารมี แต่ยุคนี้เป็นไม่ได้ ไม่ใช่ยุคนั้น

๑๐) ยุคนี้โพธิสัตว์ต้องแยกงานจะฆราวาสหรือนักบวชแบ่งไปเลย

อย่างเช่นขณะนี้ นักบวชนี้ละ จะมาเป็นพระเจ้าแผ่นดินด้วย จะเป็นนักบวชด้วย เหมือนกับทิเบตไม่ได้แล้ว

เป็นจอมจักรพรรดิด้วย เป็นนักบวชด้วยไม่ได้ ยุคนี้ไม่ได้ เพราะต้องรับผิดชอบเยอะ

นักบวชก็ต้องสอนคนเป็นหลัก

แต่ผู้บริหารบ้านเมืองต้องทำงานคลุกคลีเกี่ยวข้องกับอะไรต่ออะไร ต้องอยู่กับประชาชนเยอะ ต้องรับผิดชอบงานการ ต้องสร้างต้องสรร

ต้องเป็นเหมือนอย่างฆราวาสเกือบทุกแบบ มันมากกว่ากันตั้งเยอะ ทำไม่หวาดไม่ไหว

ถ้าเป็นนักบวชมันดูไม่งาม มันซับซ้อน สับสน

ไปเป็นฆราวาสจะทำได้เยอะ ก็ให้ไปเป็นฆราวาสกัน ฆราวาสนั้นหละทำได้ และทำได้มากกว่า

ยุคนี้มันมีได้ ผู้ที่ยิ่งใหญ่ท่านจะต้องไปเป็นฆราวาส ไปเป็นจอมจักรพรรดิ แต่ไม่ใช่จักรพรรดิเหมือนเจงกิสข่าน หรือเหมือนกับฮิตเลอร์ หรือเหมือนนโปเลียน เหมือนอย่างอเล็กซานเดอร์มหาราชนะ ไม่ใช่ !

ที่เที่ยวไปบรูกรูเขา ไปฆ่าคนเป็นเบืออย่างนั้น

อย่างน้อยเหมือนกับพระเจ้าอโคทมหาราชในภาคปลายพระชนม์ชีพ ก็ยังพอเห็นได้เป็นรูปลักษณ์ ไม่ใช่ภาคต้นนะ

ภาคต้นไม่เอา ไปเที่ยวได้บุกรุกเขา ล่าอาณาจักรแบบนั้นไม่ใช่ จอมจักรพรรดิหรือก จักรพรรดิเก้!

จอมจักรพรรดิแท้จริงต้องใช้บุญญาบารมี บุญนิยม นี้ก็เข้าใจยากแล้ว ประชาชนยุคนี้ต้องไม่เหมือนยุคนี้... เหมือนกับประเทศไทย

ประเทศไทยนี้เป็นเมืองที่มีสยามเทวาธิราชจริงๆ แม้มิเหตุการณ์รุนแรงขนาดนี้ อย่างเหตุการณ์เดือนเมษายน หรือพฤษภาคม โอ้โฮ..ไม่ไหว เพราะงั้นคนไทยมีตัวอย่างนั้นแล้ว มาถึงวันนี้ไม่เอาแล้ว!

◎ การประท้วงทางการเมืองของไทย เป็นเอกลักษณ์โดดเด่นยากจะเลียนแบบ

มาถึงวันนี้มันจึงมีคุณภาพของงานประท้วงทางการเมือง มันได้ขนาดนี้ นี่เป็นเรื่องของประเทศไทย

ประเทศอื่นจะเลียนแบบไม่ง่ายแน่ ขออภัย

นี่ตอนนี้หลายประเทศก็ประท้วงกันอยู่ ฆ่าแกงกันอยู่ไม่รู้จักหยุด แล้วเขาก็ไปจับมือกับต่างประเทศ

ไทยขณะนี้มีคนจะทำ ระวังอย่าไปให้ต่างประเทศเข้ามาเอี้ยวละลาบ ละลวง เดียวจะเกิดศึกใหญ่ในประเทศได้ !

เมืองไทยมีคุณสมบัติ และมีอำนาจเพียงพอที่จะรักษาอธิปไตยของไทยได้ โดยไม่ต้องไปพึ่งพหุภาคี ไม่ต้องเลย ขออภัย

◎ ปิดประเทศพิสูจน์คุณภาพกันมัย ?

เชื้อโหม่งเมืองไทย ขณะนี้ปิดประเทศได้เลย โดยเฉพาะมีพระเจ้าอยู่หัวพระองค์นี้ เอาโหม ? ไปรอดแน่

ปิดประเทศเลย จริง! อาตมามั่นใจเลย
ขอให้ฟังในหลวงให้ดี ๆ เถอะ แล้วทำตามในหลวงจริง ๆ
มาเป็นข้าราชการอารียะ เป็นนักรการเมืองอารียะกันให้เต็มที่เถอะ
ทุกวันนี้นั้นมันไม่ใช่ข้าราชการ มันไม่ใช่นักรการเมืองแล้ว มันขบถ
ราชการ ขบถการเมืองจริง!
เพราะงั้นถึงบอกว่ามันไม่ไหวแล้ว มันต้องมาเปลี่ยนแปลง!

๑) ยิ่งกว่าได้เอกราช ยิ่งกว่าได้สวรรค์คือได้อารียะ ขออย่าซ้ำอีกที่

พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า เอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน มันเป็นเอกราชจริง ๆ
เมืองไทยก็หลงผยองว่าเมืองไทยเป็นเอกราช แต่ยังไม่ใช่
จะเอกราชจริงต้องมีอารียธรรม คนต้องเป็นอารียชน ถึงขั้นโสดาบัน
เป็นขั้นต้นได้จริง เพียงพอ

จึงจะเป็นเอกราช เป็นสวรรค์

สวรรค์ของพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ยิ่งกว่าสวรรค์คือได้อารียะ
นี่พวกเราเอเวอนิยม นี่เองที่อยู่สวรรค์ทั้งนั้นเลย

นี่เทวดาทั้งนั้นนะนี้ รู้ตัวหรือเปล่าว่าเป็นเทวดา แต่ไม่ใช่เทวดา
แบบเทเวณิยม ?

๒) ความแตกต่างเทวดาแท้ - เทวดาเทียม

เทวดานี้ เอาที่จิตวิญญานนะ จิตวิญญานที่ไม่ได้เบียดเบียนใคร
จิตวิญญานไม่ได้หลงเป็นทาสลาภยศสรรเสริญโลกียสุข

จิตวิญญานไม่ใช่ไปติดกาม ไปติดโลกธรรม

นั่น..มันเทวดาที่ไม่มีเอกราช ตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า

เป็นแค่เทวดาทาสกามารมณ์ หรือเป็นแค่กามเทพที่ยิงลูกศรอาบ
น้ำผึ้งมอมเมากันให้มกมายไม่รู้จักหยุดจักหย่อนอยู่ชั่ววันนิรันดร

เทวดาที่ยังหลงลาภยศสรรเสริญสุข ยังเป็นเทวดาทาสโลกีย์
เทวดาเท็จ เทวดาสุขัลลิกะ ที่เป็นสุขเท็จ เป็นสมมุติเทพ

ต้องชัดเจนแม่นยำประเด็น ในสมมุติเทพกับอปฏิบัติเทพ วิสุทธิเทพ

ถ้าเข้าใจเทวดาอย่างนี้ ไม่ชัด ไม่คมลึก ไม่แม่นยำประเด็น ยังไม่สามารถ
บรรลुरुธรรมะชั้น “อเทวนิยม” (ลัทธิไม่หลงอึดอึดอึดอึด) ยังไม่ใช่ “อเทวนิยม”

ยังเป็น “เทวนิยม” (ลัทธิยึดถืออึดอึด) อยู่

ยังงมงายไม่รู้จักกาม ไม่รู้จักอึดอึด

ไม่รู้จักอาตมมัน ไม่รู้จักปรมาตมมัน แต่หลง “ยึดถืออึดอึดที่ได้แค่คำพูด”

(อึดอึดวาทุปาทาน)

เป็นแค่ “ผู้ยึดถือลัทธิอึดอึด” (อึดอึดวาทุปาทาน)

เพราะไม่รู้จักจิตวิญญาณ ไม่รู้จักอึดอึดหรืออาตมมัน ไม่เคยสัมผัส
ปรมาตมมัน

◎ เทวดาจริงต้องหลุดพ้นกิเลสเหล่านี้

ผู้รู้จิตวิญญาณจริง รู้เทวดาที่จริง คือคนที่มีภูมิอเทวนิยม

เป็นผู้ “พ้นยึดถือลัทธิอึดอึด” คือ พ้นอึดอึดวาทุปาทาน

ขั้นต้นต้องพ้น “โอฬาริกอึดอึด” ที่เป็นสัตว์อบาย จึงจะเป็นผู้รู้จักจิต-
เจตสิกได้แท้

คือ รู้จัก “ลัทธิโอฬาริกะ” (ลัทธิโอฬาริก) แล้วกำจัดโอฬาริกะ
ที่เป็นอึดอึด (อาตมมัน) สำเร็จ

จึงมีจิตวิญญาณบริสุทธิ์ ขึ้น ไปเป็นลำดับ ๆ

ขั้นต้นนี้ชื่อว่าโสดาบัน

นี่แหละ คือผู้มีคุณสมบัติแห่งความเป็น “ก็อด” (God) ที่แท้จริง ใน
ร่างคนที่มีชีวิตเป็น ๆ

จึงเป็น “ผู้สร้าง” แล้วก็ “ผู้ให้” แก่มวลมนุษยชาติ

๑๑ เทวดาแท้ต้องห้าห้าหั้นราคะ - โทสะ - โมหะ

นั่นแหละเทวดาแท้ ไม่ใช่เทวดาเสฟสุข

แต่เป็นเทวดาผู้สร้างผู้ให้

ไม่ใช่เทวดาติดโลก เสฟโลกียรส เพราะไม่ได้เสฟราคะ ไม่ได้เสฟโทสะ หรือสมใจในโทสะ

แต่เป็นผู้ห้าห้าหั้นราคะ - โทสะ - โมหะได้ กำจัดมันได้

มันไม่ได้สมใจสะใจในกิเลส มันไม่ได้อร่อยแล้ว มันไม่มีรสใด ๆ ไม่มี รสโทสะ ไม่มีรสโลภะ ไม่มีรสราคะ

เทวดาแท้ไม่มี “รสโลกีย์” พวกนี้

๑๒ เทวดาของอเทวนิยมคืออุบัติเทพที่มีสุดขอมมหาสมบัติ

นี่คือ เทวดา ที่ชื่อว่า “อเทวนิยม” เป็นเทวดาที่ “จิต” ผุดเกิดได้ สำเร็จ “เกิด” อย่าง “โอปปาติกโยนิ”

ซึ่ง “ตาย” จากอบาย “ผุดเกิด” เป็น “อุบัติเทพ” ไม่ใช่ “สมมุติ เทพ” เพราะ “หลุดพ้นจากสมมุติเทพ” ไปได้แล้ว

เจริญเป็นไปตามลำดับ ชั้นของโสดาบัน

จะเป็นสภิกาคามีก็ลดตรสลก็ยกไปอีกให้ได้มากขึ้น ๆ ตามลำดับ

จึงเป็นผู้ที่มีเอกราช ยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน

มีสวรรค์ที่ ยิ่งกว่าสวรรค์ลัย เลิศแล้

และเป็นผู้มีอธิปไตย ยิ่งกว่าอธิปไตยใด ๆ ในโลกทั้งปวง

นี่แหละคือ ผู้มีอำนาจอธิปไตย ที่ยิ่งกว่าอธิปไตยใด ๆ ในโลกทั้งปวง ไม่ใช่แค่ภาษานะ ไม่ใช่เล่นลิ้น แต่เป็นภาวะแห่งความจริง !

เริ่มต้นเป็นโสดาบาก็จะมีคุณสมบัติอันนี้ ประเสริฐยิ่งกว่าได้เอกราช ทั่วทั้งแผ่นดิน นี่ไม่ใช่ภาษาลอยลม เป็นภาวะที่เป็นจริง

มาถึงวาระนี้อาตมาก็หีบมายืนยัน ขยันให้ตรงกับกาละ ขยายธรรม

ในกาละ

ผู้ฟังธรรมด้วยดี สุตสูสัง ลมเต บัญญัง ฟังดี ๆ แล้วจะได้ปัญญา
จะได้เข้าใจ ได้รู้ว่ามีคืออะไร

◎ หากไม่เห็นด้วยกับแนวคิดนี้ก็ไม่ว่ากัน

นี่คือ ลัจจะที่เป็นปรมัตถลัจจะ ตามที่อาตมามีของตนในตน เป็น
ภูมิรู้ในความเป็นโสดา สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์ ตามนัยสำคัญที่พูดไปนี้
นี่พระพุทธเจ้าของอาตมาสอนอย่างนี้

ส่วนใครจะมีพระพุทธเจ้าคนละองค์กับอาตมาก็ว่ากันไป อาตมาไม่ไป
ทะเลาะด้วย ไม่เถียงด้วย ไม่เอาชนะด้วย ไม่ไปยื้อแย่งใด ๆ ใครด้วย

เขาจะยืนหยัดยืนยัน ดีไม่ตีเขาจะพยายามมาปราบอาตมา ปราบก็
ปราบ อาตมาก็เลียงเอา รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหางไปตามประสาอาตมา
อาตมาไม่ไปชกไปต่อบ่ตีรันฟันแทงกับใครหรอก

แต่อาตมาจะทำงาน สร้างสรรอันนี้ให้เกิดให้ได้ประโยชน์ตามประสา

◎ ๔๐ ปีของพ่อท่านชนะรายทางมาเรื่อย ๆ

ด้วยเทคนิคสี่ปฐุริสธรรม ๗

มาถึงวันนี้อาตมาทำงานมา ๔๐ กว่าปี ก็ดูว่าได้ผลพอสมควร
ทุกวันนี้อาตมาทำงานก็ยิ่งเห็นผลอยู่ว่า มันมีอัตรากារก้าวหน้า
แบบชนะรายทาง ตามจำนวนอาจารย์ปานเทพ

เห็นจริง ๆ เห็นความชนะรายทางอยู่เรื่อย ๆ

อาตมาไม่เล็งผลเลิศ อย่างที่คาดว่าจะได้ตามโครงการ ที่นักวิชาการ
ทำ ๆ กัน เช่น โครงการ ๕ ปี คาดว่าจะได้เท่านี้ ๆ อาตมาไม่ใช้สูตรแบบนี้

อาตมาใช้สูตร สี่ปฐุริสธรรม ๗ ประการ ไปตามกาละ แล้วก็
คำนวณอรรถละ ธรรมะ ไปตามสิ่งที่มีนเกิดจริงเป็นจริง แล้วก็ดูตามกาละ ตาม

บุคคลด้วย ดูตามหมูกุ่มด้วย โดยเฉพาะคุณประมาทตนเป็นสำคัญ

ตอนนี้ก็ทำอยู่ในเมืองไทย ปริสัญญุตา ทำกับหมูกุ่มคนไทยก่อน ช่วยสังคมไทยก่อน อาตมาก็อยู่ในกรอบของเมืองไทย ใครจะชวนให้ออกจากเมืองไทยตอนนี้ อาตมาว่ายังไม่อ้าขาผวาปีก

เพราะฉะนั้นใครจะไปหาเสียง ไปสร้างศาสนาให้มันทั่วโลก จะต้องไปเผยแพร่ศาสนาพุทธให้กว้างไกล ก็แล้วแต่ อาตมายังเห็นตนเองว่ายังไม่สามารถปานนั้น ฐานะไม่ถึงขั้นนั้น และกาละอาตมาก็ว่ายังไม่ถึงเวลา

อาตมาเห็นว่าเอาไทยนี้แหละให้มันเป็นพุทธอย่างเพียงพอก่อน เป็นแท้ ๆ ที่ตัวเอง ที่กลุ่มบริษัทตน ถ้ายังไม่ได้ เอาไปแค่แพะ ๆ ๆ ไว้ มันก็จะได้แต่ศาสนาแพะไปเผยแพร่เท่านั้นเอง

พุทธแท้ ๆ ตัวเองก็ยังไม่ได้เลย แล้วจะเอาอะไรไปเผยแพร่?

มันต้องเอาพุทธที่เป็น “อารยธรรม” ในตัวเองให้ได้ก่อน “ตั้งตนในคุณอันสมควรก่อน” ตามพระพุทธเจ้าสอน ต่อเมื่อได้แล้วจึงค่อยไปแพร่ไม่ต้องรีบหรอก

อาตมาว่าถ้าศาสนาพุทธแข็งแรงในเมืองไทยเต็มที! คนจะมาเอาเอง ทุกวันนี้คิมคาคุมเขามากันด้วยจรวดแล้ว อาตมาเคยบอกแล้ว อีกหน่อยประธานาธิบดีอเมริกาตบตีที่ไวท์เฮาส์ จะ همینถึงนี่เลย ทุกวันนี้ได้เห็นภาพ ได้ยินเสียงเท่านั้น แต่ยังไม่ได้กลิ่น อีกหน่อยได้กลิ่นถึงนี่เลย ไม่ต้องห่วงหรอก เทคโนโลยีมันจะสูงขึ้น

ก็แล้วแต่ทัศนะ ใครจะเอาอย่างนั้น ก็ทำอย่างนั้นไป เราก็ทำของเราไปตามจังหวะ

เขาอยากจะทำกว้าง อยากจะเร็วอะไร อาตมาว่าคนใจร้อน - มักมาก - อยากจะได้ไว - ได้โตเร็ว ๆ

เป็นมทิจจะ โดยไม่มีแก่น ไม่ประมาทตน ไม่ไปตามลำดับ มัตตัญญุตาไม่ดี ไม่พอเหมาะพอดี ล้มละลายมาเยอะแล้ว

๑ การเผยแพร่ธรรมะในต่างประเทศ ระวังจะกลายเป็นทำลายพระพุทธศาสนา !

เพราะฉะนั้นอาตมาก็ขอภัยเถอะ วันนี้ก็ขอพูดใหญ่อีกครั้งหนึ่งว่า ผู้ที่ทำงานศาสนาพุทธในเมืองไทย หยุดไปเผยแพร่เมืองนอกให้ได้ก่อนเถอะ มาทำตนให้บรรลู่ไสตยา สกิทาฯ อนาคตาฯ อรหันต์ ให้ได้ ออย่าเพิ่งไปอ้าขานวาทีก โอ้อโฮ...จะต้องแพร่ศาสนาไปทั่วโลก ไปไม่รอดหรอก ขอ ยืนยันไม่ใช่ดูแคลน ไม่ใช่ดูถูก มันฟาม ไปได้ก็หลวม ๆ แล้วก็จะลาย หรือ เน่าในไม่ช้า เท่ากับทำลายศาสนาพุทธในตัว เพราะยังไม่เป็นเนื้อแท้ที่เป็น อาริยธรรม เอาของยังไม่เป็นจริง ของปลอมไปแพร่ เอาของยังไม่เชื่อ มี แต่เปลือกไปปลุก มันก็ทั้งไม่จริง และทั้งไปได้ไม่นาน

๑ โลกต้องการพุทธสมบัติจริง ๆ

ที่แน่ ๆ ทำดี ๆ เอะในทุกวันนี้ โลกทั้งโลกเขาต้องการอาริยธรรมจริง ๆ โลกทั้งโลกเขาต้องการอาริยธรรมที่แท้ ธรรมะที่ศิวิไลซ์นี้แหละ เป็นอาริยะนี้เอง หรืออารยะก็ดี อริยะก็ดี ต้องล้มมา โลกต้องการจริง ๆ

สร้างธรรมะที่ศิวิไลซ์ให้แท้ให้จริงเถอะ ศึกษาและปฏิบัติให้ถูกต้อง พระอนุสาสนี เป็นผู้ที่มีวรรณะ ๙ ตรวจสอบตามกถาวัตถุ ๑๐ ก็ให้ชัด เอาหลักตรวจธรรมวินัย ๘ ซ้อมาจับก็ให้ชัด ให้ได้มรรคได้ผลกันจริง ๆ เกิด

๑ เปิดกรุพุทธสมบัติโดยมีหมู่กลุ่มหรือชุมชนรองรับเป็นรูปธรรม

ขอให้มีพุทธสมบัตินี้ให้จริงเถอะ และถ้ายังมีระบบอย่างที่ว่าอาตมาว่า เช่น ในเมืองไทยก็มีเกิดแล้ว เป็นได้ถึงชั้นสาธารณโภคี มีเมตตาทายกรรม เมตตาวาจักรกรรม เมตตามโนกรรม

มีสาธารณโภคี แล้วก็มีศีลสามัญญตา ทิฏฐิสามัญญตา ตรงตามหลักเกณฑ์เป็นพระอนุสาสนีของพระพุทธเจ้า

มีจุดหมาย ที่ภูฏานมีบุญตา คือจุดนิพพาน จุดประเสริฐ จุดสำคัญ
ของความเป็นสังคม ความเป็นมนุษย์ที่สืดยอดตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ไว้แล้ว
นั่นแหละ

เมื่อปฏิบัติได้ผลจริง มันก็จะเกิดพฤติกรรมในสังคมคนกลุ่มนั้น ๆ จริง
อย่างพุทธพจน์ ๗ ในสาราณียธรรม๖ นี้แหละ ถ้าทำได้ทุกคนก็จะ
เป็นคนไม่ใจดำ

แต่ที่เขานิยามผิดเพี้ยนคือจะมีจิตระลึกถึงกัน ก็ไม่ได้ อย่าไปคิด
ถึงใคร อย่าให้จิตออกนอกตัว จิตอยู่แต่ในตัว จิตออกนอกตัวไม่ใช่สมาธิคือ
จิตฟุ้งซ่าน ก็สอนกันอย่างนี้ ใจจึงดำ !

๑๑) ตรวจสอบคุณภาพหมู่กลุ่มด้วยเกณฑ์ชีวิตพุทธพจน์ ๗

ซึ่งไม่ตรงกับพระอนุสาสนี ! คำสอนพระพุทธเจ้านั้นมีสาราณียธรรม
ต้องมีสาราณียะ ระลึกถึงกัน - มีความรักกัน ปิยภระณะ - มีครุภระณะ
เคารพกัน-มีสังคหะ เกื้อกูลกันเลี้ยงดูกัน

และตรงกับหลักสำคัญยิ่งใหญ่ของศาสนาพุทธอีกด้วย นั่นคือ เป็น
พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ และมีอวิวาทะ ไม่วิวาทกัน
ใครจะวิวาทกับเรา เราไม่วิวาทกับใคร

และอีก ๒ คือ มีสามัคคิยะ พร้อมเพรียงกัน มีเอกิภาวะ ความเป็น
หนึ่งเดียวกัน หรือน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จะมี “พฤติกรรม” ปรากฏจริง ตามที่
พระอนุสาสนีนี้ อย่างเป็นจริง

๑๒) ชาวอโศกพาทำปาปฏิบัติและพาพิสูจน์

นี่คือพุทธพจน์ ๗ ที่เป็นเนื้อแท้

ทั้งที่เป็นอุตตริมนุสสรธรรมในจิตของผู้ปฏิบัติ

ทั้งที่เป็น “พฤติกรรม” ในพุทธบริษัทนั้น ๆ

จะเห็นปรากฏเป็นเชิงประจักษ์ได้จริงในสังคมมนุษย์ ไม่ใช่มีแต่พูด
แต่ก็มีให้เห็นเชยดูได้ พิสูจน์ได้ เป็นเอทิปัสลิโก

๑๑ บทสรุปแนวทางสู่สันติภาพสันติสุขของโลกมนุษย์

อาตมาก็ขอสรุปท้ายสุดไว้อย่างนี้ ว่า

นี่เป็น “เอ็กภาวะ”

โลกทั้งโลก ถ้ามีคุณธรรมนี้แพร่หลายออกไปทั้งโลก จะเป็นโลกก็จะ
ประหนึ่งแผ่นดินเดียวกัน

มีเอ็กภาวะ มีภาวะหนึ่งเดียวกัน น้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ต้องมีคุณธรรมคุณสมบัติ ดังที่กล่าวนี้ โลกจึงจะเป็นสันติภาพ
ของโลกตัวจริง สันติสุขแท้

๑๒ บทสรุปของพวกเราที่เป็นมนุษย์

เพราะฉะนั้น เราไม่รอ เราไม่หวัง แต่เราทำ

ทำได้เท่าไร เราทำได้ไปจากน้อย ไปหามาก

ก็ร่วมกันทำ ด้วยอุตสาหะ และเป็นสุขสงบไปเรื่อย ๆ

ไว้คอยดูกัน อาตมาพูดมานานแล้ว ว่า อีกห้าร้อยปี มันจะประสบผล
อย่างลัมบูร์น

อีกกี่ปีละ นี่ก็ผ่านมาหลายปีแล้ว คำนวนเอาแล้วกัน

ตอนนี้ก็ทำไปเรื่อย ๆ แล้วจะประสบผลปลายทางไปตามลำดับ

สำหรับวันนี้ขอเจริญธรรมทุกคน

ตั้งใจไม่ขอกรง
จะไม่พบสักที

พ.ธ.ม.
พรรค
ก.ท.ส.จ.
ชัยชาญ

พธม

๑ อารัมภบท

วันนี้วันอาทิตย์ที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๔ แรม ๑๐ ค่ำ เดือน ๗ ปีเถาะ วันที่ ๑๖๕ สำหรับการชุมนุมประท้วง

ตอนนี้ก็แว่ว ๆ วันถอนทัพ (ถอนจากการชุมนุมประท้วง) พุด ๆ เปรย ๆ กันอยู่ แต่อตมาจะไม่พุดด้วยหรือกว่าวันนี้จะเป็นวันไหนแน่ เพราะอตมาเห็นชัดเจนในมหัศจรรย์อันลึกลับเหลือเกิน

ไอ้โฮ อะไรก็ไม่รู้ไม่ได้เตรียมตัวเลยว่าต้องทำ ก็ต้องมาทำอะไรที่เตรียมตัว แล้วกลับไม่ได้ทำ กลายเป็นแม่สายบัวแต่งตัวค้าง

ไอ้ที่ไม่ได้กะมาเลย เอ้า..ทำ ก็เลย...ไม่เอาดีกว่า ไม่ยึดมั่นถือมั่น ไม่ปักมั่นกับอะไรดีกว่า มีอะไรที่อยู่ต่อหน้า อะไรที่เข้ามาเผชิญปั๊บ... ปฏิบัติ! เผชิญปั๊บ... ปฏิบัติ! ด้วยความยินดี

จะมีความหนักหนา ลำบากลำบากอย่างไรก็พยายามที่จะต่อสู้กับอุปสรรคทุกอย่าง ตั้งใจอย่างนั้นเลย และก็ทำมาตลอดเวลา

๒ ทักทายกับผู้ฟังธรรม ที่เป็นผู้สมัคร ส.ส.

วันนี้เป็นวันเลือกตั้งล่วงหน้า เพราะฉะนั้น สต.นน.ทั้งหลาย (ผู้สมัครส.ส.พรรคเพื่อชาติ ที่สอบตกแน่ ๆ เพราะไม่ได้สมัครเพื่อจะเป็น ส.ส. แต่สมัครเพื่อทำการเมืองแท้ ๆ ให้ดี) ไม่ได้ไปรณรงค์กันวันนี้ เชิญมาฟังธรรมซะดี ๆ

วันนี้ไปหาเสียงไม่ได้ วันนี้เขาห้ามรณรงค์ทางการเมือง ก็มาฟังธรรม อตมาจะเทศน์ธรรมะให้ฟัง

๓ ธรรมะที่สัมมาทิฏฐิคือ ความรู้ที่ชัดเจน แจ่มแจ้ง ถูกต้องล้ำธรรม

พวกเราได้ดี อตมาต้องใช้คำนี้เลย ได้ดีมาเพราะธรรมะใช้ใหม่

เราได้ดีมาเพราะธรรมะ อาตมาได้เอา “อิตตา ๓” มาอ่าน มาขยายความ แล้ว และได้พยายามที่จะชี้รายละเอียดของความเป็น *อิตตาทิปปิไตย-โลกาทิปปิไตย - ธรรมาทิปปิไตย* ให้ฟังชัด ๆ ก็จะเห็นได้ชัดยิ่งกว่าชัด

จะให้เห็นความชัดที่ “เปิดเผย” คือ ไป..เปลือยความชัดกันอ้อซ่า!

อาตมาว่า โอ! ยุคนี้ กาลนี้นี้ คนผู้มีภูมิธรรมที่สัมมาทิฏฐิมั่น จะชัดมากเลย เพราะว่ามันมีสิ่งที่เห็นโทนโท ไอ้โฮ..มันดำตาเลย รู้ใต้ง ๆ ผู้มีปัญญาชนิดคมลึกแม่นยำ จะเข้าใจสัจจะความจริงที่จริงแท้ลึกล้ำ ได้

แสดงความชัดกันอย่าง “เปิดเผย” ไป เปลือย ไม่อายกันเลย! มันชัดยิ่งกว่าชัดยังกะอะไรดี ยิ่งกว่า “นู้ด” คือ มันอ้อซ่า! มันไป! เปิดเผยกันอ้อซ่าในระดบไหนดีละ ไอ้โฮ..ระดบ “อนาจาร” ชั้นต่ำกันเลย *เชี่ยวชาญแหละ* แล้วหลงเพ้อกันว่าเก่ง หลอกกันว่าเป็น “ศิลปะ”!

◎ อะไรคือ “ศิลปะ”..? อะไรคือ “อนาจาร”..?

นู้ดหน้าแก้ ๆ แล้วหลงผิดว่าเป็นศิลปะ หลอกกันหนักขึ้น ๆ งาน “นู้ด” ที่เข้าชั้น “ศิลปะ” นั้นทำได้ยากมาก ที่ทำ ๆ กันอยู่ทั่วไปทุกวันนี้ แม้แต่งานจิตรกรรม ปฏิมากรม มัน “อนาจาร” กันไปหมด! งาน “นู้ด” ที่จะนับได้ว่าเป็น “ศิลปะ” คือ งานนั้นทำให้ผู้บริโภคล้มผัสแล้ว “กิเลส” ลดได้ งานนี้จึงจะชื่อว่าเป็น “ศิลปะ”

“ศิลปะ” นั้นเป็นความเปิดเผยอย่างซื่อสัตย์ จริงใจ ลดกิเลส

“ศิลปะ” คือ งานจากใจสะอาด ไม่อ้อพราง ไม่ทำเป็นเล่น

“ศิลปะ” ไม่ใช่งานที่เปิดตรงนั้นปิดตรงนี้หน่อย ไม่ใช่งานที่ใช้ชื่ออะไรต่าง ๆ ยั่วให้มีกิเลส ไม่ใช่งานที่ใช้สิ่งนั้นเหยย สิ่งนี้ยั่วให้มีกิเลส

งาน “ศิลปะ” คือ งานที่ใช้องค์ประกอบ (composition) ให้มาเห็น “ความจริง” ที่ลึกซึ้งลึกล้ำ ให้เห็นความผิด - ความถูก ให้รู้ความดี - ความชั่ว รู้บาป - บุญที่ถูกต้อง ให้รู้จักสังขาร

ส่วน “อนาจาร” นั้นคือ สิ่งที่สัมผัสแล้วก่อให้เกิดกิเลสมากขึ้น ๆ
แต่ “ศิลปะ” นั้น สัมผัสแล้วจะทำให้ลดกิเลส จนกิเลสหมด

๐ “ศิลปะ” เป็นมงคลอันอุดม “อนาจาร” เป็นข้าศึกแก่ใจคน

ผู้ทำงานยั่วกิเลสนั้นจิตลึก ๆ ก็รู้ว่ามันก่อให้เกิดกิเลสมันไม่ดี จึง
พรางลงด้วยเล่ห์ ด้วยท่าทีกลบเกลื่อนอยู่ในที่ ด้วยจิตวิทยาไม่ให้คุณรู้
ทัน แต่ก็คืองานยั่วให้เกิดกิเลส ผู้ทำอย่างนี้ จึงชื่อว่า ทำ “อนาจาร”

ส่วน “ศิลปะ” คืองานที่เจตนาอย่างบริสุทธิ์ ที่จะมุ่งให้ลดกิเลส
แม้มีองค์ประกอบ (composition) ก็จะไม่ให้ก่อให้เกิด จะไม่มีเชิงชั้นแฝง
ทำที่ใส่สีสนั ใส่อะไรต่ออะไรต่าง ๆ เป็นองค์ประกอบที่จะเป็นฤทธิ์แรงให้
ก่อให้เกิด

“ศิลปะ” นั้น ใจผู้สร้างงานออกมาจะไม่แฝงความต้องการให้คน
สัมผัสแล้วเกิด “ความอยาก” ที่เป็นกิเลสราคะ - โทสะ - โมหะ จึงเรียก
งานนี้ว่า “ศิลปะ” เพราะเป็นมงคลอันอุดม บาลีว่า มังคลามุตตมมัง

งาน “ศิลปะ” ต้องไม่ใช่งานที่ยั่วให้คนเกิดความอยาก ชนิดที่
เกิดความอยากที่เพิ่มกิเลสกำม เพิ่มกิเลสอึดตาให้แก่ใคร ๆ

ส่วน “อนาจาร” เป็นสิ่งไม่ดีไม่ควรประพฤติ เพราะเป็นข้าศึกแก่
ใจ เป็นข้าศึกแก่กุศล วิสูกทัสสนา ไม่ควรทำให้ใครรู้ใครเห็นใครสัมผัส

งาน “ศิลปะ” คืองานที่ไม่ทำให้กิเลสอ้วนขึ้น-หนาขึ้น-มากขึ้น
คำว่า อ้วน หนา มาก โต ใหญ่ นี้ภาษาบาลีว่า “ปุถุ”

ดังนั้น คนที่มีกิเลสเกิดขึ้นเสมอ ๆ จึงเรียกว่า ปุถุชน

ความเป็น “ศิลปะ” จะต่างกับ “อนาจาร” ตรงข้ามกันเสมอ

“อนาจาร” จะสร้างภาพด้วยใจที่มีทิฏฐิลามก (ปาปกัง ทิฏฐิตัง) คือ
ยังมีกิเลสแฝงในใจ หลอกล่อให้คนเกิดกิเลสอยู่ ยังไม่พาให้คนลดกิเลส
งานที่ก่อให้เกิดกิเลสทั้งหลาย ล้วนชื่อว่างาน “อนาจาร” ทั้งสิ้น

“ศิลปะ” นั้นยิ่งลึ้มผัส ยิ่งเห็น ยิ่งได้ยิน ยิ่งได้รู้ ยิ่งเกิดปัญญา
รู้แจ้งรู้จริงรู้ทันในความเป็นสัจจะ ว่า อย่างนี้กอกลีส อย่างนี้ลดกลีส
อย่างนี้พาเป็นทุกข์ อย่างนี้ไม่เป็นทุกข์ อย่างนี้เป็นโทษ อย่าง
นี้เป็นคุณ อย่างนี้พาเป็นสุขโลกีย์ซึ่งเป็นสุขกอกลีส เป็นความไม่เที่ยง
เป็นทุกข์ ไม่ใช่ของจริง มันเป็น “สุขเท็จ” ภาษาบาลีว่า สุขัลลิกะ
ยังไม่ใช่ “สุขโลกุตระ” ยังไม่พาลดกลีส ไม่พาลดทุกข์
ยังไม่ใช่ “สุขพิเศษ” ที่เป็น “สุขสงบจากกลีส” (วูปสมสุข, ปรมมังสุขัง)
“ศิลปะ” จะต้องพาสู่สุขสงบ “สุขพิเศษ” ที่สิ้น “ทุกข์ขาริยัลจ”
จึงเรียกว่า เป็นมงคลอันอุดม

◎ “อนาจาร” จัดจ้านยิ่ง ยั่วให้เกิดกิเลสแรงขึ้น ๆ ไม่หยุดยั้ง

โลกปัจจุบันนี้ไม่เข้าใจความเป็น “ศิลปะ” ที่เป็นมงคลอันอุดม
กันแล้ว มีแต่ “อนาจาร” ซึ่งเป็นการกอกลีส เป็นข้าศึกแก่กุศล
พฤติกรรมคนในสังคมโลกทุกวันนี้มันเป็นน้ำระดับ “อนาจาร”
อล่างฉ่าง ไม่ปิด ไม่บัง ไม่อำพราง ไม่อับอาย ไม่เหนียม ไม่กระมัด
กระเมี้ยนอะไรเลย ไร้มารยาทจน “น่าอาย” กลายเป็น “น่าอวด” ไปแล้ว
มันเปิดเผยจริง ๆ มันชัดเจน มันโป้ มันเปลือย มันไม่อาย มัน
ไม่เหนียม หน้าด้าน หน้าทน เปิดเผยสิ่งที่ไม่น่าจะเปิดเผย สิ่งที่ไม่
น่าจะทำเพราะมันน่าเกลียด มันชั่ว มันทุจริต เขาก็ทำกันหน้าตาเฉย
นอกจากมันจะทุจริตแล้ว ไฮ้ไฮ้ เป็นการขบถ เป็นการผิด ผิด
ต่อกฎหมาย ผิดต่อวัฒนธรรม ผิดต่อมารยาท ผิดต่อหน้าที่ มันผิดไป
หมด แล้วเขาก็ทำอย่างไม่เหนียม ไม่อาย เรียกว่าโป้กัน เปลือยกันสนิท
เลย เห็นชัด มีหน้าซ้ำเขาก็ยังเถียงเสียงแข็งว่า เขาไม่ผิด ไม่ได้ทุจริต
ใคร ๆ ก็ทำกัน

แล้วยังทำกลับไปกลับมาอีก กลับกลอก ตลบตะแลงอีกเนาะ

ที่จริงอาจมาพูดว่าตลปตะแสงมันไม่ถูก มันควรจะบอกว่าตอแหล ยังตอแหลอีก ขออภัย ตอแหลยังไม่ตรงนัก ถ้าจะใช้ให้ตรง ก็ต้องใช้คำว่า “ทุเรศ” ด้วยซ้ำ เพราะมันน่าเกลียดเหลือทนจริง ๆ

๑ จาก SMS ของประชาชน มาเป็นประเด็นอธิบายสัจธรรม

SMS ที่ส่งเข้ามา ก็ขอใช้ประเด็นของ SMS เป็นคำอธิบายธรรม เราจะใช้รหัส ตัวเลขของผู้ส่ง SMS เข้ามา แทนชื่อ

▶▶ รหัส ๓๔๑๔ (แสดงความคิดเห็นมาว่า) : **ถึงเลือกตั้งได้ ส.ส. เก่า หรือคนใหม่ ชื่อเสียงเข้ามา ก็แค่เริ่มวงจรรอบาท...**

ตอบ : มันรู้กันทั่วอยู่นี่ เขาปิดให้เซตไม่ใช่เหรอ ก็เหมือนเลือกตั้งครั้งไหน ๆ ครั้งนี้ก็เถอะ การเมืองเมืองไทย มันก็เป็นอยู่เช่นนี้ยังเป็นประชาธิปไตยไม่ได้กันอยู่อย่างนี้แหละ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งครั้งนี้ยิ่งชัดเจน เลือกไปแล้วก็ได้ ส.ส. เก่า หรือได้คนใหม่ก็ตามที่ชื่อเสียงที่โกงเข้ามา ก็ไอ้แค่เริ่มวงจรรอบาทอย่างเก่า ก็ตามที่พูด ๆ กันนั้นแหละ **อัปรีโยไป - จัญไรมา** อย่างเดิม แยกว่าเดิมอีก

ก็เข้ามาปล้นชาติครั้งใหม่จะแก้ไขอย่างไรถึงจะได้คนจริง ได้คนดีเข้าสภา เราก็ยังหาทางว่า จะกันไม่ให้เขาทำอุปาทนั่นได้อย่างไร

เรามุ่งสันติ อหิงสา ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็นกันจริง ๆ จึงเห็นกันว่า “โหวตโน” ให้มันรู้ผลอย่างไรอย่างหนึ่งกันบ้าง “โหวตโน” นี้แหละมันจะซบงอะไรออกมาให้เรา รู้ตัวกันไม่มากก็น้อย คอยดู แล้วค่อยหาวิธีเลือก ส.ส. กันใหม่ในโอกาสใหม่ ให้ดีกว่านี้ ดีไหม

นี่คือ เจตนาจากใจจริงของเรา ที่เปิดเกม “โหวตโน”

อาจมาว่า ไม่แต่เราเห็นเช่นนี้ เท่าที่ดูกระแสสังคม น่าจะเป็นความต้องการของประชาชนเลย ที่เบื่อระอาการเมืองน้ำเน่าของไทยขณะนี้ เราจะต้องพยายามกันอีกมาก ที่จะช่วยแก้ไขกอบกู้บ้านเมือง

ถ้าไม่ออกรบ ๑๔๘ จะไม่พบสัจจะ

๑ “โหวตโน” นวัตกรรมการเมืองประชาธิปไตย ที่เกิดขึ้นในเมืองไทย
เพราะฉะนั้น วิธีการที่เราเรณรงค์โหวตโนกันคราวนี้ จึงเป็น
ปรากฏการณ์ที่มีประสิทธิภาพอย่างที่เห็น เป็นปรากฏการณ์ที่ใช้ได้ใน
คราวนี้ ซึ่งออกแบบโดยพระเจ้าเป็นผู้ออกแบบแท้ ๆ เพราะเราไม่มีใคร
ออกแบบไว้มาก่อน ใช้ปฏิภาณปัจจุบันธรรมทั้งนั้น เร็วไว ทันที่ทันใด
ไม่มีใครคาดคิดมาก่อนว่า จะมี “โหวตโน” ชนิดนี้เกิดขึ้น ไม่มี
ใครดีไซน์มาก่อน มันปุบปับ ๆ ปุบปับ ๆ แล้วมันก็ออกมาปุบ ๆ ปับ ๆ

๑ เกิดงาน “ศิลปะ” ขึ้นเยี่ยมขึ้นมาอย่างไม่คาดคิด

ไอ้โฮ ทำไมแจ่มอย่างนี้ หมดแรกออกมา...ภาพศิลปะ *อย่าเลือก
สัตว์ทำลายการเมืองเข้าสภา* เป็นภาพสะกิดต่อมความรู้สึกร่วมของสังคม
ได้วิเศษยิ่งจริง ๆ แสดงความเป็น abstraction (งานศิลปะที่มีผลขั้นพัฒนา
นามธรรม, ผลที่เกิดจากปฏิกิริยาหรือบทบาทของจิตวิญญาณ) ชัดเจนคมลึก
นี่คือ งาน “ศิลปะ” ของแท้ ขึ้นเยี่ยม ให้ผลให้ประโยชน์ตาม
interest point (นัยสำคัญแห่งเป้าหมาย) ได้ยอดเยี่ยม ๆ มี convergence
(ปรากฏการณ์ที่ใ้มนำพุ่งเข้าสู่เนื้อหาสำคัญ) ที่ลึกล้ำได้ดีวิเศษ เร็วไว และ
ง่ายชัดเสียด้วย สวยงาม เรียบง่าย

๑ เป็นงานศิลปะที่ชื่อว่า abstract art ตัวจริง

ขออภัยนะ สำหรับท่านผู้อยู่ในวงการศิลปะทั้งหลาย ขออนุญาต
วิจัยวิจารณ์ภาควิชาถึงความเป็น “ศิลปะ” ลึกนิดหน่อยเถอะ

งานชิ้นนี้แหละ ที่อาตมาว่าเป็นงาน abstract art ตัวจริง เป็น
งานที่สื่อให้รู้เข้าไปถึงขั้นนามธรรม (abstract) มีผลแท้ และเป็นงาน
สื่ออภิศรม ถึงขั้นคุณธรรมระดับปรมาตธรรมทีเดียว

นั่นก็คือ งานชิ้นนี้สามารถทำให้ผู้บริโภคยังลึกเข้าไปรู้แทงทะลุ

ถึงความเป็นอัจฉริยะของจิตโดยตรง จึงได้สารลัจจะยิ่งจากงานศิลปะชิ้นนี้ เพราะเป็นงานที่ใครก็ตาม ที่พ้นความไม่เพียงสาแล้ว มีปัญญา สามัญพอสสมควร เมื่อได้สัมผัสก็จะไม่เห็นเพียงภาพผิวเผินภายนอก จะ หยั่งเข้าไปเห็นลัจจสาระของงานชิ้นนี้ถึงความล้าลึกทันทีแทบทุกคน งานชิ้นนี้ผู้ดูจะอ่านผ่านรูปธรรมได้ง่าย จะไม่ติดยึดอยู่แค่ภาพ ภายนอก จะหยั่งรู้ทะลุรูปสี่เหลี่ยม ผ่านกายภาพรูปร่างตัวตนภายนอก ทะลุเข้าไปถึงความ เป็นนามธรรม คือ “หัวใจหรือจิตวิญญาณ” ของรูป จะรู้ซึ่งเข้าไปถึงเนื้อแท้ของความเป็น “สัตว์โอปปาติกะ” ตาม ความรู้ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบแล้วทรงสอนไว้ว่า “จิตวิญญาณ” ที่เป็น นามธรรมของมนุษย์นั้นเป็นจริงอย่างไร ซึ่งเป็นความรู้ขั้นปรมาตถลัจจะ งาน “โทวตโน” ชิ้นนี้สื่อให้คนรู้ได้ และง่ายด้วย ได้รู้กันอย่างไม่ ยากเย็นเลย ให้คุณค่า “เป็นมงคลอันอุดม” (เหตุที่นำมาซึ่งความเจริญ ขึ้นสูง คือขั้นปรมาตถลัจจะ) จึงชื่อว่า ศิลปะ ตามนิยามของพระพุทธเจ้าชัดเจน และเป็นศิลปะชั้น abstract art ที่ให้ความรู้ความเข้าใจแก่นุชยชาติ ผู้บริโภคตามที่ศิลปินผู้สร้างมีเป้าหมายได้ดีเยี่ยม เพราะถึงขั้นนามธรรมแท้ นี้คือ เป้าหมายของงานชิ้นนี้ และมันก็สื่อได้แจ้งจริง ๆ

๐ ขอบกัยศิลปะผู้รู้ทั้งหลายด้วยเถิด ที่บังอาจวิจัยวิจารณ์ abstract art

งาน abstract art (งานศิลปะที่สื่อให้รู้เข้าไปถึงขั้นนามธรรม) ส่วนมากทั่วไป จะเป็นงานที่เจตนาให้ดูยาก ๆ ยุ่ง ๆ ให้คนดูแล้ว งง ๆ งาม ๆ คล่า ๆ ไม่ค่อยรู้เรื่อง ให้เดาไปได้สารพัด ไม่มีเป้าหมายชัด ไม่มี interest point (จุดสนใจที่มึนัยสำคัญเป็นเป้าหมาย) ของงานชิ้นนั้น ๆ

แต่ abstract art “โทวตโน” ชิ้นนี้ แตกต่างจากนิยามใน ความเป็น abstract art สามัญสากล ที่เข้าใจกันอยู่ดาษดื่นทั้งหลาย

นิยามหรือคอนเซ็ปต์ของสามัญทั่วไปเข้าใจกันว่า abstract art เป็นงานที่ดูยาก ๆ ยุ่ง ๆ คนดูแล้วจะงง ๆ งม ๆ คลำ ๆ ไม่รู้เรื่องได้ง่าย ต้องเดากันสารพัด ไม่มีเป้าหมายชัด แทบไม่มี interest point ของงานชิ้นนั้น ๆ เลย อย่างที่อาตมาพูดมาแล้ว ดีไม่ดี ผู้เรียกตนว่าเป็นศิลปินนั้นๆถึงกับเจตนาให้ผู้บริโภคจินตนาการฟุ้งซ่านไปหลากหลายเท่าไหนได้ยิ่งดี ไม่มีเนื้อหา ไม่มีจุดหมายใด ๆ เลอะเทอะกันไปถึงปานนั้นก็มิ

สำหรับ abstract art “โหวตโน” ที่เป็นรูปสัตว์ห้าตัวชิ้นนี้ เป็นงานที่เจตนาให้รู้ง่าย ไม่ยุ่งเลย กระจ่างชัด ไม่งง ไม่งม ๆ คลำ ๆ แต่ผู้มีปัญญาพอสมควร ไม่ต้องหัวสูง ก็รู้แจ้งได้ทันที ไม่ใช่ต้องปีนบันไดดู

ที่สำคัญยิ่งก็คือไม่ต้องเดาเป็นอื่น มี interest point ของงานซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญชัดเจนแม่นยำประเด็น

และที่เรียกว่า abstract art แท้จริงยิ่งนั้นก็คือ งาน “โหวตโน” ชิ้นนี้เป็นงานที่สื่อให้เห็นถึง “นามธรรม” โดยตรงจริง ๆ ซึ่งเป็นงานที่อาศัยภาพภายนอกให้สื่อผ่านเพื่อทะลุเข้าไปถึง “นามธรรม” (abstract) อันลึกล้ำโดยแท้ ได้อย่างง่ายดาย ไม่งง ไม่วุ่นวายสำหรับผู้ผู้มีปัญญา

ผู้ดูชมจะไม่ติดอยู่แค่รูปร่างที่สัมผัสภายนอก จะไม่ติดอยู่แค่รูปภาพเส้นแสงเงาสี หรือแค่ความงดงามแปลกตาภายนอก แล้วก็หลงเสพรสชื่นชอบอยู่ที่ความงดงามแปลกตาเท่านั้น แต่ผู้สัมผัสจะเกิดมีปฏิภานทะลุภายนอกเข้าไปหาเนื้อหาสำคัญทันที จะสามารถหยั่งรู้ลึกเข้าไปถึงเนื้อหาที่เป็น interest point ของงานภายในที่เจตนาสื่อทันทีว่า มีเป้าหมายที่จะให้รู้อะไร ? อย่างไร ? แค่นั้น ?

◎ **ไม่รู้แจ้งจริงในความเป็น “ศิลปะ”**

ความหลงก็กลายเป็นความหลง

และที่ลึกล้ำสำคัญยิ่งก็คือ เนื้อหาของสิ่งที่จะทำให้ผู้บริโภคได้รับ

นั้น มีผลถึงขั้น “นามธรรม” ตามความหมายของคำว่า abstract art ได้จริง ๆ และเข้าขั้นปรมาตตะด้วย คือ มีสารสังจะที่เป็น “มงคลอันอุดม” แต่
ซึ่งแน่นอนว่า “ศิลปะ” ที่เป็น “มงคลอันอุดม” ต้องไม่ใช่แค่ภาพ
ยั่วกาม ที่มักจะซ่อนเล่ห์ทำที่ลีลาหลอกคนว่าเป็นศิลปะ แต่เจตนาให้คน
สัมผัสงานนั้นแล้วก็เร่งเร้าเพิ่มกามเพิ่มอัตตาขึ้นในจิตผู้บริโภครวม ทั้งทำให้คน
ยิ่งกิเลสหนาจัดจ้านยิ่ง ๆ ขึ้น เพราะมันเป็น “ข้าศึกแก่กุศลในการดู
การเห็น” (วิสุทธิสสนา) สำหรับผู้ยังไม่มีภูมิโลกุตระจิตคุ้มกัน มันไม่เป็น
“มงคลอันอุดม” ตรงตามความเป็นสังฆธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้
เห็นไหม

มันเพิ่มกิเลสแก่ผู้บริโภครวมงานนั้นอยู่ แล้วจะเรียกว่า “งานศิลปะ”
ไต่อย่างไร ในเมื่อมันเป็นข้าศึกแก่กุศล ก็ต้องเรียกว่า “งานอนาจาร” ไซ้มี

และอีกแบบหนึ่งก็เป็นแค่งานบำเรออารมณ์ของผู้สร้างงานเอง
บำเรออัตตาตัวเองไปตามแต่ตนอยากระบายอารมณ์ลงไปในงาน ซึ่งคนผู้
ยังไม่เข้าใจในความเป็น “ศิลปะ” อย่างถ่องแท้ ก็ยิ่งหลงผิด ทั้งผู้สร้างงาน
ทั้งผู้บริโภครวม ต่างก็หลงเลอะไปกันใหญ่ ก็เลยยิ่งกลายเป็นการหลอก
ที่ซบซ้อนมีเล่ห์ซ่อนยิ่ง ๆ ขึ้น ก็ยิ่งมงายหลงสะเปะสะปะออกนอกสังจะ

คนหากินในทางนี้ก็ยังทำอะไรต่ออะไรไปตามอารมณ์ ละเลงสีสัน
ปั้นเบี้ยว ๆ บิด ๆ ไปไม่มีจุดหมาย ไม่มีเนื้อหาสำคัญสร้างสรรค์แท้ที่ตน
มุ่งหมายอะไร เพราะยังไม่รู้ความเป็น “ศิลปะ” จึงนับวันก็ยิ่งพากัน
หลงผิด บ้างก็ทำเพียงแค่บำบัดความใคร่ของตน บ้างก็ทำให้เลอะเทอะ
ไปสารพัด เพื่อหลอกคน ให้แปลกใหม่ ให้แหวกแนวออกไป ๆ ๆ

๐ อย่างไรไม่ใช่ “ศิลปิน” งานอย่างไรไม่ใช่ “ศิลปะ” แต่หลอกคนได้

ความไม่เข้าใจในความเป็น “ศิลปะ” อย่างถูกต้องธรรม แล้วก็หลอก

ครอบงำทางความคิดกันให้หลงผิดบานปลายออกไปเรื่อย ๆ

ต้องอัด “อารมณ์” ให้เต็มทีเสียก่อน จึงจะทำงานได้ดี ถ้ายังไม่มี “อารมณ์” ก็ทำงานไม่ได้

อัดความเชื่อกันอย่างนี้ เป็นความหลงผิด ซึ่งเข้าใจผิดลึบสนับซ้อนของคนที่เป็น “ทาสอารมณ์” กันมานานแล้ว

นั่นมันแค่คนที่ทำงานด้วย “อารมณ์” ใช้ “อารมณ์” ทำงาน

“อารมณ์” คือ จิตที่ปรุงแต่งไปด้วย ราคะ-โทสะ-โมหะ”

งานที่สร้างที่ท่า จึงเกิดจากแรงปรุงแต่งของกิเลสราคะ,โทสะ,โมหะ

งานแบบนี้ไม่ใช่งาน “ศิลปะ” คนผู้นี้จึงไม่ใช่ “ศิลปิน”

เป็นแค่ “คนหลงผิดความเป็นศิลปะ” ตนเองก็เมาศิลปะ แล้วหลอกคนอื่นให้มาเลอะเทอะไปตาม คนหลอกคนด้วย “ศิลปะระ” มีเยอะ

ศิลปิน คือ ผู้มีสติเต็มในการทำงาน มีปัญญาในธรรม มีสติที่

จะไม่ให้กิเลสเข้ามาปรุงแต่งใน “อารมณ์” ทำ “อารมณ์” ให้ว่างจากกิเลส ไม่ใช่คนที่เต็มไปด้วย “อารมณ์ที่ถูกปรุงแต่งด้วยกิเลส” นั่น..คน “ทาสอารมณ์”

คนที่เห็นว่า จะทำงานที่ ก็ต้องมีอารมณ์ “อยาก” เช่น อยากด้วยราคะ อยากด้วยโทสะ อยากด้วยโมหะ จึงจะทำงานได้นั้น

◎ แม้แต่คนทั่วไป ก็มักจะทำงานด้วย “อารมณ์”

เพราะไม่รู้ธรรมะ

นั่นคือคน “ทาสอารมณ์” แท้ ๆ หลงผิดจริง ๆ จะทำงานที่ต้องให้มีอารมณ์เสียก่อน หรือไม่ก็ต้อง “สร้างอารมณ์ขึ้นมา” แล้วจึงจะบำบัดอารมณ์ของตน รับผิดชอบอารมณ์ของตน

คนมีอารมณ์ คือ ถ้าชอบอะไรก็จะดูตึงก็จะกอดจะรัดแน่นแนบหวงแหน ถ้าใครมาแย่ง ก็จะชิงกัน ทำร้ายกัน ถ้าไม่ชอบก็จะผลักจะทำลาย

จะรุนแรงถึงขั้นฆ่าแกงกันเลย

หนักเข้าก็ทำอะไร “ตามอารมณ์” ให้กิเลสเป็นนายอารมณ์ เป็นเจ้าอารมณ์ จนกลายเป็นคนไร้สติไร้ปัญญาในธรรม และทำอะไรตามอารมณ์

◎ จิตสามัญสำนึก จิตใต้สำนึก จิตไร้สำนึก นั่นคือ จิตอย่างไร ?

จึงกลายเป็นคนมีแต่อารมณ์ แสดงอารมณ์ดิบ ๆ ของตนออกมา โดยการปล่อยให้ “จิตไร้สำนึก” (unconscious) มันออกฤทธิ์มาทำงาน นั่นคือ “กิเลสอนุสัย” ที่ตกคล้อยอยู่ในจิต นอนกบดานอยู่ในก้นบึ้งของจิตมันแสดงสัญชาตญาณดิบของผู้นั้น ๆ ออกมาเป็นพฤติกรรม คนที่ปล่อยสติ ไม่ใช่ปัญญานำพา ไม่ใช่ “สามัญสำนึก” (conscious) จะมีภาวะของ “อารมณ์” ยิ่งขึ้น นั่นคือ คนที่ให้ “จิตใต้สำนึก” (subconscious) หรือจิตไร้สำนึก (unconscious) มันขึ้นมาแสดงอำนาจของกิเลสทำหน้าที่แทน “จิตสามัญสำนึก” (conscious)

เพราะธรรมดาคคนสามัญมีสติและปัญญาเท่าใด ก็จะทำอะไรด้วย “สามัญสำนึก” (conscious) ตามสติและปัญญาของตนเต็มเท่าที่มี

แต่ถ้าสติอ่อน กำลัง ปัญญาอ่อน กำลัง “สามัญสำนึก” (conscious) ที่ควบคุมกิเลสก็จะน้อยลง ปล่อยให้ “จิตใต้สำนึก” (subconscious) ออกมาทำงานมีอำนาจแทน กิเลสก็จะแสดงตัวดิบ ๆ ของมันมากขึ้นกว่าสามัญ

ยิ่งถ้าถึงขั้นไร้สติ สติหมดกำลัง - ปัญญาหมดกำลัง “จิตไร้สำนึก” (unconscious) ก็ออกมาทำงานเต็ม ๆ เมื่อนั้นแหละ กิเลสดิบ ๆ สด ๆ เต็มสภาพของคนผู้นั้นก็จะออกมาแสดงตัวอย่างเต็มที่ ราคะ - โทสะ - โมหะ ของคนผู้นั้นมีเท่าใด มันก็ออกมาแสดงตัวออกฤทธิ์เต็มที่ แล้วมันดีหรือ ?

ดังนั้น คนที่ทำงานด้วย “อารมณ์” ไม่ใช่สติเต็ม - ไม่ใช่ปัญญา

เต็ม ปล่อยตัวให้ “อารมณ์” มีอำนาจ ถ้า “สามัญสำนึก” (conscious) ก็มี ไม่เต็ม “จิตใต้สำนึก” (subconscious) ก็จะทำงานแทน กิเลสก็จะมีบทบาทมากขึ้น

ยังไม่ใช้สติ ไม่ใช้ปัญญาเลย “จิตใต้สำนึก” (subconscious) ก็จะยิ่งหมดกำลัง ปล่อยตัวหมดให้ “จิตไร้สำนึก” (unconscious) ทำงานเต็มที่ นั่นคือ คนนั้นโง่ !! เต็มที่ “อนาจาร” เต็มคราบ กิเลสแสดงเต็มตัว “ศิลปิน” แท้ที่ตี มีความรู้ธรรมะ จะไม่ใช่คนชนิดดังกล่าวมานั้น คนที่ทำงานด้วยสติสัมปชัญญะปัญญา โดยไม่มีกิเลส ไม่มีอารมณ์ จะต้องปรุ่งด้วยความโลภ - โกรธ - หลง แต่ทำด้วยปัญญาที่ รู้ดี รู้ชั่ว รู้ควร รู้ไม่ควร แล้วเลือกทำตามที่ควร ด้วยความเข้าใจ นี่คือ ดีที่สุด

ผู้ทำงานด้วยสติปัญญาที่ไม่มีกิเลส แม้จะยังไม่หมดกิเลสก็ใช้ “สามัญสำนึก” (conscious) ทำงานควบคุมไม่ให้กิเลสมันหมามีอำนาจร่วมในงานที่ตนทำ แต่ใช้สติสัมปชัญญะปัญญาเต็ม ๆ ของตน ทำงานที่ “เห็นควร” จึงจะเป็น “ศิลปิน” แท้จริง

◎ พุทธที่สัมมาทิฐิ จะต้องมีควมรู้ “สัตวิโอบปาติกะ” จึงรู้ “ศิลปะ” ลึกกล้า

ผู้ไม่มีความรู้ทางศิลปะ เห็นงาน “โหวตโน” ขึ้นนี้ จะเข้าใจไม่ได้ จะเข้าใจเพียงไปในทางไม่ดีเอาด้วยซ้ำ ขนาดผู้เรียนศิลปะมาแท้ ๆ บางคนที่ยังไม่รู้จักความเป็น “ศิลปะ” ถูกต้องดี ก็จะไม่เข้าใจเหมือนคนผู้ไม่รู้ อีโหน่อีเหน่ ซึ่งมีอยู่เยอะในคนยุคนี้

โดยเฉพาะคนที่ไม่มีความรู้พุทธธรรมชั้นโลกุตระ ความเพียรที่บานปลายของ abstract art จึงยิ่งบานเบิก หลอกลวงกันซับซ้อน ซ่อนเชิงหนักหนาสาหัสจัดจ้าน หลงผิดวิซขามากขึ้น ๆ นับวันยิ่งผิดยิ่งหลง เพราะไม่มีความรู้ปรมัตถธรรมที่เป็นความรู้ชั้นนามธรรมที่ลึกกล้า

ละเอียดรู้แจ้งจริงทางจิตที่เป็นวิทยาศาสตร์ ก็จะไม่สามารถรู้แจ้งรู้จริง
ในงานระดับ abstract art อันเป็นศิลปะชั้นนามธรรมได้ลึกซึ้งเพียงพอ

◎ พุทธมีญาณพิเศษที่รู้แจ้งนามธรรมได้ถูกต้องว่าเป็น “สัตว์” อย่างไร

ศิลปะ abstract art ที่เกิดในงาน “โหวตโน” ขึ้นนี้มันสื่อชัด
มันสื่อง่าย ผู้ไม่มีญาณก็สามารถเข้าใจได้ เมื่อเห็นภาพแล้ว โอ..ไม่ต้อง
อธิบายเลย ปังเลย ! อ้อ..อย่าปล่อยสัตว์เข้าสภา!!

ไม่ต้องมีใครแนะ ว่า หมายถึงสัตว์ตัวไหน ? และความเป็น
สัตว์ มันอยู่ตรงไหน ? อย่างไร ?

status quo* ซึ่งเป็นบรรยากาศของการเมืองไทย ณ ลมหายใจ
ใจเฮือนนี้ หากใครได้สัมผัส “ศิลปะ abstract” ขึ้นนี้..บีบ! ก็รู้บีบ! ชัด
แจ่มมากเลย มันสื่อให้เห็นความเป็น “อมนุษย์” หรือสัตว์เดรัจฉานในคน
ได้ชัดแจ่มจริง ๆ

◎ ตาทิพย์แบบพุทธรู้ “ความเป็นสัตว์อื่น” (ปรสัตตานัง) ที่ “ใจ” แท้ ๆ เป็นสัตว์

มันเท่ากับมองผ่านทะลุภาพนั้นเข้าไป เห็นความเป็น “สัตว์
เดรัจฉาน” ตัวนั้นที่หมายถึง “อมนุษย์” (ร่างเป็นมนุษย์แต่ใจเป็นสัตว์) ได้ทันที
ซึ่งก็คือคนเรานี่เองที่เขาอาศัยร่างของมนุษย์ แต่ “ใจ” เขาเป็นสัตว์เดรัจฉาน

อันนี้อาตมาก็เทศน์มามาก อธิบายธรรมะพระพุทธรเจ้ามามาก
เทศน์ให้ทราบว่ ปรมัตถธรรมสุดยอดแห่งความจริง ที่ผู้ศึกษาปฏิบัติธรรม
แล้วจะมี “ญาณปัญญา” เห็นความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ (สัตว์

---

*[status quo หมายถึง สถานการณ์ที่เกิดที่เป็นอยู่จริงในปัจจุบัน]

โอปปาติกะ) เช่น ลัทธินรก ลัทธิไตรัญจน เห็นผี เห็นลัทธิอบายภูมิต่าง ๆ เป็นลัทธิชั้นต่ำ ซึ่งเป็นภาวะของจิตวิญญานแท้ ๆ สามารถรู้แจ้งเห็นจริงในตนได้ สำหรับผู้ศึกษาปฏิบัติพุทธที่สัมมาทิฐิ จะรู้ลัทธิจะแห่งความเป็น “ลัทธิ” เป็น “ผี” เป็น “เทวดา” ทางธรรมนี้ มันไม่ได้หมายเอาที่ร่างกายหรือหมายเอาแค่ “กายนอก” แต่หมายเอาจิตวิญญานซึ่งไม่มีรูปมีร่าง (อสุรีระ)

๑๑ “ลัทธิ” ควาย เลื้อย หมา เหี้ย ถึง ฯลฯ ยังเลวไม่เก่งเท่า “ลัทธิ” คน

ที่จริงมันน่าขอภัยคุณควาย คุณเลื้อย คุณหมา หรือคุณเหี้ย คุณจ้อ มันควรขออนุญาต ขอภัยเขานะ

เพราะว่าไปดูถูกเขา หาว่าเขาเป็นลัทธิเลวเข้าสภา ความจริงนั้นที่เข้าสภตามนัยสำคัญนั้นเร็วกว่าลัทธิห้าตัวนี้ ชนิดที่คุณควายคุณเลื้อย คุณหมาคุณเหี้ยคุณจ้อ ไม่สามารถทำเร็วได้เท่าเทียมลัทธิที่เข้าสภาเลย

จิตวิญญานเขาเป็นลัทธิในทางธรรมจริง ๆ เป็นลัทธินรกแท้ ๆ ลัทธิเปรตแท้ ๆ ลัทธิไตรัญจนแท้ ๆ ลัทธิอบายภูมิตวินิบาตแท้ ๆ ที่เลวกว่าห้าตัวนี้นักหนา ร้ายกาจมากกว่ามาก มีพิษภัยทำให้คนในสังคมเดือดร้อนทุกข์ทรมานได้หนักหนาสาหัสกว่า อย่างเทียบกันไม่ได้เลย

ไอ้โฮ ทำชั่ว ทำเลว ทำทุกข์ ทำร้อน ทำลายหนักกว่ายิ่งนักห้าตัวนี้ทำให้เก่งยังงี้ ๆ ก็ทำเลวไม่ได้เท่าหรอก ใช่ไหม ?

๑๒ นี่คือการอธิบายธรรมะด้วยลัทธิจะ ไม่ใช่เจตนาจะตำว่าใคร

อาตมาพูดไปอธิบายไปก็เกรงใจมาก เหมือนด่าเขา ก็ต้องขอภัยจริง ๆ ที่พูดนี้ไม่ใช่ด่า ไม่มีจิตโกรธจิตชิงอะไรเลย สงสารด้วยซ้ำ เพราะเขาทำบาปใส่ตนเองจริง ๆ แต่มันก็ต้องพูดตามเนื้อธรรมเมื่ออธิบายธรรมะ

● ก็แค่เริ่มวงจรอุบาทว์...

ถ้าไม่ออกรบ ๑๕๘ จะไม่พบสักจะ

ความจริงมันเป็นเช่นนั้น นี่คือสังขารม พังสังขารมให้ตี ๆ แล้ว
จะได้เข้าใจถึงสังขารมของพระพุทธเจ้าว่าอมนุษย์ ที่ร่างเป็นคนอยู่จึงยัง
เรียกว่ามนุษย์ แต่ใจเขาไม่ใช่มนุษย์ ที่แปลว่า “สัตว์โลสูง” เขาเป็น “มนุษย์
อบาย” หรือ “มนุษย์ทุกคติ” เป็นผี นี่แหละคือ ผีตัวจริง สัตว์นรกตัวจริง
มนุษย์ที่มีภูมิทุกคติแท้ ๆ ที่ปรากฏอยู่ในโลก ผู้ศึกษาธรรมะจะรู้จักจริงได้
ไม่ใช่เรื่องเปรียบเทียบ แต่เป็นเรื่องที่มี “ความเป็นอยู่” ที่แท้
จริง

ความเป็นสัตว์เดรัจฉานทาง “สัตว์โอปปาติกะ” หรือสัตว์ทางจิต
วิญญาณ มันจึงไม่ใช่สัตว์ทางร่างกายที่เป็นสัตว์สี่ขา สองขา สัตว์บก
สัตว์น้ำ สัตว์ปีก สัตว์เลื้อยคลาน ที่เห็นได้ด้วยตาเนื้อ ไม่ใช่สัตว์ชนิดนั้น

ไม่ได้หมายเอาตรงนี้แค่นั้น ที่เรียกขานความเป็นสัตว์ แต่เป็น
สัตว์ชนิดหนึ่งแท้จริง เพราะเป็นสิ่งที่ชีวิตชั้น “จิตนิยาม” เข้าใจชัดไหม

สัตว์เดรัจฉานดังที่ได้อธิบายนี้ จึงคือจิตวิญญาณเป็นจริงขณะ
ไม่ได้เปรียบเทียบ และศิลปะไหวตโนชั้นนี้ก็เป็นสื่อสร้างความรู้ เอาหัวสัตว์
มาใส่คนใส่เสื้อนอก ภาพจึงแค่เปรียบเทียบ แต่ความจริงนั้นคนที่ “ใจเป็น
อมมนุษย์” มันจริง ใจเป็นจริงยิ่งกว่าภาพ พอเห็นได้รู้ได้ชัดในปัญญาใหม่

๐ ก็ได้ ส.ส. เก่า หรือคนใหม่ ซื่อเสียงเข้ามา ก็แค่เริ่มวงจรอุบาทว์..

เพราะฉะนั้น ที่เรารณรงค์กันอยู่ขณะนี้ ก็เข้าใจกันทั่วอยู่ว่า
ไม่อยากจะให้รอกเลือกตั้งแบบนี้ ขึ้นเลือกตั้งไปก็ได้อย่างเก่า ก็ได้ ส.ส. เก่า
หรือคนใหม่ ซื่อเสียงเข้ามา ก็แค่เริ่มวงจรอุบาทว์..อย่างเดิม “อับปรีย์ไป -
จัญไรมา” เป็นการเมืองที่ไทยเผชิญอยู่นี้ มันมีแต่จะเลวร้ายหนักกว่าเก่า
ไปเรื่อย คนเก่าเขาก็ต้องปฏิบัติแบบเก่า เขาไม่มีคุณธรรมความดีใหม่ขึ้น
เขาไม่เอาใหม่ ไม่เป็นคนใหม่ จิตวิญญาณที่เป็น “ประธานสิ่งทั้งปวง” (มัน

ปูพั้งคมาธั้มา) ของเขา เขายังทุจจริต เขายังกิเลสหนารุนแรง ร้ายแรง แล้วเขาก็ทำอย่างนั้นแหละ ที่มันยิ่งผิดซ้ำผิดซ้ำ และยิ่งหาวิธีทำให้ต่ำหยาบ เลวร้ายเสื่อมเสียยิ่งขึ้น ๆ ประชาชนก็ยิ่งทุกข์ร้อนย่ำแย่ยิ่งขึ้น ๆ ลี

มันควรหยุดแล้ว เพราะปล่อยเวลาให้ทำมามากแล้ว ในประดา นักการเมืองเก่าที่ทำอยู่นี้ ต่างคนต่างเป็นนักการเมืองมาบางคนยี่สิบปี บางคนสามสิบปี จนบางคนน่าจะปลดระวางได้แล้วก็ยังไม่ยอมเสียที ยังดันทุรังอยู่ ลากยศก็ได้มาแล้วจะอยู่ทำให้การเมืองเลวร้ายยิ่งขึ้นไปอีก

๑๑ โหวตโน คือ การปฏิวัติการเมืองของประชาชนชนิดหนึ่ง

เพราะฉะนั้นคราวนี้มาช่วยกันเลย ถ้าประชาชนต้องการ การปฏิวัติการเมือง ต้องมาร่วมคะแนนโหวตโน เราถือว่าปฏิวัติการเมือง ไทยเลยนะ เพราะถ้าเผื่อว่าคะแนนโหวตโนมากเพียงพอจริง ๆ อาตมา มันใจเลยว่า นักวิชาการก็ดี หรือจะเป็นใครก็ตาม นักวิชาการ เทคโนโลยี แครตจริง ๆ หรือว่าข้าราชการที่มีอำนาจทางสังคมอยู่ก็ตาม จะต้องได้สำนึกใน ทางนิติธรรมที่มันเกิดจริงเป็นจริงนี้ว่า อันนี้เป็นเสียงประชาชนใช้ใหม่ ?

“เสียงประชาชน” จากคะแนนโหวตโนนี้แหละคือ ธรรมมาวุธ เป็นอาวุธวิเศษที่จะปราบศัตรูทางจิตวิญญาณ โดยไม่เสียเลือดเนื้อเลย

เพราะ “โหวตโน” เป็นเสียงสวรรค์ของประชาชนแท้จริง เป็น ธรรมมาวุธที่สร้างสันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น วิเศษเยี่ยมยิ่ง ให้เกิดประชาธิปไตยชนิดที่สวยสดงดงามประณีตสุดยอด

ถ้าเสียงโหวตโนมันท่วมท้น ยิ่งกว่าบาร์ดีลีลด์ ทั้ง ส.ส. เขต แต่ละ พรรคแต่ละเขต แต่ละจังหวัด ก็ต้องยอมรับโดยคุณนี่เลย คุณจะไม่เถียง ไม่ได้เลย แม้จะมานั่งเล่นแ่งอย่างโง่อย่างงี่ มันก็ต้องยี่นยี่นคะแนน ของความเป็น “ประชาชน” กันจริง ๆ ให้ได้ ถ้ามันชนะอย่างท่วมท้นจริง ซึ่งจะต้องชนะอย่างแฉับไชลูท มันควรจะต้องชนะอย่างเด็ดขาดอย่างนั้นเลย

ถ้าทำได้คราวนี้ปาฏิหาริย์การเมืองไทยเกิดแน่ อย่างน้อยก็ดีขึ้นแน่นอน
ด้วยวิธี “โหวตโน” นี้แหละที่เป็น “ธรรมาวุธ” ชนิดพิเศษของประชาธิปไตย
ถ้าไม่ใช่ “ธรรมะ” เป็น “อาวุธ” แก้ไขปัญหาบ้านเมือง และ
สร้างสรร สังคมไทย เมืองไทยลุ่มจมแน่ ขอยืนยัน

▶ รหัส ๓๔๑๔ : คนไทยส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธจริงหรือ
และมีศีล ๕ สักข้อไหม...

ตอบ : ศีล นี่เป็นหลักพื้นฐานบ่งชี้ถึงความเป็น “มนุษย์” จริง ๆ
ตั้งใจฟังสังขรณ์ให้เข้าใจดี ๆ จะอธิบายเนื้อธรรมให้ฟังสัก ๆ ซัดๆ

ถ้าใครยังมีพฤติกรรมละเมิดศีลอยู่ แม้แค่ “ศีล ๕” ไม่ว่าจะกายกรรม -
วจีกรรม - มโนกรรมก็ไม่ได้สวรรค์ใน “ศีล” เลย ผู้นั้นก็ยังไม่ใช่ “มนุษย์” เลย
นี่ไม่ได้ด่าว่าใครนะ อาตมาสาธยายสังขรณ์ พุทธความจริง

◎ คนที่เป็น “มนุษย์” กับคนที่ไม่เป็น “มนุษย์” ตามสังขรณ์
ต่างกันอย่างไร ?

ชีวิตใครก็ตามที่ยังละเมิดศีล ทั้ง ๕ ข้ออยู่ ก็คือ “อมมนุษย์” แท้
“อมมนุษย์” คือ คนไม่มี “ใจสูง”
เพราะ “ศีล ๕” นี้เป็นพื้นฐานวัด “ความเป็นมนุษย์” ตามสังขรณ์
นั่นคือ คนผู้นั้นแม้แค่ทางกายเท่านั้น ก็ยังทำบาป คือ ยังละเมิด
กรรมชั่ว ละเมิด “ศีล” และแค่ ๕ ข้อเท่านั้นก็ยังไม่สูง ยังละเว้นขาดไม่ได้
จับประเด็นให้แม่น ๆ นะ ที่เรียกว่า “มนุษย์” คือ ผู้มี “ใจสูง”
แต่นี่แค่ “กาย” ก็ยังไม่สูงเลย ยังละเมิดศีลอยู่ และใจก็ยังไม่รู้จน
กระทั่งทำให้ “สูง” ชนิดถาวรยั่งยืนไม่ได้ จึงยังไม่มื่ออะไร “สูง” เลยสักส่วน
ถ้าใครบริสุทธิ์ “ศีล ๕” ได้แค่กายกรรม วจีกรรม เท่านั้น
แต่ “ใจ” ยังมีอาการละเมิดศีล คือ ใจยังไม่สูง ใจยังไม่เด็ดขาด

ในการฆ่าสัตว์คือใจยังมีการฆ่าอยู่ ใจยังอยากได้ของที่ไม่ใช่ของเรา ใจยังมีกามคุณ ๕ สูงอยู่ ปากยังพูดปิด ใจยังสุขยังเสพลีงที่เป็นอบายมุขอยู่ ผู้นี้ก็ยังไม่พอเรียกได้ว่า ยังเป็น “คน” มีความ “สูง” อยู่ส่วนหนึ่ง ทางกาย แต่ก็ยังไม่ใช่ “มนุษย์” แท้ ๆ เต็ม ๆ เพราะ “ใจ” ยัง “ไม่สูง” เว้นขาดจากบาปได้แค่ทาง “กาย” แต่ “ใจ” ยังละเมิด เพราะใจยังผิดศีลอยู่ ยังมีบาป

ก็เป็นบุญแก่ตน เป็นคุณแก่โลกอยู่ส่วนหนึ่งจริง คือไม่ทำบาป ทางกาย - ทางวจี แต่ยังต่ำทางใจอยู่ ยังไม่ได้ปฏิบัติ “ใจ” ให้พ้นบาป เต็ดขาด

นั่นคือ “ใจ” ยังเป็น “อมนุษย์” อยู่ ยังไม่ใช่ “มนุษย์” นี่คือ ลัทธิธรรม

แม้จะปฏิบัติได้แค่นี้ ก็ยังพอชื่อว่า มีอาการ “สูง” อยู่ในสังคม บ้าง ทางกาย - วาจา แต่ “ใจยังไม่สูง” ใจ มนุษย์คือผู้มี “ใจสูง” ใจเป็น เครื่องชีวิต

แต่ “ใจ” ก็ยังต่ำ “ใจ” ยังทำบาปทำชั่วอยู่จริง จึงยังไม่ใช่ “มนุษย์” เพราะ “ใจยังไม่สูง” ชนิด “ตั้งมั่น” (สมาธิ) เต็ดขาดสัมบูรณ์ถาวร ยิ่งยืนนั่นเอง

จึงชื่อว่า “มนุษย์” ยังไม่ได้ ยังเป็น “อมนุษย์” ฟังดี ๆ จะเข้าใจ สูงแค่กายกับวจีเท่านั้น แต่ “ใจ” ยังไม่สูงจริงจึงยังไม่ใช่ “มนุษย์” “ใจ” นี่คือ ความจริงแท้ยิ่งกว่ากาย ใจเป็นใหญ่ ใจมาก่อนอื่น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า “ใจเป็นประธานสิ่งทั้งปวง” (มโนบุพพังคมา ชัมมา)

๑ “ศีล” แปลว่า “ปกติ” นั้น ปกติอย่างไร ?

แต่ถ้าละเมิด “ศีล ๕” อยู่เป็น “ปกติ” สามัญ ทั้งภายนอกทั้ง ภายใน

นั่นคือ ผู้ยังมี “ปกติ” เป็น “มนุษย์” อยู่แท้ ๆ เต็ม ๆ ไม่ใช่ “มนุษย์”

ยังไม่ “สูง” ทั้งภายนอกคือทางกายทางวาจา ทั้งภายในคือทางใจ รู้จัก “ความเป็นมนุษย์” ให้ชัดเจนกันดี ๆ ลัทธิธรรมคือความจริง ถ้า “สูง” ทั้งภายนอก และทั้งภายในก็ “ใจสูง” คือ “ใจ” ก็ได้ ปฏิบัติฝึกฝนอบรมจนใจเป็น “ความตั้งมั่น” (สมาธิ) ที่เป็น “ปกติ” จริง ก็เป็นลัทธิธรรม

นั่นคือ “ใจ” ตั้งมั่นแข็งแรงถาวรยั่งยืน (อวัช) ตลอดกาล (ัสสตั้ง) เป็น “ปกติ” ไม่ละเมิด “ศีล ๕” ได้สนิทเป็น “ปกติ” ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นอีก (อวิปริณมธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้ (อสังหริัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)

เมื่อกิเลส (อกุศลจิต) ใน “ใจ” แต่ละเรื่อง ตายหรือ “ดับ” เด็ดขาด “ใจ” ที่เป็น “อกุศลจิต” อันเป็นตัวต้านทานไม่ให้ใจแข็งแรง มั่นหมัดไปจากใจ “ใจ” ส่วนที่เหลือ จึงยิ่งเป็นพลังงานที่แข็งแรงคุม “กาย - วาจา” ไม่ให้ละเมิดบาปได้ถาวรยั่งยืน เพราะ “ใจเป็นประธานสิ่งทั้งปวง” จริงตามที่พระพุทธเจ้าตรัส จึงเป็น “มนุษย์” จริง มนุษย์แท้ ๆ สัมบุรณ์ ชั้นที่ ๑ เป็นโสดาบัน

๐ คนที่เป็น “มนุษย์” แท้ ๆ ตามลัทธิจะ นับเป็นจริงอย่างไร?

คนเริ่มเป็น “มนุษย์” กันจริง ๆ ก็คือ คนผู้นั้นมี “ใจสูง” ซึ่งเข้าข่ายมีคุณสมบัติเป็น “อาริยบุคคล” ได้แล้ว ใช้ “ศีล” เป็นตัวชีวิตได้

เริ่มขั้นแรกที่ “คน” ผู้นั้น มีคุณสมบัติสูงกว่าสามัญบุคคลทั่วไป

นั่นคือ คนผู้นั้นมีคุณวิเศษขั้น “โสดาบัน” หมายความว่า ชีวิตที่ดำเนินอยู่ของคนผู้นั้นก็ยังมีทั้งบุญและมีทั้งบาปนั้นแหละ แต่ว่าปัจจุบันนี้ได้ปฏิบัติธรรมลดการทำบาปจน “จิตตั้งมั่น” (สัมมาสมาธิ) บรรลุนิพพานได้ สำเร็จแน่นอนอนันต์จริง กระทั่งทุกกรรมที่ทำในชีวิตตอนนี้เป็นบุญ

มากกว่าเป็นบาปแล้ว มี “ศีล ๕” เป็นความจริงที่บ่งบอกความเป็นจริงของคนอยู่ใต้ง ๆ ซัด ๆ ทั้งทางกายและทางใจ จึงเป็นชีวิตที่เรียกได้ว่า “มนุษย์”

ซึ่งได้เป็น “คน” ผู้ดำเนินชีวิตไปด้วย “กรรม” (กายกรรม - วจีกรรม - มโนกรรม) ที่พันบาปพันชั่วจริง เพราะบริสุทธิ์ทั้งกายและใจ มี “ศีล ๕” เป็นเครื่องวัด และเป็นหลักประกันความจริงนี้ได้จริง ๆ มีในตนเป็น “ปกติ”

โดยเฉพาะ “ใจ” ที่สะอาดบริสุทธิ์ “ตั้งมั่น” อย่างเที่ยงแท้ (นิจจัง) ยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดกาล (ัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนอีก (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้ (อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบแล้ว (อสังกุปปัง)

นี่คือ “ใจสูง” แน่แท้ “ตั้งมั่น” อย่างแข็งแกร่งมั่นคงยั่งยืน ตลอดกาล

◎ “ศีล” คือ ความเป็น “ปกติ”

“สมาธิ” ละ คือ อย่างไรกันแท้...?

คำว่า “สมาธิ” นี้ ความหมายคือ ความตั้งมั่นของจิตของใจ อย่าเข้าใจผิดอยู่แค่หมายความว่า คือ การทำให้ “ใจ” เข้าไปอยู่ในภวังค์แล้ว “ใจ” ก็ตั้งมั่นแข็งแรงได้แค่อยู่ในภวังค์เท่านั้น ซึ่งก็เป็น “ความตั้งมั่นของใจ” เหมือนกันแบบหนึ่ง ก็เป็นแบบนั้น ยังไม่ใช่ “ปกติ” นั้น..ยังไม่เป็น “ความตั้งมั่น” คือไม่เป็น “สมาธิ” ตามนิยามของ พุทธ

นั่นมันแค่ทำ “ความหยุดใจให้สงบอยู่ในภวังค์” เท่านั้นที่ “ตั้งมั่น” แล้วก็หลงว่า การฝึกฝนทำให้ “ใจ” เข้าไปสงบอยู่ในภวังค์ได้ เก่งได้นานแค่นั้น แล้วชาวพุทธก็หลงถือว่านี่คือ ความเป็น “สมาธิ” ของ พุทธ

ถ้าไม่ออกรบ ๑๖๔ จะไม่พบสังขะ

อย่างนั้นยังไม่ใช่ “สัมมาสมาธิ” ที่เป็น “สมาธิ” ของพุทธ
นั้นเป็นแค่ “สมาธิ” ทั่วไป ที่รู้ ๆ กันดาษดื่น และทำกันเป็น

สากล

แต่ “สัมมาสมาธิ” ที่เป็นสมาธิของพุทธนั้นเป็น “เอกังส สมาธิ”
ซึ่งเป็น “สมาธิ” พิเศษหนึ่งเดียว มีเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น

และ “การทำใจในใจ” (มนสิการ) ก็มีวิธีทำกันคนละวิธี แตกต่าง
กันอย่างมีนัยสำคัญที่ต้องพิจารณาให้ถ่องแท้, *แยบคาย, ลงไปถึงที่เกิด*
(โยนิโส)

จึงจะปฏิบัติเป็น “สัมมาปฏิบัติ” ทำ “*ความดับ - ความเกิด*”
สำเร็จ

จึงจะเกิดผลเป็น “สัมมาผล” ถูกต้อง...ถูกถ้วนเป็น “สัมมาสมาธิ”

◎ สมาธิทั่วไป มีพหุติดกับ “สัมมาสมาธิ” อย่างไรบ้าง?

“การทำใจในใจ” (มนสิการ) ให้เป็น “สมาธิ” ตามที่รู้จักกันอยู่
ทั่วไปอย่างแพร่หลายนั้น ก็คือ การทำ “ใจให้สงบตั้งมั่น” แข็งแรงที่หนึ่ง
หลับตาเพ่งลมหายใจ หรือเพ่งอะไรต่ออะไรต่าง ๆ ตามวิธีการสะกดจิต
แท้ ๆ นั่นเอง

ซึ่งเป็น “สมาธิ” แบบสากลรู้จักกันกว้างขวาง ยังไม่ “ตั้งมั่น”
จริง

เพียงแค่นี้เป็น “สมาธิ” ที่ใช้วิธีหลบเข้าไป “สงบ” อยู่ในภวังค์ ทำ
กันอยู่เป็นสามัญ ไม่ยากนัก รุ่ง่าย - ท่าง่าย ทำได้กันอยู่ทั่วโลก

◎ “สัมมาสมาธิ” นั้นเป็น “เอกังส สมาธิ” คืออย่างไร?

ส่วน “การทำใจในใจ” (มนสิการ) ให้เป็น “สัมมาสมาธิ” ตามแบบ
พุทธนั้นเป็น “เอกังส สมาธิ” คือ เป็น “สมาธิ” เฉพาะหนึ่งเดียวในโลก

ใครก็เหมือนไม่ได้ เพราะเป็นสมาธิพิเศษที่คัมภีรา - ทุทสา - ทูรณูพา
- ลันตา - ปณิตา - อตักกาวจรา - นิปุณา - ปันทิตเวทนียา มีในแบบ
พุทธเท่านั้น

“สมาธิ” ทั่วไปมีวิธีปฏิบัติหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ ไม่รับรู้
อะไรภายนอก แม้ผลที่ได้สำเร็จเป็น “สมาธิ” หรือเป็น “จิตตั้งมั่น” ดีที่สุด
สูงสุดแล้วปานใด ก็ได้เฉพาะขณะที่ทำนั้นเท่านั้นเป็นการได้ “สมาธิ” ดี
สูงสุด

แต่ถ้าอยู่ในสภาพเป็นอยู่ปกติชีวิตลิ้มรสชาติอื่น ๆ จะไม่สามารถ
ได้ “สมาธิ” อย่างนั้น จะได้ “จิตตั้งมั่น” สูงสุดอย่างนั้นไม่ตลอดไป ไม่
ตลอดเวลาเป็นปกติ

จะได้เฉพาะตอนที่อยู่ในขณะตั้งใจปฏิบัติได้ในภวังค์เท่านั้น

และเวลาจะปฏิบัติจะต้องปลีกเอาเวลาแยกไปปฏิบัติสมาธิเฉพาะ
โดยหยุดอิริยาบถอื่นทั้งหมด ซึ่งถ้าจะปฏิบัติเข้าสมาธิก็ทำอะไรอื่นไม่ได้

ผลที่ได้เป็น “จิตที่ตั้งมั่น” (สมาธิ) ดีที่สุดในชั่วระยะเวลาที่ทำ
ในภวังค์เท่านั้น ไม่ใช่ได้แล้วเที่ยงแท้คงที่ถาวรยั่งยืน ชนิดที่ได้แล้วได้เลย

แต่ต้องปฏิบัติอยู่เสมอ ไม่ใช่ “สมาธิ” ที่มี “จิตตั้งมั่น” สัมบูรณ์
แล้ว “จบกิจ”

จะไม่ “เป็นเช่นนั้นเอง” (ตถตา) อัตโนมัตถถาวรยั่งยืนตลอดกาล
โดยไม่ต้องปฏิบัติใหม่อีกแล้ว เพราะประสิทธิภาพไม่เหมือนของ “สัมมา-
สมาธิ”

“สมาธิ” ทั่วไปพ้อออกมาจากภวังค์ ออกมาจากสมาธิ เป็นคน
ตื่นลืมตา ทวาร ๖ ทำงานปกติที่คนมีกรรมกริยาสามัญครบกายกรรม-
วจีกรรม-มโนกรรม “สมาธิ” หรือ “จิตตั้งมั่น” แบบที่ทำได้ในขณะสำเร็จ
ผลอยู่ในภวังค์นั้น จิตจะไม่คง “ความตั้งมั่น” เหมือนอย่างที่ได้ใน
ภวังค์

๑ “นิโรธ” ของ “สมาธิ” ทั่วไป ก็แบบหนึ่ง ต่างจากแบบ “สัมมาสมาธิ”

“สมาธิ” ทั่วไปนั้นแม้จะถึงขั้น “จิต” สามารถทำ “นิโรธ” ได้สำเร็จ ก็จะทำให้ขณะอยู่ในภวังค์ ออกมาจากภวังค์ก็ไม่สามารถทำ “นิโรธ” ได้

เพราะเป็น “นิโรธ” ชนิดดับจิตไม่ให้ทำหน้าที่รับรู้อะไรเลยเท่านั้น แม้แต่ในภวังค์เอง จิตก็ไม่รู้อะไรเลย ซึ่งอยู่ในสภาพเป็น “อสังขญีสัตว์” (สัตว์ที่จิตไม่มีการกำหนดรู้อะไรเลย) นี้คือ “นิโรธ” ของ “สมาธิ” ทั่วไป จะเป็นเช่นนี้

“นิโรธ” ของ “สมาธิ” ทั่วไปไม่อยู่ในสภาพ “วิญญานฐิติ” (ไม่ เป็น “ธาตุรู้ที่ทำหน้าที่รู้อยู่” แล้วขณะนั้น) แต่ยังคงชื่อว่าเป็น “สัตว์” อยู่

หมายความว่า ยังไม่หลุดพ้น (วิมุตติ) จากความเป็นสัตว์โลกีย์ ยัง ไม่ตายจากความเป็นสัตว์โลกีย์ขึ้นใดขั้นหนึ่ง ยังไม่สูญหายไปจากอัตภาพ หรือยังไม่หมดสิ้นความเป็นสัตว์ที่จะ “เกิด - ตาย” วนเวียนอยู่ใน สังสารวัฏโลกที่ยังเป็นโลกีย์ จึงยังชื่อว่า “เป็นสัตว์อยู่” คือยังเป็น “สัตว์ตาวาส”

“นิโรธ” ของ “สมาธิ” ทั่วไป เมื่อออกจาก “นิโรธ” แล้วจิตก็กลับ มาทำหน้าที่ของจิต กลับมาทำหน้าที่ “รู้” และเสพโลกีย์อย่างเดิม เป็นสัตว์ โลกอยู่ในวัฏสงสารโลกีย์อย่างเก่า

ความเป็น “นิโรธ” ที่ได้ในภวังค์ก็หายไป เป็นสัตว์โลกีย์ตาม เดิม

อยากได้ “นิโรธ” อีกรักก็ต้องทำเอาใหม่ ให้ได้อย่างที่เคยทำได้อีก ที่ ไม่จบกิจ จะไม่มีวันได้สิ้นสุดสำเร็จเป็น “ตถตา” เหมือน “นิโรธ” ของ พุทธ

เพราะจะไม่มีที่สุด (อนันตัง) ที่ได้ “นิโรธ” แล้วได้เลย ชนิดเป็น “นิโรธ” ถาวรอยู่เช่นนั้นยังยื่นเที่ยงแท้มั่นคง จะไม่เหมือน “นิโรธ” ของ “สัมมาสมาธิ” ที่เป็นจิตได้ “นิโรธ” อย่าง “ตั้งมั่น” ถาวรยังยื่นแบบพุทธ

◎ “ตถตา” คือ ความเป็นเช่นนั้นเอง นั้น มันอย่างไรกันแท้ ?

“นิโรธ” ที่เกิดจาก “สมาธิ” ทั่วไปนั้น เป็นนิโรธเฉพาะกิจเท่านั้น จะไม่ใช่ นิโรธถาวรยั่งยืนตลอดกาล ที่สัมบูรณ์เป็น “ตถตา”

ยังเป็น “นิโรธ” ที่ถาวรยั่งยืนตลอดไปจน “ตถตา” ไม่ได้

เพราะ “นิโรธ” ของ “สมาธิ” แบบทั่วไปนั้นผู้ปฏิบัติทำได้อย่างไม่ สำเร็จสูงสุดจริง จน “นิโรธ” นั้น “เป็นเช่นนั้นเอง” ในตน โดยตนไม่ต้อง ทำเอาอีก ไม่ต้องปฏิบัติใหม่ซ้ำอีกแล้ว ชนิดที่ตัดสินได้ว่า “จบกิจ”

มันยังไม่ “เป็นเอง” เป็น “นิโรธ” ชนิดที่อัตโนมัตติในตัวแล้ว จน กระทั่งเราไม่ต้องใช้สติรู้ตัวแล้วก็ทำอีก ไม่ต้องสังวรอีก ไม่ต้องช่วยทำแล้ว มันเป็นเรื่องที่ทำได้แล้วนั่นเองในตัวมันเอง

จึงยังไม่ถึง “ความจริง” (ตถ) ที่บริบูรณ์อยู่ในตนเองสัมบูรณ์แล้ว

จึงยังไม่เป็น “ตถตา” แห่งปรมาตตลัจจะ ชนิดถึงที่สุดจนกระทั่ง ไม่มีที่สุดกันอีกแล้ว (อนันตัง)

ซึ่งเป็น “นิโรธ” ที่ต่างกันมากตามนัยสำคัญนี้

◎ “นิโรธ” ของ “สัมมาสมาธิ” จึงเป็นอีกแบบหนึ่ง มีนัยพิเศษต่างกัน

“สัมมาสมาธิ” นั้นมีวิธีปฏิบัติลึ้มตา มีปกติชีวิตที่ตื่นอยู่สามัญ ตามหลักมรรคองค์ ๘ ปฏิบัติเพื่อให้เกิดสมาธิได้ตลอดเวลาทุกขณะที่มี “ความคิดนึกที่” (สัมมาสังกัปปะ) มี “การพุดจา” (สัมมาวาจา) มี “การกระทำ ทุกอย่าง” (สัมมากัมมันตะ) แม้ในขณะปฏิบัติภาวระ “การงานเลี้ยงชีพ” (สัมมาอาชีวะ) โดยมีหลักธรรมสำคัญอื่น ๆ อีกมากที่ใช้ประกอบในการปฏิบัติ

จึงไม่จำเป็นต้องปลีกเวลาแยกไปปฏิบัติสมาธิเฉพาะ แบบที่ ต้องหยุดอิริยาบถ หยุดทำอะไร ๆ หมด ดัง “สมาธิ” ทั่วไปเขาทำ

เพราะปฏิบัติแบบ “สัมมาสมาธิ” นั้นยังคงทำอะไร ๆ ตามปกติ

ได้ตลอดเวลา ไม่ต้องปลีกเวลา หยุดการงานสามัญหมดไปนั่งสะกดจิตทำ
“สัมมาสมาธิ” นี้ จึงต่างกันทั้งวิธีปฏิบัติ
และยัง “ผล” ที่ได้สำเร็จเป็น “สมาธิ” หรือเป็น “จิตตั้งมั่น” ดี
ที่สุดสูงสุดก็ยิ่งแตกต่างกันคนละชั่วเลยทีเดียว

เพราะ “สัมมาสมาธิ” นั้น “ผล” สำเร็จสูงสุดจะเที่ยงแท้ (นิจจัง)
ถาวรยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงไปเป็นอันอีก (อวิริณาม
ฉมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ (อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปัง)

“นิโรธ” ของ “สัมมาสมาธิ” ที่สัมบูรณ์แล้ว จึงไม่ต้องปฏิบัติเพื่อ
ให้เกิดสมาธิหรือให้เกิด “จิตตั้งมั่น” กันอีก เพราะ “จบกิจ” แล้ว

เพราะเกิดผล “อุภโตภาควิมุตติ” คือ วิมุตติทั้ง ๒ ส่วนแล้ว
ทั้งส่วนความเป็น “จิต” ก็ได้ “ดับกิเลส” ในจิต สนิทเกลี้ยงสิ้น
“อาสวะ”อย่างสะอาดหมดจด “ตั้งมั่น” แข็งแรงเต็ม เป็น “เจโตวิมุตติ”
แน่แท้

ทั้งส่วนความเป็นปัญญา ก็ได้ตรวจสอบมาตลอดด้วย “เทวิซไซ”
ด้วย “อรุปรมาณ ๔” หรือ “วิโมกข์ ๘” ด้วย “เจโตปริยญาณ ๑๖” และอื่น ๆ
เป็น “ปัญญาวิมุตติ” ตลอดที่ได้ปฏิบัติ “สังจิกฐานะ” (กระทำให้แจ้ง)

๐ “สัญญาเวทยิตนิโรธ” คือ “นิโรธ” ของพุทธที่ “แจ้ง” (สังจิจิ) มีไซ “มีต, คำ”

จึงได้เห็น “แจ้ง” (สังจิจิ) ในความเป็น “นิโรธ” สัมบูรณ์สุดท้าย
ที่เรียกว่า “สัญญาเวทยิตนิโรธ” และญาณหรือปัญญาที่ “แจ้ง” จบครบ
ยิ่ง จนกระทั่งถึงขั้น “สังจิกต” (แจ้งแล้วด้วยตาทิพย์ [วิชา,ธรรมจักร] พิเศษของ
ตนเอง)

“สังจิกต” คือ เห็นแจ้งชัดจริง “แจ้งผล” นั้นจบสัมบูรณ์แล้ว ที่
พระพุทเจ้าตรัสว่า “นิโรธ” ต้องทำให้แจ้ง คือต้อง “สังจิกฐานะ” (ทำให้

แจ้ง)

ครั้งนี้ได้เห็นสิ่งนั้น สภาวะนั้น “แจ้ง” จบ ก็เป็น “ลัจฉิกต”
จึงเป็น “นิโรธ” ชนิดที่ต้อง “เห็น” กันจะจะ กระทั่ง “แจ้ง” จบ

ครบสุด

ซึ่งต่างกันอย่างกับ “นิโรธ” ที่จิตดำมืด ไม่มีธาตุรู้ตัวไหนรู้ “เห็น”

เลย

นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติทำได้ “ผล” จนแน่ใจมั่นใจ เพราะได้*อาเสวนา-
ภาวนา-พหุลีกัมมัง* สังสม “ผล” จนกระทั่งรู้แจ้งเห็นจริงสูงสุดชนิดที่เกิด
“ความเชื่อของตนจนปักใจมั่นสูงสุด” ผ่าน “อัปปนา” (แหวน) และสูงขึ้น
เป็น “พัยพนา” (แหวน) กระทั่งสูงสุด “เจตโส อภินิโรปนา” (ปักใจมั่น)

และถ้าจะปฏิบัติแบบนั่งหลับตาเข้าไปอยู่ในภาวะเหมือนอย่าง
“สมาธิ” ทั่วไปกระทำ ก็ใช้ปฏิบัติเสริมได้ด้วย เมื่อผู้นั้นมีสัมมาทิฐิแล้ว
ก็สามารถปฏิบัติ ซึ่งควรปฏิบัติ เพราะเป็นอุปการะมาก

๑๑ ความแตกต่างของ “สมาธิ” ทั่วไป กับ “สัมมาสมาธิ” มีนัยสำคัญอีกมาก

ความเป็น “ฉาน” ของ “สมาธิ” ทั้ง ๒ แบบยังมีความเหมือน
กันในบางแง่ และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหลายแง่

ลักษณะความเป็น “ฉาน ๔” ของ “สมาธิ” แบบทั่วไปนั้น ขึ้น
สูงสุดถึง “ฉาน ๔” ก็มีภาวะ “อาการเฉย, ไม่เป็นทั้งสุขทั้งทุกข์” (อุเบกขา)
ได้จริง

แต่เป็นชนิด “*เคหสิตอุเบกขาเวทนา*” ที่ไม่มี “องค์ธรรม ๕”
จึงเป็นสมาธิที่ “อริศีลสิกขา” ก็ได้แค่ “ศีลพทุปปาทาน”
หรือแม้จะพ้น “ศีลพทุปปาทาน” แต่ก็ไม่พ้น “ศีลพตปราคาส”
“ศีลพทุปปาทาน” นั่นคือ ยึดได้แค่ว่า “ถือศีล” ยึดถือไปอย่าง

นั่นเอง แต่จะทำตามข้อที่ห้าม ก็ทำไม่ได้ (ข้อที่ห้าม คือ บาปสมาจาร) ข้อที่ควรทำให้ยิ่ง ก็ทำไม่ได้ (ข้อที่ควรทำให้ยิ่ง คือ อภิสมาจาร) ทำไม่ได้ ทั้ง ๒ อย่าง อย่างนี้เองเรียกว่า “ไม่พ้นสี่ลัทธิพทุปปาทาน” นี้แบบหนึ่ง

อีกแบบหนึ่ง คีล คือ ข้อให้ปฏิบัติ ก็ทำได้อย่างพาชือ คือ ข้อห้าม ห้ามไว้อย่างไร ก็ทำได้ แต่ทำได้แค่ “กาย” กับ “วาจา” เท่านั้น ที่ไม่ผิดศีล ไม่ละเมิดศีล บางคนเคร่งศีลอย่างมากด้วย ภายนอกก็ บริสุทธนี่ยับ แต่ไม่ได้มรรคได้ผลขัดเกลากิเลสแต่อย่างใด เพราะไม่ **สัมมาทิฏฐิ** “อริจิตสิกขา” ก็ได้แต่ “ความสงบระงับหนึ่ง” แม้จะถึงขั้นเป็น จิตขั้น “อุเบกขา - ความวางเฉย” ซึ่งเป็นคุณสมบัติขั้นสูงของ “อริจิต” แท้ ๆ ขั้นคุณวิเศษคือฌานคือสมาธิ ที่ยังมีผิดมีถูกแตกต่างกัน ตรงนี้สำคัญมาก

◎ จิตขั้น “อุเบกขา” นี้ เป็นคุณวิเศษ หรือไม่ใช่คุณวิเศษ ที่ต้องศึกษาดี ๆ

อย่างเช่น “ความเฉยหรือความสงบ” หรือ “อุเบกขา” นี้แหละ ทั้ง “สมาธิทั่วไป” ทั้ง “สัมมาสมาธิ” ต่างก็มีคุณสมบัตินี้ด้วยกันทั้งคู่ แต่ก็ เป็น “ความเฉยหรือความสงบ” หรือ “อุเบกขา” ที่แตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญ

“อุเบกขา” ของ “สมาธิทั่วไป” นั้นไม่มี “องค์ธรรม ๕” แต่ “สัมมาสมาธิ” มี “องค์ธรรม ๕” เป็นคุณวิเศษที่มีคุณค่ามากกว่าสามัญเยอะ

“องค์ธรรม ๕” นั้นก็คือ “ปริสุทธา - ปรีโยทาตา - มุฑุ - กัมมัฏเฐยา - ปภัสสรา (พตปฎ.เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๓๐ ธาตุวิภังคสูตร)

“สมาธิทั่วไป” อาจจะมีองค์ธรรมบางอย่างใน ๕ องค์ธรรมนั้น บ้างก็ได้ เช่น มี “ปริสุทธา” มี “ปภัสสรา” ต่างก็สามารถมีทั้งคู่ แม้มีได้ แต่ก็ยังมีนัยสำคัญที่แตกต่างกันอย่างพิเศษ

เป็นต้นว่า *ปริสุทธา* คือ *ความบริสุทธิ์, ความสะอาดหมดจด*

และปัสสาวะ คือ ความสดใสดุจด่าง

ซึ่งผลของ “สมาธิ” ทั้ง ๒ ต่างก็มีความบริสุทธิ์สะอาด และหรือมีความสดใสดุจด่าง ได้ด้วยกันทั้งคู่ แต่ในขณะที่ทรงความบริสุทธิ์สะอาด - ความสดใสดุจด่าง นั้น มีหลายนัยที่ต่างกันลึกล้ำ

๑ “ปริสุทธา” คือ ความบริสุทธิ์ นั้น มีนัยสำคัญแตกต่างกันอย่างไร ?

ความแตกต่างแง่หนึ่งคือ ระยะเวลาของ “ความบริสุทธิ์” (ปริสุทธา) ที่ผู้ปฏิบัติทำได้ สำหรับ “สมาธิทั่วไป” จะทรง “ความบริสุทธิ์” ในความเป็นสมาธิเป็นสมาธิอยู่ได้เฉพาะเวลาแค่ “ขณะปฏิบัติสำเร็จในภวังค์” เท่านั้น พอออกมาจากสมาธิที่อยู่ในภวังค์ ก็ไม่บริสุทธิ์เหมือนกับ “ขณะ” อยู่ในภวังค์จิตที่เป็นสมาธิเป็นสมาธิ

สภาพ “จิตที่ตั้งมั่น” (สมาธิ) จะไม่เหมือนเดิม เมื่อออกมาจากภวังค์ที่เป็นสมาธิเป็นสมาธิ ก็เลสก็กลับคืนเข้ามาในจิตอีกไม่มากก็น้อย

เพราะ “สมาธิทั่วไป” รู้จักแต่ลักษณะของ “การทำจิตให้สงบ - จิตให้ไม่หวั่นไหว - จิตให้นิ่งให้หยุด” เท่านั้น ผลที่ได้จึงเป็น “จิตสงบ - จิตไม่หวั่นไหว - จิตนิ่งจิตหยุด” ใน “ขณะที่อยู่ในภวังค์” นั้นเท่านั้นที่ “ตั้งมั่น”

ไม่ใช่ “ความตั้งมั่นของจิตที่หมดกิเลส” หรือ “จิตที่ตั้งมั่นเพราะกิเลสถูกกำจัดไปจนหมดสิ้น” เหมือนที่ “สัมมาสมาธิ” ทำได้

การปฏิบัติ “สัมมาสมาธิ” จะมี “ญาณ” รู้จัก “ตัวตน” (อัตตา) ของกิเลสที่เป็น “สักกายะ” ในเบื้องต้น แล้วปฏิบัติกำจัด “สักกายะ” (ตัวตน) ลงไปตามลำดับกระทั่งกำจัดตัวตนสุดท้ายของกิเลสชั้น “อาสวะ” อันเป็นตัวกิเลสชั้นปลายสุด ดับสิ้นได้อย่าง “ตั้งมั่น” เป็นที่สุดถาวรยั่งยืนไปตลอดกาล

“สัมมาสมาธิ” จึงมีระยะเวลาของ “ความบริสุทธิ์” (บริสุทธิ์) ที่ผู้ปฏิบัติทำได้สำเร็จแล้ว ทรง “ความบริสุทธิ์” ในความเป็นฌานเป็นสมาธิไปตามลำดับที่ได้ปฏิบัติให้กิเลสลดได้ ทุก “ขณะ” ที่ปฏิบัติได้ก็จะพัฒนาเจริญขึ้น ๆ ๆ ทั้งในขณะที่อยู่ในฌานว่างจิต ทั้งในขณะที่อยู่ในสภาพของจิตขึ้นรับวิถีทั้ง ๖ ทวาร จะไม่ใช่ได้แต่ “ขณะ” ปฏิบัติอยู่ในฌานว่างเท่านั้น

ส่วน “สมาธิทั่วไป” นั้นจะไม่มี “อภิญญาสิกขา” ที่เป็น “วิชา ๘” และ “ญาณ ๑๖” ไปตามลำดับ เหมือน “สัมมาสมาธิ” มีอย่างสำคัญ

๑ ความแตกต่างที่สำคัญมากของ “สมาธิทั่วไป” กับ “สัมมาสมาธิ”

เพราะ “สมาธิทั่วไป” ไม่มี “ญาณ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตัวตน” (อัตตา) ของกิเลสหยาบ - กลาง - ละเอียด เหมือน “สัมมาสมาธิ” ที่ต้องมี

ถ้าไม่มีก็ไม่สามารถบรรลุธรรม เพราะ “ญาณ” นั้นเองที่เป็นการรู้แจ้งเห็นจริง ปฏิบัติกำจัด “ตัวตน” (อัตตา) ไปได้ตามลำดับ จากชั้นหยาบลดลงเหลือชั้นกลาง จากชั้นกลางสุดท้ายลดละชั้นปลาย ดับสิ้นหมดอาสวะ แล้วก็ปฏิบัติทบทวนอีก (ปฏิบัติสัทธาปน) จนเป็น “นิสสรณพหวน” สูงสุดของ “สัมมาสมาธิ” จะเป็น “จิตตั้งมั่น” (สมาธิ) ที่ “จบกิจ”

ถาวร

ซึ่ง “สัมมาสมาธิ” นั้นถ้าผู้ที่ปฏิบัติถึงขั้นสำเร็จ จิตที่ “บริสุทธิ์” (บริสุทธิ์) ของผู้สำเร็จจะ “บริสุทธิ์” เป็นฌานเป็นสมาธิ “ทุกขณะ” เทียง (নিজ) ถาวรยั่งยืน (คุ้ม) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่เปลี่ยนแปลงอื่น (อวิณิปาตัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ (อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง)

เพราะวิธีปฏิบัติของ “สัมมาสมาธิ” นั้นปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์” ในทุกขณะชีวิตสามัญที่มีกรรมกิริยา แล้วสั่งสมจิตขึ้นเป็น “สมาธิ” ทั้งใน

ขณะมีความนึกคิด (สัมมาสังกัปปะ) ทั้งในขณะที่มีการพูดจา (สัมมาวาจา) ทั้งในขณะที่มีการกระทำทุกอย่าง (สัมมากัมมันตะ) ทั้งในขณะที่ทำงานเลี้ยงชีพ (สัมมาอาชีวะ) ด้วย “จิตเปิดรับวิถี” ทุกทวารเป็นหลักจึงรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง โลกวิทู

ซึ่งไม่เหมือนการปฏิบัติของ “สมาธิทั่วไป” ที่ปฏิบัติ “จิตปิดอยู่ในภาววังค์” เป็นหลัก จำกััดขณะใดขณะหนึ่งเท่านั้น ผลที่ได้จึงไม่มีโลกวิทู ดังนั้น ทั้งในแง่ “คุณค่าประโยชน์” ในความเป็นสมาธิ ทั้งคู่ก็มีประสิทธิภาพและสมรรถนะไม่เหมือนกัน

๑๐ บริสุทธิคุณผ่องที่เรียกว่า “ปริโยทตทา” นั้น คือลักษณะอย่างไร ?

“สัมมาสมาธิ” นั้น จิตบริสุทธิ์ผ่องมีคุณสมบัติถึงขั้นเรียกว่า “ปริโยทตทา” ซึ่งหมายถึง คุณสมบัติที่มีความบริสุทธิ์สะอาดคงเดิมอยู่เสมอ ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่นอีกแล้ว (อวิปริณามธัมมัง) “ตั้งมั่น” อย่างเที่ยงแท้ (นิจจัง) ยั่งยืน (ฐุง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ (อสังหรัง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปัง) แม้จะสัมผัสสัมพันธ์ คลุกคลี เกี่ยวข้อง ถูกกระทบ ถูกกระแทกอยู่กับสังคมสามัญ ไม่ได้หลบหนีอยู่กับทุกสิ่งทุกอย่างที่ชีวิตควรเกี่ยวข้อง ความบริสุทธิ์ผ่องสะอาดก็ยังคง “ตั้งมั่น”

เพราะชีวิตปกติก็ได้ฝึกฝนอบรม “ความดำรินึกคิด” (สังกัปปะ) หรือมี “การทำใจในใจ” (มนสิการ) ชนิดที่มีการปฏิบัติตามหลักทฤษฎี “มรรคองค์ ๘” และ “โพชฌงค์ ๗” หรือตามหลักทฤษฎี “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” อย่างแยบคาย (โยนิโส), อย่างถ่องแท้ (โยนิโส) ดีแล้ว หรือตามหลักทฤษฎี “มหาสติปัฏฐานและอานาปานสติ” ซึ่งก็เป็นการปฏิบัติอย่างเดียวกันกับ “ไตรสิกขา” หรือ “จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” นั่นเอง ถ้าศึกษาคำสอนของ

พระพุทธเจ้าเข้าใจเป็น “สัมมาทิฏฐิ” ถูกถ้วนจริง

เพราะพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า ทางปฏิบัติของพุทธนั้น *เอเสว มัคโค นัตถัญญเ* ซึ่งแปลว่า *ทางปฏิบัติมีทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น*

ดังนั้น เมื่อได้ปฏิบัติ “ทำใจในใจ” (มนสิกรัตติ) อย่างแยบคาย, ถ่องแท้ กระทั่ง “ความดำริ่กคิด” ก็ได้ฝึกฝนอบรมมาจนเป็น “สัมมา-สังกัปปะ” บรรลุสัมบูรณ์แล้ว “การพุดจา” ก็ได้ฝึกฝนอบรมมาจนเป็น “สัมมาวาจา” บรรลุสัมบูรณ์แล้ว - การทำงานทำกิจทุกอย่างก็ได้ฝึกฝนอบรมมาจนเป็น “สัมมากัมมันตะ” บรรลุสัมบูรณ์แล้ว - การทำอาชีพใด ๆ อยู่ ก็ได้ฝึกฝนอบรมมาจนเป็น “สัมมาอาชีพะ” บรรลุสัมบูรณ์แล้ว

ทั้งหมดนั้นมี “สัมมาทิฏฐิ” เป็นประธาน โดยมี “*สัมมาวายามะ และสัมมาสติ*” เป็นแนวหน้าร่วมกับประธานนำการปฏิบัติอย่างสำคัญ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสเอาไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑

“สัมมาสมาธิ” จึงเป็นการปฏิบัติในชีวิตประจำวันปกติสามัญ ไม่ใช่การปฏิบัติที่ต้องหลบลิ้นหนีออกไป ไม่ทำงาน หลบไปจากปกติชีวิต ไปปฏิบัติเฉพาะเป็นพิเศษต่างหาก หรือหนีจากงาน หนีจากสังคมออกไปปฏิบัติในที่สงัด ๆ ตามแบบ “สมาธิทั่วไป” ยึดถือเป็นหลักปฏิบัติกัน

๐ “ความบริสุทธิ์ผุดผ่อง” ของ “ปริโยทาทา” พิเศษจะนี่เอง จึงมีคุณค่ามาก

“สัมมาสมาธิ” ปฏิบัติอยู่ในสังคม ไม่ใช่การปลีกแยกไปจากสังคม ทั้งสังคม กลัวสังคม พยายามหลีกเลี่ยงหนีสังคม

แต่ปฏิบัติอยู่กับสังคม ทำงานทำกิจอยู่ปกติในสังคมด้วย สัปปริสรธรรม ๗ จนมีคุณสมบัติพิเศษที่เรียกว่า “ปริโยทาทา” จึงเป็นการช่วยสร้างประโยชน์ต่อสังคมหรือต่อมวลชนเป็นอันมาก (พหูชนหิตายะ) ช่วยสร้างความสุขต่อสังคมหรือต่อมวลชนเป็นอันมาก (พหูชนสุขายะ)

อนุเคราะห์ก็เกื้อกูลโลก (โลกานุกัมปายะ)

ดังนั้น ทั้งในขณะปฏิบัติทั้งในขณะบรรลุ “ผล” สัมบูรณ์แล้ว
จึงยังคงสัมผัสสัมพันธ์ คลุกคลีเกี่ยวข้องกับ ฎกกระทบ ฎกกระทบอยู่กับ
กับสังคัมสามัญไม่ได้หลบหนี อยู่กับทุกสิ่งทุกอย่างที่ชีวิตควรเกี่ยวข้องกับ
ความบริสุทธิ์ผุดผ่องก็ยังคง “ตั้งมั่น” ถาวรยั่งยืนตลอดนิรันดร์
“จิตตั้งมั่น” (สมาธิ) ที่มีคุณสมบัติเป็นคุณวิเศษ แม้ฎกกระทบ
กับโลกธรรมอย่างไรปานใด ก็ยังคงไม่หวั่นไหวไม่เขินไม่แปรเปลี่ยนไป
จากเดิม (ผู้รู้สละโลกธัมเมหิ จิตตั้งยัสสะ น กัมปติ) ยังคงความสะอาด
หมดจดสิ้นเกลี้ยงทั้งธุลีหมอง “อโศก” - ธุลีเริง “วิรัช” เกษม (เขม่ง)
สัมบูรณ์

เพราะความเป็น “อุเบกขา” ของ “สัมมาสมาธิ” นี้มี “องค์ธรรม ๕”
เป็นคุณวิเศษ ดำรงความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ดำรงความวางเฉยเป็นกลางที่
“บริสุทธิ์ตั้งมั่นเที่ยงแท้ถาวรยั่งยืนไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว” อยู่ในจรณ
จะนี้แหละเรียกว่า “ปริโยทาทา” ซึ่งเป็น “ความบริสุทธิ์ผุดผ่อง”
พิเศษแตกต่างจาก “สมาธิทั่วไป” ที่มี “บริสุทธิ์” ได้ แต่ไม่มี “ปริโยทาทา”
คำว่า “บริสุทธิ์” นั้น เป็นการบอกกล่าวถึงคุณสมบัติของจิตที่
“บริสุทธิ์ผุดผ่อง” จากกิเลสนั้น ๆ แแต่ในตัวมันเองเท่านั้น ว่าสะอาด
ขาวผ่อง

ส่วนคำว่า “ปริโยทาทา” นี้ เป็นบัญญัติที่ชี้ถึงคุณสมบัติของจิต
ที่ “บริสุทธิ์ผุดผ่อง” จากกิเลสนั้น ๆ ในตัวมันเองแล้วด้วย และยังมีพิเศษ
น้อยอื่นอีกด้วย

เพราะจิตนี้มีประสิทธิภาพยิ่งกว่านั้น คือ แม้ “จิตที่บริสุทธิ์
ผุดผ่อง” นี้คลุกคลีเกี่ยวข้องกับสัมผัสสัมพันธ์มีงานมีเรื่องหนักหนาสาหัส
ปานใดก็ยัง “บริสุทธิ์ผุดผ่อง” อยู่ได้คงเดิม อย่างแข็งแรง “ตั้งมั่น”
ยั่งยืนตลอดไป

๑ “มุกุ” คือ จิตที่มีคุณวิเศษ นั้น อย่างไร ?

“อุเบกขา” ของพุทธที่มีสมรรถนะพิเศษได้ เพราะมี “ฉาน” อันสัมบูรณ์ด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้า “อุเบกขา” ของผู้มี “ฉานที่เป็นสัมมาสมาธิ” จึงพิเศษ นอกจากจะมี “ปริสุทธาและปรีโยทาตา” ดังกล่าวแล้ว และยังมี “มุกุ” คือ “จิตหัวอ่อน” ซึ่งเป็นคุณวิเศษเยี่ยมยิ่งของจิตอีกด้วย

“จิตหัวอ่อน” (มุกุ) นี้หมายถึง *ไม่โง่ที่บื้อและไม่ดี้อด้านแข็งกระด้าง*
“ไม่โง่ที่บื้อ” นั้นหมายถึง จิตในเชิงฉลาด คือจิตมีไหวพริบแว่วไวเฉลียวฉลาดทันต่อโลกต่อสังคม เพราะคุณสมบัติในเชิงฉลาดนี้จะฉลาดรู้ “โลกีย์ธรรม” หรือรู้จักใน “เคหสิตเวทนาทั้งหลาย - ความเป็นเทวดาโลกีย์เป็นสัตว์โลกีย์ (เทวนิยม)” และรู้ทั้ง “โลกุตระธรรม” หรือรู้จัก “เนกขัมมสิตเวทนาทั้งหลาย - ความเป็นเทวดาโลกุตระเป็นสัตว์โลกุตระ (อเทวนิยม)”

“ไม่ดี้อด้านแข็งกระด้าง” นั้นหมายถึง จิตในเชิง “ตัวจิตเอง” จะดัดจะปรับได้ง่าย ไม่แข็งกระด้าง ไม่ดี้อดิ่ง ไม่ดันทนา จึงปรับแก้ปรุงแต่งจิตตัวเองได้เร็วได้ดี ปรับจิตของตนให้เข้ากับผู้อื่นกับสังคมก็ได้ดีเร็วไว

ตัวเองก็ปรับปรุงตนเองได้เร็วไว รู้ทันโลกหรือผู้อื่นได้ไวได้เร็ว

“จิตหัวอ่อน” (มุกุ) จึงหมายถึง จิตที่ก่อประโยชน์ยิ่ง เป็นจิตที่เจริญง่าย บำรุงง่าย พัฒนาง่าย เป็นประโยชน์มากแก่ตนแก่สังคมแก่โลก

๒ “กัมมัฏฐา” คือ จิตที่มีคุณวิเศษ อีกอย่าง นั้น วิเศษอย่างไร?

ยังมีคุณวิเศษของ “อุเบกขา” อีกอย่างที่เกิดจาก “สัมมาสมาธิ” คือ “กัมมัฏฐา” ที่ผู้รู้ท่านแปลว่า *สละสลวย หรือการงานอันเหมาะสม* ซึ่งหมายถึง กรรม หรือการงาน - การกระทำนั่นเอง ที่สละสลวย

หรือที่เหมาะสม

นั่นก็คือ ผู้มีจิต “เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา” ที่เป็น “อุเบกขา” ของ “สัมมาสมาธิ” อันเป็นโลกุตรธรรมนี้ จะไม่ใช่คุณสมบัติของจิตที่อยู่เฉย ๆ หนึ่ง ๆ อุเบกขาไม่มีการงานไม่มีสมรรถนะอะไร อย่างสามัญที่เข้าใจกันดี ๆ

แต่ลึกล้ำสำคัญกว่านั้น นั่นคือ จิตเฉยต่ออำนาจโลกีย์ได้เด็ดขาด ชนิดที่แรงโลกีย์หักล้างไม่ได้ (อสังหริ่ง) จิตอุเบกขาที่มีคุณสมบัติไม่ทุกข์ ไม่สุขตามที่คนโลกีย์เขาสุขเขาทุกข์กันแล้ว (อทุกขมสุข)

เป็นจิตเฉย ๆ ไม่สะดุ้งสะเทือนเพราะไม่มีกิเลสเข้ามาปรุงแต่ง ในจิตให้หัวนี้ไหวไปกับลาภยศสรรเสริญสุขของโลกีย์แล้ว จิตเป็นกลาง ไม่หลงติดผลักอะไรในโลกแล้ว ชนิดที่เที่ยง - มั่นคง - ยั่งยืน - ไม่แปร เป็นอื่น - ไม่มีอะไรหักล้างได้ - ไม่กลับกำเริบ

จึงเป็นจิตที่มีความรู้เหนือกว่าสามัญ ที่ทำงานทำการอยู่กับโลก กับสังคมอย่างเหมาะสม สละสลวย อย่างเป็นกลางไม่มีอคติใด ๆ

การงานที่แท้จริงเป็นการงานที่มีคุณค่าอย่างเหมาะสมกับสังคม มีความรู้ในอุปสงค์ - อุปทานที่ทำทั้งประโยชน์และความสุขอันพิเศษให้แก่ ตนแก่สังคม (วุปสมสุข) เป็นพหูชนหิตายะ - พหูชนสุขายะ - โลกานุกัมปายะ ซึ่งไม่ใช่ “ลัทธิลึกลับ” ที่เป็น “สุข” เท็จ (อลิเก) อย่างชาวโลกีย์ หลงอยู่

๑ “ปภัสสร” คือ จิตที่มีคุณวิเศษ ชัดสุดทำย นั้น วิเศษอย่างไร ?

องค์ธรรมอย่างที่ ๕ ของ “อุเบกขา” ใน “สัมมาสมาธิ” นี้ คือ ปภัสสร

ปภัสสร ก็แปลว่า บริสุทธิ์ นั่นแหละ สดใส บริสุทธิ์ผุดผ่อง ซึ่งก็คือ คำสรุปลุคสุดทำยของจิตอันมีคุณวิเศษชั้น “อุเบกขา” ชนิดนี้นั่นเอง บริสุทธิ์ผ่องใสไปตลอด อย่างเป็นได้แล้วก็จะเป็นอย่างนั้นอยู่

ยังยืน ไม่แปรเป็นอื่นจริง ๆ แม้จะทำงานสัมผัสสัมพันธ์อยู่กับสังคม มีชีวิตปกติเผชิญกับเรื่องหนักหนาสาหัสแค่ไหนปานใด ก็ทำงานให้สังคม เป็นทั้งประโยชน์ ให้ทั้งความสุข และอนุเคราะห์โลกอยู่อย่างไม่เห็นแก่ตัว สร้างสรร เลียสละอยู่อย่างมี “วิริยารัมภะ” พากเพียรเสมอ

จิตก็ยังมีบริสุทธิ์ผ่องใสถาวรยั่งยืน “ตั้งมั่น” คงเดิม เทียงแท้ ยั่งยืนไม่เปลี่ยนแปลงไปจากที่สะอาดบริสุทธิ์อยู่แนบแน่นน้อยอย่างใดเลย

ปภัสสร จึงเป็นตัวย่ำยืนยันคุณสมบัติอันวิเศษของ “อุเบกขา” นี้ “สัมมาสมาธิ” คือ การสั่งสม “ฌาน” แบบพุทธที่บรรลู่ “เนก-ขัมมลิตอุเบกขาเวทนา” อันเป็นคุณสมบัติพิเศษดังที่กล่าวมานี้จริง ๆ จึงเรียกว่า มี “อุตตริมนุสสรธรรม” คือ คุณวิเศษที่เหนือกว่า “ผล” สามัญทั่วไปอื่น ๆ

ซึ่งแตกต่างจาก “สมาธิทั่วไป” เพราะ “สมาธิทั่วไป” จะบริสุทธิ์สงบ สะอาด มีอาการของความเป็น “จิตตั้งมั่น” (สมาธิ) ได้ดีในขณะหนึ่ง หลับตาทำสมาธิอยู่ในแว้งค์เท่านั้น ออกมาจากแว้งค์ “จิตตั้งมั่น” ที่ได้นั้นจะไม่ “ตั้งมั่น” อย่างเดิม ดังนั้นออกจาก “สมาธิ” มาสู่สังคม การสัมผัสกับผู้อื่นข้างนอกจึงมีผลมีประโยชน์น้อยกว่ากันมากอย่างเทียบไม่ได้เลย

ส่วน “สัมมาสมาธิ” นั้นความบริสุทธิ์สะอาด สงบ มีอยู่ตลอดทุกเวลาตามภูมิธรรม มีในทุกอิริยาบถ ทั้งเวลาล้มตาทหลับตา ถ้าได้ “จิตตั้งมั่น” (สัมมาสมาธิ) เท่าใดก็คงคุณสมบัติของ “สมาธิ” เท่านั้นต่อไป

และถ้าฝึกฝนจนบริสุทธิ์สูงสุด ก็จะเที่ยงแท้ (นิจจัง) ถาวรยั่งยืน (ชูวัง) ตลอดกาล (ัสสตัง) ไม่มีเปลี่ยนแปลงเป็นอื่นอีก (อวิปริณามชัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ (อสังหิรัง) เมื่อทำได้จนสำเร็จแล้วจะไม่กลับกำเริบอีกเด็ดขาด ได้แล้วได้เลย (อสังกุปปัง)

โดยเฉพาะ “จิตตั้งมั่น” (สมาธิ) ที่ยั่งยืนถาวรตลอดกาล ทั้งขณะอยู่ในแว้งค์ทั้งในขณะมีปกติทำงานการทุกอย่าง แม้ขณะสัมผัสเกี่ยวข้องกับ

อยู่กับโลกตื่น ๆ ไม่ใช่ในขณะที่หลับหรืออยู่ในภวังค์ ซึ่ง “จิตที่ตั้งมั่น” นี้ จะมีตลอดเวลาในขณะที่คิดนึก (สัมมาสังกัปปะ) ขณะพูด (สัมมาวาจา) ขณะที่ มีกายกรรมวจีกรรมมโนกรรม (สัมมากัมมันตะ) แม้กระทั่งขณะทำงาน ที่เป็นงานเลี้ยงชีพ (สัมมาอาชีวะ) จิตก็ยังมีที่ตั้งมั่น (สมาธิ) อยู่ตลอดเวลา

๐ รูป ความแตกต่างของ “สมาธิทั่วไป” กับ “สัมมาสมาธิ”

สรุปแล้ว ทั้งในความเป็น “สัมมาสมาธิ” และ “สมาธิทั่วไป” ทั้งคู่ต่างก็มี “จิตวางเฉย” (อุเบกขา) ซึ่งหมายถึงนัยชนิดหนึ่งคล้ายกันก็จริง แต่ต่างกันมากคนละชั้นใน “อาการวางเฉย” (อุเบกขา) ๒ ชนิด “อุเบกขา” แบบพุทธนั้น จะมีจิตว่างวางเฉยแบบ “เนกขัมมลิตอุเบกขาเวทนา” ที่มีองค์ธรรม ๕ ปริบูรณ์สัมบูรณ์ (ปริสุทธา - ปรีโยททา ฯลฯ)

“อุเบกขา” ของ “สมาธิ” ทั่วไป คือใจไม่ทำงานอะไรมาก ไม่คิดไปในเรื่องอะไรมาก หากสุดวิสัยก็คิดบ้างอย่างเสียไม่ได้ ไม่เต็มใจ จึงไม่มีภูมิรู้ที่เรียกว่า “โลกวิทู” ผลประโยชน์ที่จะบริบูรณ์เป็น “พหูชน - หิตายะ - พหูชนสุชายะ - โลกานุกัมปายะ” จึงเกิดไม่ได้ เพราะไม่สัมมาทิวฐิแบบพุทธ

ผลจึงไม่เกิดญาณปัญญาที่รู้ละเอียดประณีตความเป็น “กายในกาย - เวทนาในเวทนา - จิตในจิต - ธรรมในธรรม” ไม่มี “วิโมกข์ ๘” แบบพุทธ ไม่มี “พุทธญาณ” เช่น “ญาณ ๑๖” หรือบรรลุได้ด้วยปัญญา ๖๗-๗๓

และเพราะวิธีปฏิบัติไม่ได้เปิดทวาร ๖ ไม่มี “ผัสสะ” เป็น “สมุทัย” ในการปฏิบัติ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มุลสูตร” (พตปฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๔๕) และ “มิจฉาทิวฐิสสูตร - สักกายทิวฐิสสูตร - อัตตทานุทิวฐิ-

ถ้าไม่อกรบ ๑๘๐ จะไม่พบสังขะ

สูตร” (พตปฏ. เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖) เป็นต้น

จึงไม่รู้แจ้ง “การเกิด - การดับ” ของกิเลสชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อตฺตา - ลักกายะ - อาสวะ” แล้ว “ดับ” หรือทำ “นิโรธ” อย่าง “สังจิก-
กรณะ” (กระทำให้แจ้ง) กระทั่งที่สุดแห่งที่สุดถึงขั้นเป็น “สังจิกต” (แจ้งจบ
แล้ว) สัมบูรณ์

เพราะ “สมาธิ” ทั่วไปนั้นจะทำ “นิโรธ” อย่าง “อัญญูสมวัตติ”
จึงไม่มี “พุทธิญาณ” บริบูรณ์ เช่น “วิปัสสนาญาณ ๙” หรือ “ญาณ ๑๖”
เป็นต้น

“นิพพาน” ของ “สมาธิทั่วไป” จึงคนละชั้นกับ “นิพพาน” ของพุทธ

๐ “สมาธิทั่วไป” กับ “สัมมาสมาธิ” มีส่วนคล้ายกันน้อยนิดเดียว
แต่มิมีนัยสำคัญต่างกันละเอียดมาก ลึกล้ำประณีตยิ่งทั้งวิธีการและ
ผลลัพธ์

แม้จะมีสภาพไม่ดำริไปในนิรวณ ๕ อย่างเดียวกัน “สัญญาอย่าง
เดียวกัน” นั่นเอง คือไม่ดำริในกาม ในพยาบาท ในถีนมิทธะ ในอุทธัจจ
กุกกัจจะ ในวิจิกิจฉา คล้ายกันในส่วนนี้

แม้แต่ในความเป็นบัญญัติว่า “นิโรธ” (ความดับหรือความสงบระงับ)
ก็ได้ตามความกำหนดหมาย (สัญญา) อย่างเดียวกัน คือ มีความดับไป
มิตไป ดำไป คล้ายกัน (มีการดับของจิต แต่ “จิตที่ดับ” ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ)

คือกำหนดหมาย (สัญญา) กันว่า เป็น “ความไม่มีหรือความดับ
ไป” หรือจิตนั้นไม่มีบทบาทนั้นแล้ว ทำให้มันหายไปได้แล้ว

“สมาธิ” ทั่วไปก็ใช้วิธีทำ “ความดับจิต” (ดับหรือพักนามธรรมทั้ง ๔
เวทนา, สัญญา, สังขาร, วิญญาณ) ก็คือ “ดับธาตุรู้” ไปทั้งหมดไม่ให้นำหน้าที
รู้อะไรเลย แล้วก็นับเอา “ความไม่รู้อะไรเลย” แบบนี้ว่าเป็น “ความดับ”
เป็น “นิโรธ” ซึ่งมันมีลักษณะ “ความดับ - ความมิต - ความดำ” ก็ใช่ เป็น

ความดำ ความมืดของจิต ถือว่าได้ “ความดับ - ความดำ” ได้ “นิโรธ” ก็
ใช่

ผู้ทำสำเร็จ ก็ถือว่าเป็น “โศค” (สุภ) “นำพึงใจ” (สุภ)

ส่วน “สัมมาสมาธิ” นั้น มีนัยสำคัญว่า “นิโรธ” มันคือ “ความ
ดับของกิเลสหรือดับ ไม่ให้มีเฉพาะกิเลส” เป็น “ความดับเฉพาะอกุศล
จิต” ที่เป็น “เหตุแห่งทุกข์ - เหตุแห่งความเสื่อมต่ำ” เท่านั้น

ไม่ใช่ไป “ดับจิตทั้งหมด” หรือ “ดับเวทนา, สัญญา, สังขาร, วิญญาณ”
ทั้ง ๔ ชั้นทั้งหมดไปพร้อมกัน ซึ่งไม่ใช่ “ดับ” ความเป็น “นามธรรมหรือ
ธาตุรู้” ไปหมด ๔ ชั้นทั้งหมดสิ้น

นัยสำคัญ ที่ต่างกันมันอยู่ตรงนี้

แต่ใน “สัญญา” คือการกำหนดหมายว่า “ดับ” นะ หรือ
“นิโรธ”นะ นั้นมันก็กำหนดตรงกันว่า มี “นิโรธ” มี “ดับ” นี้คือ “สัญญา”
อย่างเดียวกัน

ส่วน “องค์ประชุม (กาย) ดับ” ก็คือ “สภาวะนั้นไม่มีให้เห็น” คือ
ดำ คือมืด คือหายไป ลักษณะ “กายไม่มี” ก็ตรงกัน นี้คือ “กาย” อย่าง
เดียวกัน

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “วิญญาณฐิติ ๗” และ “สัตตาวาส ๙”
ข้อที่ ๔ ว่า “กาย” อย่างเดียวกัน “สัญญา” อย่างเดียวกัน ก็ชัดเจน
อย่างนี้

แต่มันก็มีภาวะความเป็น “นิโรธ” ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ดังที่ได้สาธยายผ่านมาแล้ว

นั่นคือ “สมาธิทั่วไป” ทำ “ดับ” คือทำให้ดำ ให้มืด ให้ทั้ง..
เวทนา, สัญญา, สังขารวิญญาณไม่รู้อะไรไปหมด ซะนี่

องค์ประชุม (กาย) ในที่นี้เป็นการประชุมของ “จิต” หรือ “นามธรรม”
องค์ประชุมของ “จิต” ทั้งหมดก็ดี องค์ประชุมเฉพาะส่วน “อกุศล

จิต”ตัวใดตัวหนึ่งก็ดี ก็คือ“นามธรรม”เหมือนกัน เรียกองค์ประชุมที่สามารถสัมผัสเห็นได้นี้ว่า “นามกายหรือนามรูป” ผู้มี “ญาณ” สามารถรู้ “นามกายหรือนามรูป” นี้ได้ ก็เรียกว่า ผู้นั้นมี “นามรูปปริจเฉทญาณ” “สมาธิทั่วไป” ไม่สามารถมี “ปัจจัยปริคทญาณ”

อาจจะ มี “นามรูปปริจเฉทญาณ” อาจจะ มี “ฉัมมวิจย” แต่ไม่ถึงขั้น “โพชฌงค์” (องค์แห่งการตรัสรู้) ที่เรียกว่า “ฉัมมวิจยสัมโพชฌงค์” ขณะมีผัสสะเป็นปัจจัยในปัจจุบันที่จิตขั้นรับวิถี มีทวาร ๖ ทำงานเป็นปกติอยู่

หรือไม่มี “ติริณปริญญา” จึงไม่สามารถ “ดับเฉพาะสักกายะหรือเฉพาะอกุศลจิตตัวนั้น ๆ” จนหมดสิ้นตัวตนที่เป็น “อาสวะ” ได้สัมบูรณ์ แต่ในขณะที่เรากำลังพูดถึง “สมาธิทั่วไป” ก็ดี “สัมมาสมาธิ” ก็ตาม เมื่อ “กาย” แบบ “สมาธิทั่วไป” ก็ถูก “ดับ” ก็ “ดำ” ไป ก็ “มืด” ไป ไม่มี - ไม่เห็นภาวะนั้นแล้วเหมือนกันกับของ “สัมมาสมาธิ” ต่างก็ทำได้แล้ว ทั้งคู่ ก็ถือว่าประสบความสำเร็จเหมือนกัน

ปฏิบัติได้ผล ต่างก็เรียกว่า “นิโรธ” บัญญัติเดียวกัน ปรากฏการณ์ที่ได้ต่างสำเร็จเป็นผล มีส่วนที่ “ดำ - มืด - ดับ” เหมือนกัน

บัญญัติที่เรียกจะขึ้นปรมัตถ์ปานนี้ ซึ่งมี “กาย” อย่างเดียวกัน มี “สัญญา” อย่างเดียวกัน แต่มีนัยสำคัญต่างกันยิ่ง จึงมีอีกคำหนึ่งต่างหาก

คำว่า “กิณห” หมายถึง ดำ, มืด

ส่วน “สุภ” หมายถึง โชค, นำพึงใจ

เมื่อต่างฝ่ายต่างก็สนใจเป็น “โชค” (สุภ) แก่ตนทั้งคู่ ต่างก็มี “โชค” (สุภ) ประสบผลนำพึงใจของตน ๆ เหมือนกัน

ความคล้ายที่คล้ายกัน ก็คือ การกำหนดหมาย (สัญญา)ว่าจะได้ “ดับทุกข์ - ระงับอารมณ์ทุกข์” ต่างก็อย่างเดียวกัน คือ “ไม่มีทุกข์เหมือน

กันในสภาวะนั้น ทว่านัยสำคัญนั้น มีต่างกันมากในความเป็น “กาละ-สฐานะ”
และภาวะก็ “ดำ, มืด” (กิณท) เหมือนกัน
ทว่าเป็น “นิโรธ” ที่ต่างกันคนละขั้วอย่างมีนัยสำคัญลึกล้ำ
ท่านจึงใช้บัญญัติ ว่า “สุภกิณท” ในสภาวะนี้ ด้วยประการฉะนี้

◎ “นิโรธ” เหมือนกัน แต่นัยสำคัญต่างกันคนละขั้ว เพราะเหตุใด?

เพราะเหตุ “จิตใจ” เต็มสภาพนั้น “สมาธิทั่วไป” ไม่ได้ใช้ “จิตใจ”
ไม่ได้ฝึก “จิตใจ” ทำงานเต็มที่ทำให้เข้มแข็งให้เกิดสมรรถนะ จะไม่พยายาม
ใช้ “ใจ” ให้เปิดรับรู้โลกรู้สังคมเต็มที่ ที่เรียกว่า “โลกวิทู” มีปัญญา รู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงในความเป็นสังคมโลกทุกสิ่งทุกอย่างได้เต็มสภาพเท่าที่จะสามารถ
รู้ได้ ตามวิสัยสามัญของคนในสังคมโลกปกติ

“สมาธิทั่วไป” ที่ไม่ใช่ “สัมมาสมาธิ” จะมีสำนึกเอียงหรือสุดโต่ง
ไปข้างพยายามไม่รับรู้โลกเต็มสภาพ ไม่รับรู้สังคมเต็มที่ ทั้งสังคม ปลีก
แยกจากสังคม ไม่พยายามเข้าสังคม ไม่พยายามทำงานกับสังคมโลกกว้าง

เพราะใจไม่แข็งแรง ไม่ตั้งมั่นจริง ไม่แก้กลัวถ้าอาจหาญ

เพราะวิธีปฏิบัติไม่สัมพันธ์กับภาวะโลกเต็มที่ จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ความเป็น “โลก” สัมบูรณ์

ไม่ “รู้จักรู้แจ้งจริงในความเป็นโลก” ที่อยู่ที่เป็น ไม่มี “โลกวิทู”
ตามพุทธสมบัติของพระพุทธเจ้าอย่างสัมมาทิฐินั่นเอง

จิตไม่ “ตั้งมั่นสัมบูรณ์แล้ว” (สมาहित) จริง จึงสัมพันธ์กับโลกธรรม
ที่แรงที่จัดจ้านแล้วสู้กับสังขารโลกที่เขาเป็นอยู่จริงไม่ได้

เพราะไม่มี “มงคลอันอุดม” ในข้อที่ว่า “*มุญฺหุจฺจิสสะ โลกธัมเมหิ
จิตตัง ยัสสะ น กัมปติ*” ซึ่งหมายความว่า *จิตไม่หวั่นไหว แม้จะสัมพันธ์
สัมพันธ์ร่วมปรุ่งอยู่กับโลกธรรมที่เต็มไปด้วยลาภยศสรรเสริญโลกีย์สุข*

และไม่ได้ตรวจสอบจิตใจของตนด้วย “อรุปรณาน ๔” แบบพุทธ

หรือไม่มี “วิโมกข์ ๘” อย่างบริบูรณ์ครบถ้วน กระทั่งไม่เหลือเศษของ “อโศก- วิราช” จนกระทั่งถึงขั้น “เขม” ตามขั้นตอนของ “มงคลอันอุดม” (มังคลมุตตมมัง)

แล้วก็ใช้จิตใจทำงานเต็มที่ รับรู้กับโลกเขาเต็มที่ รับรู้ร่วมคิดนึก วินิจฉัย ร่วมทำกับความเป็นอยู่ต่าง ๆ ของสังคมมนุษย์โลกที่เราตัดสินว่า ดีว่าควรตามหลักมหาปเทศ ๔ ของพระพุทธเจ้า อย่างสงบสุขมีประโยชน์

๐ “สมาธิ” คือ จิตที่ตั้งมั่น แต่ก็ยังเหยยงอ่อนแอ ไม่แก้วักลัก ทรายนัย

“สมาธิ” ที่ไม่ใช่ “สัมมาสมาธิ” จิตใจยังอ่อนแออยู่ ไม่ตั้งมั่น จริง ไม่สามารถเข้าสู่บริษัทหรือเข้าสู่สังคม (ศรัทธาไม่บริบูรณ์แม้แค่อันที่ ๕ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๘) จึงมี “พถติพุทธ” ไม่ได้

“สมาธิ” ที่ไม่ใช่แบบพุทธไม่พ้นภัย ๕ ไม่พ้น “อาชีวิกภัย” (ความเกรงกลัวเนื่องด้วยการเลี้ยงชีพ) - ไม่พ้น “อสิโลกภัย” (ความเกรงกลัวจากการถูกตำหนิ) - ไม่พ้น “ปริสสารัชชภัย” (ความเกรงกลัวที่สะทกสะท้านเมื่อเข้าสู่บริษัท) - ไม่พ้น “มรณภัย” (ความเกรงกลัวในความตาย) - ไม่พ้น “หุกคติภัย” (ความเกรงกลัวที่จะพาลลงไปสู่ที่ต่ำ)

เพราะไม่มี “พลัง ๔” [พลัง ๔ ได้แก่ ๑. กำลังปัญญา (ปัญญาพละ) ๒. กำลังความขยันหมั่นเพียร (วิริยพละ) ๓. กำลังการทำงานที่ไม่มีโทษ (อนวัชชพละ) ๔. กำลังการสงเคราะห์เกื้อกูล (สังคหพละ) ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๐๙]

จึงไม่มีประโยชน์เป็นอันมากต่อตนเองต่อผู้อื่นต่อสังคม

๐ “สัมมาสมาธิ” ต้องมี “พลัง ๔” และ “พ้นภัย ๕” บริบูรณ์ที่สุด ซึ่งต่างจาก “สัมมาสมาธิ” ของพระพุทธเจ้า ที่มีใจตั้งมั่นแข็งแรง

แล้วยังแกล้ากล้าอาจหาญเข้าสู่สังคัมบริษัทหมู่คนอย่างไม่สะทกสะท้านอีกด้วย เพราะประกอบไปด้วย “พลัง ๔” ที่มีกำลังของปัญญา ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสรับรองไว้

และเป็นปัญญาที่รู้ทั้งความเป็นโลกีย์ ทั้งความเป็นโลกุตระ

กำลังปัญญา (ปัญญาพละ) จึงมีมาก รอบรู้ แตะฉาน ไม่แคบ ไม่เหมือนคนหลังเขา จะรู้ข่าวคราวทันสังคัม รู้แจ้งสังคัมโลกที่ควรจะอนุโลมปฏิโลมอย่างไร แค่นั้น เพราะรู้แจ้งทั้งอารยธรรมและอารยธรรมแท้จริง

กำลังความเพียร (วิริยพละ) จึงมาก แข็งแรงมาก ขมิขมันชวนชวายมาก อุตสาหะเสมอ พลังจึงมีเสมอ มีกำลังสร้างอย่างเลือกสรรอีกด้วย ตามกำลังปัญญา เป็นแรงงานขับเคลื่อนทำคุณทำประโยชน์แก่ตนแก่โลกอยู่

กำลังที่รู้จักการงานที่ดีที่มีคุณค่ามีประโยชน์แท้ลึกซึ้ง ให้แก่ตนแก่โลก เป็นการทำงานที่ปราศอยู่ในโลกตำหนิไม่ได้ (อนวัชชพละ) จึงสร้างแต่ประโยชน์แท้ ๆ ฤทธธรรม ไม่เป็นโทษแก่มวลมนุษยชาติจำนวนมาก เพราะเข้าใจอุปสงค์ - อุปทานของสังคัมแต่ละปัจจุบันละเอียดลึกไปถึงนามธรรม มีกำลังการแจกจ่ายเจือจาน เอื้อเพื่อเกื้อกูลคนอื่น เกื้อกูลสังคัมมนุษยชาติ (สังคหพละ) อย่างไม่มีกิเลสตระหนี่หวงแหน เพราะใจได้ลดละความโลภของตนจริง จึงมีแต่ใจเผื่อแผ่ช่วยเหลือชนิดที่มีปัญญาจัดสรร

๑๒ ปัญญาของผู้มี “สัมมาสมาธิ”

มีอารยภูมิรู้จัก “ความเป็นชีวิต” ในโลก

ผู้มี “พลัง ๔” นี้จริง จะมีปัญญาเข้าใจเห็นแจ้งในความเป็นชีวิต และโลกวิภูสงสารได้ทะลุลึกล้ำดีกว่า ปุถุชนแม้แต่กัลยาณชน

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในความมีชีวิตที่เป็นชีวิตอยู่ในสังคัมโลก (ชีวิต)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในความสิ้นไปแห่งชีวิต, ความตาย (ชีวิตตกขชะ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งในการดับในความเป็นชีวิต (ชีวิตปริยาทาน)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งใน**ความหวังใยในชีวิตที่เหมาะสม** (ชีวิตนันทิ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งใน**สิ่งจำเป็นแก่ชีวิต** (ชีวิตปริกขาร)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งใน**ความมัวเมาในชีวิต, ความหยิ่งในชีวิต, ความหลงในชีวิต** (ชีวิตมทะ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งใน**การดำรงชีพ, ความเป็นไปแห่งชีวิต** (ชีวิตวุตติ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งใน**เหตุแห่งความเป็นอยู่, เหตุแห่งชีวิต** (ชีวิตเหตุ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งใน**ความเป็นใหญ่แห่งชีวิต, ความสำคัญแห่งชีวิต, กำลังแห่งชีวิต, ชีวิตินทรีย์** (ชีวิตินทริยะ)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งใน**ความหวังในชีวิต, ความต้องการเป็นอยู่** (ชีวิตาสา)

จึงเข้าใจเห็นแจ้งใน**ที่สุดของชีวิต** (ชีวิตปริยสาน)

◎ ผู้มี “พลัง ๔” รู้แจ้งยิ่งตาม ๑๑ ข้อนี้

จึงเป็นคน “ไม่เกรงกลัวต่อภัย ๕”

ก็เพราะกำลังแห่งปัญญา ที่ได้จากผลของ “สัมมาสมาธิ” นั่นเอง จึงเป็นเหตุให้ผู้บรรลุมิใจแก่ล้าวกล้ำอาจหาญ แข็งแรงมั่นคง เฉลียวฉลาด แล้วดำเนินชีวิตไปอย่างมี “จรณะ ๑๕ เป็นพหุติพุทธ” ให้เห็นได้อยู่ในสังคมชนิดที่ “ทำให้มาพิสูจนได้” (เอทิบัสสิโก) กันทีเดียว ว่า

คนผู้บรรลุ “สัมมาสมาธิ” นี้

๑. **ไม่เกรงกลัวภัย** เนื่องด้วยการเลี้ยงชีพ (อาชีวกภัย) ไม่มีความเกรงกลัวในการดำเนินชีวิต ยังชีพอยู่ในสังคม แม้จะทำงานฟรี ไม่สะสมลาภเงินทองเข้าของ ยศศักดิ์อำนาจ ชื่อเสียงคำยกย่องสรรเสริญ โลภียศสุข ซึ่งเป็นโลกธรรมมาบำเรอตน มาเป็นของตน ก็ “พอเพียง” เป็นสุขอุดมสมบูรณ์อยู่ได้ด้วยสมรรถนะและความขยันของตน

เพราะมีภูมิปัญญา รู้แจ้งกุศลธรรม - อกุศลธรรมของสมมุติ

ลัจจะ และตนเองก็มีเนื้อแท้ของกุศลจิตที่เป็นปรมัตถลัจจะแล้วตาม
ฐานานุฐานะ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงโลกียธรรม - โลกุตระธรรม ตามฐานะแห่ง
ตน ตามบารมีของตน จะมาก จะกว้าง จะละเอียด - หยาบ ลึกซึ้ง เก่ง -
ไม่เก่ง ก็ตามแต่บารมีของแต่ละฐานะ จึงอยู่ในสังคัมมือนุโลม - ปฏิโลม
ไปตามลัจจจานุโลมิกญาณ

๒. *ไม่มีความเกรงกลัวภัย ที่เป็นการถูกตำหนิติเตียน (อสีโลกภัย)*

ไม่มีความเกรงกลัวที่ตนจะทำงานให้แก่สังคมอยู่อย่างจริงจัง ด้วยเมตตา
จริงใจด้วยความปรารถนาดี ต้องการช่วยเหลืออนุเคราะห์ผู้อื่นต่อสังคม
อยู่แท้ ๆ แม้จะถูกตำหนิ ถูกต่อต้านก็เข้าใจผู้ตำหนิผู้ต่อต้าน ที่เขาต้อง
ตำหนิต่อต้าน เพราะเขาเห็น “ใจที่บริสุทธิ์ - ใจที่จริง” ของเรายังไม่ได้ ว่า
ชื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็นจริง ที่ทำเพื่อผู้อื่น เพื่อสังคม
แท้ ๆ อย่างไร ? แค่นั้น ? เขาจึงตำหนิ ไม่ชอบใจ หรือระแวงเราอยู่

โดยเฉพาะเรามี “กำลังแห่งปัญญา” ตามที่เรามี “พลังปัญญา” ทำ
ความเพียรด้วยปัญญา (วิริยพละ) ทำงานไม่หวั่นไหว งานที่ปราศรัยไม่ตำหนิ
ด้วยการใช้ปัญญาเลือกงานและทำงานนั้น (อนวัชพละ) ที่สำคัญคือ ทำ
เพื่อเป็นประโยชน์แก่อุศลผู้อื่นในโลก (สังคหพละ) ไม่ใช่ทำเพื่อให้ตนได้ เพื่อ
พรรคพวกของตนได้ เหมือนอย่างคนที่ยังเต็มไปด้วยกิเลสเห็นแก่ตัวทำกัน

เพราะ “พลังปัญญา” สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “ความเป็นชีวิต”
อย่างน้อยก็ ๑๑ ประการดังที่ได้กล่าวถึงผ่านมาแล้วนั้น

๓. *ไม่เกรงกลัวภัยในการเข้าสู่หมู่คนสังคมบริษัท จะไม่
สะทกสะท้านหวั่นไหวใด ๆ (ปริตสาร์ชภัย)* เพราะมั่นใจในความถูกต้อง
ความดีความจริงใจของตนว่า ตนไม่ได้เข้ามาทำร้ายทำลายสังคม ไม่ได้มา
แย่งชิงอะไรเลย ไม่ว่าจะลาม - ยศ - สรรเสริญ - สุขใด ๆ จากหมู่คน
สังคมบริษัท เราทำเพื่อเสียสละแท้ ๆ บริสุทธิ์ใจจึงไม่เห็นจะต้อง
สะทกสะท้านอะไร

๔. *ไม่เกรงกลัวภัยในความตาย (มรณภัย)* เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ในความตายดีแล้วจริง ไม่ว่าจะความตายที่เป็นเรื่องของ “วัตถุธรรม” ของทุกสิ่งทุกอย่างในมหาจักรวาลนี้จะต้อง “เกิดขึ้น” แล้วก็ “ตั้งอยู่” ตามระยะเวลาของมันแล้วก็ต้อง “ดับไปหรือตาย” ไม่มีอะไรเลยในเอกภพนี้ที่จะพ้น “ไตรลักษณ์” ไปได้ แม้สิ่งนั้นจะยิ่งใหญ่มหัศจรรย์ อภิมหาขนาดไหนก็ไม่พ้นความเป็นไตรลักษณ์ไปได้ ผู้รู้แจ้งจริงย่อมไม่กลัวความตายนี้แน่

ไม่ว่าความตายที่เป็นเรื่องของ “นามธรรม” จิตวิญญาณที่เป็นปรมาตถธรรมคือ “นิโรธหรือนิพพาน” ตัวของเราก็ได้ปฏิบัติจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งเป็นทั้งได้ “ความตาย” นั้นมากน้อยในตัวเองตามฐานานุฐานะแห่งขั้นต้น - ขั้นกลาง - ขั้นปลายอย่างไม่ข้องใจสงสัยในความจริงที่ลึกลำนั่นแล้ว จึงไม่เกรงกลัว ไม่สงสัยข้องใจใน “ความตาย” ชนิดนี้

ไม่ว่าจะเป็นความตายสูญหายสิ้นไปของ “กิเลส” ของ “จิตวิญญาณ” ที่เป็น “อัตตาหรืออาตมัน” ว่าเราจะอาศัย หรือเราจะวางสูญ เราก็รู้แจ้งเห็นจริงในความเป็น “อมตะหรือความไม่มีเกิดไม่มีตาย” นี้สัมบูรณ์แล้ว เราได้ปฏิบัติจนเห็นแจ้งรู้จริงในความมีอยู่หรือความตายสูญไปขั้นปรมาตถ์น้อยอย่างไม่ข้องใจสงสัยในความจริงที่ลึกลำนั่นแล้วจึงไม่เกรงกลัว “ความตาย” นี้

๕. *ไม่เกรงกลัวภัยว่าจะตกนรกหรือจะตกไปสู่ที่ต่ำที่ทุกข์ร้อน (หุตติภัย)* เพราะได้เรียนรู้และปฏิบัติจนกระทั่งไม่ทำชั่วทำบาปใด ๆ อีกได้จริงแล้ว (สัพพบาปัสสะอกรรมัง) ตามลำดับ ทำแต่กุศลหรือบุญให้ยิ่งใหญ่ถึงพร้อม (กุสลัสสุบสัมปทา) ตลอดทุกขณะ

เนื่องจากได้ทำจิตให้สะอาดผ่องใส (สจิตตปริโยทปนัง) ได้จริงมาแล้วตามฐานานุฐานะ โดยเฉพาะรู้จักทิศทางที่เดินไปสู่ที่ต่ำหรือนรก กับทางเดินไปสู่ “ความพ้นการวนเวียนอยู่กับที่ต่ำที่สูงของโลก” และได้เดินออกจาก (เนกขัมมะ) ทางนั้นไปในทางอีกโลกหนึ่งคือ “โลกุตระ” ทางที่ไม่หลง

● ผู้มี “สัมมาสมาธิ” แบบพุทธจริง จึงมีคุณสมบัติเป็นประโยชน์ ๓ ข้อ คือ มีพหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ

วน มีแต่ทางตรงไปสู่ที่สุดที่สูงที่เรียกว่า “นิพพาน” ที่เป็นการสำเร็จได้แล้ว มีความเที่ยงแท้ - ถาวรยั่งยืน - ตลอดกาล - ไม่เปลี่ยนแปลงอีกแล้ว - ไม่มีอะไรหักล้างได้ - ไม่กลับกำเริบ ชนิดที่มี “จิตเป็นพลัง” ที่แท้จริง และ เราก็คงกำจัด “ตัวอำนาจ” ที่บังการจิตใจเราได้จริง จนอำนาจนั้นดับสนิท ไปตามลำดับ

และที่สุด “ดับสิ้นหมดไม่เกิดอีก” จึงไม่กลัวจะตกต่ำอีกแล้ว

๑ อาริยชนแบบพุทธแท้ จึงมีลักษณะตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสชัดเจน

ผู้บรรลุนิพพานมี “สัมมาสมาธิ” จริง จึงมีคุณสมบัติเป็นประโยชน์ ต่อมวลชนเป็นอันมากหรือต่อปวงประชาชนส่วนใหญ่ ๓ ข้อ ตามคำตรัสของ พระพุทธเจ้าแท้จริง คือ มีพหูชนหิตายะ-พหูชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ

ผู้มี “สัมมาสมาธิ” จึงเป็นคนมีกำลังความเพียร (วิริยพละ) ทำงาน ที่เป็นประโยชน์ (อนวัชชพละ) แก่สังคมหรือคนหมู่มาก (พหูชนหิตายะ) เป็น ชรรมาตา ไม่ดูตาย ขี้เกียจไม่เป็น ซึ่งผู้พบเจอจะเห็นได้ชัดเป็น “พฤติพุทธ” อยู่ชนิดที่ “เชื่อเชิญให้มาดูได้” หรือ “ทำให้มาพิสูจน์ได้” (เอหิภัสสิโก)

มีกำลังปัญญา (ปัญญาพละ) รู้จักความสุขที่ประเสริฐสุขที่สงบ (วุปสมสุข) ก่อความสุขให้แก่สังคมหรือประชาชนหมู่มาก (พหูชนสุขายะ)

และมีกำลังช่วยเหลือสงเคราะห์สังคม (สังคหพละ) หรืออนุเคราะห์ ช่วยเหลือโลก (โลกานุกัมปายะ) ตามบารมีแห่งสมรรถนะของแต่ละท่านแต่ละ บุคคลอย่างมี “พฤติพุทธ” ที่เห็นที่รู้ได้ ชนิดที่ “กาละนี้ก็เป็นได้” (อภาลิโก)

สมาธิของพุทธ เรียกว่า “สัมมาสมาธิ” เป็น “เอกังส สมาธิ” หมายความว่า เป็น “สมาธิ” หนึ่งเดียวเฉพาะในพุทธ มีเฉพาะในพุทธศาสนา เท่านั้น ซึ่งต่างจาก “สมาธิ” ทั่วไป ที่รู้ ๆ ทำ ๆ กันอยู่ อย่างมีนัยสำคัญ ฉะนี้

๑ คนที่ชื่อว่าเป็นพุทธ ก็ต้องมี “พฤติกรรม”

จึงจะยืนยัน “เนื้อแท้ของพุทธ”

ตอนนี้ก็ต้องพูดตามประเด็นของเจ้าของประเด็นที่เปรยมา คือ **คนไทยส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธจริงหรือ ? และมีศีล ๕ ลักข้อใหม่** สำหรับประเด็น **มีศีล ๕ ลักข้อใหม่...** ก็ได้พูดไปไม่ใช่น้อยแล้ว ถ้านำมาตรวจสอบความเป็นจริงใน “ความเป็นคน” ทุกวันนี้ จะหาคนที่ “ศีล” อย่างแท้จริงตามที่ได้อธิบายมานั้นได้สักเท่าไร

จะหาคนที่ไม่พูดปด เป็นต้น ในเมืองไทยที่เป็นเมืองพุทธ มีประชากรนับถือพุทธศาสนาถึง ๙๕ % นี้แหละได้ก็คน แม้แต่ผู้ที่เป็นคนที่เรายกย่องว่า เป็นคนระดับบน ต้องเคารพกราบไหว้กันในสังคม แต่งตั้งกันให้เป็นผู้ที่อยู่ตำแหน่งสูงในสังคม เป็นคนสูงทางสังคม เพราะเป็นผู้มีตำแหน่งหน้าที่บริหารสังคม เป็นต้น

จะหาคนไม่โกหกสักคนได้มั๊ย หรือมี “ศีล ๕” ชนิดที่บรรลूसักจริง เป็น “มนุษย์” แท้ ๆ พ้นจากความเป็น “อมมนุษย์” ตามลัทธิจะอย่างที่ได้สาธยายมาแล้วมากมายพอสมควรนั้น

๑ ย้ำตรวจสอบความเป็น “มนุษย์” ในสังคมพุทธอีกทีซี !!!!

คนที่ไม่มี “ศีล” เลย ทั้งทางกายทางวาจาก็ยังละเมิดทำบาป ผิดศีลอยู่เป็น “ปกติ” ในชีวิต นั่นก็คือผู้ยังไม่ใช่ “มนุษย์” เลย แม้แต่ภายนอก สำหรับผู้สามารถงดบาป ไม่ละเมิดศีลได้ อย่างน้อยก็เท่ากับข้อกำหนดคือ “ศีล ๕” นี้ทางกายก็ยังนับว่า เป็น “มนุษย์” ที่มีความสูงอยู่บ้าง

ถ้ามี “พฤติกรรม” หรือมีความประพฤติทางกาย แม้ยังไม่มี “พฤติกรรม” ทางใจ ใจยังมีกิเลสอยู่บ้าง แต่กายและวาจาไม่ฆาตกรรม ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดัวเขาเมียใคร ไม่พูดปด ไม่เสพติดอบายมุข

นี่ก็ดีแล้วขั้นหนึ่ง แต่ยังไม่ใช่ “ใจสูง” สมบูรณ์
แค่นี้ก็ยากแล้วในยุคนี้อีก แค่กายรูปข้างนอก แค่กายวาจาข้างนอก
เป็นไปได้ไหม ?

ไม่เห็นเป็นไปได้กันสักเท่าไรเลย ยิ่งในจิตใจก็ไม่ต้องพูดถึงเลย
ไม่บรรลุลุคิล ๕ กันได้ เพราะไม่รู้ ไม่เรียน หรือเรียนก็ยังไม่สัมมาทิฎฐิ

ถ้าบรรลุลุคิล ๕ บริสุทธิทั้งกายทั้งใจ ถึงจะเป็นการบรรลุลุคิล
ขั้นต้นของพุทธ ไซ้ไหม ? จึงจะเริ่มเป็น “คน” น่าอนาถไหม ?

เป็นชาวพุทธ แต่ไม่เชื่อมั่นในศีลในธรรม

การเลือกตั้ง ยังโกหก ยังโกงสารพัดวิธี เป็นต้น นักการเมือง
ชื่อเสียง ประชาชนขายเสียง ขายเสียง ขายตัว ทั้งนักการเมือง ทั้งประชาชน
ขายอธิปไตย ขายสิทธิ โอ๊ะ ! แย่เลย นี่คือ ยังไม่ใช่เมืองมนุษย์

ในพฤติกรรมระดับประเทศ พฤติกรรมของคนในประเทศยังไม่
มีศีลธรรมขั้น “ปกติ” ของความเป็นพุทธ “ศีลพื้นฐาน” ละเมิดกันครั้งคราว
ครบครันทั้งผู้อยู่ในระดับบริหาร ทั้งในระดับประชาชนคนทั่วไปอย่างไม่รู้สึกรู้
สำ แล้วจะเอา “ความเป็นพุทธ” มาจากไหน เพราะพฤติกรรมของความ
เป็น “มนุษย์” ยังไม่มีในสังคมไทย ที่ชื่อว่าเมืองพุทธ

เมืองไทยจึงเป็นแค่เมือง “อมนุษย์” ที่คนยังไม่มีความเป็น
“คน” !!!

▶▶ รหัส ๓๔๑๔ : รัฐมนตรีสุวิทย์ ถ้ามรดกโลกดั้งเดิม วอลด์
เฮ้าท์ ลาออกทันที เอาดินแดนไทยคืนมา

ข้าราชการ แรงงานสหภาพและประชาชนควรสุจริตที่จ่ายภาษี
ด้วยแรงงานตน...

ตอบ : แม้แต่ข้าราชการเดี๋ยวนี้เขาก็ทำที่ว่าเก็บภาษี
ที่จริงก็ย้ายกระเป๋าเข้ามาใส่กระเป๋าเขาเท่านั้นเอง

๑๑ การเมืองที่เป็นมา สร้างเวรกรรมทุกชั่วร้อนให้ประเทศมาตลอด

ตอนนี้คนไทยแบกหนี้ ซึ่งเป็นบาปที่ธุรกิจการเมืองยึดเยียดให้

...

ไอ้โฮ ดี..ที่คุณพูดขึ้นมาชัด ๆ ทุกข์แค่นี้มากพอหรือยัง
คิดว่าฟางเส้นสุดท้ายที่ลาพอมในประเทศไทย... ใครเอ่ยลาพอม
ประเทศไทย ประชาชนไง จะทนทานได้ไปอีกนานแค่ไหน... หลังมันจะ
ขาดแล้วนะ มันแบกหนักจะหักอยู่แล้ว ทานไหวหรือไม่ ...

คาดได้ว่าประเทศไทยจะล้มละลายแน่นอนในอนาคตใกล้ ๆ นี้
ดูรอบ ๆ ตัวและในกระเป๋าท่านสิ...ในกระเป๋าท่านมีอะไร?
สัญญาทุกชิ้นนั้นเลย สัญญาทุก ๆ กับหนี้ที่เราไม่รู้
ที่นักการเมืองแต่ละคณะทำขึ้นให้เรา เป็นนามธรรมที่บรรจุกุ๊กกิ๊ก
เราไม่รู้ตัวนะ แต่ละคนมีหนี้เท่าไร? อย่านึกว่าตัวเองไม่เป็นหนี้
นะ แม้แต่เอาตัวมา เขานับหัวของคนไทยทั้งนั้นนะ

เขานับหัวคนไทยทั้งหมดแล้วหารเลย คนละแสนกว่าบาท
เพราะนั่นถ้าอ้อมไป จัญไรมา มาหลอก มาโกง เผาบ้านเมือง
ผลาญทำลาย เก่งแย่งกันเช่นนี้ แล้วลูกหลานจะอยู่กันอย่างไร ในเมื่อรัฐ
ไม่มีเงินเดือนจะจ่ายมีแต่หนี้ มีเงินบาทก็ไร้ค่า อีกหนอยใส่กระสอบไปตลาด
ก็เดี๋ยวนี้ก๊วยเตี๋ยวซามละสลีบบาทแล้วอาตมานี้กินก๊วยเตี๋ยวซาม
ละสลีงนะ ตั้งแต่เด็ก พอจะขึ้นมาทำลิปสแตงค์ เขาก็หาเรื่อง ก่อนจะขึ้น
ทำลิปดั่งค์ ก็ต้องเล่นแ่งว่าก๊วยเตี๋ยวตั้มยำ คือใส่เครื่องครบเลยนะ
หนึ่งสลีงยังไม่ตั้มยำ คนก็จำนนต้องซื้อซามละสลีบดั่งค์
ตั้มยำ

หาวิธีที่จะเอาเปรียบคนกิน คนซื้อ

โอ้ยวะแก้วละสลีง กาแฟนมทำลิปสแตงค์ เดียวนี้มันเท่าไรแล้ว
ซึ่งจริง ๆ นั้น ก๊วยเตี๋ยวซามละสลีง หรือซามละสลีบบาท มันก็

ถ้าไม่ออกรบ ๑๙๔ จะไม่พบสัจจะ

คือ กว่ายเตี้ยวหนึ่งชามอย่างเดิมนั้นแหละ ไม่ว่าจะยุคไหน กินแล้วก็มี
ลัจจสาระ หรือคุณค่าประโยชน์สำคัญของมันอย่างเดิม คงเดิม เลี้ยงกาย
ถ้าใครรู้จักลัจจสาระ กับสิ่งที่เคลื่อนไปเปลี่ยนไปก็แค่ตัวเลข
ของเงินเท่านั้น ก็จะไม่เดือดร้อนวุ่นวายอะไรนักหนาหรอก
หากว่า ชีวิตไม่จมอยู่ในสังคม “อบาย” หลงติดเสพ “อบายรล”

๑ อะไรคือ ลัจจสาระของสรรพสิ่ง

อะไรคือ อิทัปปัจจยตา - สัจจยตา...?

นี่คือ ความไม่เที่ยงของโลก ความเปลี่ยนแปลงไปเสมอของสิ่งต่าง ๆ
ถ้าเราเข้าใจตัวเลขของยุคที่มันมีอัตราทวี ก็ดี ทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลงไปเสมอ
ก็ตาม เราเข้าใจดี เราไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งที่ไม่เที่ยง ที่เปลี่ยนแปลงไปเสมอ
อะไรก็ตาม มันไม่เที่ยง มันเคลื่อนไป ๆ ๆ ทุกอย่างเคลื่อนที่
ไม่มีอะไรไม่เคลื่อนที่ ยกเว้นอย่างเดียวเท่านั้น คือ สัจจยตา หรืออนัตตา
ซึ่งจริง ๆ นั่นก็คือ “ความไม่มี” นั่นเอง ที่ไม่เคลื่อนที่แล้วอย่างเที่ยง ถาวร
ยั่งยืน

ต้องเรียนรู้ สิ่งที่เป็นปัจจัยของชีวิต และต้องเป็น “ลัจจสาระ”
จำเป็นอาศัย แล้วทำให้ดีที่สุด

ชีวิตต้องมีเครื่องอาศัย แต่ล้วนเป็นไปชั่วขณะ แล้วอย่ายึดมั่น
ถือมั่นในอะไร ว่าเที่ยง ว่าคงที่ ว่าต้องเป็น “เรา” ถาวรยั่งยืน

ทุกสรรพสิ่งในเอกภพทั้งวัตถุและชีวิตไม่มีอะไรเที่ยงแท้คงที่
ทุกสรรพสิ่งคือ “ความเป็นเหตุเป็นปัจจัย” ที่เคลื่อนไป มันคือ
อิทัปปัจจยตาที่เป็นความสัมพันธ์สัมพันธ์ของ space and time [of
continuum] ตามที่ไฮสไตน์ ค้นพบ

หรือทุกสรรพสิ่งคือ “ความเป็นเหตุเป็นปัจจัยแก่กันและกัน” ที่
ปรุ่่งแต่งกัน เคลื่อนไปสัมพันธ์สัมพันธ์กัน เนื่องต่อเชื่อมต่อกันไป ตลอดกาล

เรียกว่า “อิทัปปัจจยตา” ที่เป็นความสัมพันธ์สัมพันธ์ต่อเนื่องกันไปของ “กรรม กับ กาละ” นั่นเอง สำหรับความรู้อยิ่งในศาสนาพุทธ และตามสังฆธรรมสูงสุดที่เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า นั่นก็คือ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นอิทัปปัจจยตาหรือกาละ ที่ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น กับอีกภาวะหนึ่งคือ สุญญตา เท่านั้น

ในวัฏสงสารหรือในมหาจักรวาล

ทุกสิ่งทุกอย่างที่มีในเอกภพมหาจักรวาล ไม่มีอะไรที่เที่ยงถาวรเลย มีแต่ “สุญญตาหรืออนัตตา” เท่านั้นที่เที่ยงแท้ถาวรยั่งยืนตลอดกาล

ศึกษาพุทธธรรมและปฏิบัติให้บรรลุ “ความจริง” ดังกล่าวนั้นได้ ก็สบาย ประเสริฐแล้วชีวิต ช่วยตนได้ ช่วยสังคมประเทศชาติได้แน่นอน ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธ มีอย่างที่ไหน ไม่เจริญด้วย “สังสาระ” ของพุทธธรรมที่แสนประเสริฐ เป็นสุข สงบ สามัคคี อุดมสมบูรณ์

▶ **รหัส ๕๔๗๖ : คนที่เบียดเบียนคน เบียดเบียนสัตว์ สิ่งแวดล้อมก็เพราะความเห็นแก่ตัว...**

ตอบ : อันนี้เรื่องจริงแท้ ๆ คนนี้แหละเบียดเบียนที่สุด ทำร้ายทำลายทั้งคนทั้งสัตว์ เบียดเบียนสิ่งแวดล้อม เบียดเบียนทุกสิ่งทุกอย่าง

▶ **รหัส ๕๔๗๖ : ความเห็นแก่ตัวคือต้นเหตุของทุกปัญหาในโลก...**

ตอบ : จริงที่สุดอีกเหมือนกัน คุณคนนี้อาแต่ “ความจริง” (สังสาระ) กำปั้นทุบดินมาพูดทั้งนั้นเลย

...จึงต้องแก้ที่ “ต้นเหตุ” คือ ลดความเห็นแก่ตัว

ถ้าไม่อกรบ ๑๙๖ จะไม่พบสังขะ

๑๑ แล้วความเป็น “ตัวตน” (อัตตา) มันคืออะไร ?

มันมี หรือไม่มันกันแน่...?

เราจะต้องลดความเห็นแก่ตัว เพราะฉะนั้นความเห็นแก่ตัวก็ต้องรู้จัก “ตัว” ตัวคืออะไร ตัวคือ “ตัวตน” (อัตตา) ตัวตนคืออะไร?

คือ จิตวิญญาณ คือ กิเลสที่อยู่ในจิตวิญญาณ ในใจของ “คน” นี้แหละคือ “ตัวเหตุ” คือ “ต้นเหตุ” “คน” นี้เองคือ “ตัวเหตุ”

แท้

ดังนั้น ต้องแก้ที่นี้ การแก้ปัญหาสังคม แก้ปัญหาการเมือง ล้วนเป็นเรื่องของ “คน” และตรง “จิตวิญญาณ” นั่นเองคือ “ตัวเหตุ-ต้นเหตุ” ตัวจริง

จิตวิญญาณเป็น “นามธรรม” แต่อย่าเข้าใจผิดว่า “นามธรรมเป็นตัวตนไม่ได้” คนเองยึดเอง จึงเกิด “ภาวะ” เอง ที่เรียกว่า “ตัวตน” ขึ้นในใจ

มีชาวพุทธที่มีปัญญาฉลาด พอได้รับคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ว่า “ธรรมทุกอย่างล้วนไม่ใช่ตัวตน” ก็เหมาเอาทันทีว่า เมื่อพระพุทธเจ้าตรัสว่า “ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนไม่ใช่ตัวตนแล้วนี่” เราจะไป “มีตัวตน” อยู่ทำไมล่ะ!

ดังนั้น ถ้าใครไป “นึก” หรือไป “เข้าใจเอาเอง” ว่า ตัวเองมีตัวตน คนผู้นั้นก็หลงผิดแล้ว

ตัวตน “มันไม่มี” ใจเล่า..! ไป “นึก” เอาเองว่า “มี”

นึกยังไง ใจ เชื่อยังไง ใจ ทำยังไง ใจ มันก็ไม่มี

คนที่หลงนึกว่า “มี” นั้นแหละ “มิจฉาทิภูตฺติ” ว่าตัวเองมี “ตัวตน” นี้แหละคือ “ความไม่รู้” (อวิชชา) ที่ “หลงผิด” (โมหะ) ไปจาก “สัมมา” จึงเป็นผู้ “มิจฉาทิภูตฺติ” แท้ แล้วไปหลงผิดว่าผู้อื่น “มิจฉาทิภูตฺติ” ไม่ “สัมมา” หมายความว่า ไม่ถูกต้องตามธรรมของพระพุทธเจ้า ความเป็น “ตัวตน” คือ “นามธรรมที่เจ้าตัวยึดเองเป็นตัวตนเอง”

ตาม “อวิชชา” (ความไม่รู้ซึ่งจะแห่งพุทธธรรม) ของตน พอยึดภาวะนั้น ๆ เข้า ก็เกิด “ตัวตน” ตามที่ “จิตตัวเอง” ยึดทันที

แต่เพราะ “อวิชชา” คือ ไม่มีความรู้ “ความจริง” นี้ จึงมีความเป็น “ตัวตน” เล่นงานตัวเองอยู่โดยไม่รู้ตัว คนที่ “เห็นแก่ตัว” จะไม่รู้จัก “ตัวตน” ที่มันเลวตัวนี้ หรือแม้จะ “รู้” แต่ไม่มีวิธีกำจัด “ตัวตน” ของตน หรือไม่มี “อำนาจ” ที่จะสู้กิเลสตัวนี้ได้ กิเลส “ตัวตน” ตัวนี้ มันจึงปฏิบัติการ “เห็นแก่ตัว” ทำความเลวอยู่ ไม่หยุดไปได้

◎ อวิชชา คือ ความไม่รู้ตัวตน

วิชา คือ รู้ตัวตนและกำจัดตัวตนได้จริง

“ความเห็นแก่ตัว คือ ต้นเหตุของทุกปัญหาในโลก...”

...ตามที่คุณ รหัส ๕๕๗๖ ส่ง SMS มานี้ ถูกที่สุด

ต้องเรียนรู้ “ตัวตน” (อัตตา) ที่มันเป็นจริง เกิดจริงอยู่ในคนอวิชชา แล้วกำจัด “ตัวตน” ให้เกลี้ยงสิ้น ความเห็นแก่ “ตัว” (ตน) จึง

จะหมด

คนอวิชชาไม่รู้จักตัวตน ไม่ได้ล้างตัวตนหมดเท่านั้นแหละ มัน จึงมีตัวตน

เพราะมันต้องกำจัด “อวิชชา” ให้หมด และล้าง “ตัวตน” ให้หมด ต้องกำจัดทั้ง “อวิชชา” ทั้ง “ตัวตน” (“ตัวตน” มีอยู่ ๓ ประเภท) “วิชา” คือ ความรู้

รู้อะไร รู้ตัวตน รู้การกำจัดตัวตน ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ตามสังฆธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบแล้วนำมาประกาศแก่โลก

ตัวตนกำจัดได้จริงไหม?

จริง ! กำจัดจนกระทั่งมันดับ ดับแล้วก็ทำซ้ำตามที่เราทำได้นี้

อีก ทำจนกระทั่งมันหมดสิ้นแน่นอน

และมีการตรวจสอบละเอียดด้วย “อรูปฌาน ๔” จนแจ้ง “นิโรธ”
หมดตัวตนกระทั่งพ้น “อวิชชา” ลึ้นเกลี้ยง “อวิชชาสวะ”
จนไม่เหลือแม้แต่เศษธุลีของ “อาภินันท์ญาณตนฌาน”
ที่สุดแห่งที่สุด.. ล่วง “พันธเนวสัญญานาสัญญายตนฌาน” บรรลุ
“สัญญาเวทิตนโรธ” ไม่เหลือ “อวิชชาสังโยชน์” เพราะพ้น “อวิชชาสวะ”
สุดท้าย สัมบูรณ์ด้วย “วิชชา” ของพระพุทธเจ้า

หมดสิ้น “ความเห็นแก่ตัว” เพราะดับ “ตัว” (ตน) ที่มัน “เห็น
แก่” ได้แน่แท้ถูกถ้วนสูงสุด จึงจะ **ไม่เบียดเบียนคน - สัตว์ - สิ่งแวดล้อม**
ได้จริง

▶▶ รหัส ๕๔๔๗ : **ผีเสื้อขยับปีก ชาวฉะเชิงเทราโหวตโน**

ตอบ : เอาให้หมดทั้งจังหวัดเลยนะ แปดริ้ว ฉะเชิงเทรา
เอาเลย โหวตโนเลย ลู้... ลู้

◎ **ผีเสื้อขยับปีก** การก่อหวอดไปเป็นลมสลატัน
ก็เริ่มขึ้นจากปีกน้อย ๆ

ยินดีนะ แม้จะไม่รู้จักกัน แต่ซบทรากันทางสื่อสาร มีความเห็นร่วม มีความคิดร่วม ก็ช่วยกัน ต้องช่วยกันให้มากจึงจะไปรอด

คุณ ๕๔๔๗ นี้ใช้จำนวนบอกว่า **ผีเสื้อขยับปีก** การลงแรงช่วย
รณรงค์เพื่อให้คนออกไปโหวตโน นี่คือ ผีเสื้อขยับปีกของเราขณะนี้ ทาง
ฉะเชิงเทราเริ่มผีเสื้อขยับปีก ที่อื่นที่ไหนจะขยับปีกอีกบ้างละ ก็เร่งเข้า

ทางนี้ (ที่กลุ่มชุมนุมทีมใหญ่) ก็ขยับปีกอยู่ทุกเฮือกแห่งลมหายใจ
คืนนี้อีก ขยับปีกกันใหญ่เลย ไปปิ่นเกล้าไฟฟ้าติดป้ายโหวตโน...
เอาเลย ปิ่นเลย ปิ่นติดที่เสาก็ได้ ต้นไม้ก็ได้ อย่าไปปิ่นที่ที่มัน

ไม่ปลอดภัย อย่าไปปิ่นที่ที่เขาจะจับเอา ที่เขาไม่จับถึงค้อยปีนนะ
ที่จะเชิงเทรา ผีเสื้อและดอกไม้ นะเชิงเทราโหวตโน ลู... ลู

▶ รหัส ๐๕๐๑ : ระบอบประชาธิปไตยสัมปทาน...

ตอบ : ประชาธิปไตยสัมปทานชะด้วยนะ แบ่งกัน แบ่งสัมปทาน
กันเลยนะ ...เป็นอันตรายต่อประเทศ ประชาชนควรกำจัดออกไป

๑ ประชาธิปไตยนั้นยังงัย ทำอย่างไรจะเป็น“ประชาธิปไตย”..?

อันนี้ก็ชัด ว่า มันยังไม่ใช่ประชาธิปไตยเลย เป็นประชาธิปไตย
สัมปทาน จอมยุทธ์กันเอาไปถลุง มันไม่ได้ทำเพื่อส่วนรวม ไม่ได้
พยายามที่จะจัดสรรเฉลี่ยให้ทั่วถึงประชาชน กระจายสู่ผู้ที่ควรได้ ให้
ทั่วถึงกัน มันไม่เลย

นักการเมืองไทยแท้ ๆ ที่ต่างก็ออกแบบประชาธิปไตยให้เกิด
ระบอบประชาธิปไตยสัมปทานขึ้นมาให้แก่ประเทศไทย

ยึดสัมปทาน เอาไปครอบครองกัน ต่างคนต่างได้สัมปทานกัน
หมุบ ๆ หมับ ๆ แล้วก็กอบโกยทุจริตเอาให้เต็มทีเลย

นี่คือ ประชาธิปไตยเมืองไทย ที่คุณ ๐๕๐๑ ออกความเห็นมา
มันก็ใช่จริง ๆ เลย

แล้วเราจะปล่อยให้ประเทศไทยให้เป็นไปอยู่อย่างนี้หรือ
ถ้าคนไทย ได้ตื่นตัว รู้ว่า “อธิปไตย” ของประชาชน คือ อะไร
คือ ประชาชนทุกคนแต่ละคนนั้นแหละเจ้าของอธิปไตย

ประชาชนทุกคน แต่ละคน หนึ่งคนหนึ่งเสียง ต้องออกมารวม
กัน ร่วมประท้วงรัฐบาลที่ทำผิด ทำไม่ชอบมาพากล นี่แหละคือ การใช้
อำนาจอธิปไตยของประชาชน เมื่อออกมารวมชุมนุมกัน ก็คือ การ
ออกมาแสดงคะแนนเสียงของประชาชน ว่านี่คือ อธิปไตยประชาชน

นี่คือ การรวมคะแนนอธิปไตยของประชาชนแท้ ๆ จริง ๆ ที่คนไทยยังไม่รู้ตัว ยังไม่รู้ว่า การทำอย่างนี้ คือ ประชาธิปไตย

▶▶ รหัส ๐๕๑๐ : ๒๗ มิถุนายน ๙ นาฬิกา หล่มสัก หล่มเก่า แรลลี่ร่วมรณรงค์ไหวตโน พบกันที่หน้า ๓กส. หล่มสัก

▶▶ รหัส ๘๖๔๗ : ถูกต้อง ถ้าเราทำอะไรไม่บริสุทธิ์ใจ เจ๊งทั้งนั้น

ตอบ : แต่ ๘๖๔๗ บริสุทธิ์ใจ แล้วรู้ตัวหรือเปล่า บริสุทธิ์ใจ คำว่า บริสุทธิ์ใจหรือไม่บริสุทธิ์ใจ มันต้องมีภูมิปัญญา รู้ใจใจใคร ใจเราเอง ต้องมีญาณปัญญาที่จะอ่านใจเราเองเป็น

๑ “ตาทิพย์” แท้แบบพุทธ คือ “การรู้ใจ” อ่าน “ใจ” ของตนเอง ออกจริง ๆ

ผู้อ่าน “ใจ” เป็นนั้น จะต้องมึบัจจยปริคหญาณะ มีตึรณปริญญา ต้องมีธัมมวิจยสัมโพชฌงค์ ต้องมีความสามารถ มีสมรรถนะในการวิจย คือ มี “ตาทิพย์” ทางปรมัตถธรรม ที่เรียกว่ามีญาณรู้ “อภิธรรม”

มีภูมิที่มี “ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์” คือ วิจยธรรมะได้ละเอียด ถึงขั้นรู้อรูป ถึงขั้นรู้นามธรรม

วิจยเข้าไปถึงภายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรมต่าง ๆ เป็นต้น และสามารถปหานกิเลสได้ด้วย

ถ้าเราไม่มีญาณปัญญา ที่เรียกว่า “ธรรมจักขุ” ไม่มี “อธิปัญญาสิกขา” เจริญถึงขั้นมี “ตึรณปริญญา” และ “ปหานปริญญา”

ตึรณปริญญา หมายถึง ญาณรู้ถึงขั้นแยกแยะภายในกาย, เวทนาในเวทนา, จิตในจิต, ธรรมในธรรมได้ เป็นตาทิพย์แบบพุทธขั้นสำคัญ ปหานปริญญา หมายถึง ญาณรู้ถึงขั้น “กำจัด” กิเลสลงได้ เป็น

ตาทิพย์ชั้นพันสี่พันพดปรามาส หรือมีมีโนเมยทิธิ มีอิทธิวิธีของพุทธ

๐ “นิโรธอริยสังข” ต้องทำให้แจ้ง (สังขนิกรรม) นั้น ตามสังขจะเป็นอย่างไร?

สามารถที่จะแยกแยะอะไรต่ออะไร วิเคราะห์หิววิจัยแบ่งแยก ว่า “ทุกข์” มีภาวะอย่างไร “สมุทัย” คืออาการจิตแบบไหน ก็มี “ตาทิพย์” เห็น ทำ “นิโรธ” สำเร็จแล้วก็มี “ตาทิพย์” หรือดวงตาธรรมะ “เห็น” ความเป็น “นิโรธ” นั้นอย่าง “รู้แจ้ง” อยู่ใต้ง ๆ “แจ้ง” (สังข) ในความเป็นนิโรธ

“นิโรธ” คือ สามารถกำจัดกิเลสถึงขั้น “ดับ” ได้สำเร็จ ก็ “เห็น ความดับนั้น” อยู่หลัง ๆ โทหนโทที่เดียว ด้วยอริยปัญญาสิกขา มี “ตาทิพย์”

“นิโรธ” พุทธจึงไม่ใช่ “ดับจิตไปทั้งหมด” แล้วอยู่ในภาวะไม่รู้ อะไร นั้นมัน “มีด” หรือ “ด่า” (กิเลส) เท่านั้น มันไม่ใช่ “แจ้ง” (สังข) ในขณะที่กิเลสดับไปจาก “ใจ” ขณะนั้น “ใจ” ยิ่ง “รู้ดียิ่งขึ้น” อีก ส่วนหนึ่งที่เป็น “กิเลส” คือ “อกุศลจิต” ตัวนั้นเท่านั้นที่มัน “ดับ” นิโรธ ของพุทธ หมายถึง “กิเลสดับ” เท่านั้น แต่ “ใจ” บริสุทธิ์ขึ้น “ใจ” ยิ่งรู้แ่ง - รู้ชัด - รู้ดี ยิ่ง ๆ ขึ้น ไม่ใช่ “ใจดับ”

ไม่ใช่สะกดจิต สะกด “ใจ” ให้มัน “ดับมีดด่า” ไปทั้งหมด จน “ดับ” ใจไม่รับรู้อะไรเลย เลยกลายเป็น “ดับ” ไม่รู้เรื่อง เข้าสู่ “อสังขนิกรรม”

๐ “ใจบริสุทธิ์” คือใจมี “นิโรธ” แน่นอน แต่ต้องเป็นแบบพุทธ จึงจะจริง

“นิโรธ” ของพุทธนั้น คือ กิเลสดับไปจากใจ อย่างถูกตัวกิเลส

ใจก็บริสุทธิ์ขึ้น ซึ่งตัวเองต้องรู้ต้องเห็น “ใจที่บริสุทธิ์จากกิเลส นั้น ๆ ในตน” นี่คือ “ใจบริสุทธิ์” ที่เป็นสัจธรรม

แยกแยะ “ใจอาการต่าง ๆ” นะ ไม่ใช่แค่แยกแยะ “ขบคิด”

เหตุผล

ขบคิดไปอย่างนั้น เปรียบเทียบไปอย่างนี้ ผกผันความคิด ใช้ แต่ความคิดวิจยเจาะลึกลงไปให้ยิ่ง ๆ ๆ ๆ คิดไม่ใช่ “เห็นแจ้ง” นั่น “ตรรกะ”

พิจารณา คือ เห็นความหลากหลายของจิตต่าง ๆ - เจตสิกต่าง ๆ แล้วก็พิจารณาถึงความแตกต่างของมัน แยกออกได้เป็นของจริงเลย

เหมือนกับเราตัด... คัดแยกแยะอันนั้นอย่างนั้น อันนี้แบบนี้ ตอนนี้อย่าไปขายไข่ไม่ต้องตัดแล้ว เพราะว่าซังก็โธ

แต่เวลาคุณจะขายไข่สัสมัยก่อนต้องคัตนะ นี่ลูกเล็ก ฟองเล็ก นี่ฟองโต นี่ฟองกลาง ราคาต่างกันนะ ฟองใหญ่ราคาแพงกว่าฟองกลาง ฟองกลางแพงกว่าฟองเล็กนะ คล้าย ๆ อย่างนี้

จับของจริงที่เป็น “ใจ” เราเลย มี “ตาทิพย์” รู้ได้เห็น ๆ ใจของเรา

คัตของจริงเลย มันต่างกันอย่างไร แยกออกละเอียดลออเลย

๑ “ใจที่บริสุทธิ์” จริง จึงไม่ใช่พูดพล่อย ๆ เพื่อหลอกใครต่อใคร ให้ได้บาป

นี่คือการแยกนามธรรม พิจารณาชนิดที่ต้องสัมผัส “ของจริง” ไม่ใช่ได้แต่ขบคิด อย่างนั้น อย่างนี้ แยกวิจยวิเคราะห์ด้วย เหตุด้วยผล ด้วยความรู้อะไรต่ออะไร ด้วยหลักฐานประกอบอย่างนั้น อย่างนี้ คำว่า พิจารณาที่เป็น “วิปัสสนา” นั้น ไม่ใช่แค่ทำให้เกิดความเข้าใจ

ต้องมีจิตมีใจเป็นอย่างนั้นให้เห็น จึงจะรู้ใจตนเองว่า บริสุทธิ์ หรือไม่บริสุทธิ์ เพราะยังมีกิเลสอยู่ในใจเราอยู่ มากหรือน้อยแค่ไหน

ต้องรู้ว่าเศษส่วนของอกุศลจิต หยาบ - กลาง - ละเอียด หรือ กิเลสในระดับหยาบ - กลาง - ละเอียดขนาดไหน อย่างไร แล้วมันหมด หรือยัง ต้องละเอียดประณีต จนกระทั่งไม่เหลือเศษของกิเลส ไม่เหลือ ฐลิละของของกิเลส จนไม่เหลือส่วนเศษอะไรอีก นั่นถึงจะเรียกว่า “รู้ใจ” ตัวเองจริง

แล้วจึงจะรู้ความเป็น “ใจที่บริสุทธิ์” ของตนได้จริง

ไม่ใช่เอาแต่พูด เอาแต่เหตุผล เก่งกาจฉลาดเฉลียวปราดเปรียว อย่างคนยุคนี้ ที่ยังชีพตนด้วย “ปัญญาตรรกะ” กันเต็มโลก แล้วก็ทำอะไร “ไม่บริสุทธิ์ใจ” เพราะไม่รู้จัก “ใจ” ด้วยญาณแบบพุทธหยั่งถึงปรมัตถธรรม จึง “ทำอะไรไม่บริสุทธิ์ใจ เจิงทั้งนั้น” ให้เห็นกันอยู่ในสังคมยุคนี้

▶ รัส ๘๖๔๗ : พญาแร้งกระพือปีกแล้ว แรงกว่าผีเสื้อ...

ตอบ : แนนี่ ก็ปีกมันใหญ่กว่ากันมากมาย

ปีกพญาแร้งกว้าง ยาว ไกล ...และงามในเบื้องตน ท่ามกลาง บันปลาย ดีแน่ แต่เอาตมาก็ไม่อยากจะพูดขยายความมากหรอก

มันเหมือนจะเข้าตัวเอง มันเหมือนกับยกยอตัวเอง แล้วยินดี ยอมรับอะไรอย่างนี้ แต่แท้จริงก็ดูความจริงก็แล้วกัน

ถ้าเข้าใจในความหมายที่อธิบายเรื่องผีเสื้อกระพือปีก เมื่อนาน นี้ ดร.ยุค เทียนชัย วงศ์ชัยสุวรรณ ก็มาพูดถึงทฤษฎีผีเสื้อกระพือปีกนี้ แล้ว คนก็ขยายความไปเยอะ ในพฤติกรรมผีเสื้อกระพือปีก

◎ ทฤษฎี “ผีเสื้อกระพือปีก” เป็นจริงแน่ ถ้าเข้าใจและทำจริง

ก็พวกเรานี่ คือ “ผีเสื้อกระพือปีก” จริง ๆ

คือ พยายามที่จะ..แม้มีแรงน้อย ๆ นิด ๆ หน่อย ๆ ฝึกลี้อ แต่ละตัว ๆ ตัวน้อยตัวใหญ่ ตัวเล็ก ตัวกลาง ทั้งหมดเลย เป็นล้าน... ล้าน ๆ... ล้าน ๆ ๆ ตัว ช่วยกันกระพือปีก ก็จะเป็นลมสลัดัน

เรียกว่าลมอะไรก็แล้วแต่ ที่มันมีฤทธิ์แรงเท่าที่จะตั้งชื่อขึ้นมา เรียก ไชโคลนอะโรนาตไหนก็แล้วแต่ หรือที่อเมริกาเจอบ่อย ทอร์นาโด อะไรนี้ หรือมันจะมีลมอะไรที่ใหญ่กว่านั้นก็ว่าไปสิ

นี่แหละเกิดจากฝึกลี้อตัวน้อย ๆ... น้อย ๆ รวมกัน โอ้โฮ ช่วยกันกระพือปีกพร้อม ๆ กัน กระพือให้มันได้จังหวะพร้อมกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พริบ ๆ ... พริบ ๆ อะไรก็ไม่เหลือ! สลายได้

อันนี้เป็นเรื่องเกิดแล้ว ตอนนี้นั้นเป็นนามธรรม พยายามเถอะ ไม่ต้องไปว่าให้พญาแร้ง ปีกใหญ่ ๆ กระพือ

อย่าทำสะดึง เล่นตัวว่า *เราฝึกลี้อตัวเล็กตัวน้อย เราไม่มีแรง* *หรรอก แล้วเราก็ไม่ทำ* แล้วมันก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร!

อย่าดูถูกตัวเองอย่างนั้น

ทุกคน “หนึ่งคนหนึ่งเสียง” นี่คือ เสียงสวรรค์ จะเล็กจะน้อย แคไหน ก็หนึ่งคน “หนึ่งเสียงเท่ากันหมด” เราตัวน้อยหนึ่งคน ก็หนึ่งเสียงเท่ากับนายกรัฐมนตรี ไม่ต่างกันเลย มี “อธิปไตย” เท่าเทียมกัน

ฝึกลี้อน้อย ๆ หนึ่งตัวนี้ ก็หนึ่งเสียงเท่ากับพญาแร้งนะ เห็นมั๊ย?

๑) แร้ง ราคาแบบบุญนิยม ต่างจากราคาแบบทุนนิยม

อย่างมีนัยสำคัญแน่

นี่แร้ง.. เรามีหุ้นนี้จริง ๆ แล้ว ตั้งอยู่นั้น เห็นไหมล่ะ

นี่ปีกแร้ง เดี่ยวจะให้เห็นพญาแร้งกางปีกอย่างนี้ เราจะเอาไปตั้งไว้หลาย ๆ แห่งให้กระพือปีก เรามีอยู่ถึงห้าตัว

พูดแล้วไม่อยากพูดถึง ตัวหนึ่งค่าจ้างหลอมามันหลายตั้งค์ ขนาด

กันเองแล้วนะ ช่วยกันหน่อยน่า เราไม่มีตั้งค์ เขาก็ว่า นี่ทำบุญเต็มทีแล้ว

เท่าไรก็ไม่บอกตัวเลข เดียวจะตกใจ

แต่ถึงอย่างไร ก็ไม่สูงลิ่วเหมือนราคาของชาวทุนนิยมหรอก !!

ปริมาณมูลค่าแบบทุนนิยมเขามันเยอะ แต่คุณค่ามันไม่เหมือนกันกับแบบบุญนิยม เพราะมันมีแนวคิดทางจิตใจที่ต่างกันคนละชั่ว

บุญนิยมมุ่งมาจน แต่ทุนนิยมมุ่งไปรวย

บุญนิยมเต็มใจจนอย่างสมัครใจด้วยปัญญาบุญนิยม

แต่ทุนนิยมก็เต็มใจรวยอย่างสมัครใจด้วยปัญญาทุนนิยม เช่นกัน

บุญนิยม กับ ทุนนิยม จึงมี “ปัญญา” กันคนละแบบคนละชั่ว ซึ่งต่างก็ “จริงใจ” เช่นเดียวกัน

แต่เชื่อไหม ว่า “ความจริงใจ” ของบุญนิยม กับของทุนนิยมนั้น “มีความบริสุทธิ์สะอาดจากกิเลส” ด้วยสังขะที่ต่างกันอยู่จริง

◎ **สังขะของชาวโลก กับสังขะของพระพุทธเจ้า มันคนละตำรา**

เพราะอะไรรู้มั๊ย เพราะการศึกษาเล่าเรียนและมุ่งฝึกฝนตนใช้ตำราต่างกัน เอาจริงกันคนละด้าน ผลจริงที่ได้จึงได้คนละด้านตามจริง

▶ **รหัส ๘๖๘๘ : นักวิชา... เรียนรู้จากตำรา แต่พญาแร้ง เรียนรู้มาจากพระพุทธเจ้า**

ตอบ : โอ ทำไม่รู้อะ เอ้า!.. จริง เราเรียนรู้ความรู้มาจากพระพุทธเจ้า นักวิชาการเขาก็เรียนรู้ตำราของคนที่เขานับถือ

ก็เป็นเรื่องจริง ตำรามี ๒ อย่างจริง ๆ ใครสมัครใจตำราไหน ก็ใช้ตำรานั้นเรียนรู้ แล้วเอามาปฏิบัติ เลือกเฟ้นดี ๆ ให้เป็นสัมมาทิฏฐิที่ล้ำค่าก็คือ เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ มีพุทธศาสนิกชนมากถึง

๕๕% มีตำราพระไตรปิฎกอย่างวิเศษ แต่ไม่เอา ไปหลงตำราคนที่ไม่ใช่ พระพุทธเจ้ากันอย่างหัวปักหัวปำ กลายเป็นขบถต่อความเป็นจริง แล้ว ประเทศมันจะเจริญหรือเป็นสุขได้อย่างไร

จริง ๆ นะ อาตมาไม่ได้พูดเกินจริง มีคนไทยก็เปอร์เซ็นต์ที่ เห็นค่าของพระไตรปิฎกจริง ศึกษา ค้นคว้า และนำมาปฏิบัติตามอย่าง เอาจริงเอาจัง จนได้มรรคผลอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” จริง

๑) สัมมาทิฏฐิก็มีลำดับ..ต้น - กลาง - ปลาย

ไม่ปฏิบัติถูกลำดับล้มเหลวแน่

ที่อาตมาต้องใช้คำว่า *อย่างสัมมาทิฏฐิ* เพราะคำว่า “สัมมา” ของ พระพุทธเจ้านี้ สำคัญมากยิ่ง ๆ จริง ๆ

ถ้าไม่ทำ “ทิฏฐิ” ให้ “สัมมา” จริง ๆ

ล้มเหลวจริงทุกรายไป

แม้แค่เบื้องต้นที่สุด คือ “สัมมาทิฏฐิ” ที่เป็นหัวข้อแรกที่สุดของ ทางปฏิบัติอันยิ่งใหญ่ของศาสนาพุทธ คือ “มรรค อ้นมีองค์ ๘”

ชาวพุทธทั้งหลาย แม้แต่นักบวชนักวิชาการทางพุทธศาสนาที่ยอมรับนับถือกันว่าเป็นปราชญ์ ก็ไม่มี “พฤติพุทธ” ที่เห็นได้จริงจังกับ “สัมมาทิฏฐิ” ข้อแรกนี้เสียแล้ว แล้วมันจะหา “สัมมา” อื่น ๆ ที่มีอีกมากลำดับได้อย่างไร

สิ่งที่ดำรงอยู่จริงจึงเห็นแต่ “มิจฉา” เต็มประเทศไทยเมืองพุทธ

ผู้ประสงค์จะรู้ว่า “สัมมาทิฏฐิ” เบื้องต้นที่สุดของการปฏิบัติ คืออย่างไร มีอะไรบ้าง ไปค้นคว้าดูในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗ และมีข้ออื่น ๆ ที่ต้องรู้ประกอบด้วยอีกหลายข้อ ทั้งก่อนจะถึง ๒๕๗ และ หลัง จึงต้องดูข้ออื่น ๆ ดังว่านั่นด้วย

๐ ผู้จะ “ละมิจฉาทิฏฐิ” ได้ คือ “มีสัมมาทิฏฐิ” เป็นขั้นต้นจริง ๆ นั้น
อย่างไร?

จะให้ชัดเจนยิ่งอีก ผู้จะนับได้ว่า “ละมิจฉาทิฏฐิ” แท้จริงนั้น
เป็นไหน ต้องดูในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ พระพุทธเจ้าตรัสตอบ
ภิกษุ ตรงประเด็นครบครันสภาพปรมัตถ์ คือ

“บุคคลรู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) จักขุแล โดยความ
เป็นของไม่เที่ยง (อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) รูป โดยความเป็นของไม่เที่ยง
(อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) จักขุวิญญาณ โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) จักขุสัมผัส โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้ (อนิจจโต)

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) แม่สุขเวทนา ทุกขเวทนา
หรืออทุกขมสุขเวทนา ที่เกิดขึ้น เพราะ จักขุสัมผัส เป็น ปัจจัย โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

บุคคลผู้รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) หู...

บุคคลผู้รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) จมูก...

บุคคลผู้รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) ลิ้น...

บุคคลผู้รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) กาย...

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) ใจ โดยความเป็นของไม่เที่ยง
(อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) ธรรมารมณ โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจโต) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้”

รู้อยู่เห็นอยู่ (ซานโต ปัสสโต วิหริติ) มโนวิญญาณ โดยความเป็น

ของไม่เที่ยง(อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้

รู้^๑อยู่เห็น^๒อยู่ (ซานโต ปัสโต วิหฺรติ) มโนสัมผัส โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้

รู้^๑อยู่เห็น^๒อยู่ (ซานโต ปัสโต วิหฺรติ) สุขเวทนา ทุกขเวทนา
หรืออทุกขมสุขเวทนาที่เกิดขึ้นเพราะมโนสัมผัสเป็นปัจจัย โดยความเป็น
ของไม่เที่ยง (อนิจจัง) จึงจะละมิจฉาทิฏฐิได้

ดูกรภิกษุ เมื่อบุคคลรู้^๑อยู่ (ซานโต วิหฺรติ) อย่างนี้ เห็น^๒อยู่
(ปัสโต วิหฺรติ) อย่างนี้ จึงจะ “ละมิจฉาทิฏฐิ” ได้

ถ้าผู้ปฏิบัติ “ไม่สัมมาทิฏฐิ” หรือ “ละมิจฉาทิฏฐิ” ไม่ได้ ตั้งแต่
ขั้นต้นของการปฏิบัติ การปฏิบัติขั้นต่อไปแม้จะเคร่งครัด เอาจริงเอาจัง
ให้หนักหนาใดไหน ก็เป็นอันออกนอกทิศทางที่จะได้รับการบรรลุนิพพาน
ของพุทธ อย่างถูกต้องเป็น “สัมมาผล” แน่หนอนที่สุด ดังที่มีกันอยู่เต็ม
วงการพุทธศาสนาในปัจจุบันนี้

▶ รัส ๘๗๒๗ : ทำอะไรที่ไม่บริสุทธิ์ใจ หรือใช้ทิฏฐิตน
เป็นที่ตั้ง เจ็งทั้งนั้น

ตอบ : จับข้อความตรงนี้เลยมาอธิบายเป็นธรรมะวันนี้ คุณ
เอาแต่ภาษาพูด ไม่มีสังขสาระอะไร ไม่คมลึก ไม่มีประเด็นเลย อย่า
ไปพูดถึงแก่นประเด็น แม้ทิฏฐิของคุณก็ยังไม่มิติศทางเลย จะมีที่ตั้งตรงไหน

๐ ต้องเข้าใจสังขสาระของคำว่า “ทิฏฐิ” หรือ “ทฤษฎี” นี้ให้ถึง
เนื้อแท้ดี ๆ

คุณพูดแต่ว่า ใช้ทิฏฐิตนเป็นที่ตั้ง เจ็งทั้งนั้น อย่างนี้ก็ต้องหมายถึง
ถึง “ทิฏฐิ” นั้นผิด คือ “ไม่สัมมา” แน่หนอน จึงเจ็ง ถ้าถูก..ไม่เจ็งหรอกคุณ!
ความเป็นทิฏฐิที่ยึดมั่นถือมั่น ที่ไม่รู้จักใน “ทิฏฐิ” นั้นว่าถูก - ผิด

ยังไง แล้วจึงนับถือ และเมื่อนับถือแล้วปฏิบัติพิสูจน์จนได้สัจจสารแล้ว
จึงจะยึด แม้ยึดก็ยึดเพียงอาศัย อย่างสมาทานไม่ยึดเป็นอุบาทว์ ไม่เป็น
อภินิเวสณะ นั่นคือไม่ยึดมั่นถือมั่นเอา “ทิฏฐิ” นั่นเป็นตนเป็นของตนได้จริง

คุณเข้าใจคำว่า “ทิฏฐิ” แค่นี้ ? พันทิฏฐิแม่แค่ “มิจฉาทิฏฐิ”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔ บ้างแล้ว
หรือยัง? ยังไม่ต้องพูดไปถึงขั้น “พันสักกายทิฏฐิ” ที่คุณจะต้องเริ่มพัน
เป็นลำดับต่อไปหรือก ยิ่งขั้น “อัตตานุทิฏฐิ” ก็ยังไม่ต้องพูดถึง

คุณเล่นโวหารกวาดทิ้งไปหมดเลยว่า **ใช้ทิฏฐิตนเป็นที่ตั้ง เจิง**
ทั้งนั้น คุณรู้มั๊ยว่า พระพุทธเจ้าก็มีทิฏฐิ และท่านก็ใช้ “ทิฏฐิ” หรือ “ทฤษฎี”
ของท่านนี้แหละประกาศพระศาสนา กระทั่งเกิดเป็น “พุทธศาสนา” ให้แก่
โลก

พระพุทธเจ้ามี “ความเห็น” ของตนเองไหม?

“ทิฏฐิ” หมายถึง ความเห็น หมายถึง ความเข้าใจ, ความรู้,
ความเชื่อถือ หมายถึง หลักลัทธิ, ทฤษฎี

พระพุทธเจ้าท่านมีไหม? คิดดี ๆ ให้คมลึก ให้แม่นยำประเด็น
มีไหม? มีอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ด้วย ไม่ใช่อย่าง “มิจฉาทิฏฐิ” แน่
ท่านสัมมาทิฏฐิถาวร ท่านสัมมาทิฏฐิสัมบูรณ์ ท่านก็ทำตามทิฏฐิ
ของท่าน ท่านใช้ “ทิฏฐิ” ของท่านเป็นที่ตั้งแน่นอน แล้วท่าน “เจิง” มั๊ย..?

ท่านไม่ได้เอา “ทิฏฐิ” ของใครมาใช้ แน่แน่นอนที่สุด ใช่ไหม?

พระพุทธเจ้าใช้ “ทิฏฐิ” ของตนเป็นที่ตั้ง ท่านไม่เจิง

ส่วนคุณ ๔๗๒๗ ใช้ “ทิฏฐิ” ของตนเป็นที่ตั้ง คุณพูดไว้เองว่า
เจิงทั้งนั้น! พระพุทธเจ้าก็ต้อง “เจิง” ด้วย เพราะคุณไม่ละเว้นใครเลย

คุณว่า ความเข้าใจ, ความเห็น (ทิฏฐิ) ของคุณ ถูกต้องไหม..?

นี่คือ เรื่อง “ทิฏฐิ” ของคุณ สัมมาทิฏฐิแค่ไหน ก็ตรวจตรา

ดูเถิด

คุณเจตนาจะว่าอาตมา อาตมาก็ขอบอกอย่างภาคภูมิใจด้วยซ้ำว่า อาตมาใช้ “ทิฏฐิ” ตนเป็นที่ตั้ง ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีเจ็ง รับรอง

๐ ยิ่งขึ้น “บริสุทธิ์ใจ” ยิ่งต้อง “สัมมาทิฏฐิ”

และต้อง “บรรลุมรรณ” จึงจะจริง

ที่นี้คำพูดที่คุณ ๔๗๒๗ บอกว่า **ทำอะไรที่ไม่บริสุทธิ์ใจ** ยิ่งแค่ว่าเข้าใจก็ต้อง “สัมมาทิฏฐิ” ให้ได้ก่อน แล้วปฏิบัติให้ “สัมมาปฏิบัติ” จนบรรลุ “สัมมาปฏิเวธ” บริบูรณ์ จึงจะชื่อว่า “บริสุทธิ์ใจ” หรือ “ใจเราบริสุทธิ์” จริง

คุณจะ “บริสุทธิ์ใจ” ก็คือต้องรู้ “ใจ” และคุณต้องทำความบริสุทธิ์ก็คือกำจัด “ใจ” ที่ไม่สะอาด ซึ่งมันก็คือ “อกุศลจิต” ทั้งหมดที่อยู่ในจิตในใจ

คุณต้องรู้จักอาการ หรือรู้จักลักษณะ รู้จักโทษสมบัติของมัน ไม่เรียกคุณสมบัติ ถ้าจะเรียกว่า *คณะสมบัติ* ก็ได้ มันเป็นส่วนหนึ่งของสมบัติของจิตของเรา มันเป็นลักษณะของ *อกุศล* หยาบ - กลาง - ละเอียด ขนาดไหน คุณต้องมีดวงตา ที่เรียกว่า ธรรมจักขุ เช่น ญาณ ๑๖ หรือ วิชชา ๘

ต้องมีอธิปัญญา รู้ละเอียดลอม (พันวิจิจินา) ว่าคุณได้กำจัดมันถูก “ตัวอกุศลนั้น” (อตตา) หมดไปจากใจเรา ว่าใจบริสุทธิ์จากกิเลสหรือ *อกุศล* จิตนั้น หรือยัง ซึ่งในศาสนาพุทธจะล้าง “ใจ” แต่เฉพาะ “ตัว” ที่เป็น *อกุศล* จิต (อตตา, ลักกายะ, อาสวะ) นี้เท่านั้นให้หมดไปได้เท่าที่ทำได้จริงเป็นลำดับ ๆ

ส่วน “ใจ” ที่ถูกล้าง *อกุศล* ออกไปจนสะอาดแล้วนั้น ที่เหลือก็เป็น *ใจกุศล* ทั้งดุ่นเลย และเป็นใจของ “อารยชน” ที่เป็นคนเจริญหรือคนดีวิไลซ์

โดยเฉพาะ “ใจกุศล” ที่เป็นโลกุตรจิตแบบพุทธนั้น เป็น “จิตใจ” ที่ประเสริฐไปตามลำดับตั้งแต่โสตาบัน ซึ่งใจที่เป็น “อบาย” ก็สิ้นไปส่วนหนึ่ง

จึงเป็นใจที่ “บริสุทธิ์” ขึ้นต้นจริง เมื่อผู้บรรลุแล้วนั้นยังมีชีวิตอยู่จะทำอะไรก็ทำด้วย “ใจ” นี้ที่ “บริสุทธิ์” จริง มีความเที่ยง (นิจจัง) ถาวร ยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดกาล (สัสตัง) และมี “นียต” (เป็นผู้เที่ยงแน่นอนที่จะได้

นิพพาน) ด้วย มี “สัมโพธิปรายณะ” (จะตรัสรู้สูงขึ้น ๆ ไปถึงที่สุดในเมืองหน้า) ด้วย ซึ่งเป็นคุณสมบัติโสดาบัน เท่าที่ท่านบริสุทธฺิ์ได้แล้วไม่เสแสร้ง ไม่หย่อนข้อ จึงทำอะไรอย่าง “บริสุทธฺิ์ใจ” เป็น “ปกติ” โสดาบันจริง ตามฐานะของท่าน และเป็นอารยชนสูงขึ้นไปก็เป็น “ปกติ” จริงสูงขึ้นไปจริงๆ ยิ่งเป็น “อรหันตชน” ก็ยิ่งบริสุทธฺิ์บริบูรณ์จริง

เพราะ “เป็นใจที่บริสุทธฺิ์” แท้ ปฏิบัติด้วยวิธีที่สัมมาทิฏฐิ์ของพุทธ เพราะฉะนั้น “จิตกุศล” ทั้งดุ้นนั้นเป็นจริงตามฐานะ จะมี “ทิฏฐิ์” ก็เป็นทิฏฐิ์กุศล เป็น “ทิฏฐิ์” ที่บริสุทธฺิ์ เป็น “ทิฏฐิ์” ที่ดี และ “บริสุทธฺิ์ใจ” จริง “ใจที่อกุศล” ส่วนที่ได้ “ดับ” (นิโรธ) ได้ “ดับ” ไปแล้ว เป็นจริงแล้ว ไม่มีจริง ๆ แล้ว ซึ่งจะไม่เหมือนศาสนาอื่น เพราะรู้แจ้งเห็นจริง “เหตุ” แล้ว กำจัดตัวเหตุออกไป เหมือนออกไปถูก “ตัว” (อตฺตา) แม้จะทีละส่วน ๆ ๆ ก็หมดเกลี้ยงจริง

จึงไม่มี “ใจที่ไม่บริสุทธฺิ์” ส่วนนั้น มาทำอะไร จริงแท้แน่นอน คุณบอกว่า ทำอะไรที่ไม่บริสุทธฺิ์ใจ หรือใช้ทิฏฐิ์ตนเป็นที่ตั้ง เจิงทั้งนั้น ก็เป็นเรื่องของคนที่ “ใจยังไม่บริสุทธฺิ์” และยังมี “ทิฏฐิ์ที่ไม่สัมมา” ซึ่งอยู่ในศาสนาที่ไม่ใช่พุทธ หรือแม้เป็นพุทธ ก็เป็นผู้ไม่สัมมาทิฏฐิ์เท่านั้น คุณพูดลอย ๆ ตีกินนะนั่น คลุมเครือ คุณตีทั้งในการมีทิฏฐิ์หมดเลย นั่นแสดงว่าคุณไม่เข้าใจคำว่า “ทิฏฐิ์” และคุณไม่เข้าใจความเป็น “ใจ” ด้วย

๑ “ใจ” หรือ “จิตวิญญาณ” เป็นสมบัติประจำชีพ

ต้องทำงานอยู่กับชีวิตปกติ

“ทิฏฐิ์” คุณยังไม่เข้าใจ “ใจที่บริสุทธฺิ์” คุณก็ไม่เข้าใจ ศาสนาพุทธ “สัมมา” อย่างไร ? คุณก็ต้องศึกษาดี ๆ

เพราะละเอียดประณีต คมลึก แม่นประเด็น ว่า สิ่งที่มี คือ

ถ้าไม่ออกรบ ๒๑๒ จะไม่พบสัจจะ

อย่างไร สิ่งที่ทำให้ไม่มีขึ้นปรมาตธรรม ก็สามารถ “กำจัด” หรือปราบ
จนผล “นิโรธ” หรือดับ ก็กำจัดแต่อกุศลจิต ไม่ได้ไปกำจัดตัวกุศลจิตเลย
เพียงแต่อย่ายึดมั่นถือมั่น “กุศล” เป็นเรา (อัตตา) เป็นของเรา (อัตตนิยา) เท่านั้น

“ทิฏฐิ” ซึ่งเป็นความรู้อัน ความเห็น ความเชื่อของคนนั้น ต้องมี
ในคนที่ยังมีขั้น ๕ อยู่ ผู้ยังมีจิตวิญญาณอาศัยเป็นชีวิต ยังไม่ “ปรินิพพาน”
แม้จะสมบุรณ์ด้วย “นิพพาน” แล้วเป็นลำดับ ก็ทำงานที่ไม่มีโทษอย่างมี
ผละกำลัง (อนวัชพละ) อยู่กับชีพ ด้วยความขยันที่มีกำลังจริง (วิริยพละ)
ตามภูมิปัญญาแท้ที่มีกำลังในตัวมันเองจริง (ปัญญาพละ) และมีกำลังเสียสละ
เกื้อกูลผู้อื่น สงเคราะห์สังคม (สังคหพละ) ตามฐานะอยู่จริง ๆ

จึงเป็นคนมี “ความจริงใจ - บริสุทธิ์ใจ” อยู่ตามฐานะจริง ๆ

เพราะท่านเป็นผู้มีปัญญา และมี “ใจ” ที่จริง ได้กำจัด “ใจ” ที่
เลวที่ชั่วนั้น ๆ ออกไปจน “ดับสนิท” ได้สิ้นเกลี้ยง “ถูกตัวมัน” จริง ๆ แล้ว
อย่างคมลึก - แม่ประเด็น ตั้งแต่ขั้นโสดาบัน “ความซื่อสัตย์” ไม่มีแล้วจริง

ความซื่อสัตย์มันแค่ “อบายมุข” โสดาบันรู้จักมันจริง และหมด
ไปจากจิตจริงแล้ว จึงไม่ซื่อสัตย์จริง จึงทำงานอยู่ในสังคม มีประโยชน์แก่
สังคมอย่างบริสุทธิ์ใจอยู่จริง ตามฐานะของท่าน

จะไม่ใช้คนไม่เป็นประโยชน์ต่อสังคม อย่างหลายลัทธิ หรือ
อย่างชาวพุทธที่มี “ทิฏฐิ” ผิด ที่ไปหลงยึดเอา “ทิฏฐิ” ลัทธิอื่นมาเป็นของ
พุทธ ก็จะมี “พฤติ” ที่ผิด ๆ ให้เห็นอยู่ ชาวพุทธที่หลงผิดดังกล่าวนี้มีมาก
คุณต้องศึกษาให้ดี ๆ

อารยชนแต่ละฐานะของพุทธ มี “ใจบริสุทธิ์” จริง ไปตาม
ฐานะฐานะ จะไม่มีหลง จะบริสุทธิ์ไปตามลำดับแห่งความอารยภูมิที่จริง
จึงทำกุศลอยู่ในสังคมตามฐานะ ด้วย “ใจที่บริสุทธิ์” อยู่จริง ๆ
ความ “ซื่อสัตย์” นั้น เริ่มมีเป็นคุณสมบัติแล้ว ตั้งแต่ขั้นต้นคือ
โสดาบัน มี “ศีล ๕” เป็นเครื่องวัดได้ ฐานะสูงขึ้นไปก็บริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไปตามขั้น

จึงอย่าตีขลุม พุดง่าย ๆ คลุมเครือ มันไม่ตรงตามสัจจะ
จิตวิญญาณพระอรหันต์ขึ้นไปถึงพระพุทธเจ้า คือจิตวิญญาณที่
ทำงานเป็นกุศล เป็นพหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ อยู่
ตลอดเวลาที่ยังมีขันธ ๕ หมดอุปาทานในขันธ ๕ ไม่ใช่หมดขันธ ๕

๑๑ ขมพูทวิป คือ อย่างไร ? อยู่ที่ไหน ?

คนที่ยังเป็น ๆ อยู่เนี่ยยังมีขันธ ๕ เป็นอรหันต์หรือเป็นพระพุทธเจ้า
ก็ต้องมาอาศัยขันธ ๕ นี้ เป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์ จึงจะเป็นได้

ในขันธ ๕ นี้แหละ ที่เรียกว่า *ขมพูทวิป* ตามนิยามที่
พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า *มนุษย์ขมพูทวิป* คือ สภาวะที่มี.. “*สุรภาโว สติ
มันโต อิธ พรหมจริยาโส*”

คำว่า “อิธ” นี้เอง ที่ยืนยันคำแปลว่า ณ ที่นี้, ที่นี้, ในภพนี้, ใน
โลกนี้

ถ้าเป็นคำว่า อิธโลก ก็แปลว่า โลกนี้, มนุษย์โลก, ในศาสนา
ดังนั้น ณ ที่ใดที่มี*สุรภาโว สติมันโต*

ณ ที่นั่นคือ *อิธ พรหมจริยาโส*

ที่นั่นก็คือ *ขมพูทวิป* ซึ่งหมายถึง ที่ที่มีคนอันครบไปด้วย*สุรภาโว
สติมันโต* นั่นก็คือ ถิ่นที่ใดมีคนที่มี*สุรภาโว สติมันโต* ที่นั่นคือ *ขมพู
ทวิป*

หรือ ประเทศใดที่มีคนผู้มี*สุรภาโว สติมันโต*

ประเทศนั้นคือ *ขมพูทวิป* คือ ถิ่นที่มีคนผู้บรรลุ*พรหมจรรย์*

นั่นคือ ที่ที่มี*สุรภาโว สติมันโต* ที่นั่นเป็นแหล่งที่อาศัยปฏิบัติ

เพื่อความบรรลุธรรม เพื่อความประเสริฐบริสุทธิ์

ขมพูทวิป คือ ภาวะเป็น..ที่อยู่สำหรับประพาศไปสู่*ความบรรลุ
พรหมจรรย์* มีอยู่ที่ “มนุษย์” เท่านั้น

และประเทศที่มีมนุษย์ผู้บรรลุพรหมจรรย์ ที่นั่นคือ ชมพูทวีป เพราะฉะนั้น หากในความเป็นจริง ประเทศไทยมีมนุษย์ที่บรรลุพรหมจรรย์มากเพียงพอ ประเทศไทยก็คือ ชมพูทวีป

ปัจจุบันนี้ ประเทศอินเดีย ไม่มีผู้บรรลุพรหมจรรย์ที่เป็นอาริยะ เป็นโลกุตระ และเป็นอเทวนิยม ตาม “ทิกฺขุ” ของพุทธอย่างสัมมาทิกฺขุแล้ว ประเทศอินเดียก็หมดสิทธิ์ที่จะเป็นชมพูทวีป

ชั้นที่ ๕ คือ โลกของความเป็นมนุษย์ อันประกอบไปด้วย กาย ยาวาหนาคิปกกว้างคอก พร้อมสัญญาและใจ ที่มี สุรภาโว สติมันโต จึงเป็น อิธ พรหมจริยาโส ในร่างกายที่มีพร้อมดินน้ำไฟลม พร้อมทั้งใจ

มีนามชั้น มีเวทนา - สัญญา - สังขาร - วิญญาณอยู่ในนี้ และมีดินน้ำลมไฟด้วย นี่แหละครบอาการ ๓๒ คือ สุรภาโว และมี สติมันโต คือ ความรู้ตัวทั่วพร้อมก็มีพร้อมเป็นที่สุด พร้อมอย่างนี้หมดอย่างนี้แหละ คือแดนแห่งชมพูทวีป ที่จะสูงสุดในการประพตติพรหมจรรย์ สูงสุดที่จะเป็นอรหันต์ได้ ซึ่งเป็นเบื้องต้นของความเป็นมนุษย์

หรือจะสูงยิ่งขึ้นกว่านั้นเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ต้องมาตรัสรู้ในร่างกายเป็น ๆ นี้ ที่เป็นสุรภาโว สติมันโต อิธ พรหมจริยาโส ภาษาบาลีว่าอย่างนั้น

นี่คือความเป็นชมพูทวีป ความเป็นทวีปอันนี้ไม่ได้หมายความว่าแผ่นดิน แต่หมายถึงความเป็นจิตวิญญาณที่มีคุณสมบัติในตัวคนเป็นพุทธ เป็นโลกุตระ และเป็นอเทวนิยม

คนที่ไปอยู่ที่ไหนในแผ่นดินไหน จิตวิญญาณทั้งหมดนั้นแหละเป็นตัวชี้บ่งถึงความเป็นชมพูทวีป

เพราะงั้นใครก็ตามที่มีจิตวิญญาณที่สามารถทำพรหมจรรย์ให้ แก่จิตวิญญาณตนเองได้บริสุทธิ์บริบูรณ์ จิตวิญญาณนั้นแหละเป็น จิตวิญญาณที่เป็นชมพูทวีป บริสุทธิ์บริบูรณ์แห่งพรหมจรรย์สูงสุด

๑ มนสิการ หรือมนสิการโรติ คือ อย่างไร?

เพราะฉะนั้นที่อาตมาพยายามอธิบายธรรมะให้ฟังอย่างลึกซึ้งละเอียด ให้ถึงสภาวะจริง ๆ โดยใช้พยัญชนะสื่อให้ฟัง ฟังความดี ๆ แล้วก็จะเข้าใจ

อาตมาเห็นใจแล้วก็สงสารคนที่เข้าใจยังไม่ถูกต้อง ไม่ได้โกรธ ไม่ได้เกลียด หรือก คุณ ๔๗๒๗ ก็ไม่ได้โกรธได้เกลียดอะไรเลยจริง ๆ

อาตมาก็ต้องรู้ “ใจ” ของอาตมาว่าอาตมามีอาการโกรธในจิตใหม่ มันโกรธน้อย ๆ มันโกรธแรงหน่อย ยิ่งโกรธแรงเท่าไร ยิ่งรู้ง่าย มีไหม ต้องดู อ่านอาการใจตนเองให้เป็น แล้วจัดการกับ “ใจ” ของตนเองให้มันดี

อ่านอาการใจตนเองให้เป็น แล้วจัดการกับ “ใจ” ของตนเองให้มันดี ให้เป็น ตามศัพท์ก็ว่า *มนสิการโรติ หรือ มนสิการ คือ การทำใจในใจ*

การทำใจในใจให้เป็นอาริยะ นี่คือ มนสิการ ที่แท้จริง

การทำใจในใจของเราได้จริงอย่างถูกต้องถ่องแท้ คือ โยนิโส มนสิการ จนกิเลสดับ

รู้จักใจแล้วก็ล้างกิเลสตัวอกุศลได้จริง หยาบกลางละเอียดหมดจริง ๆ คุณก็เห็น “กิเลสดับ” เรียกว่านิโรธ หรือเรียกว่านิพพาน เรียกว่าวิมุตติ ได้เยอะเยอะ คำไวพจน์ ซึ่งเป็นคำที่ใช้บอกสภาวะแทนกันได้

คุณสามารถเห็นจริง ความจริงพวกนี้แหละคือสิทธิอันพิเศษของทุกคนทำได้ อกาลิก (ทำได้ทุกยุคไม่จำกัดเวลา) เอหิปัสสิโก (ผู้ทำได้จริงเห็นจริงเชิญใคร ๆ ให้มาดูได้) สันนิฏฐิโก (ตัวเองเข้ามาทำให้เป็นจริงได้เอง) เอาตนเองเข้ามาปฏิบัติเลย แล้วจะมีปัจจัยตัดตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ตนเองจะมีของตนเองเลย เฉพาะตนเอง บรรลุเอง ของตนเอง เป็นเอหิปัสสิเก ตัวเองเห็นโนหนโท เห็นจิตตัวเองเลยว่า โอ้ จิตสะอาดก็เห็นจริง จิต “ดับ” ก็เห็นแจ้ง

๑ พระเจ้า เป็นไฉน? อยู่ที่ไหน? พิสูจน์ได้เป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณ

เพราะฉะนั้นคนที่บริสุทธิ์ที่บริบูรณ์ด้วยการล้างกิเลสออกหมดแล้ว มีนิโรธนิพพานในตัวสมบูรณ์แล้ว จิตของผู้นั้นสะอาดบริสุทธิ์ เป็นคุณธรรมระดับอุเบกขา ซึ่งมีเมตตาเป็นข้อต้นในพรหมวิหาร ๔ ช่วยโลกอยู่จริง

“จิต” ที่ช่วยโลก เป็น “จิตวิญญาณ” ของพระเจ้า คือ “พระพรหม”

นี่คือ คุณสมบัติของจิตวิญญาณจริงแท้ ที่เรียกว่า พระเจ้า หรือ “พระจิตวิญญาณยิ่งใหญ่ที่สุดสูงสุดของเอกภพ” เป็น “จิตวิญญาณ” แท้ ๆ ที่จับต้องได้ ที่มีจริงเป็นจริง ซึ่งขึ้นต้นด้วยเมตตา ลงท้ายด้วยอุเบกขา มีเมตตา - กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา ที่เกิดจากจิตวิญญาณของจริงเป็นภาวะจริง

มี “พหุติ” แท้ อยู่ในความเป็นมนุษย์จริง ที่ใช้ภาษาพูดกันว่า “ผู้ที่เข้าถึงพระเจ้า, เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า, อยู่กับพระเจ้า”

นี่แหละคือ “สิ่งที่ปรากฏจริงของพระเจ้าจริง” ที่พิสูจน์ได้

จึงชื่อว่า วิทยาศาสตร์ทางจิตวิญญาณที่แท้จริง ไม่ใช่ชื่อนูมาน ไม่ใช่ตรรกะ ไม่ใช่คาดคะเนเอา ไม่ใช่แค่เชื่อตาม ๆ กันมา ไม่ใช่แค่ตามลัทธิ

“พระพรหม” คือ เทพเจ้าสูงสุด หรือ “พระเจ้า” สูงสุด

“พรหมวิหาร ๔” เป็นคุณสมบัติของ “พระเจ้า” แท้ ๆ เป็นจิตเพาะชั้นสูง เป็นพฤติกรรมของ “จิตวิญญาณชั้นสูง” ซึ่งเราจะเข้าถึงพระเจ้าต้องสั่งสมคุณสมบัติของ “จิต” อย่างพระพรหม มีพฤติกรรมอย่างพระพรหมให้ได้ ผู้ทำได้ - เป็นได้ ก็จะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระพรหม เป็นเนื้อแท้อันเดียวกันกับ “พระเจ้า”

สิ่งจจะก็คือ “พระเจ้า” นั่นเอง เพราะ “จิต” ที่มีคุณสมบัติเดียวกันกับ “พระเจ้า” นั่น ก็คือ “พระเจ้า” และโดยความจริงแท้ ๆ “ความเป็นพระเจ้า” คือ “จิตวิญญาณ” ดังนั้น “จิตวิญญาณ” ใดมีคุณสมบัติ

เดียวกันกับ “พระเจ้า” อย่างไม่ผิดเพี้ยน คุณค่านั้นเนื้อแท้ นั้น ก็เป็นอันเดียวกัน นั่นคือ สิ่งเดียวกัน “จิตวิญญาน” นั้น จึงคือ “พระเจ้า”

คุณสมบัตินิเวศของ “พระพรหม หรือ พระเจ้า” ที่เป็น “จิตวิญญาน” นั้นมี ๔ ประการ ได้แก่ เมตตา - กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา

๐ เมตตา - กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา ที่เป็นวิทยาศาสตร์นั้น อย่างไรกันแท้ ?

คุณสมบัตินิเวศของ “เมตตา” คืออะไร คุณสมบัตินิเวศของ “กรุณา” คืออะไร คุณสมบัตินิเวศของ “มุทิตา” คืออะไร ที่สุดคุณสมบัตินิเวศของ “อุเบกขา” คืออะไร คุณต้องรู้สมบัตินิเวศ คุณต้องรู้อาการอันนั้น ว่าคุณธรรมแบบนี้ คุณลักษณะแบบนี้ ต้องอ่านเข้าไปให้รู้อาการ “เมตตา” คืออย่างไร อาการ “อุเบกขา” คืออย่างไร หรืออาการ “กรุณา” คืออย่างไร อาการ “มุทิตา” คืออย่างไร

เอาตมาก็เอาสภาวะของความเป็นจริงเหล่านั้นมาอธิบาย

ซึ่งทั่วไปนั้น อธิบายกันว่าเมตตา คืออาการสงสารผู้อื่น เห็นผู้อื่น ตกทุกข์ก็อยากให้เห็นทุกข์ ส่วนกรุณานั้นคือ เห็นคนอื่นไม่เป็นสุขก็อยากให้เป็นสุข แล้ว “สุข” ที่ว่านี้ มันเป็น “สุข” อย่างไร

ถ้าเป็น “สุข” คือ การ “บำบัดทุกข์” นั้น แค่การช่วยแก้ปัญหาที่ “วน” อยู่ในโลกลสามัญที่เรียกว่า “โลกียะ” เท่านั้น มันก็ “วน” อยู่ที่เก่า ไม่ได้เลิก “ความวน” จนหมดสิ้น “ทุกข์” ไปได้เด็ดขาดสนิท เหลือแต่สุขสงบสบาย

เพราะทุกข์กับสุขในโลกลนั้นมันเป็นเรื่องเดียวกัน เป็นแต่เพียงคนละชั่วของเรื่องเดียวกัน หัวกับหางของสิ่งเดียวกัน เท่านั้น แก้ไปด้านหนึ่ง อีกด้านหนึ่งก็ไม่ได้หายไป หรือเรื่องไม่ได้จบลง คือ “ทุกข์” นั้น ไม่ได้หมดสิ้นไปเด็ดขาด ซึ่งสัจจะขั้นนี้ ชั้นโลกุตระที่เดียว

๑ การแก้ปัญหา “ทุกข์” ที่เป็น “อาริยสัง” ไม่ใช่แก้ “ทุกข์” แค่โลก ๆ สามัญ

ผู้เป็นอริยะ อรหันต์แล้ว ไม่มีหรือทุกข์สุขอย่างนั้น นั่นมันแค่ทุกข์ - สุข ของโลกปุถุชน หรือโลกที่เป็นโลกีย์สามัญทั่วไป ซึ่ง “ทุกข์” แบบนั้น - สุขแบบนั้น ตามภาษาซัด ๆ ก็คือ *เคหสิตโทมนัส* (ทุกข์แบบชาวโลกีย์) *เคหสิตโสมนัส* (สุขแบบชาวโลกีย์) ในพระอริยะ ในพระอรหันต์ มันไม่มีแล้ว มันเรื่องของสุขของทุกข์สำหรับคนที่ยังหลงยังติด “สุข” อยู่ เพราะฉะนั้น คุณจะบอกว่า แหม..คนนี้มีทุกข์อยากทำให้พ้นทุกข์ นี่เป็น “เมตตา” แล้วคุณก็ “อยาก” ให้เขามี “สุข” มาทดแทน นี่คือ “กรุณา” และ “สุข” ที่คุณอยากให้เขาได้ด้วยความ “กรุณา” นั้น คุณก็ไม่รู้ว่า “สุข” นั่นคืออะไร มันแก้เพียง “บำบัดอารมณ์” ไปได้ช่วงหนึ่งระยะหนึ่ง หรือแก้ถึงขั้น “หลุดพ้นจากทุกข์และสุข” ชนิดนั้นเกลี้ยงสิ้นไม่มี “ทุกข์” นั้น เกิดอีก ที่เรียกว่า พ้นทุกข์อริยสัง

๑ โลกียภูมิ กับ โลกุตระภูมิ จะเห็นทางแยกที่แตกต่างกัน อย่างแม่นยำ

แต่ถ้าแก้ “ทุกข์ - สุข” อยู่แค่โลกียะ มันไม่จบเรื่องทุกข์เรื่องสุขนั้นได้เด็ดขาดหรอก มันก็เป็นเรื่องเดียวกัน อยู่ในเรื่องเดียวกัน ไม่แตกต่างกันในเรื่องโลกีย์ แค่ “หัวกับหาง” มันวนไปวนมาไม่รู้จบเท่านั้นเอง เมตตากับกรุณาของคุณ จึงไม่ได้แตกต่างกันเลย เอาพยัญชนะคนละมุมมาพูดเท่านั้นเอง กลับหัวกลับหางพูด เช่นพูดว่า หัวลิง แตกต่างจาก หางลิง เสร็จแล้วคุณก็พูดอีกทีหนึ่งว่า หัวแตกต่างจากหาง ซึ่งมันไม่เป็นการแก้ไขปัญหา ที่พ้นไปจากความเป็น “ตัวลิง” เลย ยังเป็น “โลกีย์” อยู่อย่างเดิม หรือยังเป็น “ลิง” อยู่อย่างเดิม ไม่พ้นไปได้ ทุกข์ - สุขนั้นยัง “หมุนวน” อยู่คงเดิม

คุณจะถูกว่า ทุกข์ กับ สุข นั้น มันแตกต่างกัน

ก็ถูก! คุณพูดถูก มีสิ่งต่างกัน แต่โดยอริยสัจจะมันแตกต่างกัน
กันใหม่ ผู้ที่ยังวนอยู่ในสุขในทุกข์ อันเป็น *โลกียสุข* แต่เป็น *ทุกขอริยสัจ*
ที่คุณล้าลุ่มมันหมายอยู่กับ “สุข - ทุกข์” โลกีย์นี้ไม่ออกไปจาก “วงวน” นี้
ยังเห็นว่า “สุข” กับ “ทุกข์” นี้ มันต่างกัน แก้ปัญหา “วน” อยู่แค่นี้
ยังไม่เห็นว่า มันก็ยังคงเป็น “โลกียะ” อย่างเดียวกัน อย่างเดิม
ยังอยู่กับ “ความเป็นลิง” พ้นออกไปจาก “ความเป็นลิง” ไม่ได้
ซึ่งยังไม่มี “ภูมิโลกุตระ” ที่จะต้องออกจาก “สุข - ทุกข์” อันเป็น
*ความวน*ของหัวกับหางที่อยู่ในตัวลิงนี้ ซึ่งยังไม่พ้นจาก “ความเป็นลิง”
หรือเป็น “โลกียะ” แม้แต่การบัญญัติภาษาให้เห็น “ความแตกต่าง” ก็ยังวน
ที่แปล “เมตตา” แปล “กรุณา” อยู่อย่างนั้น มันไม่ได้ลื้อออกไป
จาก “โลกียภูมิ” มันยังไม่แตกต่างไปจนเป็น “ความจริง” อันลึกอันสูง
ไปกว่านั้น ที่จะพาออกไปจาก “โลกียะ” สู่ “โลกุตระ” ที่เรียกได้ว่า ภูมิ
อริยะ ประเสริฐกว่านั้น มันยังเป็น “ความจริง” ที่รู้กันสามัญ “โลกียะ”
เท่านั้น ที่เรียกว่า “สมมุติสัจจะ” เหมือนเดิมโลกเดิมยังไม่เป็น
“ปรมาตตสัจจะ” ที่เป็นโลกใหม่ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ แล้วทรงเรียกว่า
“โลกุตระ” อันเป็นแดนอริยะ

๑ พระเจ้า ชนิดที่เป็น “พระเจ้าโลกียะ” ก็มี และมีทั้ง “พระเจ้าโลกุตระ”

ทางที่ “ไปแดนอริยะ” (อลมริยา) กับทางที่ “ไม่ไปแดนอริยะ”
(นาลมริยา) มันต้องรู้ทางจึงจะพูดได้ ผู้ไม่รู้ทางก็เลยอธิบายกันอยู่แค่นี้
ขออภัยนะ อาตมาไม่ได้ไปชม ไม่ได้ไปดูถูกดูแคลน หรือไม่ได้
ไปยกตนข่มท่านอะไร แต่ขอวิจารณ์โดยประกอบหน้าจะ คีตะ วาทิตะ
มันจะดูกระด้าง ๆ หน่อย ก็ต้องขออภัย มันไม่สุภาพ มันไม่นุ่มนวลจะจำ

ดูไม่เรียบร้อยเท่าไร้อาตมาเป็นคนจริงใจ และทำงานเพื่อให้เห็นให้รู้ได้ชัด ๆ ง่าย ๆ ให้เกิดภาพพจน์ได้ชัด ให้รู้ได้ตั้ง ๆ จึงออกจะเปื้อนหยาบบ้าง

เพราะฉะนั้นการอธิบายเมตตา - กรุณาอยู่แค่นั้นอาตมาว่ามันไม่ตรงกับสภาวะของโลกุตระ อาตมาจึงมาอธิบายสภาวะที่ถูกต้องตรง ๆ ว่า

เมตตา คือ มีจิตต้องการให้เขา “หมดสุขหมดทุกข์” กันเลย เป็น “โลกุตระ” จิต “พระเจ้าชั้นโลกุตระ” ไม่ใช่แค่ “พระเจ้าที่ยังเป็นโลกียะ”

แต่เพราะผู้ยึดสุขทุกข์ที่ยังวนเป็นโลกียะ ลื่นทุกข์ลื่นสุขจนเป็นโลกุตระไม่ได้ เขาจึงอธิบายอันนี้ไม่ออก ผู้แค่เข้าใจจริงก็จะแยกได้แล้ว ยิ่งมีสภาวะเป็นโลกุตระภูมิจริง ยิ่งจะยืนหยัดยืนยงภาวะในตนได้ ก็ยิ่งไม่มีวัน

เมตตา คือ เห็นเขาทุกข์อยู่ในโลกีย์ ก็ต้องการให้เขา “พ้นทุกข์” ซึ่งโลกีย์แก้ปัญหาลูกกันแค่ “กลับหัว - กลับหาง” ดังที่ได้อธิบายมาแล้วเท่านั้น ยังอยู่ใน “วงวน” ต้องไป “สุข ๆ - ทุกข์ ๆ” อยู่ในโลกีย์นั้นอีก ไม่มีจบ

ซึ่งแตกต่างกันกับชนิดที่เป็น “โลกุตระ” มีนัยสำคัญที่ต้องศึกษา

๑) นัยสำคัญของ “พระเจ้า” ชนิดที่เป็น “โลกุตระ”

ซึ่งเป็นปรมาตถสัจจะ

“โลกุตระ” นั้น “เมตตา” คือ ขั้นต้น *ใจอยากช่วย* เริ่มที่ “ใจ” เกิดที่ “ใจ” เท่านั้น เกิดได้จริง ต้องเป็นของจริง เมื่อเกิดจริง ก็คือ “จิตพระเจ้า” เกิดที่ “ใจ” เรา นี่คือ “จิตพระพรหม คือ พระเจ้า” แท้ ๆ ขั้นต้น

กรุณา คือ *ลงมือช่วย ช่วยด้วยการกระทำ ด้วยความสามารถ* ไม่ใช่แค่ “ใจ” อยากให้เขา “เป็นสุข” เท่านั้น “กรุณา” ลงมือทำเพื่อช่วยจริง ๆ

“จิตพระเจ้า” สูงขึ้นถึงขั้น “ใจกรุณา” จะมีความเป็นจริงยิ่งใหญ่กว่าขั้น “ใจเมตตา”

จากนั้นก็ไต่ผ่าน “ความจริง” ที่เป็นการประพฤติ “พรหมจรรย์” ประพฤติ “พรหมจรรย์” ก็คือ ผู้นั้นได้สร้าง “พฤติของใจ” ให้เกิดให้มีกุศลจิต ให้ “เนกขัมมะ” ซึ่งในภาษาวิชาการก็ได้แก่ “มนสิการ” นั้นเอง แล้ว...ช่วยด้วยความสามารถ จนกระทั่งสำเร็จ ต่อเมื่อสำเร็จจึงจะเกิด “ใจ” เจริญขึ้นเป็น “มุทิตา” คือ ยินดีกับเขาที่เขาพ้นทุกข์แล้ว มีสุขแล้ว (แต่เป็น “สุข” ที่หลุดพ้นโลภี้นั้น) เพราะ “จิตตัวร้ายสงบลงสนิท” (วุปสมสุข)

มุทิตา คือ ความยินดีด้วยที่คุณได้พ้นทุกข์ (อารยสัง) หรือคุณมีความสุขแล้ว (สุขที่สงบ) แล้วก็มีความสุขสมบูรณ์ด้วย เป็นสุขโลกุตระด้วย

เพราะฉะนั้น “มุทิตา” นั้นเห็นความจริงว่า เอาละ..เราได้ช่วยเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาผ่านความทุกข์ความสุขที่ควรจะผ่านเรียบร้อยแล้ว

“จิตยินดี” (มุทิตา) เห็นเขาพ้นทุกข์พ้นสุขโลภี้นั้น ๆ สำเร็จเรียบร้อยแล้ว

นี่คือ “ใจ” ที่เกิดเป็น “พรหม” ขึ้นสู่ “จิตพระเจ้า” มาถึงขั้นที่ ๓ สุดท้าย ขั้นที่ ๔ “อุเบกขา” ก็คือ การวางใจ เฉย จบ ว่าง วาง อุเบกขา กลาง เฉย

จบแล้วนี่..หน้าที่ จบแล้วกิจ มีหน้าที่ช่วยคนแล้วก็ไม่ต้องมายึดมั่นถือมั่น ว่าดี ว่าอะไร เราเป็นเจ้าของเจ้าของความดี เราเป็นเจ้าของบุญเจ้าคุณอะไร ไม่ยึด

๐ ความเป็น “เทวนิยม” กับ “อเทวนิยม” ขึ้นสูงของโลกจิตวิญญาณ

ความดี ก็คือ ความดี จบแล้วก็จบ วางไปเลย เฉยไปเลย

หมดตัวเราของเราที่จะไปยึดอะไรเป็นเราเป็นของเรา
นี่คือ “ใจ” ที่เป็นอุเบกขา เป็น “จิตพระเจ้า” แท้ ที่มี “ของแท้”
เป็นอยู่จริง ๆ มี “พฤติ” จริง ลักษณะเดียวกันกับที่ “พระเจ้า - พระ
พรหม” เป็น

ถ้าผู้ใด “ทำได้ขั้นนี้” แล้วยึดอยู่ ก็เป็น “พระเจ้า” นิรันดร
(อาดัม)

เป็น “กุศลโลกีย์” สูงสุด ชาว “เทวนิยม” ไม่รู้ตนเองว่าตนเป็นอยู่
แตกต่างจาก “อเทวนิยม” ที่รู้แจ้งเห็นจริง “ความเป็นใจเป็นจิต”
ดังที่ได้สาธยายมาตลอดนั้นอย่างเป็นทางการ “ของจริง”

ที่ “รู้อยู่ - เห็นอยู่” (ชานโต บัณฑิต วิหริ) เป็นปัจจุบัน ของตน
ในตน

แม้ความดีที่ไม่ยึดเป็นเราเป็นของเรา ทำแล้วก็ทำไป วิชาภที่
เป็นกุศลวิภากันก็เป็นของมันไปเองโดยสังขาร ไม่ต้องไปยึดมันถือมัน
ไม่ต้องไปลงบัญชี ไม่ต้องไปยืนยัน ไม่ต้องไปตรวจสอบ ไม่ต้องไปอะไรออก

เสร็จแล้ว ก็ตรวจสอบแต่เฉพาะ “ความเป็น - ความเกิดจริง” ก็
แล้วกัน ว่ามันจริงหรือเปล่า

จบจริงหรือเปล่า ช่วยเขาสำเร็จจริงหรือเปล่า

จริงแล้ว ก็จบจริง ๆ เลย จนไม่ต้องทำอะไรอีกแล้ว

ไม่ต้องไปยุ่งอีกแล้ว จบแล้ว จบก็จบ ก็ปล่อยวาง

นั่นคือ อุเบกขา เป็นฐานนิพพาน ซึ่งเป็นฐานสัมบูรณ์สบาย

◎ “อุเบกขา” เป็นทั้งจุดสัมบูรณ์ของ “ฌาน ๔”

และของ “บารมี ๑๐ ทศ”

เพราะฉะนั้นพระอรหันต์ที่สมบูรณ์ด้วยบารมี ๑๐ ทศ ผู้ที่สมบูรณ์
ด้วย.. *ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา* นี่คือ บารมี ๔ ทศ ๔ ข้อต้น

และบริบูรณ์ด้วย..วิริยะ **ขันติ** **สัจจะ** **อริชฺฐาน** บารมีอีก ๔ ทศ
๔ ข้อต่อมา ท่านก็บริบูรณ์ด้วย..วิริยะ เป็น**วิริยีนทริย** จนที่สุด**วิริยพละ**
“ขันติ” ก็อดทนต่อผู้ฝึกฝน สร้างสรร สิ่ง สมคุณธรรมเรื่อยไป
จนบริบูรณ์ด้วย “สัจจะ” เป็น “ของจริง” หากมันยังไม่บริบูรณ์
อยู่ตราบได้ก็ “อริชฺฐาน” ตลอดเวลา
“อริชฺฐาน” คือ ตั้งใจ... ตั้งใจ... ตั้งใจ
ทำไปได้แล้วก็ยัง “ตั้งใจ” ทำให้ “**ใจมันตั้งลง ๆ ๆ ให้มันคง**
แข็งแรง”

ให้ “ตั้งมั่น” เป็น “อัปปนา (แนวแน่)... พยัปปนา (แนบแน่น)...
เจตโส อภินิโรปนา (ปักมั่น)...” ซึ่งก็คือ “**การตกผลึกจิตตั้งมั่น**” เป็น
“**สมาธิ**” นั่นเอง

๑) **สัจจะแห่งความเป็น “พระเจ้า” เกิดขึ้นอย่างไร...?**

“**เมตตา - กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา**” คือ “องค์ธรรม ๔” ของ
ความเป็น “พระเจ้า” หรือแท้จริงที่สุดก็คือ “**พฤติของพระเจ้า**” นั่น
แหละ

เมื่อ “จิต” ที่บริสุทธิ์สะอาดจากกิเลสสัมบูรณ์แล้ว เป็น “อุเบกขา”
ชนิดที่มี “พฤติ” อันวิเศษยิ่งใหญ่ คือ พร้อมไปด้วย “**เมตตา - กรุณา -**
มุทิตา อุเบกขา” ย่อมทำหน้าที่ตามสัจจะของคุณวิเศษนั้นเป็นธรรมดาปกติ
ซึ่งขณะที่ผู้สร้างเหตุ - นิทาน - สมุทัย - ปัจจัย คือ “**เมตตา -**
กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา” อันเป็นคุณสมบัติแท้ใน “ความเป็นพระเจ้า”
ย่อมเป็นการก่อเนื้อแท้ของ “ความเป็นพระเจ้า” ที่สั่งสม “**สมาธิ**” ตกผลึก
ลงเป็น “จิต” แท้ของความเป็น “จิตพระเจ้า” เจริญยิ่งอยู่ ๆ ๆ ไปตลอด
สั่งสม ๆ ๆ เป็น “**คุณสมบัติชนิดนั้นลงในจิตเป็นความตั้งมั่น**”
(สมาธิ)

โดยตั้งต้นด้วย “เมตตา” แล้วไปจบที่ “อุเบกขา” แล้วก็วนทำซ้ำซ้อน เป็น “พรหมวิหาร” (ตั้งอยู่ในความเป็นพรหม,สถานแห่งความเป็นพรหม) ในความมีคุณสมบัติอันยอดเยี่ยมนี้สั่งสม “ตั้งมั่น” แข็งแรงเสถียรสภาพ

จนกว่าจะ “ตั้งมั่น” เป็นอรหัตต์สุดท้ายแล้ว จึง “จบความตั้งมั่น”

ถ้ายังไม่บริบูรณ์ต้องตั้งต่อ ตั้งใจทำต่อให้จนรู้เอง ว่า “ตั้งมั่นจบ” เพราะฉะนั้นคุณสมบัติ..วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน จึงเป็นตัวเสริมของคุณธรรมแห่ง “ใจสูง” ที่มีพฤติ..ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา

๓๐ ทศ ที่สร้างกันในชีวิตชาตินี้แท้ ๆ

ไม่ต้องผิดไปชาติหน้า

คุณจะบรรลุผลของ “ทาน” คือ ได้กระทำการ “ให้” ซึ่ง “ให้” นี้ ไม่ใช่ “เอา” ไม่ใช่ “อยากได้มาให้ตน” ทั้งทาง “กาย” โดยเฉพาะจริงยิ่งคือ “ใจ” “ใจ” อย่าเอา “ใจ” อย่าคิดโลภโลภใจจิต ต้อง “ทำใจในใจ” ไม่โลภ ไม่อยากได้มา

บรรลุผลของ “ศีล” คือ ได้ปฏิบัติตาม “หลักกำหนดสำหรับตน” ซึ่ง “หลัก” นี้ ไม่ใช่ “นอกกว่าที่กำหนดไว้” ทั้งทาง “กาย” โดยเฉพาะจริงยิ่งคือ “ใจ” ที่ในวงการชาวพุทธทุกวันนี้สอนว่า “ศีล” กำหนดแค่ทาง “กาย, วาจา” ไม่ถึง “ใจ” นี้แหละที่เอาตมาว่า ผิดจากคำสอนของพระพุทธเจ้า ผู้สนใจศึกษาได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘ (กัมมัตถยสูตร)

ปฏิบัติธรรมมันก็มีแค่ “ทาน” กับ “ศีล” นี้แหละเป็นตัวหลัก ซึ่งผลต่อจาก “ทาน - ศีล” ก็คือ เนกขัมมะ และปัญญา

เนกขัมมะ คือ การออกจากกาม - จากกิเลส - จากโลภีย - จากทุจริต - จากอกุศล, การละโลก (โลภกรรม) ไปสู่ความบริสุทธิ์, การปลดเปลื้องจากโลกียวิสัย, การออกจากราคะ - จากความกระหาย - จากตัณหา, การ

สลัดจากตนของตน, การออกจากอัตตา ๓, การปฏิบัติไปนิพพาน

เนกขัมมาธิมุตต คือ น้อมใจไปสู่เนกขัมมะ

บรรลุลผลของ “เนกขัมมะ” คือ ได้ปฏิบัติ “ออก” ซึ่ง “ออก” นี้ ไม่ใช่ “เข้า” ไม่ใช่ “อยากมีอยู่” ทั้งทาง “กาย” โดยเฉพาะจริงยิ่งคือ “ใจ”

บรรลุลผลของ “ปัญญา” คือ ได้ปฏิบัติแล้วเกิด “ความรู้ความจริงตามความเป็นจริงยิ่ง ๆ ขึ้น” ซึ่ง “ความรู้ความจริงตามความเป็นจริง” นี้ ไม่ใช่ “ความคิดนึก” ไม่ใช่ “การขบคิด” ไม่ใช่แค่ “ความรู้เหตุผลอย่างดี” และไม่ใช่แค่ “ความรู้ที่รู้ภายนอกชั้นวัตถุรูปเท่านั้น” แต่เป็น “ความรู้ที่รู้ภายในชั้นนอรูปชั้นนามธรรมชั้นจิตวิญญาณชั้นเจตสิก - รูป - นิพพาน”

เป็น “การรู้ความจริงนั้น ๆ ตามที่มันเป็นเช่นที่มันเป็นนั้น..จริง” ตั้งแต่ “หยาบ” ไปจนกระทั่ง “ละเอียด” ปลายสุดชั้น “อรุปรธรรม” ชั้น “นามธรรม”

เช่น รู้กายในกาย รู้เวทนาในเวทนา รู้จิตในในจิต รู้ธรรมในธรรมอย่างละเอียดบริบูรณ์ กระทั่งถึงที่สุดสัมบูรณ์อันติมะ

๑ “มีผล” (อัตถิ) หรือ “ไม่มีผล” (นัตถิ) ต้องคลิก

ให้แม่นยำประเด็นในสภาวะ

ผล คืออะไร

“ผล” ในที่นี้ คือ ภาวะที่เกิดสำเร็จตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้แล้ว นำมาประกาศให้มนุษย์รู้และทำตาม เป็น “ผล” พาไปสู่ที่สูงที่สุดคือนิพพาน ได้แก่ ทานแล้วมีผลล้างกิเลส เป็น “อัตถิ ทินนัง” (ทานแล้ว มีผล)

นั่นก็คือ เมื่อคุณ “ทำทาน” ที่ไร ก็พยายาม “ทำใจในใจ” (มนสิการโธติ) ของตนให้มัน “ทาน” จริง ๆ คือใจต้องสละออก คือรู้จักกิเลสของตนที่กำลัง “ทำใจให้ลดโลกลงได้” ...ต้องอย่างนี้ จึงจะ “ทำทาน” แล้ว “ใจมีผล”

แต่ที่สอนกันอยู่ทั่วไป ว่า...

ให้ “ของ” แก่เขาไปแล้ว “ทำใจในใจ..ขอให้รวย ๆ ” หลอกกันว่า

บุญ

ใจ “มีผลโลกยิ่งกว่าเก่า” อย่างนี้ก็ไม่มียผล หรือล้มเหลวทางธรรม
มันก็ไม่เป็น “ทาน” เพราะให้ “ของ” แต่ “ใจ” เอา มันเพิ่มโลภ

ยิ่งขึ้น

นี่.. “ไม่มีผล” มี “ผล” เหมือนกัน มีผลเพิ่มกิเลสไป! มีผลผิด
เป็นการสอน “ทาน” ที่ไม่มี “ผล” ลดความโลภ ยังหลงผิด

(โมหะ) อยู่

ถ้า “สัมมาทิฐิ” ข้อต้นนี้ ก็เข้าใจไม่ได้ แล้ว “ทำ” ก็ไม่สำเร็จ
“ผลลดกิเลส” จึง “มิจฉาทิฐิ” และ “มิจฉาผล” อยู่ตลอดไป

ต้อง “ແ່ນประเด็น” กันให้ได้

แม้ “ถือศีล” ก็มีผล ปฏิบัติ “ศีลมีผลลดกิเลส” อย่างแท้ จริง
เป็นผลบริสุทธิ์ขึ้นไปตามลำดับใน “ศีล” แต่ละข้อ ๆ หรือเพิ่มศีล
ศีลนั้นก็มียผลเป็น “อตัถิ ยิฐุั้ง” (ปฏิบัติตามวิธีนั้นแล้ว มีผล)

ศีลคือหลักเกณฑ์ หลักวิธีปฏิบัติ คุณก็ต้องมีหลักวิธีปฏิบัตินั้น
แล้วลงมือปฏิบัติจริง เรียกว่า “พรต” จนบรรลุลผล ลดกิเลสสู่

ทางนิพพาน เป็น “อลมริยะ” เป็นทางไปสู่นิพพานได้อย่างแท้จริงทุกที่

นั่นคือผล ศีลมีผล หรือ “ยิฐุั้ง” (ปฏิบัติตามวิธีนั้นแล้ว) มีผล
ปฏิบัติตามวิธีที่เราจำมานั้น แล้วมีผลลดกิเลสสู่ทางนิพพาน ก็เป็น “อลม-
ริยะ” (อย่างประเสริฐอย่างแท้จริง) ถูกต้องทุกที่

นั่นคือผล ทานมีผล ศีลมีผล หรือยิฐุั้ง (ปฏิบัติตามวิธีนั้นแล้ว)
มีผล วิธีปฏิบัติมีผล ลดกิเลสได้จริง

เนกขัมมะมีผล ก็คือปฏิบัติเพื่อจะกำจัดกิเลส หรือเพื่อออกจาก
โลกีย์ ออกจากกาม ออกจากพยาบาท ออกจากนิวรรณ์ ๕ ออกจากอกุศล

ออกจากทูลจริตต่าง ๆ นั้นแหละ ออก หรือทำให้มันหมดไปจากจิต

พูดด้วยนัยยะสองด้าน ด้านหนึ่งก็คืออันนี้ไม่มีแล้ว ออกไปแล้ว มันมี..มันก็ไปมีอยู่ที่อื่น ของคนอื่น ของเราไม่มีแล้ว

“ออก” คือ พูดเป็นนัยโวหาร ที่จริง “ดับ” มันเลย มันอยู่ในตัว เรานี้แหละ แต่เรา “ดับ” มัน ล้างมันจนสิ้นเกลี้ยงหมดในใจ ก็นิโรธ หรือ ดับ หรือไม่มี หรือหลุดพ้น มันไม่มีฤทธิ์ ไม่มีอำนาจ ไม่มีแรง ไม่มีอันนั้น อยู่ในเรานี้แล้ว ไม่มีอำนาจ ไม่มีฤทธิ์ ไม่มีแรงของอกุศลจิตนั้น ๆ อีกเลย

นี่คือสภาวะที่จะต้องเข้าใจ อาตมาพยายามใช้นิรุตติปฏิบัติภาวนาในการอธิบายขยายสื่อให้ฟัง

พอคุณได้ฟัง คำอธิบายเรียกว่า “อุเทศ” แล้วคุณเอาไปปฏิบัติ จนกระทั่งบรรลุ “ผล” แล้วคุณรู้การปฏิบัติของคุณว่าถูกเป็น “สัมมาปฏิบัติ” แล้วมี “ผล” เป็น “สัมมาผล” คุณก็เห็น “ผลนั้น” ด้วยความรู้ของคุณ

“ความรู้” เช่นนี้เองคือ “ปัญญา” ที่ไม่ใช่แค่คิด แค่ขบคิด แค่รู้ได้ตามเหตุผลนำมาทำให้รู้

ปัญญามีผล ก็คือ เห็นผลการปฏิบัติว่าถูก เห็นผลที่บรรลุลำเร็จ

๑ “ปัญญา” ที่รู้ จนถึงขั้น “บริบูรณ์” ด้วย “วิชา”

ก็คือต้อง “พ้นอวิชชาสวระ”

เพราะฉะนั้น เรา “เนกขัมมะ” ก็คือ เราปฏิบัติโดยวิธีเป็นอุบาย เครื่องออกต่าง ๆ เพื่อให้หลุดพ้นจากกิเลสทั้งหลาย มีผลจริง

“ปัญญา” เป็นตัวรู้ร่วมไปทั้งหมดเลย เป็นยาตำ รู้ในทาน รู้ในศีล รู้ในเนกขัมมะ รู้ในผล ผลมันเกลี้ยงหรือยัง ผลมันจบหรือยัง

จนพ้น “อวิชชาสังโยชน์” หรือพ้น “อวิชชาสวระ” โนนแหละ จนพ้นสูงสุดจบอรุณภาพาน ๔ (การตรวจสอบผลชั้นละเอียด) ถึง *สัญญาเวทียต-นิโรธ* ให้สัญญาทำงานเคล้าเคลียความรู้สึก เคล้าเคลียสังขารธรรม เคล้า

เคลียอารมณ์ เวทียิต หรือเวทนาทั้งหลาย ถึงเวทนา ๑๐๘ ตรวจสอบสวนครบทั้ง ๓ กาล เวทนา ๓๖ - ๓๖ - ๓๖ ตามที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้เลย

๓๖ คือ มโนปริจาร ๑๘ ของเคหสิตะ และมโนปริจาร ๑๘ ของเนกขัมมะนั่นเอง จนครบบริบูรณ์หมดเลย ว่า “หมดแล้ว” สูงสุด - สุดสูงแล้ว

หลุดพ้นทั้งอดีตที่สั่งสม สะสมเต็มเป็นฐานที่ตั้งคือ “สัณฺฑี” สภาอิ (จิตตั้งมั่น) ผนึกแน่น เต็มประสิทธิภาพสมบูรณ์

๐ “ปัญญา” ที่สามารถล่วงรู้ “อนาคต”

เพราะมี “ความจริง” เป็นคำตอบ

ทุกปัจจุบันมี “ผัสสะ” เกี่ยวข้องกับโลภียีใด ๆ เราก็สามารถทำกิเลสให้ “ดับ” ได้ด้วยประสิทธิภาพสูงสุดเด็ดขาดของเรา ทุกลีลา ทุกโอกาสทุกรูปแบบ ทุกกิริยา ทุกอย่างใด ๆ ๆ ๆ ก็ “สูญ” กิเลสไม่เกิด ๆ... ไม่เกิด ๆ...ไม่เกิด ๆ...ไม่เกิด ๆ จนอนาคตก็พยากรณ์ได้ อย่างแม่นยำที่สุดว่าไม่เกิด

เพราะอนาคตมันไม่เคยมี มันได้แต่พยากรณ์เอาเท่านั้นแหละ พยากรณ์จากปัจจุบันกับอดีตที่เรา มี ทำให้เราเห็นจริงมันใจที่สุดว่า อนาคต ก็ต้องเป็นตาม “พลังอันยิ่งใหญ่ของอดีต” ที่เรามีประสิทธิภาพยิ่งนั้น กับ “พลังอันยิ่งใหญ่ของปัจจุบัน” ที่เรามีประสิทธิภาพยิ่งนั้น

เราทำให้ “กิเลสสูญ” ได้ประสิทธิภาพเด็ดขาดอย่างมั่นใจที่สุดแล้วว่า เมื่อไหร่ ๆ ๆ ๆ เราก็คงทำให้ “กิเลส” นั้นดับเป็น “สูญ” ได้อย่าง “เที่ยงแท้ (นิจจัง) ถาวรยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดกาล (ัสสตัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว (อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้ (อสังหรััง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุပ္ปัง)

เพราะฉะนั้นทุก “อนาคต” ที่เดินทางมาถึงเราเป็น “ปัจจุบัน” ก็ต้อง

สำเร็จผล “สูญ” ตามนี้ทุก “อนาคต” แน่ยิ่งกว่าแน่

“อนาคต” เดินทางมาถึงเราเมื่อใด มันก็เป็นปัจจุบันทุกที..ใช่ใหม?

ดังนั้น จาก “อดีต” กับ “ปัจจุบัน” ที่เราได้ปฏิบัติและได้สั่งสม “ผล” จนมีประสิทธิภาพเป็น “ประสิทธิผล” อันประจักษ์สิทธิ์สัมบูรณ์ ด้วยความเป็นจริงถึงขั้น “เที่ยงแท้ (นิจจัง) ถาวรยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดกาล (ัสสตัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว (อวิปริณามชัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้ (อสังหริง) ไม่กลับกำเริบ (อสังกุปปัง)

จึงมั่นใจที่สุดได้ว่าอำนาจของ “อดีต” กับอำนาจของ “ปัจจุบัน” มันเป็นคำตอบของ “อนาคต” เป็นสถิติของอนาคตได้อย่างแม่นยำที่สุดว่า “สูญ” จะอนาคตอีกกี่ล้านปีก็สูญ

นี่คือ สูดยอตแห่งการตรวจสอบ การตัดสิ้นธรรมะพระพุทธเจ้า ถ้าเข้าใจสภาวะอันนี้แล้วยอดเลย แล้วปฏิบัติพิสูจน์ตามที่รู้ให้ได้

◎ อธิษฐาน หรือ อธิฐฐาน แปลว่า ความตั้งใจแน่วแน่ ไม่ได้แปลว่า ขอ

การรู้ “เวทนาในเวทนา” ละเอียดลออกอย่างนี้แหละ “เนกขัมมะ” ที่ รู้จัก “เวทนาในเวทนา” แล้ว “ออกจากกิเลส” ต่าง ๆ นานาอย่างบริสุทธิ์ บริบูรณ์

เพราะฉะนั้นก่อนจะบริสุทธิ์บริบูรณ์ก็จึงตรวจสอบทั้ง *วิริยะ* *ขันติ* *สังขะ* *อธิษฐาน* ตรวจสอบเสริม ต้องมี *วิริยะ* อย่าไปผัดวันประกันพรุ่ง อย่าไปประมาท อย่าไปติดเป็น อย่าไปติดอยู่กับที่ จะต้องพยายาม อุทิศหาวิริยะ ตรวจทาน ตรวจสอบ ตรวจอ่านกิเลสของตนเองให้ชัดเจน

แม้จะรู้สึกว่าเป็น “อนาคามีภูมิ” เข้าไปแล้ว คุณก็อย่าประมาท สบายนะ “อนาคามี” นี้ ยิ่งอยู่กับพวกเรา มันสาธาณโลกี และ เรากี่ “ขยัน” พอสมควรแก่ฐานะ ใครก็ว่าเราไม่ได้หรอก แต่เราเองไม่ขี้ขมัน

ไม่วิริยะ ซันติ ลัจจะ อธิษฐาน ไม่ “ตั้งใจ” ที่จะ “พัฒนา” ด้วยอุตสาหะ ตามลัจธรรมนั้น “อธิษฐาน” ไม่ได้แปลว่า “ขอ” แต่เดี๋ยวนี้มันเพี้ยนไปจนกระทั่ง “อธิษฐาน” เมื่อไหร่ “ขอ” ทุกที! เอ้า..อธิษฐานเอา สาธุขอให้ได้นั้น ขอให้ได้นี้ ขอ... ขอ... ขอ... ขอ..ให้ได้มาก ๆ ได้บุญใหญ่ ๆ โอ๊ย!.. ลูกคนขี้ขอ เป็นศาสนาขี้ขอ พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนให้ “ขี้ขอ” ท่านสอนการพึ่งตนเอง ตนเองต้องทำ ตนเองต้องพยายามช่วยตน ไม่ได้สอนให้เที่ยวขอโน่นบันดาล นี่บันดาล อำนาจศักดิ์สิทธิ์อยู่ที่เราเอง อำนาจศักดิ์สิทธิ์ไม่มีอยู่ที่ไหนในโลก สิ่งไหนจะบันดาลบันเด็นบันแดน ไม่มี ศาสนาพุทธไม่พึ่งบันดาล แม้แต่ความเป็นพระพุทธเจ้าก็บันดาลให้เราไม่ได้ ท่านได้แต่ชี้ทาง ผู้รู้อื่น ๆ ก็ได้แต่ชี้ทาง ขยายความเข้าใจให้เราได้เข้าใจ ให้เรา得รู้ แล้วไปปฏิบัติเอาเองทั้งสิ้น ต้องทำเอง ต้องปฏิบัติเอง บรรลุเองจนได้

กัมมปฏิสรโณ กรรมของตนเป็นที่พึ่งของตน ตนต้องพึ่งกรรม ถ้าเราไม่ทำเองบรรลุเองจนเป็นของตนเอง ก็ไม่สามารถจะ “รู้” ความจริงนั้นแท้ ๆ ด้วยตนเอง” แล้วจะรู้ “ความจริงคืออะไรได้อย่างไร”

◎ **เอหิปัสสิโก คือ เป็นเองได้เองแล้ว**

เชิญใคร ๆ มาดูได้ก็เห็นเองด้วยตน

เมื่อมีอะไรอันนั้นที่เกิดที่มีจริงในตนแล้ว เราก็ยืนยันกับผู้อื่นได้เชิญให้ใครมาดูได้ มันเป็นเรื่องจริงแล้ว เป็นเอหิเชิญให้มาดูได้ว่าเป็นของจริง เอหิ..นี่มันเองหมดเลย จบในตัวเองเลยเอหิ เราเป็นเอง ใครมาเห็นเองก็จบว่า เห็นจริงเอง มีสิ่งยืนยันแล้ว เราจึงต้องสร้างขึ้นให้สำเร็จ

เอหิกิกขุ พระพุทธเจ้าท่านบวช พิธีบวชของท่าน ท่านคนเดียว ท่านเอง สัมฤทธิ์ผลเอง ให้มาเป็นภิกษุได้เอง โดยอำนาจของตนเองคนเดียว นี่คือ เอหิ ใครถึงขั้น “เอหิ” สัมบูรณ์เลย มีเอง เป็นเอง ใครมาดู

ก็ได้เองก็เห็นเอง เอาไปทำเอง สำเร็จเอง ก็ได้เอง ก็จบเอง หมดยุทธเรื่องเอง

พระพุทธเจ้าสำเร็จเป็นภิกษุได้ด้วยตนเองแรกองค์เดียว ท่านทำ
ตอนแรก ๆ มีวิธีบวชโดยเอหิภิกขุ ก็เป็นภิกษุได้โดยวิธีนี้ ตอนหลังมา
ท่านก็ต้องงด เพราะต่อไปในอนาคตท่านปรินิพพาน คนอื่นสืบต่อไม่ได้
เพราะถ้าพระพุทธเจ้าไม่อยู่แล้ว พระพุทธเจ้าท่านทำได้เพราะพระพุทธเจ้า
ท่านมีสุดยอดแห่งความรู้ สุดยอดแห่งความจริง มีประสิทธิภาพทุกอย่าง

เพราะฉะนั้นท่านก็วางระบบแบบแผนเอาไว้อีก เปลี่ยนจากเอหิภิกขุ
อุปสัมปทา วิธีที่พระองค์ทรงบวชให้เอง ก็มาใช้ติรสรณคมนาอุปสัมปทา คือ
การบวชด้วยการกล่าวเปล่งวาจารับพระพุทธ - ธรรม - สังฆเป็นสรณะ
ก็ใช้อยู่ช่วงหนึ่ง แล้วจึงเปลี่ยนมาเป็นวิธีญัตติจตุตถกรรม

วิธี “ญัตติจตุตถกรรม” คือมีการประกาศให้สังฆทราบว่าจะ
มีผู้ขอเข้าบวช สังฆที่อยู่ร่วม ณ ที่นั้นก็มาร่วมกันซักถาม และลงมติรับ
เข้าหมู่ สุดท้ายหมู่สังฆลงมติก็ถามถึง ๓ หน เพื่อความแน่นอน เมื่อ
สังฆลงมติกันแล้วเป็นเอกฉันท์ หนที่ ๔ จึงสวดแจ้งแก่หมู่ว่า รับเข้าหมู่
เป็นญัตติที่ ๔ จึงจะสำเร็จเป็นภิกษุอยู่ในหมู่สังฆได้

๑๐) อุปัชฌาย์ ไม่ใช่ผู้เป็นใหญ่มีสิทธิ์ให้ผู้เข้าบวชเป็นภิกษุได้ ต้องหมู่สังฆ

การบวชแบบญัตติจตุตถกรรมนี้เรียกว่า สำเร็จด้วยหมู่สังฆ
ไม่ใช่สำเร็จด้วยอุปัชฌาย์ หมายความว่า ต้องมีหมู่สังฆเป็นผู้ลงมติยอม
รับว่า เป็นภิกษุได้ นั่นเอง ไม่ใช่ว่า อุปัชฌาย์มีสิทธิ์เต็มหน้ามาบอกกับหมู่แล้ว
หมู่รับรู้ เป็นอันสำเร็จเป็นภิกษุได้ ดังที่เข้าใจผิดแพร่หลายกันอยู่ทั่วไป

อย่างนั้น ไม่ใช่ อุปัชฌาย์ไม่มีสิทธิ์เลย เป็นเพียงผู้นำมาเสนอ
ขอเข้าหมู่เท่านั้น ถ้าหมู่ทั้งหมู่ไม่เห็นชอบเป็นเอกฉันท์ ไม่รับเพียงคนเดียว
ก็เป็นภิกษุไม่ได้ จึงต้องซักซ้อมกันแล้วกันอีก และย้ำถามกันถึง

๓ หนิง แล้วจึงจะรับเข้าหมู่เป็นภิกษุ เป็นภิกษุแล้วอุปัชฌาย์ก็ต้องช่วย
สั่งสอนดูแลภิกษุนั้นต่อไป ถ้าภิกษุผู้นั้นไม่ดีไม่งามอย่างไร อุปัชฌาย์ต้อง
รับผิดชอบ หากภิกษุใดผิด เอาผิดไปถึงอุปัชฌาย์ได้เลย แต่เดี๋ยวนี
ละอะเทอะผิดเพี้ยนไปไกล ไม่เอาถ่านกัน มันเข้าใจผิดกันไม่เหลืออะไรแล้ว

ดังนั้นการบวชด้วยวิธี “ญัตติจตุตถกรรม” เป็นองค์สงฆ์นี้จะ
ต้องสำเร็จด้วยองค์สงฆ์ หมู่สงฆ์ ๑๐ รูป เป็นอย่างน้อยจึงจะถือว่ารับรอง
ให้เป็นภิกษุได้ ถ้ามันลำบากลำบาก ขาดแคลนภิกษุในถิ่นที่กันดาร
หากภิกษุไม่ค่อยได้ในที่กันดารก็อนุญาต ๕ รูปได้ แต่กรรมดาต้องสืบขึ้นไป
ไป ยี่สิบ สามสิบ ห้าสิบไม่ว่า คณะสงฆ์ถ้ายังมีมากก็ยังมีคนชักเยอะ

แต่ทุกวันนี้ ไม่แล้ว กำหนดบุคคลไว้แค่คนสองคน เป็นคู่สวด
คู่ชัก และชักตามคำกำหนด ไม่กี่ประโยค แถมท่องคำตอบมาตอบให้ตรง
ตามที่ท่องเท่านั้นด้วย ไม่ได้ชักกันตามจริงที่ควรชัก แค่ทำตามพิธี
เข้า...เดินไปมูมนั้น ให้ผู้ชักผู้สวด กรรมวาจาจารย์ อนุสาวนาจารย์ ชัก
ถามและประกาศต่อหมู่ ชักถามว่าอย่างไร ยังงี้ ที่เป็นอันตรายต่อธรรม
ต่อศาสนา ต่อการมาบวช และที่ไม่ถูกต้องตามบัญญัติ มีอะไร ก็ชักกัน

๑๐ “พุทธศาสนา” เป็นนักประชาธิปไตยตัวจริง ที่มีมาตั้งแต่ยุคทาสโนนแล้ว

ที่จริงทุกท่านที่เป็นองค์ประชุมก็ช่วยกันถามได้หมดนั่นแหละ
พระที่เป็นองค์ประชุมมีสิทธิ์ถามทุกคน ถามทีละคน อย่าถามกันมั่ว ผู้
ชักผู้ถามต้องรู้ภาษากัน เข้าใจเป้าหมายของคำถามไม่ผิดเพี้ยน ถ้าผิดก็
วิบัติ ไม่ถูกเรื่อง ไม่ตรงเป้า ไม่เข้าเนื้อหา ก็ไม่ได้สั่งจะกันออกมา

เหมือนในสภา เหมือนในที่ประชุม เวลาประชุมสมาชิกสภา ทุก
คนมีสิทธิ์จะชักถาม ทุกคนมีสิทธิ์จะออกเสียง หนึ่งรูป หนึ่งเสียง มี
สิทธิเท่ากันทุกท่าน สมาชิกสภามีอิสระส่วนบุคคลเท่าเทียมกัน

นี่คือ “ประชาธิปไตย” ของพุทธ ช่วยกันตรวจสอบ ช่วยกันรักษาความเป็นอยู่ของหมู่มวลลให้บริสุทธิ์ ให้อยู่ดีเป็นหมู่คนที่มีความประพฤติดี คุณธรรมอันอาริยะอยู่เสมอ ช่วยกันรักษาความถูกต้องของธรรมวินัย กฎระเบียบวัฒนธรรมอันดีนี้ เป็นตัวอย่างของ “อาริยสังคม” (อาริยสงฆ์) ซึ่งมีได้เป็นได้ในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์และยุคทาสแท้ ๆ ตั้งแต่สมัยนั้น

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่ง “ประชาธิปไตย” ที่พระพุทธเจ้าท่านทรงสร้างให้แก่มวลมนุษยโลก ซึ่งเป็นความกล้าหาญศรัทธาตั้งแต่นั้นแล้ว

เสร็จแล้วมาถึงยุคนี้ สิทธิพวกนี้ไม่ได้ใช้กันแล้ว สัจจะไม่รู้เรื่อง มีแต่รูปแบบของจารีตประเพณีที่ผิดเพี้ยนไปแล้ว เป็น “สลัฟฟตูปาทาน” ยึดเป็นธรรมเนียมประเพณีกันมาหลัง ๆ กันอยู่เท่านั้น ความผิดเพี้ยนนั้น กร่อนมาเหลือ *นัตถิ ๕ อามะ ๘* ท่องให้ได้นะ *นัตถิห้าตัว - อามะแปดตัว* ท่องกันเป็นนกแก้วนกขุนทอง ก็เป็นองค์พระได้เลย การชักถามก็กำหนดเป็นรูปแบบ ไม่รู้โอโทษอะไรเลย ท่องก็เป็นภาษาบาลี

๐ จาก “ประชาธิปไตย” ยอดเยี่ยม มาเป็น “สลัฟฟตูปาทาน” ที่ “วิบัติ” สนิท

เช่น ถามผู้มาขอบวชว่า ท่านยังเป็นข้าราชการอยู่ไหม ภาษาบาลีสั้น ๆ *นชฺชิ ราชภักฺกั* ? ยังเป็นข้าราชการอยู่มั๊ย เสร็จแล้วผู้ขอบวชคือข้าราชการที่ลามบวช ผู้ที่ยังเป็นข้าราชการอยู่แท้ ๆ ยังไม่ได้ลาออกจริง แค่ลามบวช ก็ตอบว่า *นัตถิ ภันเต* ก็คือบอกว่า *ไม่ได้เป็น* โกหกซัด ๆ ทั้ง ๆ ที่ยังเป็นข้าราชการอยู่ และยังรับเงินเดือนด้วย นี่คือ “วิบัติ” (ความเสียหายใช้การไม่ได้) การบวชที่วิบัติแท้ ๆ

แม้เป็นข้าราชการที่ยังรับบำนาญอยู่ ไม่สละออกจริง ไปบวชก็ไม่ได้ ถ้าจะบวชต้องสละสิทธิการเป็นเจ้าของเงินนั้นออกให้คนอื่นไปก่อน จึงจะบวชได้ ดังนี้

เพราะผู้ที่จะมาบวชเป็นภิกษุในศาสนาพุทธจริงนั้น ต้องเป็นผู้ไม่มีเงินทองทรัพย์สินสมบัติ เรียกว่า “โศกัศขันธาทายะ” ขึ้นมี.. มันก็ยังไม่พ้นอาบัตินิสสัยศิกขปาจิตตีย์ หรือแค่ศีล ๑๐ “ชาตुरुพรตตะ ฯ” ซึ่งเป็นแค่ “ศีล” ที่สามเณรก็ต้องประพฤติได้แล้ว ต้องพ้นแล้วแค่พฤติพุทธตัน ๆ แค่นี้

หรือเป็นต้นว่า ถามผู้บวชว่า *อนโณชิตี* ซึ่งหมายถึงว่า *ยังเป็นหนี้* เป็นสินอยู่มั๊ย ผู้มาขอบวชสมัยนี้ ไม่รู้เรื่องอะไรกันหรอก ก็ซัดขานกันอยู่ว่า *หนี้ถึ ภัณฑะ* *ไม่เป็นหรอกครับ* ถ้ายังเป็นหนี้ก็โกหกกันอยู่ ก็วิบัติ

แม้แต่ถามว่า *ปุริสโสชิตี* เป็นผู้ช่ายแน่ะ เพราะศาสนาพุทธไม่ให้กะเทยบวช แต่ยุคนี้ไม่รู้เรื่องกันแล้ว ปล่อยให้กะเทยมาบวชกันเต็มไปหมด ประพฤติบาปกัน เลื่อมเสียดศาสนากันจนไม่รู้จะพูดยังไงแล้ว เรื่องกะเทยบวชไม่ได้นี่ เป็นเรื่องอจินไตยที่เกี่ยวกับกามกิเลสล้ำลึก

จึงเป็นภาษาวิบัติกันจริงอยู่ตามลัทธิจะ แค่ว่าใช้ภาษาบวชก็วิบัติอีกมาก

๑๐) ต้องขออภัยด้วยใจจริง

ที่พูดถึงความไม่ดีไม่งามของพุทธศาสนาคານี้

ต้องขออภัยอย่างมากที่ต้องพูดลัทธิธรรมนี้ อันพาดพิงไปถึงความผิดพลาดของศาสนาพุทธที่มันได้กร่อนและเสื่อมมาจริง ซึ่งเป็นเรื่องจริงที่เอาตามไม่เจตนาจะพูดออกมาหรอก แต่มันถึงวาระของมันตามกาลแห่งลัทธิจะมีเหตุปัจจัยถึงครั้งคราของมัน จึงเกิดเหตุการณ์นี้

ใครได้ฟังแล้วรู้สึกไม่ดีก็ต้องขออภัยจริง ๆ เอาตามไม่ได้มีจิตสาถะยยะ ไม่ได้โกรธเกลียดใคร เอาตามรู้ดีว่าทำไมมันถึงได้เกิด และความจริงนี้มันต้องจำแนกด้วยเพราะเหตุใด ก็เข้าใจดี เอาตามไม่ได้ลงโทษ

คนยุคนี้ที่เดียวหรอก

แต่ก็น่าจะช่วยกันบูรณะปฏิสังขรณ์ ใ้มั้ย...!!!!

**▶ รหัส 6001 : วิบัติด้วยภาษาพูดปากไม่ตรงกับจริง
โกหก ขอภัยที่เปิดโปงเรื่องนี้ นี่ยกตัวอย่างเป็นต้น ถามว่าเป็นหนี้เช่า
หรือเปล่า**

ตอบ : เป็นหนี้ใหม่ เป็นแน่ สำหรับผู้ประพฤติดิฉันนั้นจริง
กรรมเป็นของจริง และสังขจะก็ต้องเป็นของจริงแน่ ธรรมะโดยเฉพาะ
พุทธธรรม เพราะลึกซึ้ง คัมภีระ เห็นตามได้ยาก TUTTASA จริง ๆ ยิ่งจะ
รู้ชั้น“โพธิ”เข้าไปถึงปรมาตต์ ที่เป็นอเทวนิยม - โลกุตระนั้นยิ่ง..ยากยิ่ง ๆ
ตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสยืนยันไว้ ว่า คัมภีระ TUTTASA พุทธโพธา

ที่คุณว่า วิบัติด้วยภาษาพูดปากไม่ตรงกับจริง มันก็เป็นความไม่
จริง จะว่าโกหกใหม่ละ อย่างนี้จะเป็นหนี้เป็นบาปหรือเปล่า มันก็ต้องเป็น

ขออธิบายต่อถึงความลึกซึ้งบางจุด จากเรื่องบวชที่อธิบายมา
เมื่อกี้ ซึ่งยุคพระพุทธรเจ้าต่างเข้าใจกันดีเป็นสามัญ แต่ยุคนี้กลายเป็น
เรื่องลึกลับ เห็นตามได้ยาก ยิ่งรู้ตามชั้น “โพธิ” เข้าไปถึงปรมาตต์ยิ่งยาก

เช่น ภาษาที่ซักถาม“นาค ตอนเข้าสู่หมู่สงฆ์ ขอบวช คำหนึ่งที
ลึกลับคือ คำที่ถามว่า มนุสโสชิ แปลว่า เป็นมนุษย์หรือเปล่า ทุกวันนี้
นาคก็ตอบกันเลยว่า อามะกันเต ก็คือตอบว่า เป็นครับ

ซึ่งเรื่องนี้ เป็นเรื่องลึกลับทางปรมาตต์ อาตมาก็ได้อธิบายผ่านมา
บ้างแล้ว ถามว่า มนุสโสชิ เป็นมนุษย์หรือเปล่า นี่อาตมาก็ได้ขยายความ
ให้เห็นความเป็น “มนุษย์ - อมนุษย์” ซึ่งเป็น “สัตว์ทางโอปปาติกะ” แท้ ๆ

ที่ท่านถามถึงว่า เป็นมนุษย์หรือเปล่านี่ แน่นอน ยุคนี้ มาถาม
คนด้วยกันว่า เป็นมนุษย์ใหม่? มันก็ต้อง..งง!

ก็เขาก็เป็นคน - เป็นมนุษย์อยู่ไหนที่นี้นา! มาถามได้ยังไง

เพราะงั้นจึงไม่ใช่หมายถึง ความเป็นมนุษย์ต้น ๆ ทางร่างกายที่เป็น “สัตว์” สี่ขา - สองขา - สัตว์บก - สัตว์น้ำ - สัตว์ปีก - สัตว์เลื้อยคลานต่าง ๆ นั้นแน่

◎ พุทธต้องมีภูมิเป็น “อเทวนิยม”

จึงจะปฏิบัติสู่นิพพานเป็นสัมมาผล

เพราะภูมิธรรมที่จะรู้ความเป็น “มนุษย์” หรือ “อมมนุษย์” นั้น คนยุคนี้ไม่มีความรู้ว่ “โอปปาติกะ” นั้น เป็น “สัตว์” ทางจิตวิญญาณอย่างไร

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มหาจัตตาริสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗ “สัมมาทิฏฐิ” ข้อ ๔ “สัตตวา โอปปาติกะ” เขาไม่รู้เรื่องกันแล้ว แม้รู้ก็เป็นความรู้ที่ “มิจฉาทิฏฐิ” ความรู้ของชาวพุทธยุคนี้ เป็น “เทวนิยม” กันเกือบทั่วไปหมดแล้ว ผูกตนเป็นสัตว์ “สมมุติเทพ” ไม่ปล่อย

“ทำใจในใจ” (มนสิกรัตติ) ให้เกิดเป็น “อุบัติเทวะ - วิสุทธิเทวะ” ไม่ได้ เพราะไม่มีภูมิ “อเทวนิยม” เพียงพอ

จึงไม่เป็นอาริยธรรม ไม่เป็นโลกุตระ ที่จะยังผล “พหูชนหิตายะ - พหูชนสุขายะ - โลกานุกัมปายะ” ให้เกิดแก่สังคมมนุษย์ชาติอย่างที่เห็น ๆ กัน

เพราะ “ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาอริยสัจ” ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์ ที่หมายถึง มรรคมรรค ๘ ก็ปฏิบัติ “ไม่สัมมาทิฏฐิ” กัน

ผู้ปฏิบัติไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “สัตตาวาส ๔” อย่างครบถ้วน จึงปลดปล่อยตน (มัจฉตวิสังโยค) ไม่ได้ ยังผูก (ประกอบ) ตนเป็นสัตว์อยู่ (สังโยค)

◎ หลงผิด “อานาปานสติ”

จึงมีแต่การสร้าง “ภพ” จมอยู่ใน “ภพ”

หลงทางไปเน้นนั่งหลับตาทำแต่ “สมาธิ” แบบนั่งเข้าไปในภวังค์

กันเป็นเอก กระทั่งยึดเอาแต่การนั่งหลับตาสะกดจิตเข้าภวังค์นี้แหละ เป็นการปฏิบัติธรรมทำ “สมาธิ” แทนจะไม่รู้จัก “สัมมาสมาธิ” ที่เป็นสมาธิของพุทธกันแล้ว โดยเข้าใจ “อานาปานสติ” ซึ่งเป็นทฤษฎี “บทปลาย” ของการปฏิบัติธรรมมาเป็น “บทต้น”

แล้วแถมหลงผิดอีกว่า *นั่งหลับตาทำแต่ “สมาธิ”* นี้เป็น “บทใหญ่ บทเดียว” ซึ่งผู้ปฏิบัติบทนี้แล้วจะสำเร็จหมดแต่ต้นจนบรรลุอรหัตต์

ถ้าทำ “สมาธิ” (คือนั่งสะกดจิตในภวังค์นี้แหละ) เจริญได้ที่ “ศีล” ก็จะมีวิสุทธิเอง ถึงขั้น “ปัญญา” ก็จะมีเอง ว่ากันอย่างนี้เลย และก็เชื่อเช่นนี้

จึงได้แต่จมอยู่กับ “ขั้นต้น” นี้ ก่อภพ - ก่อชาติกันไม่หยุดหย่อน ยิ่งทำยิ่งจมกับ “ภพ” ที่ได้พากเพียรสร้างขั้นนี้ เป็น “รูปภพ” และ “อรูปภพ” ตามแต่จะสร้าง “มโนมยอัตตา” นั้น ๆ ได้สำเร็จ เป็น *“อัตตาที่สำเร็จอยู่ในจิต”*

“การนั่งหลับตาทำสมาธิเข้าไปในภวังค์” นี้ เป็นการ “สร้างภพ” ไม่ใช่ “ล้างภพ” ยิ่งทำจึงยิ่งจมลงไป ใน “ภพ” ด้วยความไม่รู้ (อวิชชา)

เพราะอานาปานสตินี้ เป็นการปฏิบัติขั้นปลาย ขึ้นตรวจสอบผลตาม “สัมมาทิฐิ” ใช้ปฏิบัติ “เทววิโซ” เป็นประโยชน์หลัก

แต่ไปหลงผิดเอาปลายนี้มาเป็นต้น กลับหัวกลับหางกันเสียนี้ คือ มันไม่ถูกรูปถูกนาม ไม่ถูกผัสสถูกตัว ไม่ถูกขั้นตอน ไม่ถูกขนาด ไม่เหมาะสมกับฐานะ คนละสาระเนื้อหา จึงจมอยู่อย่างผิดที่ผิดทาง

มันไม่เป็นไปตามลำดับของอิทัปปัจจยตา จากเหตุนี้จึงจะเป็นผลนี้ จากผลนี้แล้วก็ค่อยมาเป็นปัจจัยตัวโน้นต่อไป ส่งทอดต่อ ๆ กันชนิดที่มีขั้นมีตอนอย่างถูกฝาถูกตัว ได้สารัสจะขั้นต้น - ชั้นกลาง - ชั้นปลายไปเป็นลำดับ ๆ โสตาบัน - สกิทาคามี - อนาคามี - อรหัตต์ ชนิดที่รู้จักผู้แจ้งรู้จริงเนื้อแท้ของพุทธธรรมที่เป็น “อเทวนิยม” เป็นโลกุตระ ต้อง

รู้ทั้งเนื้อแท้ รู้ทั้งทิศทาง รู้อย่าง “เกิดภาวะนั้น ๆ ” ขึ้นมาในตนจริง ๆ

◎ มี “ผล” เหมือนกันได้ แต่มีรายละเอียดที่ต่างกันอย่างลึกซึ้ง

แม้ปฏิบัติ “ผิด” มันก็มี “ผล” แต่เป็น “ผล” คนละชนิด ซึ่ง การปฏิบัตินั้นมันก็ต้องมี “ผล” ที่ต้องได้จากการปฏิบัตินั้น ๆ

เช่น มีสัมมาทิฐิ ทำดี ก็ต้องได้ดี เป็นผล

แม้มีจนาทิฐิ ทำชั่ว มันก็ต้องได้ชั่ว เป็นผล

คนหลงยึดกันคนละอย่าง คนหนึ่งยึดถูก คนหนึ่งยึดผิด

ต่างคนต่างปฏิบัติ มันก็ต้องได้สิ่งที่ตนยึด เป็นคนละอย่าง

“ผล” บางสิ่งบางอย่างมีคล้ายมีเหมือนกันได้

แม้เหมือนกัน แต่โดยรวม “ผล” ไม่เหมือนอย่างเดียวกันทั้งหมด มันยังมีความละเอียดลออที่ “มี” เป็นนัยสำคัญที่ต่างกันอยู่จริง

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “วิญญูณฐิติ ๗” หรือ “สัตตवास ๙”

เช่นที่ว่า มีกายต่างกัน แต่มีสัญญาอย่างเดียวกัน

หรือมีกายอย่างเดียวกัน แต่มีสัญญาต่างกัน

ลึกซึ้งกว่านั้น ก็คือ มีกายอย่างเดียวกัน และมีสัญญา อย่างเดียวกัน แต่ มีอะไรที่เป็นนัยสำคัญต่างกันอย่างลึกซึ้ง

ดังนี้ เป็นต้น มันไม่ใช่จะรู้แจ้งในสังขารที่ละเอียดลึกซึ้งใน ชั้นนามธรรม ซึ่งหมายถึง “สัตว์” ทางจิตวิญญาณ ดังกล่าวนี่กันง่าย ๆ

ผู้ไม่รู้อันรู้อันจริงใน “พฤติพุทธ” ที่คัมภีรา - ทุททสา - ทุรณุโพธา เมื่อไปได้แค่ “มิจฉาผล” นั้น แล้วก็หลงติดอยู่กับ “ผล” นั้น

ผู้จมอยู่ใน “ภาพ” ที่เป็น “มิจฉาผล” ตามแบบ “สมาธิ” ที่ไม่ใช่พุทธ จะไม่มีความรู้ในอหังขปัจฉยาตายเป็นปัจฉยาการของ “ปัจฉิมสมุปบาท”

ก็เลยได้แต่ฉานหรือได้แต่สมาบัติ และได้นิโรธ ที่เป็น “มิจฉา” เพราะ “มรรค” ก็มิจฉาแล้ว “ผล” จึงมิจฉาแน่นอน แต่เขาหลงว่า “สัมมา”

๑ “อานาปานสติ” ไม่มีสัมพันธ์ภายนอกเลย “ปฏิจจสมุพบาท” จึงไม่มี

ทั้ง ๆ ที่ “อานาปานสติ” นี้เป็น “บทลึก” ขึ้นในภายใน ไม่ใช่ชบทตั้งนบทต้น แต่เป็นบทปลาย ซึ่งบทต้นบทตั้งนั้นคือ ต้องเรียนรู้จากภายนอกบรรลุขั้น “กามาวจร” ที่รู้ง่ายก่อน แล้วจึงจะค่อย ๆ ฝึกฝนเรียนรู้เข้าไปสู่ “รูปาวจร” ภายใน แล้วบทปลายจึงจะเป็นภายในลึกสุดขั้น “อรูปาจร”

เมื่อไม่มีต้น - กลาง - ปลาย ยึดได้แต่บทต้นเป็นบทปลาย อยู่ในภพเท่านั้น จึงไม่มีอิทัปปัจจยตาหรือไม่มีปัจจยการใด ๆ ปฏิจจสมุพบาทจึงไม่มีความรู้เลย คงความเป็น“อวิชชา”อยู่อย่างเดิม เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัย ของสังขาร นามรูป อายุตนะ ๖ ผัสสะ เวทนา ตัณหา อุปาทาน ภพชาติ ชรา มรณะ โศก ปริเทวะ ทุกข์ โทมนัส อุปายาส เป็นปัจจยการอย่างไร แคไหนแล้ว อนุโลม - ปฏิโลม กันได้เท่าใด ไม่รู้เลย

ปฏิสัมพัทธ์ชั้นละเอียดลึกกับ ชั้นหยาบภายนอกไม่มีเลย เพราะความสัมพันธ์ต่อเนื่องระหว่างนอกกับในร่วมเป็นองค์รวมทั้งละเอียดในกับเรื่องหยาบนอก ตาม “ปฏิจจสมุพบาท” ที่เกิดจากผัสสะ ไม่เกิดเลย

เพราะหลงยึด “อานาปานสติ” เป็นข้อปฏิบัติให้ถึงความดับทุกข์กัน แทน “มรรคมีองค์ ๘” แทน “สติปัฏฐาน ๔” ก็เลยปฏิบัติ “จรณะ ๑๕” กันไม่เป็น ปฏิบัติ “ไตรสิกขา” ก็ไม่เป็นองค์รวม แยกส่วนกันไปหมด ปฏิบัติ “สติปัฏฐาน ๔ สัมมัปปธาน ๔ อิทธิบาท ๔” อันเป็นตัวปฏิบัติของ “โพธิปักขิยธรรม ๓๗” กันไม่ถูก

จึงปฏิบัติแบบที่มี “ผัสสะ” เป็น “เหตุ” (สมุทัย) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มูลสูตร” บ้าง ใน “ปฏิจจสมุพบาท” (มหานิทานสูตร) บ้าง ใน “มิจฉาทิฏฐิสสูตร - ลักกายทิฏฐิสสูตร - อัตตานุทิฏฐิสสูตร” บ้าง ไม่เป็นเลย ก็ไม่รู้จัก “อัตตา” ทั้งที่เป็น “กาม” ทั้งที่ “มีรูป” ทั้งที่ “ไม่มีรูป” ไม่ได้ แล้ว

จะละลดกิเลส “กามภพ - รูปภพ - อรูปภพ” จากหยาบ - กลาง - ละเอียด ตามลำดับไม่เป็น

ซึ่งถ้า “สัมมาทิฏฐิ” ปฏิบัติก็เป็น “สัมมา” ทุกอย่างก็จะครบ บริบูรณ์ทั้งนอกและใน ทั้งหยาบ - กลาง - ละเอียด ทั้งเป็นโสดาฯ - สกิทาฯ - อนาคาฯ - อรหันต์อย่างเป็นลำดับตามแบบศาสนาพุทธ ด้วย “วิชา” ที่เดียว

ไม่ใช่เดา ไม่ใช่ชั่งม ๆ คล่า ๆ อยู่แต่ในภพในภวังค์เหมือนผู้ที่ หลงยึดเอาแต่ “อานาปานสติ” ปฏิบัตินั่งหลับตาทำ “สมาธิ” ไม่เป็น “สัมมาสมาธิ”

ดังนั้น จึงไม่สามารถรู้แจ้งในความเป็น “สัตวโอบปาติกะ” หรือไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ” จึงรู้จักความเป็น “มนุษย์” และ “อมมนุษย์” ขึ้นปรมัตถธรรมไม่ได้

๑๐ ตัวอย่างภาษาวิบัติ ในการบวช

ทุกวันนี้ที่มันเพี้ยนผิดจากโบราณ

ในยุคพุทธกาลนั้น ท่านรู้เรื่องกันดีว่า อมนุษย์ หรือมนุษย์ เขาไม่ได้ถามความเป็นมนุษย์อย่างคุณนี่ ๒ ขา หัวหยัก ๆ มี แขนสองแขน มันก็เป็นมนุษย์มาบวชกันทั้งนั้นแหละ มาถามให้มันเสีย เวลาทำไม

ดังนั้น คำว่า *มนุษย์โลซี* จึงไม่ได้หมายถึงนั้น เป็นมนุษย์อยู่ หรือเปล่า ? จึงหมายถึงว่า แล้วคุณนี่ยังมี “ความชั่ว” ถึงขนาดเป็น *เดรัจฉาน* เป็น *สัตว์นรก* อยู่หรือเปล่า ในขณะที่เป็นคนที่จะมาบวชนี้แหละ เขาก็รู้กัน เขาตอบความจริงกันนะ คนสมัยโบราณนี้ เขาจะไม่โกหก แต่เขาก็ไม่ได้ถามแค่นี้เขาก็จะต้องเวดล้อม ถามอย่างมีศิลปะ ในการถาม พระที่เข้าร่วมสังฆกรรม ถามได้ทุกคน ไม่ใช่กำหนดแต่เพียง

คนเดียว สองคนอย่างทุกวันนี้

ถามเรื่องกรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ถามเรื่องกรรมกรรมทุจริต สอบกรรมต่าง ๆ อย่างเช่นถามความจริง ที่ว่า *มนุสฺสโลชิ* นี้ก็ใช้คำถามตามที่พระพุทธเจ้าท่านสอนมา ซึ่งหมายถึง สัตว์ หรือมนุษย์ที่เป็น “โอปปาติกะ” แน่نون ท่านก็ตอบกันรู้เรื่อง

เป็นสัตว์ เป็นมนุษย์แบบไหน ทำยังงี้ใหม่ นี่คุณก็ยังไม่ไปทุจริตยังเ็นยังงี้อยู่ใหม่ อะไรต่ออะไรต่าง ๆ นานา

ระดับนี้ ถ้าจิตยังทำยังงี้อยู่ ยังทำชั่วอย่างนั้นอย่างนี้อยู่มากมายบอกไป ก็จะได้รู้กัน ถ้าคุณยังเข้าชั้นอบายหนักหนาอยู่ โอ..คุณอมมนุษย์แล้ว ยังงี้ก็ยังไม่พอไม่ได้ อย่าเพิ่งบวชเลย ไปพัฒนาตนดีกว่านี้ก่อน

พระในองค์ประชุมก็จะฟัง ตรวจสอบ พอสุดท้ายถามเป็นญัตติเข้า ออกคะแนนเสียง ใครเห็นควรรับเข้าหมู่ เป็นภิกษุอีกรูปหนึ่ง ใครเห็นควรก็หนึ่ง ใครไม่เห็นด้วยก็แสดงคำค้านออกมา ถ้าองค์สงฆ์ไม่ขัดแย้ง แม้แต่คนเดียวถึงจะได้ผ่านการบวช

ก็ต้องถามต้องซักไซ้กันให้รู้เรื่อง

◎ **พุทธเป็นประชาธิปไตยล้ำยุคมากกว่า ๒ พันปีแล้ว**

ด้วยภูมิปัญญาวิเศษด้วย

ทุกวันนี้ซักกันก็ไม่รู้เรื่อง ถ้าจะพูดแล้วมันวิบัติไปทั้งหมดแหละ เพราะผู้ถามกรรมวาจาจารย์อนุสาวนาจารย์มาเป็นคู่แล้วก็ถาม อุปสัมปทา-เปกขะมาเป็นถาม *นัตถิ ๕ อามะ ๘* ตามที่ท่องมาเท่านั้นเอง แล้วไม่รู้เรื่องกัน ถูกต้องตามที่ท่องเอาไว้พอ ผ่านเสร็จแล้วก็มาสวดกันอีก ญัตติสุดท้าย จบ เป็นองค์พระขึ้นมาได้ ทั้งที่ภาษาวิบัติ คือไม่รู้เรื่องกัน ก็โกหกกัน ซักไซ้ไม่รู้เรื่อง มันก็วิบัติโดยภาษาแล้ว ภาษาวิบัติแล้ว คือผู้ถามผู้ตอบไม่รู้เรื่องกันว่าเป็นอะไร ตอบกันส่งเดช

ถ้าไม่ออกรบ ๒๔๒ จะไม่พบสังขะ

เพราะฉะนั้นจะพูดกันจริง ๆ แล้วนี้ ผู้บวชนี้ ทุกวันนี้นี้บวช ไม่ค่อยได้เป็นองค์พระกันหรอก วิบัติกันเกือบทั้งนั้น ไม่รู้เรื่อง

ยกตัวอย่างที่อาตมายกตัวอย่างไม่ต้องถึงขั้นว่า รัชราชกรามี บำนาญ มีเบี้ยหวัดรับเงินเดือนอยู่หรือเปล่า หรือยังไม่ได้ลาออกจากงาน ที่ยังมีรายได้อยู่ หรือเป็นหนี้อยู่หรือเปล่า ไม่ต้องพูดอย่างนั้นด้วยซ้ำ

มธุสโลชิ ถามว่า เป็นมณุษย์อยู่ไหม มันไม่ได้ถามแค่ใช้ภาษา ตรงเป๊ะ ค่อย ๆ อย่างคำว่า *มธุสโลชิ* นี้หรือก มันต้องถามอย่างผู้รู้ ไม่ใช่จะใช้ภาษาตุ๋น ๆ ถามพาทือว่า *คุณเป็นมณุษย์อยู่ไหม ?* มันก็ไม่ใช่ ท่านก็ใช้ศิลปะถามให้รู้ว่า ผู้จะบวชนี้ ยังมีภูมิขั้นมณุษย์ หรืออมนุษย์

ดังนั้น ใครจะเป็นมณุษย์หรือไม่เป็นมณุษย์นี้ คุณจะต้องรู้ว่าความเป็นมณุษย์นี่คืออะไร หมายถึง..*สัตตา โอบปาติกา* หมายถึงจิตวิญญาน เป็นสัตว์หรือไม่เป็นสัตว์

เป็นสัตว์เหมือนกัน แต่เป็นสัตว์เทวดาหรือเป็นสัตว์พรหม ผู้มี ภูมิรู้เป็น “อเทวนิยม” ก็จะต้องเข้าใจได้ ถ้าคุณยังเป็นสัตว์นรกอยู่ที่ย่ำ ฟังมาบวชเลย ไซ้ใหม่ ก็ต้องชักใช้กันจนกระทั่งพระในองค์ประชุมก็ร่วมกันฟัง โอ...ไอนี้มันยังไม่ไหวหรอก ฟังแล้วนี้ ยัง.. ยัง ๆ ยังอยู่ในพฤติกรรมของพฤติผี ยังไม่สมควรจะเข้าหมู่ได้ ยังบวชไม่ได้ ก็ลงคะแนนเสียงกัน

นี่คือ ประชาธิปไตย ของพุทธศาสนา เห็นไหม ?

มันถึงจะไปเข้าท่า แล้วจะมาหมายความว่า ตื่น ๆ ว่า *มธุสโลชิ* คุณ เป็นมณุษย์หรือเปล่า ก็เป็นมณุษย์ถ้าเอาตื่น ๆ ยังไซ้ไซ้ใหม่ มันก็มณุษย์ มันก็ไปตอบทำไม ถามทำไม จะถามมันต้องมีนัยลึกซึ้งสำคัญ ว่า

เออ...เขาจะเป็นอยู่ในภูมิไหน ภูมิมณุษย์หรืออมนุษย์ ถ้าภูมิอมนุษย์ จะเป็นภาระพาเสียมมากกว่า ไม่ผ่านเอ็นทรานซ์ ก็อย่าเพิ่งบวชเลย

เพราะว่ายังไม่ประเสริฐพอ ยังไม่เป็นนาคพอ เป็นนาคปลอม นาคแปลว่าผู้ประเสริฐ ผู้เจริญ

นี่ยัง... ยังไม่เป็นนาคพอ เป็นนาคปลอมมา ยังไม่ประเสริฐพอ เพราะยังน้อย่าเฟิงบวชเลย ยังจึงเป็นต้น ซึ่งเป็นเรื่องลึกซึ้ง

๑ ขอบกัยอย่างยั้ง ที่พูดตำหนิสิ่งผิดพลาดมาก แต่ขอเป็นการศึกษาเถิด

ถ้าอาตมาพูดไปแล้วนี้ วันนี้พูดใหญ่ พูดกว้าง พูดลึกมาก ไปกระทบพระเกือบทั้งประเทศ เพราะถ้าเอากันจริงแล้ว ไร้ที่บวชกันอยู่นั้น ไม่ได้เป็นองค์พระ วิบัติเกือบทั้งนั้น ผิดมานาน จนถือกันว่าเป็นถูกแล้ว

นี่คือ สิ่งที่อาตมาพูดไปบ้าง มันยังมีอีกมากที่เราควรรู้ แต่มันก็เออละ พอสมควร แม้จะว่าไป อาตมาก็บวชมาจากวิธีพิธีนี้เหมือนกัน แต่ว่า อาตมาไม่ได้วิบัติ เพราะในพิธีนี้อาตมาไม่ผิดจากความจริงที่ถาม อาตมาเลย แม้อาตมาจะไม่รู้ภาษาบาลี แต่ตัวอาตมาไม่ได้มีผิด

เพราะอาตมาไม่ได้เป็นนาคปลอม ตัวอาตมาไม่ได้มีสิ่งวิบัติ อาตมาเป็นมนุษย์ ไม่อยู่ในเทณฑ้อมนุษย์ อาตมาไม่เป็นหนี้ อาตมาไม่มีโรคต้องห้าม คือ อาตมาไม่มีอะไรผิดตามที่ถามมานั้นแหละ นัตถิ ๕ อามะ ๘ นั้น อาตมาก็ว่าอาตมาไม่ได้วิบัติในสิ่งเหล่านั้น เพราะทั้งอาตมาก็เป็นองค์พระ แต่คนที่ไม่เป็นไปตามธรรมตามวินัยนั้นนะสิ มันโกหก มันค้านแย้งกับความจริง สัจจะคุณไม่ได้เป็นอย่างนั้นคุณก็วิบัติ เพราะคุณโกหกนี้แหละที่ผิดกันมาก รู้กัน แต่โกหก คุณเรียนบาลีมารู้ แต่ตัวเองยังโกหก ก็อาบัติมันก็วิบัติ มันไปไม่ได้

นี่คือ นัยที่ละเอียดล่อสูงซึ้น ที่นำมาพูดซึ้นบ้าง เพราะทั้งนี้ อาตมาพูดเปิดเผยสัจจะความจริงพวกนี้ ก็รับฟัง ฟังดี ๆ อย่างน้อย เป็นการศึกษา อะไรไม่สมบูรณ์ก็พยายามปรับปรุงแก้ไข ดีกว่าปล่อยให้เสื่อมไป ทำให้เลวร้ายหนัก ยิ่งทำลายมากขึ้น ๆ

๑ พุทธเจริญนำยุคสมัย ถิ่นหน้าจอนนำอัศจรรย์ เกินกว่าจะรู้ได้ที้ง่าย ๆ

ของพวกเราเน..บวช พิธีบวช เราก็จำนนในพิธีการแบบเก่า ก็เลยทำสองอย่าง อย่างที่หนึ่ง คือ เราบวชแล้วคนเขาหาว่า พวกอโศกนี่มันบวชไม่จริง พิธีบวชของมันผิด เพราะมันไปไหวตเสียดกัน

ของเราไหวตจริง ๆ ไหวตก็คือ วิธี “เยภยยลิกา” ของพระพุทธเจ้านั่นเอง วิธีให้ออกเสียง แล้วใช้เสียงข้างมากในวิธีการ เป็นประชาธิปไตยแท้ ๆ ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้ใช้วิธีนี้มาตั้งแต่ยุคของพระองค์แล้ว

ความเป็นประชาธิปไตยของพุทธนั้น มีอีกมากกรณี อาทิมาเคยนำมาอธิบายยืนยันมาแล้วก็มากประเด็น ก็ศึกษาพุทธศาสตร์ให้ดี ๆ เอะ

พระองค์เป็นปราชญ์ยอดแห่งปราชญ์ที่ advance เกินกว่าที่จะหยั่งรู้ได้ง่าย ๆ ขอให้สัมมาทิฐิเถอะ แล้วปฏิบัติกันให้สัมมาปฏิบัติ ให้บรรลุมรรคผล จะมี “พฤติพุทธ” ที่เห็นได้ว่าเป็นศาสนาที่เป็นพหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ จริง ๆ ล้ำยุคล้ำสมัย แต่คนไม่รู้ทัน

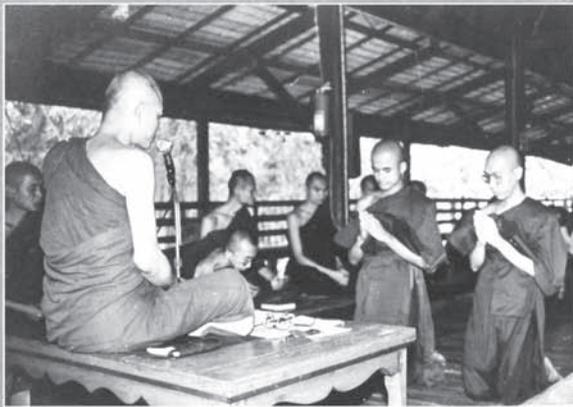
เช่น พุทธนำพาสังคมให้มี “พฤติพุทธ” อยู่เย็นเป็นสุขชนิดที่ล้ำหน้าสังคมสามัญ นำพาสังคมให้สร้างประโยชน์แก่สังคมด้วยวิธีตรงกันข้ามกับวิธีทุนนิยม นำหน้าวิธีสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ นำหน้าวิธีประชาธิปไตยสามัญไปไกล เป็นต้น พุทธนำทั้งด้านรัฐศาสตร์ ทั้งด้านเศรษฐศาสตร์ ชนิดที่ผู้บริหารบ้านเมืองของสังคมโลกยุคนี้ ตามไม่ทัน

ศาสนาพุทธนำหน้ายุคสมัย ตัวอย่างพวกเราสิ แต่การบวชขึ้นเป็นสมณะ แม้แต่เราจะสอบผ่านความเป็นปะ คือผู้ปฏิบัติ (ผู้ปฏิบัติ เราเรียกกันว่าปะ) เลื่อนฐานะขึ้นเป็นนาถ ก็ต้องผ่านไหวต เอาคะแนนของสังคมหมุกกลุ่มประชาธิปไตยแบบอโศก ก็ต้องผ่านองค์สงฆ์ ของเรามีอีกหลายขั้น สงฆ์เราจะตรวจสอบจากผู้ปฏิบัติ พอ..เอาละผ่านได้ จากผู้ปฏิบัติ (ปะ)

● โหวตจากสามเณรเป็นสมณะในหมู่สงฆ์แล้ว จึง
ทำพิธีกรรมบวชโดยสมมุติอีกครั้งหนึ่ง

ขึ้นเป็นนาค จากนาคก็เข้าองค์สงฆ์อีก ตรวจสอบอีกว่าจะขึ้นไปเป็นเถร
ได้ไหม ของเรามีอย่างนั้นเลย ตั้งหลายชั้น ผ่านระดับปะ ผ่านระดับนาค
ตรวจสอบแล้วผ่านไหวตทุกชั้นตอน เถรจะขึ้นเป็นพระก็ต้องผ่านไหวต
ชั้นสำคัญ ตรวจสอบด้วยองค์สงฆ์ เมื่อผ่านหมู่สงฆ์มีมติรับเข้าหมู่ จึง
จะเป็นสมณะได้ เราบวชด้วยองค์สงฆ์เป็นใหญ่ ไม่ใช่อุปัชฌาย์เป็นใหญ่
นี่ก็คือ ประชาธิปไตยแท้ ๆ ประเด็นหนึ่ง ประชาธิปไตยไทยนั้น
เป็นเผด็จการแล้ว ไม่รู้ตัวกัน สังคมนิยมชั้นดียังเป็นไม่ได้เลยเมืองไทยนี้
ตรวจสอบกันให้ดี ๆ เกอะ

๑) หลายอย่างของอโศกก็แก้ปรับให้เข้ากับธรรมกับวินัย มีไข้แก้ให้เสียหาย

ชาวอโศกเราทำอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร คนก็ไม่รู้ความจริงที่
สะอาดนี้ ก็ว่าอโศกทำไม่เหมือนประเพณี ประเพณีที่ผิดเพี้ยนไป ก็ต้อง
ปรับแก้ แม้แก้เราก็ต้องอนุโลม - ปฏิโลม ตามประเพณีเราก็ทำด้วยบ้าง
โดยลัจจะเราไหวตกัน ผ่านจากสามเถรเป็นสมณะได้แล้วโดยวิธีไหวต
ตามที่เราเชื่อมั่นว่านี่ถูกต้องธรรมวินัย

เสร็จแล้วก็ค่อยมาทำพิธีกรรมบวชโดยสมมุติอีกทีหนึ่ง องค์สงฆ์
ของชาวอโศกทำพิธีแก้สำเร็จมาแล้ว จึงมาสวดบาลีตามจารีตของไทย
สวดญัตติอะไรกับสังคม เพียงแต่เราไม่ได้มีรูปแบบการถามไล่ชักใช้ให้
สังคมเห็น เพราะมันเป็นสังฆกรรม เราต้องไม่ให้ฆราวาสเข้าไปร่วมรู้ร่วม
ฟัง ต้องทำให้ถูกต้องธรรมวินัย

เราทำพยายามให้กลับไปหาความถูกต้องของธรรมวินัย พยายาม
ไม่ให้ตกหล่นผิดเพี้ยน ไหวตมาเรียบร้อยแล้ว ไม่รู้ก็ขึ้น ไม่ได้โชว์ อย่าง
ที่ประเพณีทุกวันนี้ทำกัน ส่วนการถามไล่ชักใช้ เราได้ชักใช้กันมาตั้งแต่
เป็นผู้ปฏิบัติ (ปะ) มาเป็นนาค มาเป็นเถรชักใช้ตรวจสอบมาแล้วทั้งนั้น

จนกว่าจะได้เป็นพระ เราชักมาจนกระทั่งสะอาดเลยนะ โดยผงซักฟอก น้ำหมักยี่ห้อโอศก ซักฟอกอย่างละเอียดไม่รู้กี่ชั้น

◎ การบวชที่อวิชชา ทำลายศาสนาอย่างรู้เท่าไม่ถึงการณ์

ทุกวันนี้ในชาวพุทธไม่รู้ว่าการคัดเลือกบุคคลเข้าบวชนี้สำคัญมาก ทำอย่างหละหลวมไม่ได้ ศาสนาเสื่อมจริง ๆ มาบวชเล่นบวชหัวกัน ได้ บาบเปลา ๆ อย่าทำกันเลย ยิ่งบวชหาเงินหาทอง หาพวกหาบริวาร โดยการหว่านล้อม ประเล้าประโลม ว่ามาบวชเถอะได้บุญอย่างนั้นอย่างนี้ หลอกหลวงให้มาบวชกันนั้น ผิด เป็นบาปกันแท้ ๆ รู้เท่าไม่ถึงการณ์ว่า เป็นบาปกันอย่างไร อย่างทุกวันนี้ที่ทำกันอย่างรู้ไม่เท่าทันนี้แหละทำลาย ศาสนาพุทธ ด้วยอวิชชาแท้ ๆ เพราะคิดได้แค่แบบโลกีย์ทุนนิยม

การบวชเป็นสิ่งสูงส่ง บวชเป็นรูปองค์พระเสร็จ พ่อแม่ก็ต้องกราบ ใ้หัว ผู้ใหญ่ในบ้านเมืองสูงปานใดก็ต้องกราบใ้หัว มันไม่ใช่เรื่องเล่น

ผู้จะบวชต้องมีจิตใจศรัทธาอย่างมีปัญญาว่า บวชไปเพื่อล้างกิเลส ไปนิพพาน บวชแล้วต้องตั้งใจเอาจริง อย่าผิดบาป เพราะบาปหนัก บาปราคาแพงกว่าสามัญ โโกหกในร่างพระ บาปกว่าโกหกในร่างฆราวาส ฆ่าสัตว์ในร่างพระ บาปราคาแพงกว่าฆ่าสัตว์ในร่างฆราวาส เป็นต้น

ดังนั้น แม้จะศรัทธาแล้วจะมาบวชแล้ว จะมาขอบวช หมุ่มสงฆ์ ต้องตรวจสอบแล้วตรวจสอบอีก คัดเลือกอย่างสำคัญ ต้องมีคุณสมบัติ เหมาะสมเพียงพอ จึงจะให้บวช ไม่ใช่ใครอยากบวชก็บวชได้เลยทันที

ทุกวันนี้มันเสื่อมจนกร่อนมาดังที่พิธีบวชเดี๋ยวนี้อันนี้ทำ ๆ กัน เหลือ แค่..นัตถิ ๕ อามะ ๘ ใครอยากบวชเข้าวัดไป ขอบวชง่ายยิ่งกว่าเล่นลิเก

การบวช คือ การปฏิบัติเพื่อไปนิพพาน ไม่มีนอกกว่านั้น แต่ แล้วกลายเป็นการหาบาปใส่ตัวมากกว่ามาก บวชหาประโยชน์ใส่ตน ไม่ ว่าประโยชน์ด้านไหนที่เป็นโลกีย์..ผิดทั้งนั้น เพื่อลาภยศสรรเสริญโลกียสุข

เพื่ออะไรต่ออะไรกันให้เปรอะไปหมด

ถ้าไม่ปรับปรุงแก้ไขกันตรงนี้ รักรองศาสนาพุทธเสื่อมถล่ม ยิ่งหลงผิดเอาการบวชไปทำเป็นหาเงิน หาบิรवार หาอำนาจ หาเสียงกันก็ยิ่งบาปหนักบาปหนา และทำลายศาสนาไปอย่างอวิชชายิ่ง ๆ แม้ไม่รู้เท่าทัน ต้องขออภัยจริง ๆ ที่พูดความจริงกันถึงขนาดนี้ ขอให้ถือว่าเป็นการศึกษา และเตือนสำนึกกันสำหรับผู้ปรารถนาดีต่อศาสนาแล้วกัน

๐ ต้องรู้ความเป็นโลกีย์ และโลกุตระให้ดี ๆ ให้ถ่องแท้ แล้วจะรู้จักอโศก

นี่คือสัจจะความจริง ขอภัยเถอะอย่าหาว่าพวกเรามาพูดชมพูดว่า พูดตำหนิ แต่เราพูดความจริงให้ฟัง ว่า ถ้าไม่ทำกันให้ดีอย่างเข้าใจอย่างถูกต้อง โดยสัจจะพระอนุสาสณีของพระพุทธเจ้า มันก็ผิด เมื่อผิดมันก็ไม่บริบูรณ์ มันก็ไม่สมบูรณ์ และมันก็ทำให้เสื่อมอย่างที่เห็น ๆ นี้แหละ

บวชกับชาวอโศกนี่บวชยาก กว่าจะได้เป็นองค์พระ เป็นพระเป็นสมณะแล้วอยู่ให้ยืนยาวให้ได้ ก็ยาก อโศกจึงมีพระน้อย มีมากได้ยาก

เพราะนั้นก็พยายามศึกษาดี ๆ ทำดี ๆ นี่พูดถึงการบวช วันนี้นะเราก็พูดถึงอะไรต่ออะไรหลาย ๆ อย่าง ที่วิเคราะห์วิจัยสังเคราะห์ลงในแนวลึกให้ฟัง แนวกว้างด้วย ก็ขอภัยที่มันไปกระทบ

ผู้ใดมีสัจจะจริงในตน ตั้งใจจริงก็ทำดี ๆ เถอะ แม้มันจะไม่บริบูรณ์ด้วยพิธีกรรม จาริตประพฤติอะไรบ้างก็ตาม ถ้าสัจจะปรมาตถ์ของเรามันดี มันแข็งแรงบริบูรณ์จริง จงทำไปโดยความตั้งใจจริง ๆ แล้วก็พยายามปฏิบัติเพื่อความบรรลุจริง ๆ เข้าเถอะ แล้วจะมีมรรคมีผลได้ ที่นี้ก็มาพูดถึงบารมี ๑๐ ทัศต่อ เมื่อกี้ก็ อุตมาพูดไป ๘

บารมีแล้ว ทาน คีล เนกขัมมะ ปัญญา เป็นตัวปฏิบัติแท้ ว่าเป็นไปแล้ว เรา
จะมีวิริยะ มีความพากเพียรจริง ๆ แม้เราจะเริ่มจากปุถุชนมาเป็นโสดา
มาเป็นสกิทาคา มาเป็นอนาคาคา เราก็กไม่ประมาท เราก็กไม่ตั้งตนอยู่ที่เกา
ลฐิติ (อยู่กับที่) ไม่เอา เราต้องวุฒิ (เจริญก้าวหน้าเสมอ) พระพุทธเจ้าไม่สรรเสริญ
คนที่ลฐิติ ปวการกล่าวไปโยถึง..ปทาน ความเสื่อม ท่านไม่แน่นอน
ไม่สรรเสริญแม้แค่ลฐิติ ท่านสรรเสริญวุฒิ ความเจริญอยู่ตลอดเวลา

เพราะฉะนั้นเราจะต้องไม่ประมาท ไม่ทำให้เป็นปปัญจะ เนินช้า
อย่าไปยินดีในความเนินช้า ต้องพากเพียรต่อ จงพากเพียรต่อ

นั่นคือ วิริยะ..พากเพียร ขันติ..อดทน ลัจจะ..ความจริง
อธิษฐาน..ความตั้งใจตั้งใจ ซึ่งเป็น บารมีอีก ๔ เป็นคุณธรรมภายในจาก
การปฏิบัติบารมี ๔ ข้อต้น แล้วต้องใช้บารมีอีก ๔ นี้เสริมหนุนอย่างยิ่ง

วิริยะ ขันติ ลัจจะ อธิษฐาน วิริยะขันติลัจจะอธิษฐาน จึง
เป็นบารมีองค์รวม เป็นเนื้อธรรมชุด ๆ ที่จะช่วย ๔ บารมีต้นให้ถึงที่หมาย

๐ รู้จักความเป็น “ทาน” ที่ถูกต้อง เป็น “สัมมาทัญญู” ให้ชัด ๆ ดุขิ

จริง ๆ การปฏิบัติ ก็ปฏิบัติองค์ ๔ ทาน คีล เนกขัมมะ ปัญญา
นั้นแหละเป็นองค์ธรรม ๔ บารมี ที่ปฏิบัติอย่างมีพฤติ “ทำทาน” ที่สัมมาทัญญู
(อตถิ ทินนัง) “มีศีล” ที่สัมมาทัญญู (อตถิ ยัญญัง) ให้เกิดสมบุรณแบบด้วย
ทาน - คีลบริสุทธีบริบูรณ คนก็ปฏิบัติให้ “มีทาน - มีศีล” เท่านั้นแหละ
บริบูรณ

โสดาบันก็ปฏิบัติ “ทาน” หัดสละวัตถุออกไปจากความเป็นของ
ตน และจะเป็นผู้มีความรู้ว่า “ทานที่ให้แล้ว มีผล” (อตถิ ทินนัง) นั้น คือ
เมื่อ “ทานวัตถุ” หรือ “ทานแรงงาน” ก็ตาม ก็จะมีปัญญารู้ว่า “การทำ
ใจในใจให้แยกกายหรือให้ถ่องแท้” (โยนิโส มนสิการ) นั้น คือทำอย่างไร

จึงจะเป็นการ “ทำทาน” ที่ลดกิเลส

ไม่ใช่ว่ายิ่ง “ทำทาน” ก็ยิ่งเพิ่มกิเลสใส่ใจตนเองมากยิ่งขึ้น ๆ ขึ้นตาม “มิจฉาทิฏฐิ” ของตน ดังนั้นจึง “ทำทานแล้ว ไม่มีผลลดกิเลส”(นัตถิ ทินนัง)

เพราะไม่รู้จัก “การทำใจในใจ” (มนสิการ) อย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ปัจจัยปรีคหยาณ” หรือไม่มี “วิชา ๘” ข้อ ๑ คือ วิปัสสนาญาณ และข้อ ๒ คือ มโนเมยิทธิญาณ ข้อ ๓ - ๔ - ๕ - ๖ - ๗ และ ๘ อาสวักขยญาณ นั้นเอง

นั่นคือ ทาน - ศีล - กาวนา ยังไม่สัมมาทิฏฐิ ปฏิบัติจึงมีจฉายผล

๐ รู้จักความเป็น “ศีล” ที่ถูกต้อง เป็น “สัมมาทิฏฐิ” ให้ชัด ๆ

ส่วน ศีล - สมာธิ - ปัญญา ถ้ายังไม่สัมมาทิฏฐิ ก็เช่นกัน ปฏิบัติ ก็เป็นมีจฉายผล ศีล - สมาธิ - ปัญญา ปฏิบัติเป็นองค์รวม ไม่แยกกัน ปฏิบัติไปคนละเรื่องคนละเวลา ปฏิบัติไปพร้อมกัน ปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

“ศีล” เป็นข้อกำหนดหลักเกณฑ์ให้ตนปฏิบัติ ไปตามฐานะ

“สมาธิ” เป็น “ความตั้งมั่นของจิต” ที่เมื่อปฏิบัติ “อริศีลสิกขา- อริจิตสิกขา- อริปัญญาสิกขา” เกิดมรรคเกิดผล

โดย “การทำจิตในจิตได้อย่างถ่องแท้” (โยนีส มนสิการ) จนสามารถ ทำให้กิเลสลดละจางคลายได้ ที่สุดถึงขั้นสำเร็จเป็น “นิโรธ”

“จิต” ที่มีผลจากการปฏิบัติจน “นิโรธ” ได้นี้แหละสิ่งสมตกผลลึกลงไป ๆ ในจิตกระทั่งแข็งแรง “ตั้งมั่น” “จิตที่ตั้งมั่น” นี้เองที่เรียกว่า “สมาธิ”

ส่วน “ปัญญา” คือความรู้ที่ต้องร่วมรู้ไปตลอดสายของการปฏิบัติ ทั้งหมด ที่ต้อง “รู้ถึงขั้นสัมผัสจิต - เจตสิก - รูป - นิพพาน” ที่เรียกว่า “นามรูปปริจเฉทญาณ” ของ “ญาณ ๑๖” เป็นต้น และ “ญาณ ๑๖” ข้ออื่น ๆ อีกเป็นลำดับ หรือมี “วิชา ๘” ตั้งแต่ “วิปัสสนาญาณ” ไปจนกระทั่ง

“อาสาวัชชญาณ”

๑ “นิโรธ” ที่สัมมาทิฏฐิของพุทธ แตกต่างกับ “นิโรธ” ที่ยังมีจฉาทิฏฐิอย่างไร

การปฏิบัติที่ได้ผล “กิเลสลดละจางคลาย” (วิราคะ) ตามสัมมา
มรรค ปัญญาก็จะ “ตามเห็นความจางคลาย” (วิราคะนุปัสสี) ไปกระทั่งถึงเกิด
“นิโรธ” (กิเลสดับ) ในจิต ปัญญาก็จะ “ตามเห็นนิโรธ” (นิโรธานุปัสสี)

ซึ่งเป็นขั้นเกิด “ผลนิโรธ” แล้วปัญญาก็ “ตามเห็นนิโรธ” ด้วยตนเอง
ปรากฏอยู่ไหนที่ เห็น “แจ้ง” (สังข) ความเป็นนิโรธนั้น ๆ อยู่ต่าง ๆ
เห็นด้วยตาของตนเอง (สังขิกต) อยู่หลัง ๆ ซึ่งเป็นตาธรรมะ (ธรรมจักขุ) ของ
ตนเอง ที่หยั่งทราบ “ของจริง” คือ “กิเลสดับ” นั่นคือ สภาวะความ
เป็น “นิโรธ”

“อธิปัญญาสิกขา” จะตามรู้ไปตลอดทุกสภาวะอย่างครบครัน
ไม่ใช่พอเกิด “นิโรธ” ในจิต ตนเองก็มีตมิต ปัญญาหรือ “ธาตุ
รู้” ไม่ทำงาน ดับไปหมด ไม่รับรู้อะไรด้วยตนเองเลย แล้วนับเอา “ความ
ดับ” ของจิต ที่ “ดับ” ทั้งสัญญา “ดับ” ทั้งเวทนา ไม่มีส่วนใดของจิตรับรู้
อะไรเลย

ความเป็น “นิโรธ” แบบนี้ คือ “นิโรธ” ที่รู้กันอยู่ทั่วไป เกิดจาก
การนั่งหลับตาทำ “สมาธิ” แบบทั่วไป แล้วก็สามารถ “ดับจิต” ลงไปไม่ทำให้
รับรู้อะไรเลยได้สำเร็จ แล้วก็นับเอาผลที่ได้แบบนี้ว่า “นิโรธ”

ซึ่งไม่ใช่ “นิโรธ” แบบพุทธ แตกต่างกันคนละขั้นทีเดียว

“นิโรธ” แบบพุทธนั้น เป็น “นิโรธ” ที่รู้ได้อย่าง “แจ้งชัดด้วยตา
ปัญญาหรือตาธรรม” (ธรรมจักขุ) ของตนเอง (สังขิกต)

ส่วน “นิโรธ” แบบที่เข้าใจกันเป็นส่วนมากอยู่ทั่วไป เป็น
“นิโรธ” ที่ตนเองไม่รู้ตัวเลย ไม่เห็นอะไรเลย มีตมิตไปหมด คือ “ดับจิต”

ไม่เป็น “วิญญานฐิติ” แต่เป็น “อสังกฐิติ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑ กับข้อ ๒๒๘ หรือเล่ม ๑๑ ข้อ ๓๓๕ กับข้อ ๓๕๓

“ฌานสมาบัติ - สมาธิสมาบัติ - นิโรธสมาบัติ” แบบพุทธ กับแบบที่ไม่ใช่ของพุทธ เป็นแบบทั่วไปนั้น จึงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญลึกซึ้งมาก

ถ้าเข้าใจความแตกต่างนี้ไม่ได้ “สัมมาบรรค - สัมมาผล” ก็คงไม่มี

๑๐ “สิ้นอาสวะ” คือ อรหัตผลหรืออรหัตต์ของผู้ปฏิบัติ “โสดาบัน” ก็เป็นได้

“ศีล” นั่นคือ หลักเกณฑ์ที่เป็นกรอบของการปฏิบัติสำหรับบุคคลแต่ละฐานะ “ศีล” ชั้นพื้นฐาน หรือขั้นต่ำสุดสำหรับคนทั่วไป คือ “ศีล ๕”

โสดาบัน ก็ปฏิบัติ “ศีล ๕” บริบูรณ์ตามฐานะ ถ้าสิ้นอาสวะใน “ศีล ๕” ของตน ก็คือ “อรหัตผลของโสดาบัน” ตามฐานะ หรือ “ความเป็นอรหัตต์ในชั้นโสดาบัน” เป็นผู้ “ดับกิเลสชั้น ๆ ของตน” ได้สนิทไม่เกิดอีกแล้ว

ส่วนสกิทาคามีก็ปฏิบัติ “ศีล ๘” บริบูรณ์ตามฐานะ

ถ้าสิ้นอาสวะใน “ศีล ๘” ของตน ก็คือ “อรหัตผลของสกิทาคามี” ตามฐานะ หรือ “ความเป็นอรหัตต์ในชั้นสกิทาคามี” เป็นผู้ “ดับกิเลสชั้น ๆ ของตน” ได้สนิทไม่เกิดอีกแล้ว

สูงขึ้นมาถึงชั้นอนาคามีก็ปฏิบัติ “ศีล ๑๐” บริบูรณ์ตามฐานะ

ถ้าสิ้นอาสวะใน “ศีล ๑๐” ของตน ก็คือ “อรหัตผลของอนาคามี” ตามฐานะ หรือ “ความเป็นอรหัตต์ในชั้นอนาคามี” เป็นผู้ “ดับกิเลสชั้น ๆ ของตน” ได้สนิทไม่เกิดอีกแล้ว

สูงสุดสูงชั้นอรหัตต์ก็ปฏิบัติ “ศีลปาฏิโมกข์” บริบูรณ์ได้ทุกศีล

สิ้นอาสวะทั้งหมดในตน ก็คือ “อรรถผลของอรรถันต์” ตามฐานะ หรือ “ความเป็นอรรถันต์ในชั้นอรรถันต์” เป็นผู้ “ดับกิเลสของตน” ได้สนิท ไม่มีกิเลสอาสวะใดเกิดอีกแล้ว ลึนเกลี้ยงแล้ว ไม่เหลือธุลีละอองใด ๆ อีก

“ศีล” จึงเป็นข้อกำหนดความเป็นลำดับขั้น ระดับกลาง ระดับปลาย ตามฐานะของบุคคล ศาสนาพุทธมีลำดับขั้นตอนอย่างลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล

“ศีล” บริบูรณ์ หมายถึงความว่า ศีลวิสุทธิ คือ ศีลปฏิบัติได้แล้วจนจิตสะอาดจากกิเลสหมดเกลี้ยง ศีลบริสุทธิจนบริบูรณ์ บรรลุ มรรคผลนิพพาน ผู้นั้นเป็น “ศีลบุคคล” คนที่มี “ปกติ” กับ “ศีล” ข้อ นั้นแล้วสบายๆ

อรรถันต์นี้ เป็น “ศีลบุคคล” คือ คนที่มีศีลเต็มตัวบริบูรณ์

อรรถันต์เป็นผู้ “ปกติ” อยู่กับสังคม ก็อยู่อย่าง “อุเบกขา” ที่มี องค์ธรรม ๕ เพราะฉะนั้นจะมี “ศีล” ระดับใด ๆ เป็นบาปสมาจารมาก ขนาดไหน ท่านก็พ้นบาปสมาจารทั้งหมด ส่วนอภิสมาจารนั้นท่านก็ ทำให้สูงขึ้น ๆ เจริญขึ้น ตามลำดับ ๆ ตามบารมี จึงเรียกว่า ผู้มีศีล สมบูรณ์ มีศีล..ปกติ

ผู้ปฏิบัติ “ศีล” ได้ผลบรรลุสูงสุด ก็เป็น “วิมุตติ” เป็นนิพพาน ตาม ที่พระพุทธเจ้าตรัสในกัมมัตถยสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และ ๒๐๘

ไม่ใช่ปฏิบัติ “ศีล” นั้นได้อานิสงส์บรรลุแค่ผลทางกายทางวจี เท่านั้น ตามที่สอน ๆ กันอยู่ทั่วไป

สอนกันผิด ๆ อย่างนี้เองจึงปฏิบัติศีล - สมาธิ - ปัญญาไม่บรรลุ ผลเป็นนิพพานกัน ต้องไปอ่านดูใน “กัมมัตถยสูตร” ตามที่ยืนยันมานั้นดี ๆ ปฏิบัติศีล ต้องบรรลุผลถึง “จิต” ตั้งแต่ข้อแรก คือ “อวิปปฏิสาร” คือ ไม่ เตือดเนื้อร้อนใจ ไปทีเดียว แล้วก็.. “ปามุชชะ” คือ ความยินดี,พอใจ และ “จิต” ลักษณะอื่น ๆ อีก แม้แต่ “สมาธิ” คือ จิตตั้งมั่น หรือ “ปัญญา” คือ ยถาภูตญาณทัสสนะ ซึ่งก็คือ ปัญญาอันยิ่ง นั้นเอง ล้วนเป็น

อาานิสงส์จากการปฏิบัติ “ศีล” จนบรรลุลผล ถึงที่สุดก็ “วิมุตติญาณ-
ทัสสนะ” คือ รู้แจ้งเห็นจริงในความหลุดพ้น จงอ่านดูจากสูตรนี้ดี ๆ ทำ
ความเข้าใจให้ชัด จะเห็นจริง

๐ “ศีลบุคคล” ได้แก่ คนผู้มีแต่ “ทาน” กับ “ศีล” เท่านั้น คือ คนอย่างไร?

ดังนั้น ปฏิบัติแล้วมันก็อยู่ที่ “ศีล” และอยู่ที่ “ทาน”
อรหันต์มี “ทาน” กับ “ศีล” เท่านั้นเป็นพฤติกรรมชีวิต
ชีวิตที่เป็นอยู่ ปฏิบัติอยู่ต่อไปในชีวิตก็มีแต่ทาน คือ “ให้”
และมีแต่ศีล ก็คือ “เป็นผู้ที่บริสุทธิ์จากหลักปฏิบัติที่ต้องเลิกละ
มาให้ได้สมบูรณ์ ให้เห็นเป็น “ศีลบุคคล” อยู่ตลอดที่มีชีวิตอยู่

ชื่อว่า ผู้มีศีลสัมปทา มีศีลวิสุทธิ เป็นผู้เข้าถึงความมีศีล ศีล
ข้อไหน... ข้อไหน ถ้าเป็นบาปสมาจารท่านหลุดหมด ท่านไม่มีบาปสมาจาร
และท่านก็มีชีวิตอยู่อย่าง... สัพพปาปัสสะ อกรรมัง คือ ไม่ทำบาปทั้งปวง
ท่านมีแต่ศีลที่เป็นอภิสมจาร ศีลที่มีความประพฤติเจริญทั้งนั้น
เลย เป็นปญญาภิสังขาร คือการปรุงแต่งที่เป็นบุญ หรือเป็นอิทธาภิสังขาร
อิทธาภิสังขารนี้เป็นของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ ท่านก็ทำงานสร้างสรรค์
ความเจริญอยู่ตลอดเวลา ทั้งพระอรหันต์ และพระพุทธเจ้า ตราบที่ยัง
มีชีวิต ยังไม่ละสังขารกาย ปรีณิพพานไปเป็นที่สุด

แม้แต่ “วิสังขาร” ก็มีจริง ถ้าเข้าใจสภาวะธรรมที่ปรีบูรณ์ นั่นก็
คือ “วิ” แปลว่า “ไม่” ก็หมายถึง จิตของท่าน “ไม่มีกิเลสสังขาร” หรือ
“ไม่มีกิเลสปรุงแต่งจิตท่านแล้ว

ส่วน “วิ” ที่แปลว่า “อย่างยิ่ง” หรือ “วิเศษยิ่ง” ก็หมายถึง จิตของ
ท่านก็ “สังขารอย่างบริสุทธิ์อยู่อย่างยิ่ง” หรือจิตของท่านก็ปรุงแต่งอย่าง
บริสุทธิ์อยู่อย่างยิ่ง

๑ พุทธที่สัมมาทิฏฐิบรรลุแล้ว มีประโยชน์ต่อสังคมอย่างไร

บุญ จึงมีแค่ *ทานมัย คีลมัย* เท่านั้นแหละ เป็นผลที่สุดแห่งที่สุดของผู้บรรลุสูงสุด ผู้บรรลุธรรมแบบพุทธขั้นต้นก็เริ่มมีไปตามลำดับ *ภาวนามัย* คือ *การทำให้เกิดให้มีผลเจริญสำเร็จ* นั่นคือ ให้เกิด “ภาวะ” (ความจริง) นั้น ๆ ให้สำเร็จ เมื่อ “*ภาวนานั้น ๆ สำเร็จ*” ก็เรียกว่า *ภาวนามัย* ซึ่งก็คือ *ทาน* คือ การให้ ก็ “ให้” สำเร็จจริง ๆ ทั้งทางกายทางใจ

ศีล คือ การปฏิบัติเลิกบาปหรือลดกิเลสด้วยข้อกำหนดนั้น ก็ “ปฏิบัติ” สำเร็จจริง ๆ ทั้งทางกายทางใจ จึงมี “*พฤติ*” เป็นกุศลอยุ่ในสังคม

อรหันต์ จึงยังชีพหรือเลี้ยงชีพอยู่ด้วย “*ทาน*” ที่สำเร็จบริสุทธิ์ ด้วย “*ศีล*” ที่สำเร็จบริสุทธิ์ เท่านั้น เติมบารมีสำหรับความเป็นอรหันต์ และมีมากหรือน้อยไปตามลำดับสำหรับผู้ที่บรรลุธรรมแบบพุทธแต่ละขั้น

ส่วน “*เนกขัมมะ*” ก็เป็นบารมีเต็ม คือ “*ออกจาก*” โลภีย หลุดพ้นความเป็น*ชาวโลก ผู้ยังหลงหรือยังล่า..ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, สุข (โลภีย) อยู่* สำเร็จเป็นผู้อยู่กับโลกกับชาวโลกอย่างไม่โลภ, โกรธ, หลง โลกธรรม ๘ แล้ว

และ “*ปัญญา*” ก็สูงสุดเป็นบารมีเต็ม คือ รู้จัก “*กิเลส, ตัณหา, อุปาทาน*” ดีโดยเฉพาะ “*ของตน*” ทำนรู้ “*ตัวตนกิเลสของตน*” ละเอียดครบทุก “*อัตตา, ลักกายะ, อาสวะ*” และได้ “*ดับ, กำจัด*” มันจนสิ้นของตน เกลี้ยงแล้ว

ดังนั้น อรหันต์จึงมีบารมี ๔ ข้อต้นนี้ คือ *ทาน, ศีล, เนกขัมมะ, ปัญญา* เติมสัมบูรณ์ “*ชีวิตา, ชีวิต*” (ความเป็นชีวิตอยู่, ยังมีอายุอยู่) แล้วดำเนินไปอย่าง “*ไม่มีทุกข์*” ในตน “*ไม่มีพิษ, ไม่มีโทษภัย*” ในสังคมในโลก

เพราะมี “*พลัง ๔*” สัมบูรณ์ คือ มีพลังปัญญา (ความรู้) พลังวิริยะ

(ความขยันเพียร) พลังอนวัชชะ (การงานอันไม่มีโทษ) พลังสังคหะ (ความเกื้อกูล)
คำว่า มี “พลังปัญญา” นี้ เป็น “ความรู้” ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีความรู้รอบอย่างดีใน “ความขยันเพียร” (วิริยะ) รู้รอบอย่างดีใน “การงานอันไม่มีโทษ” (อนวัชชะ) รู้รอบอย่างดีใน “ความเกื้อกูล, การสงเคราะห์” (สังคหะ)

ผู้มี “ปัญญา” ที่บรรลุความเป็นอรหันต์ จึงมี “ชีวิต” ที่บริบูรณ์ครบครันเต็มไปด้วย “พหูชนหิตายะ - พหูชนสุขายะ - โลกานุกัมปายะ” แท้จริง

◎ ชีวิตชั้นสูงของคนสูงจริง ไม่ต้องมีทรัพย์สินเงินทอง ไม่ร่ำรวย ทำงานฟรี

เพราะเมื่อมี “พลัง ๔” ก็ยังชีพหรือเลี้ยงชีพ (อาชีวะ) ไม่มีความเกรงกลัวในการเลี้ยงชีพหรือการยังชีพของตน (พ้นอาชีวิกภัย)

จะอยู่กันอย่างทำงานให้กับสังคมประเทศชาติให้ผู้อื่นแม้ไม่มีสมบัติเลย เป็นคนจนมหัศจรรย์ ไม่ต้องสะสมสมบัติเลยก็ทำงานเลี้ยงชีพนี้แหละ “ทำงาน” ช่วยสังคม ช่วยมวลมนุษยชาติ มีประโยชน์ต่อมวลมนุษย์เป็นอันมาก (พหูชนหิตายะ) นี้ละเป็นงานเลี้ยงชีพ ถึงขั้นทำงานฟรีอยู่ในสังคม

โดยที่ไม่ต้องสะสมสมบัติเงินทอง ไม่ต้องสะสมข้าวด้วย จะมีคนเลี้ยง เป็นผู้มีชีวิตเป็น “*ปรปักษ์พิพธา เม ชีวิกา*” ท่านแปลว่า “*ชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น*” คือ มีชีวิตโดยมีคนอุปถัมภ์ค้าชูดูแลเลี้ยงไว้ เลี้ยงชีพโดยให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้ อย่างนี้ เป็นต้น

เพราะงั้นในความหมายที่ลึกซึ้งพวกนี้เนี่ย จึงเป็นความหมายที่จะต้องศึกษาดี ๆ แล้วจะพิสูจน์อนุศาสน์พระพุทธเจ้าได้สมบูรณ์แบบ ทัั้งนั้น
เออละ อาตมาขอสรุปลงในบารมี ๑๐ ทศนี้ ฟังให้ดี ๆ อีกทีนะ

๑ “คนศิวิลักษณ์” ที่โลกต้องการจริง เป็นของจริงในสังคมมนุษย์ ที่เห็นได้จริง

๔ บารมี ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา นั้น

ปัญญา จะเป็น “พลังปัญญา” อย่างวิเศษ เป็น “ปัญญา” ของคน เจริญศิวิลักษณ์ (อารยธรรมที่ไม่ใช่แค่อารยธรรม) ที่ล้ำสมัยโดยแท้ เรียกว่า อารยชนแท้ ๆ

ซึ่งเป็นอารยชนที่มีคุณค่า ทำประโยชน์ช่วยสังคมอยู่อย่างซื่อสัตย์ สุจริต ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าได้จริง ปรากฏขึ้นในสังคม ดำเนินชีวิตสร้างประโยชน์แก่มวลชนเป็นอันมาก (พหูชนหิตายะ) สร้างความสุขแก่มวลชนเป็นอันมาก (พหูชนสุขายะ) อนุเคราะห์แก่มวลโลก (โลกานุกัมปายะ) เป็นสุขสันติ

จะไม่ใช่คนเจริญศิวิลักษณ์ที่ยังเป็น “ทาส” ลากยศสรรเสริญ โลกก็สุข กระหึ้นกระหือหรือกิเลสหนา แก่งแย่ง แข่งขันกัน ทำร้ายกัน หมากัน

จนกลายเป็นสังคมล่มจมวุ่นวายเดือดร้อนทรมาทรรกรรมแน่

แต่เป็นอารยชน ที่มี “พฤติ” ของคนมีทาน - ศีล - เนกขัมมะ (ออกจากกาม, กิณ, เกียรติ, โงง) - ปัญญาให้เห็นได้ เป็นสังคมที่มี “ปาสาทิกะ” (มีพฤติกรรมที่น่าเลื่อมใส) เต็มไปด้วยคนที่มี วรรณะ ๘ คนชั้นสูงแท้

คือ จะเป็นสังคมคนที่มีคุณธรรมพร้อม “วรรณะ ๘” ได้แก่
๑. เป็นคนเลี้ยงง่าย (สุภระ) ๒. เป็นคนบำรุงง่าย (สุโปสะ) ๓. เป็นคน มักน้อยหรือกล้าจน (อัปปิจจะ) ๔. เป็นคนใจพอหรือสันโดษ (สันตุภฺลฺลึ)
๕. เป็นคนซัดเถลาภิเลส (สัลลชะ) ๖. เป็นคนมีศีลเคร่ง (ฐุตะ) ๗. เป็นคน ที่น่าเลื่อมใส (ปาสาทิกะ) ๘. เป็นคนไม่สะสมจนถึงขั้นหมดสิ้นได้ (อปจยะ)
๙. เป็นคนขยันเพียรเสมอ (วิริยารัมภะ)

๑๐ เพราะมีบารมี ๑๐ ทศจริง จึงเป็นคนมหัศจรรย์ ที่โลกเป็นได้ยากจริง

อารยชน ได้แก่ คนกิเลสน้อย หรือกิเลสหมดจริง แม้จะเป็นคนรวย เพราะตนเป็นคนมีบุญที่อยู่ในฐานะมั่งมี ก็ไม่เอาเปรียบใคร

แม้จะเป็นคนมียศศักดิ์ ก็ไม่กดขี่ใคร มีแต่จะให้ช่วยเหลือคนอื่นด้วยความรวย ด้วยยศด้วยศักดิ์และความสามารถของตน ไม่โลภขำโลภซ้อน ไม่ใช้ความเหนือกว่าของตนทวิลาภทวีศให้แก่ตน ไม่เบ่งข่มไม่กดขี่คนอื่นด้วยเงินทองทรัพย์สิน ด้วยยศด้วยศักดิ์

แม้จะเป็นคนไร้ยศไร้ศักดิ์ เป็นคนจน ก็เป็นคนมหัศจรรย์ ไร้ยศไร้ศักดิ์ที่มหัทศรรย์ คนจนมหัทศรรย์ หรือยิ่งในยุคสมัยที่ควรจน ก็จะพยายามลดความรวย ทำตนให้จนลง แต่จะกลับมีประโยชน์ต่อใคร ๆ เป็นคนจนที่ช่วยคนอื่นได้มากด้วย

และ “พลังปัญญา” นี้จะคลุมทั้งวิริยพละ คลุมทั้งอนวัชชพละ คลุมทั้งสังคหพละ เป็น “ปัญญา” ที่มีประสิทธิภาพ มีพลังของปัญญา รู้จักความเพียร อันใดควรเพียร เพียรทำชั่ว ท่านจะไม่ทำเลย

สัพพปาปัสสะ อกรรมัง ท่านเพียรทำแต่ดี กุศลสัมบูรณ์มปทา เพราะท่านได้ทำจิตให้ปราศจากกิเลส ให้สะอาดขาวผ่อง ได้ผล มีความสำเร็จจริง

ส่วน “พลังวิริยะ” นั้น แนนอนต้องประกอบไปด้วยพลังปัญญา และมีพลังขยันพากเพียรอย่างเป็นอัตโนมัติ พากเพียรเพื่อประโยชน์ที่ไม่ขึ้นกับการจะได้ลาภยศสรรเสริญแลกเปลี่ยนมาให้ตนแน่ ๆ

มีแต่จะเลิกให้ได้มาซึ่งความสนใจ - ความพอใจชอบใจของตน จึงเป็นความขยันพากเพียรเพื่องานนั้นโดยตรง ที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น แก่ส่วนรวม แก่สังคมประเทศชาติ แก่โลกโดยแท้

๑๐ **อนวัชชะ คือ ความประพฤติที่ “โลกไม่ควรพูดติเตียน”**
เพราะไม่มีโทษ

อนวัชชะ โดยตรงคือ *ไม่มีใครกล่าวติเตียน* เว้นแต่คนที่ “อวิชา” หรือโง่ ก็อาจจะติเตียน ถึงขั้นอาจจะเหยียดหยามข่มขี้ เพราะคนผู้นั้นยัง “โง่” ไม่รู้สังขารที่ต้องตามธรรม หรือรู้ธรรมแต่จิตมีกิเลสหนักกิเลสหนา

ถ้าจะพูดกันตามพยัญชนะ *วัชชะ คือ โทษ, ความผิด, ควรพูดติเตียน* ส่วน *อน* แปลว่า *ไม่* อนวัชชะ จึงมีความหมายว่า *ไม่ควรพูดติเตียน, ไม่มีโทษ, ไม่ใช่ความผิด* ติเตียนไม่ได้ทั้งที่เป็นโลก ติเตียนไม่ได้ทั้งที่เป็นธรรม

ดังนั้น ผู้มีบารมี ๑๐ ทศจริงนี้ ทำงานหรือมีพฤติกรรมไม่ควรติเตียน เพราะเป็นงานที่ไม่มีโทษมีภัย ไม่ผิดธรรมเนียมแน่นอน เป็น “สังคหะ” โดยตรง

เพราะฉะนั้นติเตียนไม่ได้ เพราะไม่เป็นแบบโลก ๆ คือ ไม่ใช่สิ่งที่ตกอยู่ใต้อำนาจ *ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, สุข* จึงไม่ใช่ความผิด ไม่เป็นโทษ ไม่ควรพูดติเตียน ชาวโลกไม่ควรพูดติเตียน เพราะไม่เป็น “โลกวัชชะ” เขา จะมาตำหนิ โลกวัชชะคือโลกเขาตำหนิ ตำหนิอะไร ตำหนิเพราะลำเอียง ตำหนิเพราะทำผิด เป็นโทษ ตำหนิเพราะทำไม่ตรงกับสังขาร ไม่มีนี่

ตรง ๆ คือ ตำหนิผู้กระทำอย่างนี้ไม่ได้ เพราะเขาทำอย่างคน “พ้นโลก” หรือ “พ้นโลกธรรม” นั่นเอง เขาไม่ได้เบียดเบียนโลกแล้ว นั่นคือ การกระทำนี้ *พ้นไปจากลาภยศสรรเสริญโลกียสุข เป็นพฤติกรรมของโลกุตระ* คนที่ไม่รู้จริงเท่านั้นที่จะตำหนิ จะเหยียดหยามข่มขี้ ผู้รู้แท้จะไม่ตำหนิ

ดังนั้น ผู้รู้ที่รู้อยู่ว่าตรงกับสังขาร ก็จะเมกแล้วคำตำหนิ จึงเลี้ยงตนอย่างที่ไม่ต้องกลัวภัยในการที่จะกลัวคนตำหนิ “*อสิโลกภัย*” ไม่ต้องกลัวคนมาตำหนิ อสิโลกภัยเพราะในปัญญา มีพลัง มีประสิทธิภาพรู้

ถ้าไม่ออกรบ ๒๖๐ จะไม่พบสังขะ

ความจริงที่ถูกต้อง จึง “ทำงาน” มีพฤติหรือดำเนิน “กรรม” ไปโดยไม่กลัวอยู่จริง

◎ งานที่เป็น “สังคหผละ” แท้ มิใช่่งานที่เป็นโลกาธิปไตย หรืออัตตาทิปไตย

งานที่เราทำนี้แหละ เราทำเพื่อเกื้อกูลผู้อื่นอย่างบริสุทธิ์ใจ เป็นงานสังคหผละ เป็นกำลังในการทำเพื่อแผ้วแผ่เกื้อกูล เป็นพหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ เป็น “ประชาธิปไตยโดยตรง” โดยแท้

เราไม่ได้ทำเพื่อโลกธรรม คือไม่เพื่อแลกลาภยศสรรเสริญสุขอย่างใดเลย ไม่ใช่อำนาจคนโลก ๆ จึงไม่มีโลกาธิปไตย ไม่มีอัตตาทิปไตย

โลกาธิปไตย หมายความว่า อำนาจของลาภยศสรรเสริญสุขที่เป็นโลกธรรมแท้ ๆ แต่เราไม่ได้ทำเพราะอำนาจนั้นผลักดันเราให้เราทำ

อัตตาทิปไตย หมายความว่า อำนาจของตัวใครคนใดคนหนึ่ง หรือคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง เป็นตัวการที่เป็น “อัตตา” แท้ ๆ แต่เราไม่ได้ทำเพราะอำนาจนั้นผลักดันเราให้เราทำ

แต่เราทำเป็น “ธรรมาธิปไตย” คือ ธรรมเป็นอำนาจ โดยแท้ คือเพื่อมวลประชาชนทั้งหลาย พหุชนหิตายะ เพื่อความสุขของมวลประชาชนทั้งหลาย พหุชนสุขายะ เพื่ออนุเคราะห์โลก โลกานุกัมปายะ

นี่คือ งานเพื่อประชาธิปไตยโดยตรงจริง ๆ เห็นได้มั๊ย

เพราะไม่มีอำนาจของโลกธรรม ๘ ใด ๆ จึงพ้นโลกาธิปไตย และไม่มีอำนาจของใครคนใดคนหนึ่งหรือคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง จึงพ้นอัตตาทิปไตย ไม่เป็นเรื่องที่จะไปวุ่นกับลาภยศสรรเสริญโลกียสุขที่เป็นโลกธรรมใดเลย ไร้โลกียะ แม้แต่เพื่อ “ตัวเรา” หรือเพื่อ “พรรคพวกของเรา” หรือไม่เป็นไปเพื่อใครคนใดคนหนึ่งคนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ที่เป็นอัตตาใดเลย

ในมนโณสัญญาเจตนา เราไม่มีเพื่อกามใด ๆ และไม่เพื่อกภพใด ๆ แล้ว
เป็นวิภาวัตถุโดยแท้ เป็นมนโณสัญญาเจตนาที่เป็นอุদ্หมัคคัตติโดยตรง
คือพันธังเพื่อ “กามภพ” และพันธัง “ภวภพ” อันมี “รูปภพกับอรูปภพ” แล้ว
และเราก็ไม่ได้ทำอย่างมีอตัตา ไม่ว่าเพื่อที่จะเสริมอตัตาเราให้เรา
ใหญ่ อตัตารูปได้ย แม่ “อตัตา” ที่หมายถึง หมูหนึ่งหมูใดเป็นใหญ่
เราทำเพื่อมวลประชาชนทั้งหลายส่วนใหญ่โดยตรงแท้ ๆ
และที่ลุดหมุนรอบเชิงซ้อนถึงขั้นให้เราใหญ่ด้วยลาภ ใหญ่ด้วย
ยศ ใหญ่ด้วยสรรเสริญ ใหญ่ด้วย “กามสุข” ใหญ่ด้วยตัวอตัตาของมัน
เอง “อตัตทตถสุข” พรังพร้อมครบด้วยความเป็น “อตัตา ๓” บะเรอเทอ
ก็ไม่ใช่

๑ การเมืองไทย มันไปโล่งโจ้งให้เห็นทั้ง “อตัตารูปได้ย” ทั้ง “โลการูปได้ย”

สังคมทุกวันนี้ โดยเฉพาะการเมืองที่เป็นอยู่นี้ มันชัดสภาวะ
ที่สุด มันจริงเลยว่ามีอยู่ ที่เขาทำนั้นมันชัดนะ เขาทำเพื่อคนคนเดียว
เสริมอตัตา แม้คนคนอื่นก็เป็นลิวลือเสริมด้วยทั้งหมดเลย ทั้งที่เต็มใจ ทั้ง
ที่ไม่เต็มใจแต่กลัว แล้วตนเองก็หวังพึ่งจากคนคนนี้ มีอำนาจมาก สามารถ
จะชี้เป็นชี้ตายเหมือนกับพระเจ้าเลย ที่เป็นอยู่ขณะนี้เอาตามไม่ยากออกชื่อ

ใครไม่รู้บ้างยกมือขึ้น ไม่รู้ว่าเป็นใครเธอ

โอ...ชื่อใส บริสุทธ์ ไม่รู้ว่าเป็นใคร

ที่เกิดอยู่ในโลกขณะนี้ หมายถึงใคร

พรรคการเมืองพรรคหนึ่ง มีผู้หนึ่งเป็นเจ้าของหน้าพรรคใหญ่
โดยที่ไม่มีสิทธิ์เป็นหัวหน้าพรรคเลย หาหัวหน้าใส่ยังไม่ได้เลย ยัดเหยียด
ขณะนี้หัวหน้าพรรคคนหนึ่ง ปาตีลิสต์เบอร์หนึ่งก็อีกคนหนึ่ง ยังไม่รู้
ใครจะใหญ่เลยนี้ ปาตีลิสต์เบอร์ ๑ กับหัวหน้าพรรค ที่ตั้งไว้ไม่รู้ใคร

มันใหญ่กว่ากัน เขาทำได้ทุกรูปแบบเพื่อ*คนคนเดียว* เข้าใจ*อัตตาทิปปิไตย* มั้ย
ถ้าพรรคนี้ชนะมาแล้วนี่ จะเอาใครเป็นนายก ฯ คอรมีหัวหน้า
พรรคเป็นนายก ฯ หรือคอรมีเป็นป้าตีลิสต์เบอร์ ๑ เป็นนายก ฯ

อะไรว่างนี้ แต่เขาคงไม่มีปัญหา เพราะอำนาจอยู่ที่*คนคนเดียว*
เออละ อาตมาก็ไม่อยากจะพูดมาก พอรู้ยัง ?

อ๊า..คนรู้... เยอะเลย

คนไม่รู้ยกมืออยู่คนเดียว ...ไง ?

ก็ใครอธิบายสู่คนเดียวฟังแล้วกัน จะได้เป็นเอกฉันท์

นี่คือ “*อัตตาทิปปิไตย*” ชัด ๆ นี่เป็นเรื่องของการเมือง เป็นเรื่อง
ของบ้านเมืองไทย เป็นเรื่องของประชาชนคนไทย เป็นเรื่องของสังคมที่
เราอยู่ด้วย เราจะไม่ส่งเสริมให้เกิด “*อัตตาทิปปิไตย*” เช่นนี้

ส่วน “*โลกาทิปปิไตย*” นั้นนะ ดำหนึกันอยู่ทั่วบ้านทั่วเมืองเลยนี่

ไอ้โฮ...โกงแหลก กินแหลก ระบุตัวใครก็ได้ชัดเท่าไหนเลยนี่

เอ๊ะ.. แล้วใครมันกินมากกว่ากัน ใครมันโกงมากกว่ากันวะนี่

วะ ! มันตั้งแต่ตัวเล็กถึงตัวใหญ่มันโกง แย่ง*ลาภยศสรรเสริญ* สุข แย่ง
โลกธรรม

แล้วต่างก็พากัน ช่วยกันปิดบังผู้คน ช่วยกันอำพรางประชาชน

ไอ้โฮ! แย่งลาภ แย่งยศ ไอ้โฮ...แย่งยิ่งกว่าอะไรก็ไม่รู้ละ แต่ก็

ร่วมกันโกง ร่วมกันกิน แล้วก็แย่งกันเองอีก

นี่ก็ไม่ออกว่าจะเทียบกับอะไรดี เทียบได้อย่างหนึ่งว่า หนอนแย่งซี่

คือเห็นง่าย ๆ แย่งกันยิ่งกว่าหนอนแย่งซี่เลย มุบ ๆ มับ ๆ รวมหัวกันแย่ง

แย่งลาภ - ยศ - สรรเสริญ - สุข เพื่อโลก - โลภก็ให้โลภก็

อำนาจ

เป็นทาสโลกธรรม เป็นทาสโลภก็ ทำชั่วทำเลวอย่างไรก็ยอม

เพื่อโลภก็ร่วมกัน ต่างเป็นทาสโลกธรรม นี่แหละ..*โลกาทิปปิไตย*

ปฏิบัติการ ชุมนุมประท้วงแนวใหม่ (Neo-protest)

สันติ อหิงสา ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ คมลึก แม่นประเด็น

มุ่งเอาความจริงกับความรู้ออกมาตีแผ่
ไม่มุ่งแพ้ชนะ-ไม่รุนแรง-ไม่หยาบคาย
เพื่อยกระดับการต่อสู้ขั้นสูง “วิถีอารยชน”

ทุกคนแย่ง แต่ก็มีหยวน หยวนคนนั้นหน่อย หยวนคนนี้หน่อย คนใหญ่ก็ทำเป็นว่าฉันไม่เอาคนเดียวหรอก ฉันกินแต่คำโต ๆ ก็พอ หรือคำเล็กก็ได้ แต่ฉันต้องการยศนะ ต้องการสรรเสริญนะ ลากยกให้แบ่งให้คุณ คุณจะไปแบ่งกัน แย่งกันไป แบ่งกันไปแบ่งกันมา

ขนาดผู้ที่ไม่ได้เป็นหัวหน้าพรรค หรือไม่ได้เป็นผู้ที่อยู่ในคณะกรรมการ ดีไม่ดีคนที่ไม่มีสิทธิ์ที่จะมาแสดงความคิดเห็นร่วมอะไรในเรื่องการเมืองเพราะว่าถูกจำกัดสิทธิ์ถูกลงโทษแล้วว่ายุงกับการเมืองไม่ได้ ยิ่งมาหุบมาหับกับเขาเลย แล้วก็ยังรู้ว่าต้องแบ่งให้เขาจะไม่แบ่งให้ไม่ได้ เจ้านี้ต้องแบ่งให้เขานะ เห็นไหม ๆ?... พบมัย - เห็นมัย.. ลัจจะ

เห็นไหมขณะนี้ความจริงปรากฏอยู่ต้ง ๆ มันเป็นเชิงประจักษ์ นี่คือ เชิงประจักษ์ พูดอย่างเชิงประจักษ์ มีของยื่นยื่นให้เห็น ใครไม่เห็น.. ยกมือขึ้น *โลกาธิปไตย* ที่เป็นอย่างที่ว่านี้ ใครไม่เห็น ตอนนี่ไม่มีแฮะ เมื่อกี้ยังมีอยู่หนึ่งคน ตอนนี่ไม่มีนี่แหละระหว่าง “โลกาธิปไตย” กับ “อัตตาธิปไตย” สองเจ้านี้ ก็... โอ้โฮ! นักหนาสาหัสอยู่ในเมืองไทย มีให้เห็นอย่างปีสุตปี! ไม่มีธรรมะเลย ไม่เป็นธรรมเลย *ธรรมาธิปไตย* อำนาจแห่งธรรม.. ไม่มีเลย

๑ การเมืองไทยในขณะนี้ ต้องการ “ธรรมาธิปไตย” อย่างมากสุดมาก

เราทำงานนี้ งานการเมือง แต่เราทำธรรมะ ใครจะด่าว่าเรา เราก็เข้าใจในความคิดความเห็นของเขา เราเห็นใจคนที่เห็นว่าเราไม่ควรทำ แต่เรามีความจริงในใจ ไม่ได้ทำเสียหาย เราแน่ใจว่าเราทำสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับสังคมไทยขณะนี้ การเมืองไทยมันขาดธรรมะจริง ๆ

เราเรียกร้องหาธรรมะ เราพยายามมาพาคณะธรรมะเข้ามาใส่ลงไปในการเมือง เอาธรรมะเข้ามาใส่ในงาน.. งานการเมืองเป็นงาน *อนวัชชะ* เป็น

งานสำคัญของประเทศ ที่ไม่ควรจะต้องติเตียนกันได้ แต่การเมืองไทย
ทุกวันนี้ น่าติเตียนมัยละ...? มันสุตร้ายแล้วจริง ๆ

คนผู้ไม่รู้ไม่มีหัวใจก็รู้ว่าอะไรเลวร้าย การเมืองไทยทุกวันนี้
เลวขึ้นเรื่อย เลวซ้ำร้ายซ้อน ที่คนไม่รู้หลงว่าดีด้วยซ้ำ

การเมืองต้องการธรรมะอย่างจำเป็นและรีบด่วนที่สุด คนที่ยัง
อวิชชาก็จะไม่รู้ไม่ชี้ ว่าอะไรเลว อะไรร้าย แม้แต่เอาตมากับคนไทยจำนวน
หนึ่ง ออกมาทำงาน*อนวัชชะ*นี้ อันเป็นการงานที่ไม่มีโทษต่อสังคมเลย
นี่.. เราก็โดนติเตียนอยู่มกเลย จากผู้ที่ไม่รู้ แต่เอาตมารู้ อยู่ เข้าใจ-ก็
เห็นใจ..ผู้ที่ไม่รู้ ก็ได้แต่ขออภัยจริง ๆ ที่เขายังไม่เข้าใจ ก็ทำได้แค่นี้

◎ **อุปสงค์ที่สำคัญสุดของขณะนี้คือ ธรรมะ**

ต้องอุปทานธรรมาธิปไตย

เรามาทำงานที่คนผู้ไม่รู้ ไม่เข้าใจ ก็ต้องยอมให้ติเตียนไปก่อน
เราจำเป็นต้องทำงานนี้ เราเชื่อว่าค่านิยมของสังคมเขาเข้าใจเรื่องธรรมะกับ
การเมืองอย่างไร แต่เราจริงใจและรู้ว่าสำคัญมาก เรายอมเสียรังวัด มัน
เป็นอุปสงค์ของเมืองไทยจริง ๆ เราต้องทำแม้ถูกติเตียน

เขาว່เรา *พรรคนี้มาทำอะไรละ..? มาหาเสียงอะไรละบ้า ๆ..?*
อย่าไปเลือกใคร กาโหวตโน เขาก็ง เขาก็ต้องหาว่าบ้า เราเห็นใจเขา

อ้าว..ก็เรามีเหตุผล เราไม่ให้ไปเลือกใครนี่ เพราะว่าเลือกใครเข้าไป
มันมีแต่ใครละ ? รู้ไหม แต่เราไม่รู้ เราจึงไม่ให้เลือกเข้าไป คุณไม่รู้ใช้ไหม
คุณรู้ชะบ้างสิ เลือกเสียสิ่งทีกระหิงแเรตเข้าไป มันแยกว่านั้นเลย

มีผู้ใหญ่ในสังคมท่านหนึ่งพูดชัดกว่านี้ ไม่ใช่มีแต่แค่เสียสิ่งที
กระหิงแเรต มีอะไรบ้างเอาตมาจำไม่ได้ ท่านพูด ช่างหามาพูดได้เข้าใจชัด
ดีจังเลย ท่านพูดคล้องจองกันเสียด้วยนะ

มันไม่ใช่แค่*เสียสิ่งทีกระหิงแเรต*เท่านั้น มันมีอะไร ไอ้โฮ! เขาพูด

ต่อไปหมดเลยยาว นั่นแหละ.. อย่างนั้นแหละ แล้วเลือกเข้าไปทำไม่ละ

เพราะฉะนั้น เราจึงมาหาเสียงอย่างที่ถูกต้อง ด้วยมหาประเทศ
อันนี้ไม่สมควร คุณต้องรู้ละเอียดว่ามันไม่สมควรอย่างไร เราก็ไม่เลือก
เราก็ไปทำความเข้าใจกับประชาชน ไปให้รู้ว่า อ้อ...มันเหตุผลอย่างนี้
อันนี้ละเป็น*ธรรมชาติ* ทำให้มันเป็น*ธรรมชาติ*

มันเป็น*ธรรมชาติ* คนยังไม่รู้ ไม่มีดวงตาเขาก็เข้าใจไม่ได้ เราก็
พยายามช่วยกัน ทำให้เข้าใจ

ที่เราไม่ให้ลงคะแนนเลือกตั้งใครเลย โหวตโน เขาก็ต้องงง *ทำ
ทำไม* นี่มันทำลาย*อธิปไตย*นี้ *ไม่ส่งเสริมเลือกตั้ง*

อ้อ..เราก็ต้องอธิบาย นี่แหละส่งเสริมเลือกตั้ง นี่..ประชาธิปไตย
แม้แต่คนนอนหลับทับสิทธิ์ ก็อย่า! ให้ออกไปลงคะแนนเสียง
เถอะ แต่ลงคะแนนเสียง ก็ต้องพิจารณานะ ตอนนี้จะเลือก*เสื้อสีทึบกระดิ่ง*
*แรด*เข้าไปหรือเปล่า หรือยิ่งกว่า*เสื้อสีทึบกระดิ่งแรด* ก็พิจารณา เราตั้ง
ข้อสังเกตให้ ว่าพวกนี้*ยิ่งกว่าเสื้อสีทึบกระดิ่งแรดหรือเปล่า* เลือกเข้าไป
จะไหวไหม ไม่ไหวคุณก็กาช่องไม่เลือกใคร ไม่ประสงค์จะลงคะแนน ไม่
ประสงค์จะเลือกใคร กาช่องนั้นแหละ

นี่คือ ธรรมชาติ พรรคนี้ไปเผยแพร่ธรรมชาติ นี้ระดมกันไป
รณรงค์กันไปอยู่ที่นี่ ไปช่วยรณรงค์เผยแพร่ธรรมชาติ นี่คือ งาน*ธรรมชาติ* แต่
มันอยู่ในสี่แห่งการเมือง หรืออยู่ร่วมกับงานการเมือง

เข้าใจใหม่ว่า คุณไปทำงานอะไร เข้าใจมั๊ย ?

พวกเราเข้าใจได้ง่ายเพราะพวกเรามีพลังปัญญา ปัญญาพละ มี
ปัญญาเพราะศึกษาธรรมชาติมาที่พอที่จะเข้าใจได้

ส่วนคนที่ยังไม่มีความปัญญาพละ ยังมีแต่*เฉกพละ*หรือ*เฉกาพละ*
มีกำลังความฉลาดเฉก ความฉลาดแกมโกง ฉลาดที่มีกิเลส เขาฟังอัน
นี้ไม่รู้เรื่องหรอก อันนี้เป็นเรื่องจริงนะ เพราะคนที่ยัง*เผลออยู่* คือคนยัง

อวิชา อวิชาคือไม่รู้สังขารมง่าย ๆ แม่โศควสูง มีความฉลาดสูงจับดี ออกเตอร์

ทุกวันนี้เอาตมาพามาทำงาน ขอยืนยันว่าเอาตมาพามาทำงานธรรมะ ไปสร้างอริปไตยให้แก่ธรรมะ ไปสร้างอำนาจให้แก่ธรรมะ อย่าปล่อยให้ “อตตตา” เป็นอำนาจ อย่าสร้างให้ “โลก” เป็นอำนาจ อย่าสร้างอตตตา-อริปไตย อย่าสร้างโลกาธิปไตย จงสร้างธรรมาธิปไตยเถิด

พอจะเข้าใจขึ้นไหม แหม ! เจ็บจังเลย

จะเมื่อยชะอีกมั้ง พุดไปขนาดนี้ยังไม่มีใครขานรับเลย นี่แสดงว่าเอาตมานี่ว่าเหวเลย ไม่มีใครเข้าใจเลย เข้าใจขึ้นไหม (เข้าใจค่ะ)

อ้อ! ทำไมเมื่อกี้ไม่พุด ทำไมไปกิน ไม่ได้ตั้งหลัก เป็นนักเรียนในห้อง แหม!.. ก็ตอบสนองครูที่สอนหน่อย ครูถามว่าเอาตมาว่าไม่นางหรือกนะ มันง ก็เลยตอบไม่ได้ เอาตมาว่าไม่งหรือก แต่มันผลออกไป

๑ ตัวอย่าง “สังคหพระ” ย่อย ๆ อย่างหนึ่ง ในสังคัมที่เป็นจริง

อ้าว.. นี่มีอะไร มีกระดาดอะไรไปสองใบมา เจ้าหนึ่งเขียนมาว่า เรื่องการตัดผมฟรี รวมทั้งหมด ยอด ๖,๔๗๔ หัว*

อ้อ.. ที่นี่ (ที่ชุมนุมประท้วง) เขาเปิดบริการ ตัดผมฟรีกัน

โอ้โฮ! มาอยู่แคร์้อยกว่าวันนี่นะ ตัดผมได้ ๖,๔๗๔ หัว

แสดงว่าคนมาชุมนุมที่นี่ สถิติเยี่ยม คนที่จะตัดผมนี้ เขาต้องเลือกนะ มีคนมาตัดผมที่นี่ ร้อยกว่าวัน ตั้งหกพันกว่า ไม่ใช่ธรรมดาขนาดนี้

คนที่มาที่นี่มันหลายพันหลายหมื่นเป็นแสนเลย แต่คนจะตัดผมนี้มันไม่ใช่จะตัดกันง่าย ๆ คนจะตัดผมก็นาน ๆ ตัดที และตัดแล้วเขาต้องพอใจด้วย..ใช่ไหม บางคนนั้นเขาเลือกร้านตัดยังกะอะไรดี

คนที่จะเสียใจให้ร้านข้างถนนนี้ตัดผมให้นี่ ก็ต้องเสียเงาแว่นะ

*ในที่ชุมนุมประท้วง ทางด้านกองทัพธรรม มีเปิดบริการตัดผมฟรีด้วย

นี่มีคนกล้ำมาตัดตั้ง ๖ พันกว่าคนนี่ แสดงว่า โอ้โฮ...คนไม่ใช่
น้อย รวมยอดถึงวันที่ ๑๔ มิถุนายน ช่างตัดผมเขียนมาว่า *ด้วยแรงกาย
แรงใจที่ลูกลูได้ทำดีนี้ ขอถวายเป็นปฏิบัติบูชาพ่อท่าน*

อ้าว..คุณปฏิบัติเอง คุณลงทุนลงแรงทำแท้ ๆ คุณได้ธรรมะใหม่
ละ กรรมทุกอย่างได้ที่ผู้ทำ คุณได้ธรรมะเองแล้ว แต่คุณก็ยังมิใจให้ผู้อื่น

อ้าว..อวยพรอาตมาให้ถึง ๑๕๑ ปี ก็ขอบคุณ

ที่อาตมาพูดออกไปว่าตั้งใจจะมีอายุยืนยาวถึง ๑๕๑ ปีนี้ อย่า
คิดว่า อาตมานี้เก่งกาจ มีอภินิหารอะไรเป็นอันขาด อาตมาตั้งตัวเลขไว้
อย่างนั้นแหละ ให้มันดูขลัง ๆ ไปนั่นเอง ซึ่งเหตุที่อาตมาได้ตัวเลขนี้มาพูด
หลายคนก็รู้อยู่แล้ว อาตมาก็เคยอธิบายถึงที่มาของตัวเลข ๑๕๑ แล้ว
จึงอย่าไปนึกว่า อาตมาจะมีอภินิหารแสดงความเก่งกาจพิเศษอะไรละ

แต่ที่ถุกั้นคือ อาตมาได้ตั้งใจพยายามที่จะพิสูจน์ธรรมะของ
พระพุทธเจ้าใช้อิทธิบาทเพื่อจะทำให้ชีวิตอยู่ยืนยาวไปนานที่สุดเท่าที่จะทำได้
อันนี้จริง และอาตมาก็เห็นว่ามีความเป็นไปได้ ที่อิทธิบาทมีฤทธิ์เป็นผลจริง

◎ “สังคหธรรม” เป็นคุณธรรม “ยอดสุด” ที่ทำให้ “มนุษย์เป็นสังคมที่ดีได้”

ตัดผมนั่นเป็น “สังคหผละ” ย่อย ๆ อย่างหนึ่งในสังคมที่เป็นจริง
เกิดขึ้นได้ เมื่อเหตุมันมีสมจริง มันก็เกิดผลจริงนั้นได้ ตามที่เป็นนี้

สังคหผละ คือ กำลังของการสงเคราะห์ หรือ กำลังแห่ง
การช่วยเหลือเกื้อกูล ซึ่งเป็น “การเสียสละ” เพื่อผู้อื่นโดยแท้ คือสิ่งดีที่สุด

เป็นคุณธรรมที่ผู้คนทั่วไปรู้ว่าดีกันทั้งนั้น ผู้มีปัญญา ก็จะพยายาม
ทำกัน ผู้มีกำลังปัญญามากขึ้นก็จะทำมากขึ้น เพราะเห็นจริงว่า

“นี่คือความดีของคนแท้ ๆ” ที่สังคมต้องมีสิ่งนี้อยู่ในโลกให้ได้
เมื่อ “กำลังปัญญา” ยิ่งมากยิ่งขึ้นเต็มเป็น “ปัญญาผละ” คือ เป็น

“กำลังบริบูรณ์สัมบูรณ์” ก็จะทำให้ “สังคหะช่วยเหลือเกื้อกูลเติมกำลัง” เติมวิริยะที่ขยันพากเพียรสุดกำลัง และอนวัชชะทำงานที่ไม่มีโทษ ที่ควรทำเติมกำลัง

ถ้าสังคมใดไม่มี “พลัง ๔” นี้ สังคมนั้นล่มจมแล้ว กลายเป็นสังคมที่มีแต่ “ตัวเอง” (อัตตา) ตัวใครตัวมัน ไม่มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

ซึ่งดูให้ดีเถิด จะเห็นจริงว่า สังคมคนในปัจจุบันนี้ มีแต่ฉลาดหาทางเอาเปรียบ มีแต่ขยันพากเพียรแต่เอาเปรียบ มีแต่ดิ้นรนหางานที่ได้เปรียบทำกัน ผลโดยรวมที่เป็นจริงจึงมีแต่ “การเอาเปรียบ”

จึงมีแต่ “ความไม่เกื้อกูล” เป็น “พหุติ” แท้ของมนุษย์ในสังคม เห็นความมีคุณค่าสำคัญยิ่งของ “พลัง ๔” นี้มีัย..?

แต่จิตใจคนนี่ ถ้าไม่อบรม “สังคหธรรม” ให้เกิดจริงสั่งสมลง จนตกผลึกเป็น “ความตั้งมั่นของจิตใจ” (สมาธิ) กระทั่งเป็น “จิตตั้งมั่น” (สมาธิ) นี้เรียกได้ว่า “บารมี” ซึ่งก็คือ จิตใจที่มี “กำลังสังคหะ” มาก ๆ เติม ๆ นั่นเอง พร้อมกับ “กำลังอีก ๓ อย่างของพลัง ๔” นี้แหละ

๑ ผู้บริหารหรือใครเห็น “พลังปัญญา” แห่งพระประมุขของไทยกันบ้าง...?

เมื่อคนและสังคมไม่อบรม “สังคหธรรม” กันอย่างเอาจริงเอาจัง กลับไปหลงสังคมที่พาอบรมสั่งสม “กิเลสได้เปรียบ” ใส่ตน สั่งสม “ความเห็นแก่ตัว” ใส่ตน มันก็เป็นไปได้ ที่สังคมนั้นจะมีแต่ “คนเห็นแก่ตัว - มีแต่กิเลสจะเอาเปรียบ” แล้วสังคมมันก็เป็น อย่างที่มันเป็น มันเกิดอยู่เต็มโลกปัจจุบัน มีแต่คนสุดโต่งไปข้างเห็นแก่ตัว เห็นมีัย...?

จะมีสังคมไหน ประเทศไหนที่ผู้เป็นประมุขของสังคม บอกกล่าวแก่คนว่า “ให้มาเป็นคนจน สังคมจะดี” หรือตรัสชัด ๆ ต่อสังคมว่า “ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา” เหมือนพระประมุขของไทยบ้าง มีมีัยในโลก..?

สังคมที่ล่มจม ไปไม่รอด เพราะการเรียนรู้ที่ดี กิจกรรมที่ดี วิธีการที่ดี ที่อยู่ในการฝึกฝน - การทำงาน ที่อยู่ในการพักผ่อน - การละเล่น บ้านทานบันเทิงต่าง ๆ มันมีแต่แบบวิธีสั่งสม “ความเอาเปรียบ - ความเห็นแก่ตัว” ใส่ตนมากเกินไปจนกว่ามากที่สุดในสังคมทุกวันนี้

ซึ่งไม่น่าจะเป็นเลย ที่จะมีสังคมที่ล่มจมเพราะมี “คนเห็นแก่ตัว เป็นส่วนมาก” เพราะทุกคนที่เดิยารู้ดีว่า “ความเห็นแก่ตัว” มันไม่ดี แต่ทำไมคนจึงไปสั่งสม “ความไม่ดี - ความเห็นแก่ตัว” ใส่ตน จนเป็น “สันดาน” กระทั่งเป็น “ความตั้งมั่นของจิตใจ” (สมาธิ) ชนิดที่เรียกว่า สันดาน

ไม่พยายามสั่งสม “ความเกื้อกูล - ความเห็นแก่ผู้อื่น” (สังคหะ) ใส่ตน จนเป็น “บารมี” กระทั่งเป็น “ความตั้งมั่นของจิตใจ” (สมาธิ) ชนิดที่เรียกว่า บารมี

นั่นก็คือ “โง่” ที่เรียกว่า “อวิชชา” นั่นเองที่คนเรียนสูงแค่ไหน ก็เป็นได้ หรือเฉลียวฉลาดที่ไม่ใช่ “ปัญญา” ชนิดสัมมาทิฐิ เป็นได้ทุกคน

◎ สังคมที่เจริญพัฒนา หรือศิวิไลซ์แท้จริง คือ

สังคมที่มี “พลัง ๔” นั่นเอง

สังคมต้องมีสังคหะหรือการช่วยเหลือกันนี้ เป็นธรรมที่ทำให้ความเป็นมนุษย์อยู่ร่วมกันได้อย่างเป็นสังคม อย่างเป็นสุขสบายอบอุ่น แม้คนในสังคมนั้นจะเป็นคนจน เป็นคน “ขาดทุนให้แก่ผู้อื่นอย่างจริงจัง”

ไม่มี “การช่วยเหลือเกื้อกูลกันในสังคม” ไม่ได้แน่ ๆ สังคมเดือดร้อนุ่นวายจริง ๆ หรือเป็นสังคมที่เรียกได้ว่า ไม่ศิวิไลซ์ สังคมยังไม่พัฒนา

“พลัง ๔” ของพระพุทธเจ้านี้ สังเกตทั้ง ๔ ข้อดูดี ๆ พระองค์ทรงคัดเอา “สุดยอดแห่งความยอด” ในความเป็นมนุษย์มาบัญญัติสอนให้รู้ ว่า

สุดท้ายของความสำคัญในชีวิตมนุษย์นั้น จะมี “สิ่งมีค่า” สูดยอดแห่งความสูดยอด ๔ อย่างนี้แหละ คือ ปัญญา, วิริยะ, อนวัชชะ, สังคหะ นี้เอง

ถ้า “พลัง” ซึ่งหมายถึง แรง, อำนาจ, ประสิทธิภาพของมวลกำลัง, ความเข้มแข็งและสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของสิ่งนั้น

พลัง ๔ ทั้ง..ปัญญา - วิริยะ - อนวัชชะ - สังคหะ จึงต่างก็ล้วนมีแรง, มีอำนาจ, มีประสิทธิภาพของมวลกำลัง, มีความเข้มแข็งและมีความสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของทั้ง ๔ นั้น

ปัญญา ก็มีแรง, มีอำนาจ, มีประสิทธิภาพของมวลกำลัง, มีความเข้มแข็งและสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของปัญญา

วิริยะ ก็มีแรง, มีอำนาจ, มีประสิทธิภาพของมวลกำลัง, มีความเข้มแข็งและสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของวิริยะ

อนวัชชะ ก็มีแรง, มีอำนาจ, มีประสิทธิภาพของมวลกำลัง, มีความเข้มแข็งและสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของอนวัชชะ

สังคหะ ก็มีแรง, มีอำนาจ, มีประสิทธิภาพของมวลกำลัง, มีความเข้มแข็งและสามารถยิ่งที่อยู่ในตัวของสังคหะ

โดยเฉพาะ ภาวะที่อุ้มชูคุ้มครองโลก คำจุนสังคมนั้น คือ สังคหะ

สำหรับผู้ที่ได้พากเพียรปฏิบัติธรรม ก็จะเกิดคุณธรรมสังคหะนี้

กันทุกศาสนา ทุกสังคมที่ก่อกุล ทำกันทั้งนั้น มากหรือน้อย ส่วนจะถาวร ยั่งยืนจริง หรือได้แค่ชั่วคราว ครั้นแล้วแต่ “ความจริง” ของแต่ละศาสนา

ซึ่งแต่ละศาสนาต่างก็พยายามให้เป็น “สังคหะ” ที่มีคุณสมบัติที่ดี

เยี่ยมยอด ตามภูมิรัฐของแต่ละศาสนา

ที่สำคัญคือ สังคหะ หรือช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่นนั้น ผู้ “สังคหะ”

บริสุทธิ์ใจ ไม่มีอะไรเคลือบแฝง ไม่มีส่วนหลงเหลือความเห็นแก่ตัว หรือผู้

ทำ “สังคหะ” นั้น ทำอย่างไม่ต้องการผลตอบแทนได้สะอาดบริสุทธิ์ใจ

กันแค่นี้ และมีผลถาวรยั่งยืนแค่นี้ เหนือว่าทำกันพอเป็นผักชีโรยหน้า

๑ “ปัญญา” ที่บรรลุนิพพานของพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิ จะเกิด “วิปัสสนาญาณ”

สำหรับของพุทธนี้ ผู้เรียนรู้ที่มี “ปัญญา” อย่างสัมมาทิฏฐิจะเกิด
ความเจริญด้วย “อภิปัญญาสิกขา” ไปตามลำดับ ชนิดเป็นวิทยาศาสตร์ที่
“ความรู้” ของเราเองหยั่งรู้เข้าไป “สัมผัส” ได้ถึงภาวะจิต - เจตสิก - รูป -
นิพพานของเราเอง ขึ้นนามธรรมในภายในทีเดียว จึงเรียกว่า “วิปัสสนา-
ญาณ”

เพราะ “วิปัสสนา” หมายถึง “การเห็น” จากการสัมผัสสิ่งนั้น -
ของนั้นจริง ๆ “วิ” แปลว่า “วิเศษ, แจ่ม” “ปัสสตี” แปลว่า “เห็น”
“ญาณ” ก็คือ “รู้” วิปัสสนา จึงแปลได้ว่า *รู้* อย่างเห็นแจ่ม, *รู้* อย่างวิเศษ
เช่น “การรู้” นี้ต้องรู้ชนิดที่ *“เห็นแจ่มภาวะนั้น ๆ อย่างวิเศษ”* ด้วยการ *“สัมผัส
ของจริง”* จริง ๆ

ไม่ใช่แค่รู้ด้วยเหตุด้วยผลจากการขบคิด ด้วยการอนุมาน ด้วย
การคาดคะเน ด้วยการเดา ด้วยการอ่านการฟัง ด้วยการรู้จากสมมุติ
อย่างนั้นอย่างนี้ หรือการรู้จากสมมุตินิमित *ซึ่งยังไม่สัมผัส “ของจริง”
อย่างเห็นแจ่ม*

ซึ่ง “ความรู้” ขึ้น “วิปัสสนา” นี้เป็นการรู้ที่ต้องมี *ปัญญาหรือญาณ*
ของผู้รู้ “สัมผัส” ภาวะของ “จิต, เจตสิก, รูป, นิพพาน” เป็นขั้นปรมัตถ-
ธรรม

แม้จะเป็น “จิต” เป็น “วิญญาณ” เป็น “เจตสิก” เป็น “รูปจิต”
เป็น “อรูปจิต” หรือเป็น “นามธรรม” ลึกซึ้งสูงสุดแค่นี้ จะชั้นละเอียดจะ
นิพพานขนาดไหน ก็ต้อง “เห็น” (ปัสสตี) ต้อง “ถูกรู้ด้วย “ญาณ” หรือด้วย
“ปัญญา” ของผู้ปฏิบัติ ต้องเป็น “การรู้” ที่ได้สัมผัส “ของจริง” นั้น ๆ

ผู้รู้ภาวะนั้นอย่างมีญาณ “สัมผัส” รู้อยู่หลุด ๆ “เห็น” กันชัด ๆ อยู่ โทหนาท รู้ “แจ้ง” (สัจฉิ) ภาวะที่เป็นที่มีอยู่จริงนั้น แม้ภาวะนั้นจะสูงสุดถึง ภาวะของ “ความดับ” ที่ชื่อว่า “นิโรธ” ก็เห็น (ปัสสตี) “ความดับ” (กิเลส ดับ) นั้นอยู่ใต้ง ๆ

จะไม่ใช่เมื่อถึงภาวะ “นิโรธ” ผู้มีภาวะนิโรธนั้นก็*ไม่รู้*อะไรเลย ตนเอง*ไม่มีความรู้* - ความเห็นอะไร จิตดับมีแต่ดำเนินไปหมด แข็งที่

“นิโรธ” ของพุทธ ผู้บรรลุ “นิโรธสมาบัติ” ต้องมี “วิมุตตญาณ” คือมี “ธาตุรู้ทำหน้าที่รู้” ไม่ดับไปสันทจน*ไม่รู้*อะไร แต่จะต้องรู้ชนิดที่มี “ปัสสตี” *ปัสสตี* คือ รู้อย่าง “เห็นของจริง” ด้วยการสัมผัสของจริงนั้นๆ

โดยมี “อายตนะ” คือ *สะพานเชื่อมภาวะ ๒ ภาวะ* ได้แก่ “ภาวะ ที่ถูกรู้” (รูป) นั้น ๑ และมี “ภาวะที่เข้าไปทำหน้าที่รู้” (นาม) อีก ๑ ภาวะ หนึ่งเป็น “ภาวะที่ถูกรู้” ส่วนอีกภาวะหนึ่ง “ทำหน้าที่รู้” รู้ได้ถึงชั้น.. มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ สภาพที่ทำหน้าที่ “*สะพานเชื่อมระหว่างภาวะ ๒ ภาวะ*” นี้แหละ ที่เรียกว่า “อายตนะ”

๐ “พลัง ๔ ชนิด” นี้ เป็นอุตริมนุสธรรม เป็น “คุณธรรม” วิเศษยิ่งกว่าบุุณ

“ปัญญา” ก็เกิดเจริญตามที่ใช้ภาษาเรียกกันว่า “อภิปัญญา” บ้าง “ญาณ” บ้าง “อภิปัญญา” บ้าง “ปริปัญญา” บ้าง หรืออื่น ๆ อีก เฉพาะอย่างยิ่งที่พิเศษของพุทธแท้ ๆ เรียกว่า “อัญญา” ซึ่งเป็นการรู้แจ้งเห็น จริงชนิดมี “วิปัสสนาญาณ” ตามข้อ ๑ ของ “วิชา ๘” ที่เป็น “พลังปัญญา” อันมีคุณวิเศษ

และเจริญเป็น “มโนเมยทธิญาณ” ที่สามารถขึ้น เก่งขึ้น เป็น ข้อ ๒ ของ “วิชา ๘” แล้วเจริญขึ้นอีกเป็น “อิทธิวิธญาณ” ข้อ ๓ เป็น “ทิพโพสตญาณ” ข้อ ๔ “เจโตปริยญาณ” ข้อ ๕ “ปุพเพนิวาสานุสติ

ญาณ” ข้อ ๖ “จตุปปาตญาณ” ข้อ ๗ ที่สุดต้องมี “อาสวัคชญาณ” เป็น
ที่จบ ครบ “วิชชา ๘” ทุกข้อ เต็ม “กำลังของปัญญา” แบบพุทธ

ซึ่งความเจริญขึ้น ๆ ในแนววิถีที่นิปฺณายิง (ละเอียดชนิดพิเศษ)
ของ “ปัญญา” ที่เรียกว่า “วิปัสสนาญาณ” จะมีความประณีตขึ้นไป ๆ สุดจะ
บรรยายอีก ๔ ระดับ พัฒนาขึ้นไปตามลำดับ ได้แก่ อุทฺทยัพพยานุปัสสนา
ญาณ-ภังคานุปัสสนาญาณ - ภายตูปัญฐานญาณ - อาทินวานุปัสสนาญาณ -
นิพพิทานุปัสสนาญาณ - มุญฺจิตุกัมมตาญาณ - ปฏิสังขานุปัสสนาญาณ -
สังขารุเปกขาญาณ - สัจจานุโลมิกญาณ

หรือเป็น “ปัญญา” ที่มีพลังละเอียดเป็น “ญาณ ๑๖” ที่ได้แก่
“นามรูปปริจเฉทญาณ - ปัจจยปริคคญาณ - สมสนญาณ” และอีก ๔ ญาณ
ซ้ำกับ “วิปัสสนาญาณ ๔” ที่พูดถึงผ่านมานั้นก็เป็น ๑๒ ญาณ เต็มทำยอีก
๔ ญาณ คือ “โคตรกญาณ - มรรคญาณ - ผลญาณ - ปัจจเวกชนญาณ”
ก็เป็น ๑๖

ผู้สนใจใคร่รู้ ไปหาเปิดดูใน พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ บทแรก
“มาติกา” เลย อาตมาจำมาพูดในที่นี้ไม่ไหวหรอก

ซึ่งถ้าจะเอาละเอียดความเป็น “พลังปัญญา” ที่โบราณจารย์
ท่านประมวลไว้ มีถึง ๖๗ ญาณ เป็นของสาวกภูมิ ส่วนอีก ๖ ญาณ
สุดท้ายเป็นสัมมาสัมโพธิญาณเฉพาะของพระพุทธเจ้า รวมเป็น ๗๓ ญาณ
ทีเดียว

๐ ประสิทธิภาพที่มีคุณวิเศษของ “พลัง ๔” ล้วนเป็นอาริยะ เป็นโลกุตระ

ผู้สัมบูรณ์ด้วย “พลัง ๔” จะเป็นผู้ “พ้นภัย ๕” หมายความว่า
เป็นผู้ไม่มีภัยทั้ง ๕ นี้ หรือไม่เกรงกลัว “ภัย ๕” นี้ ได้แก่ ๑. ภัยเนื่อง
ด้วยการเลี้ยงชีพ ๒. ภัยจากการถูกติเตียน ๓. ภัยที่สะทกสะท้านในบริษัท

๔. ภัยจากความตาย ๕. ภัยที่ไปสู่นรก ไปสู่ทางเสื่อม (ตปฏ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๐๙)

ซึ่งคนที่บรรลุนิพพานของพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิจริง จะมี “พลัง ๔” และ “พันภัย ๕” ชนิดที่เป็นหมู่ชนมวลชนมี “พฤติกรรม” ตรงตาม “พลัง ๔” และ “พันภัย ๕” ให้เชิญมาได้ หรือทำให้มาพิสูจน์ได้ ยืนยันความเป็นสวากขาตธรรม “เอหิภิกขุ” ของพระพุทธเจ้าได้อย่างเห็น ๆ ที่เดียว

“พลัง ๔” ที่ “พันภัย ๕” นี้ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็น “อุตริมนุสสรธรรม” หรือเป็น “คุณวิเศษ” ของผู้บรรลุโดยแท้ ซึ่งมีนัยสำคัญที่ยิ่งกว่ามนุษย์โลกีย์หรือมนุษย์ปุถุชนทั่วไป มีอะไรที่ไม่เหมือนคนโลกีย์สามัญ

๐ “พฤติกรรม” ของคนที่มี “พลัง ๔ พันภัย ๕” เป็นเช่นใด ? ต่างกับคนปุถุชน ที่เป็นอยู่ทั่วไปสามัญอย่างไร ?

เช่น คนโลกีย์เขาต้องมีลาภ ต้องรวย มียศศักดิ์อำนาจ มีสรรเสริญชมเชยยกย่อง มีกามคุณ ๕ สัมผัสเสพสม มีอัตตา จึงจะเป็นสุข ถ้าเสื่อมลาภ ต้องยากจนหมดทรัพย์สิ้น เสื่อมยศไร้อำนาจ ถูกนิทนาถูกตำหนิติเตียน ไม่ได้กามตามที่ยึดติด ไม่ได้สิ่งที่สมอัตตาตามที่ยึด ก็จะเป็นทุกข์

แต่ผู้ที่มี “พลัง ๔” สัมบูรณ์แล้ว จะไม่สุขไม่ทุกข์กับการมีหรือไม่มีลาภยศสรรเสริญโลกีย์สุขนี้เลย จึงเป็นชีวิตที่ปลอดภัย ไม่ได้เป็นคู่แข่งคนโลกีย์เลย เพราะ “พฤติกรรม” ของเขาจะไม่เป็นปฏิปักษ์ จะไม่แย่งลาภ ไม่แย่งยศ ไม่แย่งสรรเสริญ ไม่แย่งกาม ไม่แย่งอัตตากับคนผู้ยังต้องการอามิสทั้งหลายนั้นแล้ว

ไม่แย่งแล้วยังสร้างสรรสิ่งที่ควรสร้าง คือ ทำการงานอันเหมาะสมควร (อนวัชชะ) เพื่อเพื่อแผ่เสียดลให้โลกให้สังคม (สังคหะ) อีกด้วย

จึงเป็นผู้ “พันภัย ๕” ด้วยประการอย่างนี้ จริง ๆ

ถ้าไม่ออกรบ ๒๗๖ จะไม่พบสังขะ

และผู้มี “พลัง ๔ พันภัย ๕” ตามลัทธิมาทิกฏฐิของพระพุทธเจ้า
จะต่างจากผู้ที่ยัง “มิจนาทิกฏฐิ” อยู่ คือ จะเห็นได้ชัดว่า ผู้ยังมีจนาทิกฏฐิ
นั้น ทั้งพลังปัญญาหรือความรู้ก็ดี - พลังความชวนชวนขยันพากเพียรก็
ดี - พลังทำงานการที่ไม่มีโทษอยู่ในสิ่งคมกดี - พลังในการสร้างสรรสรองเคราะห์
เกือกุลโลก เกือกุลล้งคมกดี จะเห็นได้ว่า ทั้ง “ปัญญา - วิริยะ - อดนวัชชะ
- ส้งคหะ” นั้น มี “พลัง” และแสดงถึง “ความพันภัย ๕ หรือความไม่เกรง
กลัวภัย ๕” ได้เด่นชัด มี “พฤติภาพ” ที่แสดงให้เห็นความแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญ

พันภัยข้อ ๑ “อาชีวิกภัย” นี้ ผู้มี “พลัง ๔” นั้นมี “พลังปัญญา”
ที่เข้าใจรู้แจ้งยิ่ง “ความเป็นชีวิต” ๑๑ ข้อ (ย้อนไปดูได้ที่หน้า ๑๘๖-๑๘๗)
ดังที่อาตมานำมากล่าวถึงผ่านมาแล้ว จึงไม่กลัวเลย ที่จะยังชีพออยู่ นำชีวิต
ดำเนินไปนานเท่านั้น เท่าที่จะมีชีวิตยืนยาวไปได้ โดยมี “พลัง” อีกทั้ง ๓
ใน “พลัง ๔” สนับสนุนไปพร้อมด้วย ทำให้ “พลัง” กุศลต่าง ๆ ทั้งชีวิตเต็ม
อย่างบริบูรณ์ “พลังปัญญา” ลักษณะนี้เป็น “ปัญญาชนิดพิเศษ” เรียกว่า
“อัญญา” (การรู้แจ้งเห็นจริง, การบรรลุโลกุตตรธรรม, การตรัสรู้, วิปัสสนาญาณ)
นั่นคือ วิริยะ ที่มี “พลังปัญญา” กำกับอยู่เต็มกำลัง จึงขยัน
พากเพียรเพราะรู้เหตุรู้ผล ว่า ขยันพากเพียรทำไม? เพราะอะไร? กำลัง
สร้างสรรขยันเพียรจึงดี จึงเต็มสภาพ จึงเกิดเต็มเร็วเต็มแรงอยู่เสมอ
ในชีวิต (วิริยารัมภะ, อาร์ททวิริยะ)

อดนวัชชะ ที่มี “พลังปัญญา” กำกับอยู่เต็มกำลัง จึงพากเพียร
ขยันทำเพราะรู้เหตุรู้ผล ว่าทำงานนั้น ๆ ทำไม? เพราะอะไร? การงานจึง
เป็นการงานที่สร้างสรร มีคุณค่าประโยชน์ที่ดีเหมาะสม ทั้งถูกอุปสงค์
และอุปทานให้แก่สังคมแก่โลกอย่างสำคัญอยู่ในชีวิต เพื่อมวลประชาชน
เป็นอันมากให้ได้รับประโยชน์และความสุข เป็นช่วยเหลือเกือกุลโลกอยู่
(พหุชนหิตายะ, พหุชนสุขายะ, โลกนุกัมปายะ)

สังคหะที่มี “พลังปัญญา” กำกับอยู่เต็มกำลัง จึงพากเพียรขยัน ทำเพราะรู้เหตุรู้ผลว่า ทำทำไม ? เพื่ออะไร ? จึงทำงานทั้งสร้างสรรค์ ทั้ง แจกจ่ายแจกงานเกื้อกูล เมื่อเพื่อตนได้อาศัยพอแล้ว ส่วนเกินก็แบ่งเพื่อแผ่ ช่วยผู้อื่น ช่วยสังคม ช่วยโลก อย่างเต็มไปด้วยความรู้ดีว่า เพราะอะไร?

“พลัง ๔” นี้ เป็น “คุณธรรมค้ำจุนโลก” จะเริ่มมี เกิดเป็น “พฤติกรรมประจำชีวิต” สำหรับผู้เริ่มได้ “อัญญา” และจะมีมากขึ้น ๆ บริสุทธิ์ ขึ้น ๆ ไปตามลำดับแห่งชั้น (วรรณะ) ที่ตนบรรลุสูงขึ้น ๆ ตาม “อิทธิบาท” ที่จะช่วยกันเจริญขึ้นเป็นปฏิกิริยาทวีคูณกัน ที่สุดแห่งที่สุดก็จะ เต็มไปด้วย “ทานบารมี” ที่บริบูรณ์พร้อมครบ “ทานอุปบารมี” และ สัมบูรณ์ถ้วน “ทานปรมัตถบารมี”

๑๐ บารมี ๑๐ ทศ ที่บริบูรณ์ ๓๐ ทศ

ของชาว “อเทวนิยม” เป็นเช่นไร ?

บารมี ๓๐ ทศ ตามคติ “อเทวนิยม” นั้น เป็นเรื่องของวิฆเนสสารอัน ยาวนานกระทั่งไปถึงนิรันดร วนไปกับภพภูมิหนีไม่ถ้วน ซาติแล้วซาติเล่า จึงเป็นเรื่องยืดยาว ไกลและลึกจนลับ ไม่สามารถรู้ได้ง่าย ๆ ถึงขั้นไม่รู้ เลย ดังนั้น จึงเป็นเรื่องกว้างไกลเกิน ลึกเกินจนกระทั่งลับ สุดทำไม่รู้

ส่วน “บารมี ๓๐ ทศ” ตามคติ “อเทวนิยม” เป็นเรื่องของวิฆเนสสาร ที่วนอยู่ในชีวิตเป็น ๆ นี้ วนอยู่ในชาตินี้ภพนี้ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง หลุด ๆ ได้ จึงเป็นเรื่องไม่ยืดยาวไกลนาน แต่ก็เป็นเรื่องลึก ทว่า สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ ไม่ลับจนรู้เห็นไม่ได้ ผิภพนั้นได้ ไม่ง่าย ลึกซึ่ง เห็นจริง ตามได้ยาก (ทุหทสา) ตรัสรู้ตามได้ยาก (ทุรนูโพธา) ก็จริง แต่ สามารถรู้ได้

อรหัตต์ คือ ผู้เต็มไปด้วย “พลังทานบารมี - พลังศีลบารมี - พลังภาวนาบารมี - พลังสมาธิบารมี - พลังปัญญาบารมี - พลังวิมุติบารมี”

ที่อยู่ในความมีอายุ (อายุหา) หรือที่อยู่ในความยังมีชีวิต..ยังไม่ตาย
ซึ่งครบพร้อมทั้ง “ทานอุปัชฌาย์” และสัมบูรณ์ลึกซึ้งสุด
ด้วย “ทานปรหมัตถบารมี” ตามสมรรถนะและภูมิปัญญาของแต่ละท่าน
ซึ่งผู้ปฏิบัติ “ทาน - ศีล - ภาวนา” หรือปฏิบัติ “ศีล - สมาธิ -
ปัญญา” บรรลุผลเจริญสูงขึ้น ๆ เป็น “บารมี” ไปตามลำดับ ของ “บุคคล
๓ ชั้น”

ได้แก่ ๑. ปุถุชน ๒. กัลยาณชน ๓. อริยชน

ผู้มี “บารมี ๑๐ ทศ” ชั้นสามัญที่คนทั่วไปเป็นอยู่ ก็คือ ปุถุชน
หรือ ปุถุบุคคล

ผู้มี “บารมี ๑๐ ทศ” สะสมกุศลสูงขึ้นไปชั้น “อุปัชฌาย์” เป็น
ชั้นกลาง ก็คือ กัลยาณชน หรือกัลยาณบุคคล

ผู้มี “บารมี ๑๐ ทศ” ที่สั่งสมบุญสูงขึ้นไปชั้นปุถุชนไปอีก
เป็นชั้น “ปรหมัตถบารมี” ก็คือ อริยชน หรืออริยบุคคล

๐ ปุถุชนมี “บารมี ๑๐ ทศ” หรือ “บารมี ๑๐ ทศ” ของปุถุชน เป็นไฉน ?

คนปุถุชนสามัญ จะทำ “คุณงามความดี” ชั้นโลกีย์ต้น ๆ ทัว ๆ
ไป ซึ่งเป็น “การสั่งสมบารมี” บ้าง เช่น ทานกันบ้าง ถือศีลบ้าง ปฏิบัติ
ธรรมลดกิเลสบ้างที่เรียกว่าภาวนาหนะ ก็ไม่ค่อยจะทำกันหรอก ในชีวิตสามัญ
ของคนส่วนใหญ่ในสังคม ไซ้มี.. นึกดูดี ๆ สังเกตดี ๆ เถอะ

น้อยกว่า การแสวงหา *ลาภยศสรรเสริญสุข* แน่หนอน จริงมั๊ย? มี
แต่แย่งชิง *ลาภยศสรรเสริญสุข* กันแหละมากกว่ามาก ถึงขั้นฆ่าแกงกันด้วย

“บารมี ๑๐ ทศ” ของปุถุชนนั้น คนจะทำแค่ “ทาน - ศีล - ภาวนา
(เนกขัมมะ)” หรือแม้จะปฏิบัติ “ศีล - สมาธิ - ปัญญา” ก็กะปริดกะปรอย
น้อยนิดเต็มที ล่า.. *ลาภยศสรรเสริญสุข* แหละเป็นกิจเต็มชีวิตธรรมดา ๆ

จึงมี “บารมี” น้อยกว่าน้อยมาก เศษเสี้ยวของ ๑ เปอร์เซ็นต์ก็ไม่ได้ ในชีวิตทั้งชีวิต ถ้าเทียบกับทำ “คุณงามความดี” อันเป็น “บารมี ๑๐ ทศ”

รู้ไหมว่า “ดี” รู้! แต่ “พลัง” ของ “ปัญญา” มันไม่มี..พอที่จะชวนชายทำ “คุณงามความดี” ใส่ตน ยิ่งกว่า “พลัง” ของ “กิเลส” ที่มันเอาแต่ล่าลามยศสรรเสริญสุข ชีวิตจึงแทบไม่มี “บารมี” เอาเลย ถ้าสอบดูกันดี ๆ

เช่น ทำทานบ้าง ไม่ทำแหละมากกว่า ก็มีคุณงามความดี (บารมี) ที่เป็น “ทาน” เล็กน้อยนิดหน่อยไปตามประสา ส่วน “ศีล” จะรักษาบ้าง ก็น้อยเต็มที “เนกขัมมะ” อย่างเก่งก็แค่บวชตามประเพณี แถมบวชไปก็

ไม่รู้เรื่องอะไร แม้จะตั้งใจเต็มที่ก็มีจกาทิฏฐิอยู่เป็นส่วนใหญ่
ที่เข้าใจกันยาก นึกว่าตนมีบารมี เพราะบางคนบวชไม่สึก แต่ก็อยู่ล่ำลามยศสรรเสริญสุข ล่าโลกธรรมเต็มที่อยู่ใกล้หลังคอกของนักบวชนั้นแหละ ซึ่งเหมือนฆราวาสที่ล่าอามิสฉันเดียวกัน เจริญลาภ เจริญยศ เจริญสรรเสริญด้วยซ้ำ เสพโลกียสุขสมบูรณ์กว่าฆราวาสทั้งหลายอย่างเทียบไม่ได้ เพียงแต่มีรูปธรรมละเว้นบางสิ่งบางอย่างตามกฏวินัยบ้างเท่านั้น ซึ่งฆราวาสเขาก็มีมารยาทสังคม วินัยสังคมหลายอย่างที่เขาดึงออกลดเว้นในส่วนของฆราวาสเช่นกัน

ยังมีเล่ห์มาก หลอกมาก ก็แน่ ๆ ยิ่งบาปมาก ที่สำคัญคือราคาของสัญญาประชาคมที่เขาให้อภิสิทธิ์แก่นักบวช ถ้าเราทำผิดกฎเกณฑ์บาปก็ต้องราคาแพงกว่า จึงได้บาปมากกว่าฆราวาสเยอะ เพราะทำบาปอยู่ในคราบนักบวชโดยยอวิชชามาก แต่ไม่รู้ตัวหรอก เพราะเข้าใจวิบากกรรมยังไม่ได้ เพราะมันเป็นอนินไตย

ดังนั้น ไม่ว่าจะปัญญาที่ดี วิริยะที่ดี ขันติที่ดี สัจจะที่ดี อธิษฐานก็ตาม ปุณฺณที่แม่แต่จะพอมิ “บารมี” แบบสามัญนี้บ้าง ก็ไม่ได้มีความรู้ที่สัมมาทิฏฐิเลย เพราะไม่ค่อยจะศึกษาศาสนา ก็ปฏิบัติกันไปตามแบบ

ปุถุชนทั้งหลาย คือ ล้วนมีเวลา มีแรงงาน มีทุนรอนเพื่อโลกธรรม เพื่อ
อามิส จะไม่ลังวรเพื่อจะลดละพฤติกรรมที่เอาเปรียบผู้อื่นเลย จึง
มี “บารมี” หรือมี “คุณงามความดี” ที่เป็น “บารมี ๑๐ ทศ” กระปริบกระปอย
เต็มที

นี่คือ จะมี “คุณงามความดี” บ้าง แต่น้อยกว่าอุกถ้อยอย่างเทียบ
กันไม่ได้เลย ในชีวิตปุถุชนส่วนใหญ่ในโลก ยิ่งผู้มีเปรียบในโลกธรรม
ยิ่งหลงตัว ไม่มีเวลาที่จะสร้าง “คุณงามความดี” ที่เป็น “บารมี ๑๐ ทศ”
กันเลยแหละ

ผู้มากไปด้วยงานการที่จะต้องเอาใจใส่กับลาภยศสรรเสริญ
โลกียสุข จึงไม่มีเวลาจะมาแม้แต่คิดจะทำ “บารมี ๑๐ ทศ” เลย

ดังนั้นการห่วงใย - หวงเห่น - ป้องกันลาภยศสรรเสริญโลกียสุข
จึงแย่งเอาเวลาจากที่จะนึกถึงทาน..ศีล..เนกขัมมะ..ปัญญา..วิริยะ..ขันติ..
สังจาจะ..อิทธิฐานไปหมดไม่มีโอกาสจริง ๆ

ส่วน “เมตตาบารมี” กับ “อุเบกขาบารมี” นั้น ยิ่งไม่ต้องพูดถึง
เพราะ “๒ บารมี” นี้ เป็นผลจากการปฏิบัติของ “๘ บารมี” นั้น

เมื่อ “๘ บารมี” นั้น ไม่มีเพียงพอ “๒ บารมี” นี้ก็ไม่ต้องพูดถึง
พระพุทธเจ้าจึงตรัสไว้ชัดว่า คนทั้งหลายที่ตายแล้ว ได้ไปสวรรค์
น้อยเท่ากับดินที่ติดขี้เล็บขึ้นมาเมื่อจิกนิ้วลงไปบนดิน เทียบกับผืนปฐพี
เพราะมี “บารมี” (กุศล) น้อยกว่าอุกถ้อย จึงตกนรกมากกว่าขึ้นสวรรค์

หรือดังที่โบราณจารย์ท่านเล่าไว้ว่า ปากหลุมนรกที่มีแห่งเล็ก
ที่ทั้งยาวและทั้งใหญ่ยิ่งกว่าต้นตาลหลายพันเท่า พาดปากหลุมนรกอยู่นั้น
แอนตงห้องข้างที่เดียว เพราะน้ำหนักจีวรของพระที่ตกนรกพาดอยู่มาก
จนเหล็กใหญ่กว่าใหญ่นั้นแอนตงห้องข้าง

ส่วนคำว่าได้ “บุญ” ที่เป็นการชำระกิเลสอย่างสัมมาทิฏฐิ นั้น
ยิ่งไม่มีเลย เพราะไม่เคยเรียนให้สัมมาทิฏฐิ

นี่คือ “บารมี ๑๐ ทศ” ของปุถุชน ซึ่งจะหาได้น้อยกว่าน้อยมาก

๑ กัลยาณชนมี “บารมี ๑๐ ทศ” หรือ “บารมี ๑๐ ทศ” ของกัลยาณชน เป็นไฉน ?

สำหรับ “กัลยาณชน” หมายถึง คนที่ใฝ่ธรรม หรือใฝ่ “บุญ” แม้จะทำ “บุญ” ยังไม่สัมมาทิฐิผู้นักก็ตาม แต่เป็นผู้พากเพียรบำเพ็ญ จนสามารถสั่งสม “คุณงามความดี” (บารมี) ที่เรียกว่า “กุศล” ได้ไปตามลำดับมากพอ ก็เป็นคนมี “คุณงามความดี” หรือมีบารมีประมาณหนึ่งเท่าที่ตนมีนั้น ๆ

คำว่า กุศล มีทั้งที่ “ยัง” ไม่เป็น “บุญ” ทั้งที่นับว่าเป็น “บุญ” ได้ กุศล คือ คุณงามความดีทั่วไป ทั้งที่เป็น “โลกียกุศล” ด้วย ซึ่งหมายถึง คุณงามความดีที่ “ยัง” ไม่เป็น “ปรมาตถธรรม”

และทั้งที่เป็น “โลกุตระกุศล” ซึ่งหมายถึง คุณงามความดีที่เข้าข่ายเป็น “ปรมาตถธรรม”

ปรมาตถธรรม ได้แก่ ธรรมที่ผู้ปฏิบัติมีญาณสัมผัสรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง “นามธรรม” ชั้น..จิต - เจตสิก - รูป - นิพพาน

เริ่มตั้งแต่มี “นามรูปปริจเฉทญาณ” เป็นต้นไป จนถึงขั้นรู้จักรู้แจ้ง ความจริงอันยิ่งใหญ่ของตน นั่นคือ บรรลุ “นิพพาน”

แล้วมี “อัสวักขยญาณ” ของตน “เห็นแจ้ง” (สังขิกิริยา) นิพพาน ที่ตนมี “ภาวะของนิพพาน” นั้นหลัด ๆ ที่เกิดในตนจริง เป็นการพ้นอวิชชาสังโยชน์ หรือพ้นอวิชชาสวะ ด้วย “การพ้นเนวสัญญานาสัญญายตนะ สัญญา” จุตินิสฺสุ “นโรธสมบัตติ” แบบพุทธ เป็น “สัญญาเวทิตนโรธ” (นโรธเฉพาะของพุทธ)

ส่วนคำว่า “บุญ” เป็น “คุณงามความดี” นั้นถูกแล้วแน่นอน แต่มีพิเศษตรงที่มีความหมายพิเศษเฉพาะของ “บุญ” เอง คือหมายถึง *ลักณะ*

ของการชำระกิเลสจากจิต, ความผ่องแผ้วของจิตใจ, ความสะอาดสะอาดอัน
ของจิตใจ จึงชื่อว่า “บุญ” ในภาษาไทย จากบาลีคำว่า “บุญญ” ซึ่งมาจาก
รากศัพท์ “บุญจติ” หรือ “มฺญจติ” โน่นทีเดียว

บุญจติ หมายถึง ชำระ หรือทำให้สะอาด

และมฺญจติ หมายถึง ปลด, เปลื้อง, ปล่อย, กำจัด

๑ ผู้ “ยัง” มีคุณงามความดีไม่ถึงขั้น “บุญ” ที่แท้จริงชัดเจนนั้น คือไหน ?

แต่คนผู้ที่มีคุณงามความดีขั้น “กัลยาณชน” นี้ มี “คุณงาม
ความดี” ที่เรียกรวม ๆ ว่า “กุศล” นั้น ยังมีคุณสมบัติไม่ถึงขั้น “ชำระกิเลส”
(บุญ) ชนิดที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ตัวตนของกิเลส” (อตฺตา) ด้วยญาณ ๑๖ หรือ
ด้วยวิชา ๘

เริ่มตั้งแต่ “ตัวตนตัวแรก” ที่เรียกว่า “สักกายะ” ซึ่งเป็น “อตฺตา”
ตัวการที่เจ้าตัวมี “ญาณ” สัมผัส “รู้” ได้สำเร็จ เป็นการ พ้นจากแค่ “รู้” เท่านั้น
มาเป็น “สัมผัสรู้ (ชานติ) เห็น (ปัสสติ) “ตัวตน” ของความเป็นจิตเป็น
เจตสิกแล้วเห็นจิต..เจตสิกโดยความเป็นของไม่เที่ยง” (พินิจจาทิฎฐิ ตาม
พระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔)

และสามารถเจริญสูง “พ้นจากแค่รู้กิเลสสมุทัยอริยสัจ” ตามที่
ได้เรียนมา” (พ้นสักกายะ, อตฺตา, อาสวะ) เป็นความรู้ทางปริยัติ (อ่านเขียนฟังคิด)

แต่สามารถทำ “ทานบารมี” ก็มาก รักษา “ศีลบารมี” ก็มาก จึง
เจริญกว่าปุถุชน ตรงที่มี “กุศล” หรือมี “คุณงามความดี” มากกว่าสามัญ
ปกติปุถุชนขึ้นไปอีกจนกระทั่งถึงขีดที่เรียกได้ว่า เป็น “คนดี” ขั้นสังคม
ส่วนใหญ่ยอมรับ

แต่ “เนกขัมมะ” ยังไม่เป็น “บุญ” คือใจ (ต้องสำคัญที่ใจ) “ยัง”
“ออกจากกิเลส” ไม่ได้ อย่างสัมมาทิฎฐิ ชนิดมี “ญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง

นามธรรม” นั้นและกำจัด “สักกายะ, อัตตา, อาสวะ” ได้อย่างรู้ ๆ ใต้ง ๆ หลัด ๆ (วิหริติ)

แม้ “เนกขัมมบารมี” จะเข้าใจว่า คือ การเป็นนักบวช ก็ออกบวชตามวิธีของลัทธินั้น ๆ แล้วปฏิบัติอย่างเอาจริงเอาจัง เช่น เป็นนักบวชที่มักน้อย สันโดษ ละลดอดออมเป็นนักบวชที่สละวัตถุออกไป แต่ยังมีจิตภิกขุ ยังปฏิบัติไม่ถูกต้องตามคำสอนของพุทธเป็น “สัมมาทิฏฐิ”

จึงปฏิบัติไม่เข้าทางเป็นอาริยะ เรียกว่า ยัง “นาลมริยา” (ยังไม่ใช่อาริยะประเสริฐ, ยังไม่ใช่อาริยะถ่องแท้) ยังไม่เป็น “อลมริยา” (อย่างประเสริฐ, อย่างถ่องแท้) หมายถึงว่า ปฏิบัติอย่างนั้นยังไม่ประเสริฐ ยังไม่ถ่องแท้ ยังไม่เป็นไปสู่วางที่ประเสริฐ คือ ยังไม่เข้าทางที่เป็น “สัมมาอาริยมรรค”

ถ้าลัทธินอกศาสนาพุทธเลยก็จะนั่งสมาธิหลับตาเข้าไปทำสมาธิทำนิโรธในภวังค์นั้นแหละ นั่นคือ ไม่ใช่ทางที่เป็น “สัมมาอาริยมรรค” แน่ ถ้าเรียนรู้ดี ๆ ก็จะใช้การนั่งสมาธิหลับตานี้เป็นอุปการะมากได้อย่างดีด้วย

แม้จะเป็นชาวพุทธ เป็นพระกรรมฐานหรือพระธุดงค์นั่นเอง แต่ก็ยังเอาแต่ออกป่าออกเขาเข้าถ้ำแบบลัทธิฤๅษีดาบสอย่างเดิม ได้เรียนรู้ปริยัติที่ว่า “อริยมรรค” มาด้วย แต่ยังไม่เข้าใจเป็น “สัมมาทิฏฐิ” สัมบุรณ จึงปฏิบัติไม่เป็น “สัมมาปฏิบัติ” ยิ่งคงไปหลงนั่งหลับตาทำสมาธิทำนิโรธแบบฤๅษีดาบสเก่าก่อนอยู่เช่นเดิมอีกแหละ ออกป่าเข้าใจว่า นี่คือการปฏิบัติสันโดษ (หลงเข้าใจสันโดษ คือ โดดเดี่ยว อยู่แต่ผู้เดียว (แต่ยังมีเพื่อนสอง) อะไรไปไหน)

นี่คือ เนกขัมมะ ยังไม่เป็น “บุญ” อยู่ทั้งสิ้น “บารมี” จึงไม่เป็น “บุญ”

“ยัง” ไม่สัมมาทิฏฐิ “ยัง” ชำระกิเลสไม่มี “วิชา ๘ ญาณ ๑๖” เป็นต้น เพราะ “ยัง” ไม่รู้จัก “ตัวตนของกิเลส” ที่เป็นตัวสมุทัยอริยสังข (สักกายะ) แม้จะนึกว่าตนเอง “รู้ ๆ” มันอยู่บ้าง แต่ไม่เคยมขัดแมน “ภายใน

กาย - เวทนาในเวทนา - จิตในจิต - ธรรมในธรรม” จนพ้นวิจิกิจฉาสังโยชน์
ชัดแท้

จึง “ยัง” ไม่รู้จัก “ตัวกิเลส” นั้น ๆ ชนิดรู้แจ้งกันโต้ง ๆ ทั้ง
ขณะสัมผัสทางทวาร ๖ เต็ม ๆ ตื่น ๆ อยู่ก็อ่าน “กิเลส” ตัวนี้ได้ทุกขณะใน
ทุกอิริยาบถ รู้ทั้งที่หนังหลับตาเข้าไปใน “ภวังค์” เพราะ “ยัง” ไม่ครบครัน
ด้วย “วิชา ๘” หรือมี “ญาณ ๑๖” จริง ๆ เป็นอย่างต่ำ.. ถ้ายังรู้ยิ่ง ๆ ขึ้น
ก็มีถึง ๖๗ ญาณโน้นแหละ

นั่นคือ “ปัญญาบารมี” นั้นยังไม่เป็น “พลัง ๔” โดยเฉพาะ “พลัง
ปัญญา” ยังมีไม่เพียงพอ หรือยังไม่ถ้วนรอบ จึงไม่มี “ธรรมฤทธิ์” ไม่มี
แรงแห่งธรรมที่ทั้งกำจัดตรวน ทั้งสร้างสรบันแต่ง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๑ ผู้ไม่มีจกาทิฏฐิ เชื่อว่าสัตว์บรูษมี และได้คบสัตบรูษบริบูรณัจริง ยอมได้ “อาหาร” ที่พาบวรล “วิชาและวิมุติ” บริบูรณั

ผู้ที่ได้อ่านพบ “อวิชาสาสูตร” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑
ก็จะเข้าใจใน “อาหาร” ที่พาบวรล “วิชาและวิมุติ” บริบูรณัได้เป็นอย่างดี ว่า
ถ้าผู้นั้นได้คบสัตบรูษที่บริบูรณั ย่อมยังการฟังสัทธรรมให้บริบูรณั
เพราะการฟังสัทธรรมที่บริบูรณั ย่อมยังศรัทธาถูกถ้วนบริบูรณั
เพราะได้มีศรัทธาถูกถ้วนบริบูรณั ย่อมการทำไว้ในใจโดยแยบคาย
ให้บริบูรณั

เพราะการทำไว้ในใจโดยแยบคายที่บริบูรณั ย่อมยังสติสัมปชัญญะ
ให้บริบูรณั

เพราะสติสัมปชัญญะที่บริบูรณั ย่อมยังการสำรวมอินทริย์ ๖ ให้
บริบูรณั

เพราะสำรวมอินทริย์ ๖ ที่บริบูรณั ย่อมยังสุจริต ๓ ให้บริบูรณั
เพราะสุจริต ๓ ที่บริบูรณั ย่อมยังสติปฏิฐาน ๔ ให้บริบูรณั

เพราะสติปัญญา ๔ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังโพชฌงค์ ๗ ให้บริบูรณ์ เพราะโพชฌงค์ ๗ ที่บริบูรณ์ ย่อมยังวิชาและวิมุตติให้บริบูรณ์ พระพุทธเจ้าตรัสสรุปว่า วิชาและวิมุตติมี “อาหาร” อย่างนี้ และบริบูรณ์อย่างนี้ แต่ “กัลยาณชน” จะยังไม่สามารถมี “พลังปัญญา” รู้จัก “อาหาร” ชั้นพิเศษดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้นี้ บริบูรณ์แน่ ในชีวิตจึงจะสามารถมีได้แค่เป็น “อุปบารมี” เท่านั้น

๐ ต้อง “ปรมัตตบารมี” จึงจะเข้าชั้น “อาริยะ” ที่เป็นผู้มี “บารมี” ขึ้นได้ “บุญ”

อุปบารมี คือ บารมีชั้นรองจาก “ปรมัตตบารมี” เป็นบารมีที่บำเพ็ญมีผลยิ่งกว่า “บารมีสามัญ” ซึ่งเป็นบารมีขั้นต้น แต่ผลของคุณยังไม่เป็น “บุญ” คุณงามความดีเป็นได้แค่ “กุศล” ตามฐานานุฐานะของกัลยาณชนแต่ละคน ยังไม่ถึงขั้นได้รับ “ผลธรรม” ข้ามขั้นเป็น “อาริยะชน” ได้ ดังนั้น “บารมีทั้ง ๑๐ ทศ” ครบทั้ง ๑๐ ทศก็ดี หรือไม่ว่า “ทาน-ศีล-ภาวนา” หรือ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” ก็ตาม จึงมี “กุศล” แค่นี้ก็ยศจนเท่านั้น ยังไม่เข้าขั้น “บุญ” เข้าชั้นโลกุตระธรรม เพราะพ้นความเป็น “เวทนิยม” ยังไม่ได้ ก็ยังเป็น “อาริยะบุคคล” ไม่ได้ แม้จะสร้างกุศลธรรมมากปานใดก็เป็นเพียง “กัลยาณบุคคล” ซึ่งยังเป็น “ปุถุชน” แต่มีบารมีสูงถึงขั้น “กัลยาณชน”

“กัลยาณชน” ยังไม่ถึงขั้นเป็น “อาริยะชน” เพราะ “พลังปัญญา” เป็นเครื่องชี้บ่งอยู่ชัดเจนว่า ยังไม่ถึงขั้นเป็น “อเวทนิยม” เช่น ยังไม่มี “นามรูปปริจเฉทญาณ” หรือแม้จะเป็นชาวพุทธ เป็นนักบวชผู้เคร่งครัดปานใดก็ตาม แต่ยังไม่สัมมาทิฐิในความเป็น “วิปัสสนาญาณ” หรือ “ทิฐิ ๑๐” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มหาจัตตาริสกสูตร” ก็ยังไม่สัมมาทิฐิ

หรือบางคนอาจจะมิ “ปริยัติ” สัมมาทิฐิ แต่ “ปฏิบัติ” ยังไม่ถึงขั้น “สัมมาปฏิบัติ” แค่ “พินิจจาทิฐิ” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน

“มิจจาทิกฺกุสิสุตฺต” (ตปฏ. เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔) ก็ยังไม่ได้

หรือแค่ “สังโยชน” ๓ ข้อ ก็ยังปฏิบัติให้พ้นไม่ได้ ก็ยังไม่ถึงขั้นชื่อว่า “อาริยชน” หรือ “อาริยบุคคล”

เพราะฉะนั้น กัลยาณชนจึงมีทั้งปุถุชนที่เป็นฆราวาส และถึงขั้นเป็นนักรบ หรือสูงถึงชั้นคาสดาของแต่ละศาสนา ก็ยังเป็นกัลยาณปุถุชนอยู่

เพราะท่านเหล่านั้น ยังไม่เข้าข่ายเกิดภูมิขั้น “โลกุตระ” ยังไม่ถึงขั้นมี “พลังปัญญา” แจ่มในความเป็น “อเทวนิยม” ดังกล่าวแล้ว

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ยืนยันว่า หากลัทธิใดไม่มีทฤษฎี “มรรค อันมีองค์ ๘” ลัทธินั้นไม่มีอาริยบุคคล ๔ คือ สมณะที่ ๑ สมณะที่ ๒ สมณะที่ ๓ สมณะที่ ๔ ซึ่งก็คือ ไม่มีโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์

นั่นก็คือ ผู้ปฏิบัติใด หรือในลัทธิใด แม้จะมี “กุศลธรรม” สูงส่งมากปานใด ก็เป็นได้เพียง “กัลยาณบุคคล” มีบารมีแค่ “อุปปบารมี” เท่านั้น เป็นอย่างแก่ เพราะไม่เป็น “โลกุตระ” และไม่เป็น “อเทวนิยม”

๑ อาริยชนมี “บารมี ๑๐ ทศ” หรือ “บารมี ๑๐ ทศ” ของอาริยชน เป็นไฉน ?

สำหรับ “อาริยชน” นั้นก็หมายถึง คนเฝัธรรม หรือเฝั “บุญ” ที่สามารถทำ “บุญ” จนเป็น “บุญ” สัมมาทิกฺกุสิได้จริง หรือปฏิบัติจนเป็น “บุญ” สัมมาทิกฺกุสิแล้ว นับเอาคนที่เป็นผู้พ้นมิจจาทิกฺกุสิ คือ ผู้รู้ (ชานาติ) เห็น (ปัสสติ) “ความไม่เที่ยง” ของ “รูปธรรม” และ “นามธรรม” ในตน ด้วย “พลังปัญญา” ของตน อันมี “ญาณ ๑๖” หรือ “วิชชา ๘” นี้เป็นระดับต้น

แล้วที่สูงขึ้นเป็นผู้พ้นสักกายทิกฺกุสิ ก็เป็นผู้รู้ (ชานาติ) เห็น (ปัสสติ) “ความเป็นทุกข์” ของ “รูปธรรม” และ “นามธรรม” ในตน ด้วย “พลังปัญญา” ของตน อันมี “ญาณ ๑๖” หรือ “วิชชา ๘” นี้เป็นระดับกลาง และหาก “พ้นอัตตานุทิกฺกุสิ” คือ ผู้รู้ (ชานาติ) เห็น (ปัสสติ) “ความ

เป็นอนัตตา” ของ “รูปธรรม” และ “นามธรรม” ในตน ด้วย “พลังปัญญา” ของตน อันมี “ญาณ ๑๖” หรือ “วิชา ๘” ก็มี “บุญ” สูงสุดแล้วในชาตินี้เป็น “อรหันต์” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖

นั่นก็คือ บารมี ๑๐ ทศชั้น “ปรมัตถบารมี” นั้น หมายถึง ผู้ประพฤติธรรมเข้าขั้น “อาริยบุคคล” เป็นต้นไป จนถึงได้สูงสุด*ชำระกิเลส* ได้หมดสิ้นสัมบูรณ์ ก็เป็น “อรหันต์”

ในที่นี้ หมายถึง “สาวกภูมิ” เท่านั้น ยังไม่ได้ไปสูงหรือกว้างกว่านี้ ยังไม่ได้หมายถึงไปถึง ความเป็น “บารมี ๑๐ ทศ” ชั้น “โพธิสัตว์-ภูมิ”

๑๑ ต้องทำความคมลึก แม่นประเด็นให้ดี ๆ กับคำว่า “บุญ”

“บุญ” เป็นกุศล คือ “คุณงามความดี” ที่มีความหมายพิเศษเฉพาะของ “บุญ” เอง คือหมายถึง *ลักษณะของการชำระกิเลสจากจิต, ความผ่องแผ้วของจิตใจ, ความสะอาดสะอาดอันของจิตใจ* จึงชื่อว่า “บุญ” ในภาษาไทย มาจากบาลีคำว่า “บุญญ” ซึ่งมาจากรากศัพท์ “บุญจติ” หรือ “มฺญจติ” ดังได้อธิบายมาแล้ว

ผู้ที่พากเพียรบำเพ็ญจนสามารถสั่งสม “คุณงามความดี” (บารมี) ที่เรียกว่า “กุศล” เข้าขั้น “ชำระกิเลส” ได้จริง เป็น “บุญ” ไปตามลำดับ ก็เป็นคนมี “คุณงามความดี” หรือมีบารมีที่เข้าข่าย “อาริยธรรม” เป็นโลกุตระ เป็นอเทวนิยม อย่างนี้คือ “บารมี ๑๐ ทศ” ที่ผู้ปฏิบัติธรรมใช้เพื่อตรวจสอบได้

ดังนั้น คนผู้ใดก็ตามที่พากเพียรสร้างคุณงามความดี อันหมายถึงความเป็นกุศลทั้งหลาย แต่ไม่สามารถ “ชำระกิเลส” ของตนได้ อย่างรู้แจ้งเห็นจริง เข้าขั้นเรียกได้ว่า “บุญ” สัมผัสได้ชัดเจนเป็นวิทยาศาสตร์

ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่สัมมาทิฐิ ก็ยังไม่ใช่ผู้มี “บารมี ๑๐ ทศ” ถึงระดับที่เรียกได้ว่า “ปรมัตถบารมี” ก็ไม่มีคุณสมบัติเข้าข่าย “อารยชน”

ผู้มี “บารมี ๑๐ ทศ” ที่เป็น “ปรมัตถบารมี” จึงหมายถึง ผู้บรรลุ “อารยธรรม” เป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี จนที่สุดถึงอรหัตต์ นั่นเอง “อรหัตต์” ที่มีบารมี ๑๐ ทศครบสัมบูรณ์ ก็คือ ผู้ปฏิบัติ “ทาน-ศีล-ภาวนา” หรือปฏิบัติ “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” บรรลุธรรมสั่งสม “บารมี” ครบถ้วน “บารมี ๓๐ ทศ” สัมบูรณ์แล้วนั่นเอง มี “พลัง ๔” ที่มี “พละ” เห็นได้ตามสวากขาตธรรม เช่น เป็นอกาลิโก เป็นเอหิภัสสิกโก เป็นต้น

หรือผู้มี “ทานบารมี-ศีลบารมี-เนกขัมมบารมี-ปัญญาบารมี-วิริยบารมี-ขันติบารมี-สัจจบารมี-อธิษฐานบารมี-เมตตาบารมี-อุเบกขาบารมี” เจริญไปตามลำดับ ครบ ๓๐ ทศ

บารมี หมายถึง “คุณงามความดี” หรือ “กุศลธรรม” ที่ได้สั่งสมมา, คุณงามความดีที่ทำให้ยิ่งใหญ่, ความสูงส่งแห่งบุญ, ความเต็มเปี่ยมของบุญ, สถานะอันสูงสุดของคน

ขออย่าล้าทับอีกที่ว่า ทานก็ดี ศีลก็ดี ภาวนาก็ดี สมาธิก็ดี ปัญญาที่ดี ผู้ปฏิบัติบรรลุผล เป็น “บุญ” ก็คือ ปฏิบัติแล้วมีผล “ชำระกิเลส” ลงได้ เรียกว่า “บุญ”

๐ คำว่า “บุญ” ในภาษาไทยได้เข้าใจปนเปื้อนผิดไปหมดแล้ว ในทุกวันนี้

แต่กระนั้น ทุกวันนี้ ก็ได้พัวพันกัน ปนเปื้อนไปหมดว่า “บุญ” คือ คุณงามความดีที่เป็น “กุศล” เหมือนกันไปหมดทุกมิติ ทุกลักษณะ ซึ่งแนวคิดนั้น “บุญ” มาจากคำว่า “บุญญ” ในภาษาบาลี ดังนั้น จึงมีความหมายสูงลึกที่สุดก็คือ “การชำระกิเลส” เป็นเนื้อหาแท้ เพราะมา

จากรากศัพท์คำว่า “บุญจติ” ที่แปลว่า ชำระ, ญ, กวาดโดยตรงเลย และมีคุณลักษณะที่มาจากคำว่า “บุญจติ” ที่แปลว่า ปล่อย, เบื้อง, แก้, กำจัด
นี่คือ คุณงามความดีที่เรียกว่า “บุญ” ต้องรู้จักให้คมชัด-แม่นยำ
“บารมี” ที่เป็นแค่ “กุศลธรรม” ก็มี ที่ยังไม่เป็น “บุญ” ยังไม่มี
คุณธรรมถึงขั้น “บุญ” คือยังไม่มีผล “ชำระกิเลส” เข้าชั้น “โลกุตระ” เป็น
“อลมรียา”

ดังนั้น “บารมี” จึงมีทั้งที่เป็น “อารยชน” และยังไม่เป็น
“อารยชน”

“บารมี ๓๐ ทศ” ของอรหันต์ในที่นี่ ยังไม่ได้หมายถึง คุณงาม
ความดีที่บำเพ็ญอย่างยิ่งยวดเพื่อบรรลุจุดหมายอันสูงยิ่ง ที่พระโพธิสัตว์
ต้องบำเพ็ญให้ครบบริบูรณ์ ที่สุดถึงขั้นบรรลุโพธิญาณ เป็นพระพุทธรเจ้า
ยังไม่ได้หมายถึงไปถึงระดับ “โพธิสัตว์ภูมิ” นะ ตั้งหลักดี ๆ อย่าสับสน

๐ ชาว “เทวนิยม” หรือผู้ยังมีจกาทิฏฐิ เข้าใจ “บารมี ๑๐ ทศ” ไม่เป็นพุทธ

อย่าเพิ่งคิดให้ไกลไปถึงคำว่า “บารมี ๓๐ ทศ” ของพระโพธิสัตว์
นั่นมันเป็นภูมิของ “โพธิสัตว์ภูมิ” ที่สูงกว่า “สาวกภูมิ” สามัญ อย่าเพิ่งไป
มุงมันเอาเป็นเอาตายทำความเข้าใจให้ได้ก่อน เพราะยังไม่ใช้ฐานะ
(อฐานะ) มันเป็นอธิปไตยสำหรับ “โพธิสัตว์ภูมิ” ยากที่จะพิสูจน์กันได้
ปัจจุบันนี้

“บารมี ๓๐ ทศ” ที่เป็นภูมิโพธิสัตว์นั้น ตามลัทธิที่มีทิฏฐิอย่าง
หนึ่ง เช่น “เทวนิยม” ก็จะเข้าใจและยึดถือกันแบบหนึ่ง ซึ่งอธิบายตาม
ทิฏฐิที่เข้าใจและยึดถือกันอยู่ และเล่าต่อทอดกันมาอย่างนั้น จนถึงทุกวันนี้
ซึ่งยังเป็นแค่ “อัตตวาทุปาทาน” กันอยู่เกือบทั้งสิ้น ยังไม่เห็นแจ้ง
จริงใน “ปรมาตมัน” คือ ยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น “เทวะหรือจิตวิญญาน

ที่มีบารมี” ไม่ได้ ยังไม่รู้จักรู้แจ้งความเป็น “เทวะหรือจิตวิญญูณที่มีบารมี”

แม้แต่ชาวพุทธที่ยังมีจนาทิภูฏฐิหรือที่ยังเข้าใจตามแบบพุทธที่ “สัมมาทิภูฏฐิ” ไม่ได้ก็ยังมีอีกมากกว่ามาก ยังหลงผิดไปตามลัทธิ “เทวนิยม” ก็จะเข้าใจความเป็นบารมี ๑๐ ทศ ถึง ๓๐ ทศ แบบ “เทวนิยม” อยู่นั่นเอง

ส่วนของพุทธที่เป็น “อเทวนิยม” นั้น รู้จัก “จิต - เจตสิก - รูป - นิพพาน” ชัดเจนยิ่ง มี “ญูณ ๑๖ วิชชา ๘” สัมผัส “รู้ - เห็น” (ซานติ - บัสสติ) จึงสามารถเข้าใจความเป็น “เทวะหรือจิตวิญญูณที่เจริญ” ได้อย่าง สัมผัส “ภาวะจิตวิญญูณ” ด้วย “พลังปัญญาหรือญาณ” ได้แท้จริง ถูก สภาวะ ก็ให้เห็นจริงรู้แจ้ง (ลัจฉิ) ได้แตกต่างจากชาว “เทวนิยม”

ผู้มี “บารมี” คือ ผู้มี “พฤติ” ที่ได้ปฏิบัติจนมีผลเป็น “คุณงาม ความดี” สั่งสมใส่ตน แม้แต่ความเข้าใจของปุถุชนก็ยังหมายความถึง “คุณงามความดี” ทั่วไป ตั้งแต่ขั้นพื้นฐาน ไปจนถึงขั้นสูงสุดถึงความเป็นพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าที่เดียว จึงต้องกำหนดกรอบที่หมายให้แม่นยำได้ไม่สับสน เข้าใจแล้วนะ ว่า บารมี ๑๐ ทศของ “สาวกภูมิ” ที่กำลังหมายถึงนี้

มนุษย์คนหนึ่งควรจะมี “บารมี” ให้ได้แต่ละชาติที่เกิดมา ก็คือ ต้องสร้าง “ทาน - ศีล - เนกขัมมะ - ปัญญา - วิริยะ - ขันติ - สัจจะ - อธิษฐาน - เมตตา - อุเบกขา” นี้แหละ ให้บริบูรณ์บริสุทธิสัมบูรณ์

แต่ด้วยความไม่มี “พลังแห่งปัญญา” แข็งแรงมีประสิทธิภาพพอ จึงไม่สามารถจะสร้าง “บารมี” ครบสัมบูรณ์ได้

จะเห็นได้จริงๆว่า ปุถุชนที่ไม่มี “พลังปัญญา” ใฝ่ “บุญ” ที่เพียง พอ ก็จะตกอยู่ในอำนาจของกิเลส หลงลางยศสรรเสริญโลกียสุขไปตาม อำนาจของกิเลสเต็ม ๆ เป็นสามัญ จึงไม่ค่อยจะใฝ่ศึกษาฝึกฝนสร้าง “บารมี” ใดเลย

จึงมีชีวิตอยู่ไปตามยถากรรม จึงได้ “บารมี” กะปริดกะปรอย

สาธารณโภคี ฟรี ทุกอย่าง เป็นตั้ง “รัฐสวัสดิการ”

ที่เกิดจากจิตสาธารณะของประชาชน ได้ออกมาช่วยเหลือ
เกื้อกูลกันเป็นต้นทุนทางสังคม โดยที่รัฐไม่ต้องจ่ายเงินแต่อย่างใด

ถ้าไม่ออกรบ ๒๐๒๒ จะไม่พบสักจะ

คำรวมทั้งชีวิตบาปท่วมบุญ จึงตกนรกมากกว่ามาก ดังได้สาธยายมาแล้ว
ส่วนผู้มีสำนึกดี ใฝ่ดี หรือใฝ่ “บุญ” ก็ จะชวนชวายเป็นตามฐานะ
จึงได้ “กุศล” ไปตามจริงแต่ยังไม่ถึง “บุญ” แต่เป็นบุญชนที่พัฒนาขึ้นมาเป็น
“กัลยาณชน” จนกว่าจะมี “พลังปัญญา” ที่พัฒนาขึ้นมาเป็น “อารยชน” ได้

◎ ชีวิตคนนั้น จริง ๆ มันคืออะไร

ที่เป็น “ชีวิตมนุษย์” อาริยะแบบพุทธแท้

จะเห็นได้ว่า “ชีวิต” จริง ๆ ที่บรรลุมิปัญญาขั้นโลกุตระแล้วจริง
เมื่อไม่เป็นทาสลาภยศสรรเสริญโลกียสุขแล้ว “ชีวิต” ก็มีอยู่แค่ “กรรม”
กับ “กาละ” เท่านั้นเอง ที่มัน “เคลื่อนไป ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ” กับ “สูญ”.....!!!!

กรรม หมายถึง “การงานหรือการกระทำ” เท่านั้นเองจริง ๆ

“ชีวิต” ถ้าหลงได้แต่บ่าเรอ “อามิส” หรือหลงว่าลาภยศสรรเสริญ
แม้แต่ “ความเป็นโลกียสุข” ไต ๆ กอบโกยเท่าไร หอบไว้ว่าเป็นของเรา
ไปถึงไหน มันก็ไม่ใช้ของเราเลย จริง ๆ

จะเท่าใด ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ... มันก็ “สูญ”

หลงทำเพื่อ “มัน” ที่สุด “มัน” ก็ “สูญ” อยู่ดี แล้วไปเปลืองแรง
เปลืองเวลา เปลืองทุนรอน เพื่อ “มัน” ทำไม???? “โง่มัย...???”

เห็น “อริชชา” ของตนไหม ? นั่นแหละ “ความโง่!” ของแต่ละคน

◎ แค่เข้าใจดียิ่งจาก “วาทะ” (คำพูด)

ก็ใช้ว่า “อัตตา” จะไม่มีในตัวเรา

“อุปาทาน” หรือ “ความยึดมั่น” นั้น

มีถึง ๔ ชนิด ต้องศึกษามันกำจัดมันก่อน

ด้วยตรรกะเราเข้าใจแล้ว ว่า ทุกสรรพสิ่งล้วนอนัตตา แต่อย่า
หลงผิดว่า แค่เข้าใจได้แล้ว เราก็ “ไม่มีอัตตา” (อนัตตา) ได้ทันทีนะ !

“ความยึดมั่น” ที่สั่งสมอยู่ในใจที่เรียกว่า “อุปาทาน” นั้น แม้จะ
เข้าใจแจ่มแจ้งแค่ไหน ก็ต้องศึกษาตรวจตราดูความจริงในตนดี ๆ แล้ว
จะรู้จักความเป็น “กามอุปาทาน - ทิฏฐอุปาทาน - สีสัพพตูปาทาน - อัตตวาหุอุปาทาน”
แล้วต้องกำจัด “อุปาทาน” ที่แต่ละคนยังมีอยู่จริงให้สิ้นซากสัมบูรณ์

จึงจะ “ไม่มีตัวตน” ที่บริบูรณ์สัมบูรณ์

ไม่เช่นนั้น ผู้ที่หลงว่า เข้าใจชัดแจ้งจาก “วาทะ” แล้ว ว่า
“อัตตาไม่มี” (อนัตตา) ก็เลยเชื่อดิ้น ๆ ว่า “ก็ทุกสรรพสิ่งไม่ใช่อัตตา” ใคร
ไปนึกว่า ยังมีอัตตาในตัวคน ก็คนนั้นแหละ “มิจฉาทิฏฐิ” ก็พระพุทธเจ้า
บอกแล้วไง.. ว่า “ทุกสรรพสิ่งไม่ใช่ตัวตน” ยังจะไปมีตัวตนอะไรในตัวเรา
อีกล่ะ...?

ผู้ที่ได้แค่ “คำพูดหรือวาทะ” เท่านั้นก็คิดว่า จบทันที เพราะรู้แล้ว
นี่ นี่แหละ..ผู้มี “อัตตวาหุอุปาทาน” ตัวแท้ คือ ยึดได้แค่ “คำพูด” เท่านั้น
ว่า “อัตตาไม่มีหรือไม่มีอัตตา” แต่ “อัตตา” ในตัวคุณยังมีอยู่ ส่วนที่ได้
นั้นแค่ “รู้” จากเรียนมา ฟังมา แล้วก็เกิดปัญญา “สุดมยปัญญา-
จินตามยปัญญา” เท่านั้น ยังไม่ใช่ “ภาวนามยปัญญา” อาจารู้ซาบซึ่ง
ลึกสุดอย่างไรก็ตาม “อุปาทาน” อีกตั้งหลายนัยคุณยังมี ปฏิบัติเพื่อ
“รู้” ดี ๆ เถอะ

เมื่อใดเป็นผู้ปฏิบัติจนสามารถเห็น “ตัวยึด” (อุปาทาน) ของเรา ไม่
ว่าจะยึดใน “กาม” (กามอุปาทาน) จะยึดใน “ความเห็น” (ทิฏฐอุปาทาน) จะยึด
ใน “หลักปฏิบัติ” (สีสัพพตูปาทาน) มันมีอยู่ในตนจริงอย่างไร ? แค่นี้ ?
เมื่อนั้นคุณก็จะเป็นผู้ “พ้นอัตตวาหุอุปาทาน” ไปได้ ตามฐานะผู้รู้จริงเห็นจริง

“อุปาทาน” แต่ละตัวที่เรา “จับตัวมันได้” ด้วย “วิปัสสนาญาณ”
นั่นแหละคือ ภาวะที่เรียกมันว่า “อัตตา” ตามพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้ว
ซึ่งแจกไปได้อีกเป็น “อัตตา ๓” โอปาทิกอัตตา - มโนมยอัตตา - อรูปอัตตา
แล้วเราก็กำจัด “อัตตา” ตัวที่ “จับตัวมันได้” ด้วย “ปหาน ๘” ให้

มันหมดสิ้นความเป็น “อัตตา” จึงจะชื่อว่า “อัตตาไม่มี” แล้ว หรือ “มันไม่ใช่อัตตา” ไม่ใช่สิ่งที่มีจริงถาวรยั่งยืน มันเป็นเพียงสิ่งที่เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไปได้ คราวนี้เรา “ดับ” ด้วย “พลังปัญญา” ที่ต่างยิ่งจากการดับด้วย “พลังสมณะ”

เรากำจัดรู้แจ้งจบบรรลुธรรมด้วย “พลังปัญญา” สัมบูรณ์แล้ว จะเป็นผู้ไม่ยึดมั่นถือมั่นอะไร ๆ ว่าเป็นสิ่งที่เป็น “ตัวตน” อีกแล้ว

เห็นแจ้งในทุกสรรพสิ่งว่า มีแต่ “ความเคลื่อนไหวไป ๆ ๆ ๆ” ของ “กรรม” กับ “กาละ” ที่มันทั้งเคลื่อนไหวไป ๆ ๆ ทั้งไม่ย้อนกลับมาเลย ไม่เหลือร่องรอย ไม่มีอะไรเก็บความเป็นเวลาไว้ได้ มีแต่ผ่านไปสู “สูญ”

อะไร ๆ มันจึงยึดเอาไม่ได้

ได้แต่แค่ “อาศัย” กับการสร้าง “กรรมที่เป็นกุศล” ให้แก่ชีวิตอยู่ไป กับ การเป็นประโยชน์คุณค่าให้แก่สัตว์ทั้งหลาย ให้แก่โลก ให้ได้มากที่สุด และดีที่สุด เท่านั้นเอง เป็นสุดประเสริฐแล้วที่เป็น “ชีวิตคน”

จึงเป็น “ผู้สร้าง” และเป็น “ผู้ให้” อยู่ในโลกแท้จริง ที่บริสุทธิ์จริง

◎ ผู้มี “จักขุ” (ธรรมจักขุ) ที่เห็นแจ้งทุกอย่าง

“เห็น” แม้ความเป็น “นิโรธหรือนิพพาน” ซึ่งเป็น “พลังปัญญา” ที่เห็นอะไรต่ออะไรรอบถ้วนลึกลง ไม่ว่าจะเป็น “อายุ-วรรณะ-สุข-โทษ-พละ” ก็สามารถเห็น “ด้วยปัญญา”

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “คนที่ยังไม่ตาย, ผู้ยังมีอายุอยู่” (อายุหา) ก็ไม่เห็นแต่ “อิทธิบาท ๔” นี้แหละ ๆ ๆ ๆ...นี้แหละ ที่เป็น “เครื่องบ่งชี้”

นั่นคือ จะเห็นแต่ความขยันหมั่นเพียรที่เป็นอาริยะอยู่ เท่านั้นว่า นี่แหละ...คือ “ชีวิตประเสริฐ” เท่านั้นเอง คือ *ชีวิตคนเจริญแท้ ๆ หรือความเป็นอาริยชน (มนุษย์, ผู้มีใจสูง)* ตามแบบพุทธ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๕๐ มีคำตรัสของพระพุทธเจ้า บ่งชี้ไว้ชัด ๆ ว่า จริงๆนั้น คนผู้ประพฤตินั้นให้ดีเจริญขึ้นแล้ว ชีวิตจะมีอะไร ? ยังไง ? สูงสุดแล้วจะมีอะไรเป็นเครื่องบ่งชี้ จะอธิบาย *ความมีอายุ มีวรรณะ มีสุข มีโภคะ มีพละ* ได้ด้วยอะไร ในชีวิตที่ยังเป็นคน - เป็นมนุษย์

๑) อายุ วรรณะ สุข โภคะ พละ ที่คนปรารถนากันนักนั้น พระพุทธเจ้าตรัสว่า คืออะไรกันแท้ ?

ซึ่ง “อายุ” หรือ “อายุหา” ที่หมายถึง คนที่ยังไม่ตาย, ผู้ยัง “มีอายุอยู่” ของความเป็นมนุษย์ผู้เจริญ ผู้ประเสริฐแท้ เรียกว่า “มนุษย์อาริยะ” นั้น ก็มี “อิทธิบาท ๔” นี้เอง เป็น “เครื่องแสดง - เป็นเครื่องบ่งชี้”

คือ ชีวิตเต็มไปด้วย “ฉันทะ - วิริยะ - จิตตะ - วิมังสา” ชนิดที่มีอัญญา

“ฉันทะ” นั้น หมายถึง สิ่งกระตุ้นใจ, แรงดลใจ, ความตื่นตัว, ความตั้งใจ, ความปรารถนา, ความอยาก, ความประสงค์, ความพอใจ, ความยินดี, ความมุ่งหมาย

“วิริยะ” ก็หมายถึง สถานะแห่งบุรุษที่แข็งแรง คือมีความขยัน, ความหมั่นเพียร, ความอุสาหะ, ความพยายาม

“จิตตะ” ในที่นี้หมายถึง ความเต็มไปดด้วยจิตที่ให้แก่สิ่งนั้น, มีใจอยู่เท่าไรก็ทุ่มโถมใส่ลงไปในงานนั้น, โดยเต็มใจ, ความเอาใจใส่

“วิมังสา” หมายถึง ความไตร่ตรองพิจารณาเอาเนื้อแท้, การตรวจสอบเอาเนื้อหาสาระของสิ่งที่ทำ, เลือกเฟ้น..กำจัดสิ่งไม่ดี - เอาสิ่งดีให้ได้

จึงสรุปได้ชัดว่า ภาวะที่บ่งชี้ ความเป็นมนุษย์ผู้เจริญแท้ๆจริง ใน *คนที่ยังไม่ตาย* นั้น คือ คนมีอิทธิบาท ๔ นี้เอง เป็นเครื่องแสดง “ค่า”

แกมพระพุทธเจ้าตรัสทำยบทคนที่เจริญอิทธิบาท ๔ เหล่านี้

ด้วยนะ ว่า หากกระทำให้มากซึ่งอิทธิบาท ๔ เหล่านี้ เมื่อปรารถนา ก็พึงตั้งอยู่ได้ถึงกับหนึ่ง หรือเกินกว่ากับหนึ่ง อีกด้วย นั่นคือทำอายุให้ยืนก็ได้

หมายความว่า ผู้เจริญอิทธิบาท ๔ นี้ได้ดี ได้มาก สามารถมีอายุยืนนาน ท่านว่า เป็นกับ หรือเกินกว่ากับทีเดียว

อาตมาก็กำลังพยายามตามที่พระพุทธเจ้าตรัสนี้อยู่นะ พิสูจน์อยู่ ดังนั้น เราจะอายุยืน มีอิทธิบาท ๔ เป็น “ทรัพย์” เป็น “อาหาร” แล้วจะต้องมีอะไรอีก ก็ต้องมี วรรณะ สุข โภคะ ผละ นี้ไง!

จึงต้องมารู้กันให้ชัดว่า วรรณะ สุข โภคะ ผละ คืออะไรกันแท้

๐ อัญญา หรือ “พลังปัญญา” นี้ สมรรถนะของมันคือ “รู้ยิ่ง” มันเป็นไฉน ?

“วรรณะ” ซึ่งหมายถึง ระดับหรือชั้นของความเป็นมนุษย์ผู้เจริญ ผู้ประเสริฐแท้ เรียกว่า “มนุษย์อาริยะ” นั้น ก็มี “ศีล” เป็น “เครื่องแสดง-เป็นเครื่องบ่งชี้” ผู้มี “พลังปัญญา” หรือมี “อัญญา” จะมองออกอ่านออก

ละเอียดขึ้นก็คือ ผู้ปฏิบัติ “ศีล” ก็จะมีจิตบรรลุเป็น “อภิศีล - อภิจิต - อภิปัญญา - วิมุติ - วิมุติญาณทัสสนะ” ซึ่ง “ผล” ของผู้ปฏิบัติ ก็จะได้เห็นได้จากความเจริญที่มี “วรรณะ ๘” เป็นลักษณะแห่งความเป็นอาริยะ ได้แก่

เลี้ยงง่าย - บำรุงง่าย - มักน้อย - สันโดษ - การดำรงชีพที่สูง - มีศีลเคร่งได้ - มีอาการที่น่าเลื่อมใส - ไม่ละสม - ชยันเสมอ ดูตนเองซิ ว่าตนมี “วรรณะ” มั้ย

“สุข” ซึ่งหมายถึง สุขหรืออารมณ์ที่ดีที่สุดของความเป็นมนุษย์ ผู้เจริญ ผู้ประเสริฐแท้ เรียกว่า “มนุษย์อาริยะ” นั้น ก็มี “ฉาน” เป็น “เครื่องแสดง-เป็นเครื่องบ่งชี้” สูงสุดของ “ฉาน” ก็คือ ผู้นั้นจะมี “อุเบกขา” ที่มี “องค์คุณ ๕” ได้แก่ ปริสุทธา-ปริโยทาทา-มุกุ-กัมมัฏฐา-

ปภัสสรา

ซึ่ง “องค์คุณ ๕ ประการ” นี้ เป็นคุณวิเศษ ที่มีทั้ง “กำลังแห่งเจต” และมีทั้ง “กำลังแห่งปัญญา” ที่พิเศษยิ่ง

เพราะเป็น “ผล” สูงสุดของ “บารมี ๓๐ ทศ”

ทำไมคนมี “ฉาน” แล้วจะเป็น “สุข”

อ้าว..คนมีฉานก็คือ คนไม่มี “เหตุแห่งทุกข์” ใช่มั้ย เหตุแห่งทุกข์คือ กิเลสตัณหา คือนิวรรณ์ ๕ เมื่อดับเหตุแห่งทุกข์ ก็หมดทุกข์ ก็ “สุข” ลี

“โภาคะ” ซึ่งหมายถึง ทรัพย์ที่ควรได้ หรือสมบัติที่มีคุณค่าของความเป็นมนุษย์ผู้เจริญ เรียกว่า “มนุษย์อาริยะ” นั้น ก็มี “พรหมวิหาร ๔” เป็นเครื่องแสดง - เป็นเครื่องบ่งชี้

เมตตา - กรุณา - มุทิตา - อุเบกขา นี่แหละคือ ทรัพย์อันยิ่งใหญ่ที่ ผู้ใดมีแท้จริงแล้ว สุดวิเศษ เพราะผู้มีจริงแล้ว จะมีไว้แบ่งแจกแก่คนทั้งหลาย อย่างไม่มีวันหมด ยิ่งแจกยิ่งได้เพิ่ม

และเป็น “ทรัพย์” ที่แสนประเสริฐ ให้แก่คนแล้วคนหายทุกข์..ไป คนมีสุข สุขชนิดที่พิเศษเป็น “อุปสมสุข” ด้วย หรือยิ่งใหญ่กว่านั้น.. “ปรมงสุขขัง” คือ นิพพานทีเดียว ทรัพย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

คนที่ม่แต่ “เมตตาทางกาย-เมตตาทางวจี-เมตตาทางใจ” แจกสังคมอยู่ไม่มีวันหมด “โภาคทรัพย์” ชนิดนี้ยิ่งแจกยิ่งรวย ยิ่งทวียิ่ง ๆ ขึ้น คิดดูซิว่า เป็นทรัพย์สุดวิเศษแค่ไหน

แถมข้อสุดท้ายคือ “อุเบกขา” นี่แหละคือบารมีที่เป็น “ผล” ของการปฏิบัติ “บารมี ๘” นั้น จนเป็น “ปรมัตถบารมี” ผู้มี “อุเบกขาบารมี” ก็จะมี “บริสุทธิ์-ปริเยทาตา-มุกุ-กัมมัญญา-ปภัสรา” ซึ่งเป็น “องค์คุณ ๕” ที่สุดแสนประเสริฐ อาตมาได้อธิบายผ่านมามากแล้ว ตรงนี้ขอเอาแค่นี้ก่อน เห็นไหมว่า “โภาคะ” อันประเสริฐนี้ วิเศษทั้งตนเองและผู้อื่น

แค่นั้น

“พละ” ซึ่งหมายถึง ชั้นแห่งความเป็นมนุษย์ผู้เจริญ เรียกว่า “มนุษย์อารยะ” นั้น ก็มี “อุกโตภาควิมุติ” เป็นเครื่องแสดง - เป็นเครื่องบ่งชี้

พละ คือ กำลัง วิมุติ คือ ความหลุดพ้น

ความหลุดพ้น นี้แหละ คือ กำลังอันวิเศษแหละ ผู้ที่มีความหลุดพ้นนี้ จะมี “พลัง ๔” ใด “พลัง ๔” ก็มีทั้ง “พลังปัญญา - พลังขยันพากเพียร - พลังทำงานที่ไม่เป็นโทษ - พลังการช่วยเหลือเกื้อกูลสังคม ให้แก่โลก”

ซึ่ง “พลังปัญญา” นี้เป็น “อัญญา” คือ เป็นความรู้ชั้น “โลกุตระ” เป็นความรู้ที่ “ไม่มีตัวตน” (อนัตตา) จึงขยันทำงานไม่เห็นแก่ตัวเลย เป็นความรู้ที่ผู้มี “อัญญา” ก็จะใช้ชีวิตอยู่เพื่อสร้างประโยชน์แก่มวลประชาชน (พหุชนहितายะ) เพื่อความสุขแก่มวลประชาชน(พหุชนสุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์เกื้อกูลโลก ช่วยเหลือสังคม (โลกานุกัมปายะ)

ซึ่งก็อันเดียวกับกับ “พลัง ๔” ที่มี “พลังอัญญา” ที่เดียว ขยันพากเพียรทำงานที่เป็นประโยชน์ สงเคราะห์เกื้อกูลโลกอยู่ นี้แหละ

นี่คือ “เมตตาทางกาย - เมตตาทางวจี - เมตตาทางใจ” ที่ยิ่งทำยิ่งเจริญยิ่งมีมากขึ้น ๆ ตาม “สาราณียธรรม ๖” ที่พร้อมด้วย “พุทธพจน์ ๗” เป็น “ปรมัตถบารมี” ข้อที่ ๔

และข้อที่ ๑๐ มี “ปริสุทธา - ปรีโยทาทา - มุฑุ - กัมมัฏเฐน - ปภัสรา” อันเป็นกลาง เทียงธรรมที่สุด

อุเบกขาบารมี ที่มี “องค์คุณ ๕” นี้ คือ “พลังวิเศษ” ที่เต็มไปด้วยอัญญา ซึ่งมีทั้งจิตบริสุทธิ์อยู่อย่างเที่ยงธรรม (ปริสุทธาอุเบกขา) ทั้ง ๆ ที่ทำงานกับโลกอนุเคราะห์สังคมอยู่จิตก็บริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่อย่างเที่ยงธรรม (ปรีโยทาทาอุเบกขา) เป็นจิตหัวอ่อนที่ไวไวและปรับได้ง่ายเร็วอยู่อย่างเที่ยงธรรม (มุฑุอุเบกขา) มีจิตที่เอาถ่านในภาระงานที่เหมาะสมทำให้แก่สังคม

อยู่อย่างเที่ยงธรรม (กัมมัฏฐาอุเบกขา) และจิตที่สะอาดผ่องใสอยู่ตลอดเวลา
คงที่ไม่มีหวั่นไหวเปลี่ยนแปลงไปเป็นอื่นเลยอยู่อย่างเที่ยงธรรม (ปัสสา-
อุเบกขา)

ทั้งพลัง ๔ และการพันภัย ๕ หรือไม่เกรงกลัวภัย ๕ ก็ได้อธิบาย
มาพอสมควรแล้ว คราวนี้ขอผ่านไปไม่อธิบายแล้วกัน

๑๐ ชาวอโศก ยืนยัน “เอหิภัสลโก” และ “อกาลโก” ของพระพุทธเจ้าในยุคนี้

แต่ก็ขออภัย อย่าหาว่าเอาหมู่มุ่กลุ่มตนเองมาอวดมาอ้างเลยนะ
อาตมาเห็นในกลุ่มชาวอโศกเรา อาตมายังเห็นความเป็นไปได้ และเป็น
จริงอย่างมหัศจรรย์ เกิดขึ้นให้เห็น มันตรงกับคำสอนของพระพุทธเจ้า ตาม
“พลัง ๔” และ “พันภัย ๕” นี้ได้จริง ๆ ชีวิตมันเจริญตามนี้ ซึ่งพันภัย
ตามนี้

และไม่ว่าจะเป็นหมวดธรรมอื่น ๆ สาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗
กัถิ วรรณะ ๘ กัถิ เป็นต้น ล้วนเป็นไปได้ แม้จะยังไม่ดีไม่เลิศนัก แต่ก็
พอมี “พหุติพุทธ” ที่เห็นได้ เป็นเอหิภัสลโก ยืนยันอกาลโก ตามสวาก -
ชาตธรรมได้จริง เหมือนสิ่งไม่น่าเชื่อ

และยิ่งศึกษาฝึกฝน ผลผู้ที่บรรลุจริง ยิ่งเกิด “พลังปัญญา” ที่
จริง อำนาจของพลังปัญญา (วิชาที่ตรงกันข้ามกับอวิชา) ก็ยิ่งทำให้เดินทาง
ไปสู่ความเจริญ ด้วย “พลัง ๔” ยิ่ง ๆ ขึ้นอยู่ตลอดเวลา ตามลัจจะ

ผู้ยังมีกิเลสเหลือมากก็มี “พลัง ๔” ไม่เต็ม ไม่มาก ก็ยังเป็นคน
หวั่นกลัว “ภัย ๕” มากอยู่ คนที่ไม่มี “พลังปัญญา” (ไม่มีวิชา ๘) เพียงพอ
ก็จะมี “กิเลส” เป็นอำนาจมากกว่า ทำให้ “องค์กรธรรมทั้ง ๔” ของ “พลัง ๔”
ไม่สมบูรณ์บริบูรณ์จริงไปตามที่ยังมี “กิเลส” อยู่ นั่น ๆ ตามลัจธรรม

“ปัญญาพละ” นี้ เป็นกำลังหัวหน้าหรือเป็นประธานของอีก

๓ พลังนั้น “ปัญญา” ชนิดนี้เป็นความรู้ความฉลาดที่มีนัยสำคัญต่างกับความรู้สามัญทั่วไปเข้าขั้นคุณวิเศษที่เรียกว่า “อัญญา” ซึ่งเป็นความรู้ความฉลาดที่มี “พลัง ๔ พันภัย ๕” มี “วรรณ ๙” มี “สราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗” มี “กถาวัตถุ ๑๐” และพุทธธรรมอื่น ๆ อีกมาก ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างแน่นอน

เพราะ “ปัญญา” ที่ได้จากการกำจัดกิเลสได้อย่างเป็นจริง จึง “ขยันพากเพียร” (วิริยะ) ชนิดที่ไม่ต้องมีอามิส ไม่บำเรอจิตตน แต่ขยันด้วยปัญญา บริสุทธิ์เพื่อประโยชน์แก่มวลชนเป็นอันมาก (พหูชนหิตายะ) เพื่อความสุขแก่มวลชนเป็นอันมาก (พหูชนสุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์โลก (โลกานุกัมปายะ) ไม่ใช่เพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อความสุขอย่างที่คนโลกีย์ต้องการ ไม่ใช่เพื่อส่งเสริม “โลกาธิปไตย - อัตตาธิปไตย” อีกด้วย ส่งเสริม “ธรรมาธิปไตย” โดยแท้

เพราะ “ปัญญา” ที่ได้จากการกำจัดกิเลสได้อย่างเป็นจริง จึง “ทำงานอันไม่มีโทษ” (อนวัชชะ) ชนิดที่ผู้รู้หรือปราชญ์จะตำหนิไม่ได้ เพราะเป็นงานที่ไม่ทำร้ายใคร ไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่ใคร เพราะเป็นงานที่ทำด้วยปัญญา ไม่ลำเอียง ไม่ต้องมีอามิส ไม่บำเรอจิตตน ปัญญาจึงบริสุทธิ์ฉลาดรู้ เลือกสรรเพื่อประโยชน์แก่มวลชนเป็นอันมาก (พหูชนหิตายะ) เพื่อความสุขแก่มวลชนเป็นอันมาก (พหูชนสุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์โลก (โลกานุกัมปายะ) ไม่ใช่เพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อความสุขอย่างที่คนโลกีย์ต้องการ ไม่ใช่เพื่อส่งเสริม “โลกาธิปไตย - อัตตาธิปไตย” อีกด้วย ส่งเสริม “ธรรมาธิปไตย” โดยแท้

เพราะ “ปัญญา” ที่ได้จากการกำจัดกิเลสได้อย่างเป็นจริง จึง “ช่วยเหลือเกื้อกูล” (สังคหะ) ชนิดที่บริสุทธิ์สะอาด ไม่ต้องมีอามิส ไม่บำเรอจิตตน เพื่อประโยชน์แก่มวลชนเป็นอันมาก (พหูชนหิตายะ) เพื่อความสุขแก่มวลชนเป็นอันมาก (พหูชนสุขายะ) เพื่ออนุเคราะห์โลก (โลกานุกัมปายะ) ไม่

ใช้เพื่อตัวเอง ไม่ใช่เพื่อความสุขอย่างที่คนโลกีย์ต้องการ ไม่ใช่เพื่อ
ส่งเสริม “โลกาธิปไตย - อัตตาธิปไตย” อีกด้วย ส่งเสริม “ธรรมาธิปไตย”
โดยแท้

๑๐ โลกีย์ ทวนกระแสกับโลกุตระ แต่โลกุตระไม่ได้ขัดแย้งอย่างทำลายใคร

“พลัง ๔” นี้แหละ คือ “กัมมัฏญา” ซึ่งเป็นองค์ธรรม ๑ ใน ๕
ของ “อุเบกขา” ที่สัมมาทิฏฐิแบบพุทธ (ปริสุทธา, ปรีโยหตา, มุทุ, กัมมัฏญา,
ปภัสรา)

“กัมมัฏญา” ทวนแปลกันว่า การงานที่เหมาะสม ที่จริงนั้นเป็น
การงานที่ประกอบไปด้วย “อัญญา” คือ “พลังปัญญา” ที่วิเศษนั่นเอง

จึงเป็นงานที่ต่างจากโลกโลกีย์ ยิ่งโลกทวนนิยมยิ่งต่างให้เห็นทั้งใน
แง่ของเศรษฐศาสตร์ ของรัฐศาสตร์ ของสังคมศาสตร์ที่ชาวโลกีย์มีกัน

เพราะมันที่เอาตนนำมาอธิบายนี้ นำมาจากสภาวะที่เอาตนมาเข้าใจ
แล้วเอามาขยายความจากสภาวะ ใช้ภาษาเอาตนเองเขาก็เลยพูดเอาเอง
อธิบายภาษาตัวเอง ต่างจากภาษาท่านผู้รู้ที่เป็นปราชญ์ ดีไม่ดีขัดแย้งเอา
ด้วยหลายนัย ก็ใช่

เพราะเอาตนเอาตนมาเห็นแย้งในบางอย่างเห็นดีในบางอย่าง
เอาตนเอาของท่านพุทธโฆษาจารย์มาใช้ก็มี ก็ขอขอบคุณท่านอยู่ ใ้ที่
เอาตนไม่เอาเอาตนเห็นว่าผิด เอาตนก็มาพูดตรง ๆ จริงใจว่าอันนี้ไม่ถูก
อันนี้ยังไม่ใช่พุทธ ก็วิจารณ์ไปไม่ได้เกลียดได้ซังหอรอก อะไรดีก็ขอบคุณก็
เคารพนับถือ อะไรที่ไม่ดีเอาตนก็บอกว่าไม่ดี

เอาตนก็จะต้องพยายามให้คนรู้แล้วก็อย่าไปเอาใ้ที่ไม่ดี หรือ
ช่วยกันทำลายด้วยซ้ำ อย่างนี้เป็นต้น

นี่คือธรรมะที่เราทำ แม้แต่ที่สุดเราทำการเมืองนี้มันไม่ได้แยกกัน

คนที่เข็ญนั้กการเมือ่งชั้นยอ๑คือคนที่เข็ญนั้กธรรมะชั้นยอ๑
มีธรรมาธิ๑ไทยเข็ญนั้ก รู้จ้กั๑อ๑ต๑า รู้จ้กั๑โล๑กา รู้จ้กั๑โล๑กรู้จ้กั๑อ๑ต๑า แล้๑วก็
ไม่สร้๑งอ๑ต๑าให้ม็๑อ๑นา๑จ ไม่สร้๑งโล๑กให้ม็๑อ๑นา๑จ รู้จ้กั๑การเบ๑งบ๑น๑กั๑น
ลา๑ภ๑ยศสร๑เร๑ริ๑ญ๑โล๑กึ๑ย๑สุ๑ข เ๑ลึ๑ย๑กั๑น แล้๑วก็๑ต้อ๑งไม่๑ติ๑ดึ๑ย๑ดึ๑ม๑น๑มา๑ก

สุ๑ข๑เบ๑บ๑โล๑ก ๑๑ น๑ะ จิ๑ตไม่๑มี๑สุ๑ข๑โล๑ก ๑๑ ต๑า๑ม๑โล๑ก๑เล๑ย โล๑ก๑ธ๑ร๑ม๑ได้๑
ลา๑ภ๑มา๑กั๑สุ๑ข ได้๑ย๑ศ๑มา๑กั๑สุ๑ข ได้๑สร๑เร๑ริ๑ญ๑กั๑สุ๑ข เ๑พ๑กา๑ม๑กั๑สุ๑ข ได้๑อ๑ต๑า๑กั๑
สุ๑ข๑นั้๑น ไม่๑ต้อ๑ง๑เล๑ย

ชี๑วิ๑ต๑นั้๑เป็น๑พุ๑ท๑ธะ รู้ - ตึ๑น - เบ๑ิก๑บา๑น๑ร๑า๑เร๑ง ซึ่ง๑ไม่๑ใช้..ร๑า๑ชา๑ เป็น๑
สุ๑ข๑ร๑า๑เร๑ง๑ไม่๑ได้๑เท๑ี๑ย๑เว๑า

ด๑า๑เน๑น๑ชี๑วิ๑ต๑เป็น๑อยู่ ใ้๑ “สั๑ป๑บุ๑ริ๑ส๑ธ๑ร๑ม ๑๗” แล้๑ “ม๑หา๑ป๑เท๑ศ ๔”
พิ๑จา๑ร๑ณา๑อย่าง๑ส๑ำ๑คั๑ญ๑เส๑ม๑อ

อยู่๑อย่าง๑เบ๑ิก๑บา๑น๑ร๑า๑เร๑ง๑จ๑ริง ๑๑ แม้๑จะ๑ถูก๑ด๑ำ๑ห๑นึ๑ ถึง๑ชั้น๑ถูก๑ด๑ำ กั๑
เข้๑า๑ใจ๑เขา เ๑เห็น๑ใจ๑เขา ไม่๑เท๑ี๑ย๑เว๑า๑เล๑ย

อา๑ต๑มา๑อ๑นุ๑โล๑ม๑ป๑ฏิ๑โล๑ม๑กั๑บ๑โล๑ก๑เขา ใ้๑สั๑จ๑จา๑นุ๑โล๑มิ๑ก๑ญ๑า๑ณ๑ป๑ระ๑มา๑ณ๑
ท๑ำ๑ง๑าน๑อยู่๑จ๑ริง ๑๑ อ๑ย๑า๑เด๑า๑อา๑ต๑มา๑เล๑ย อ๑ย๑า๑อ๑่าน๑เอา๑ตาม๑อา๑การ๑เล๑ย

คุ๑ณ๑สุ๑ข๑คุ๑ณ๑ระ๑เร๑ง๑ระ๑ริ๑ก๑ระ๑รึ๑เบ๑บ๑โล๑กึ๑ยั๑ พ๑อ๑คุ๑ณ๑ห๑ม๑ด๑โล๑กึ๑ยั๑คุ๑ณ๑กั๑นั๑กั๑
ว๑า๑ต๑าย ๑๑ ชึ๑น๑มา๑อยู่๑โล๑ก๑ุ๑ต๑ระ๑ม๑น๑กั๑ไม่๑มี๑โล๑กึ๑ยั๑ม๑น๑กั๑ไม่๑มี๑สั๑ง๑ระ๑ริ๑ก๑ระ๑รึ๑เก๑ิด๑สุ๑ข ๑๑
เบ๑บ๑โล๑ก๑ม๑น๑กั๑ไม่๑มี๑ลึ๑ กั๑อ๑ย๑า๑เด๑า

เบ๑ิก๑บา๑น๑ร๑า๑เร๑ง๑เบ๑บ๑พุ๑ท๑ธ๑น๑ะ๑ม๑น๑สุ๑ด๑ย๑อ๑ด สุ๑ข๑ยิ๑น๑ดี๑ปรี๑ดา๑ร๑า๑เร๑ง๑เบ๑บ๑
พุ๑ท๑ธ๑ไม่๑ได้๑เหมือน๑น๑โล๑กึ๑ยั๑เขา๑สุ๑ด๑ย๑อ๑ด อ๑ย๑า๑เด๑า “อ๑ต๑ก๑กา๑ว๑จ๑รา” ไม่๑ได้๑เป็น๑ไป๑ด๑้วย
ค๑ว๑ม๑เด๑า เ๑า๑ไม่๑ได้๑ธ๑ร๑ม๑ะ๑พะ๑รุ๑ท๑ธ๑เจ้า๑ต้อ๑ง๑มา๑เป็น๑เอง ข๑อง๑ต๑น๑เอง๑แล้ว๑จะ๑รู้

เอา๑ละ๑ อา๑ต๑มา๑ใ้๑เว๑ลา๑ของ๑เขา๑มา๑เก๑ิน๑ไป๑หล๑าย๑นา๑ที่๑แล้ว๑กั๑ข๑อ๑ย๑ุ๑ติ
การ๑เท๑ศ๑นา ส๑ำ๑ห๑รับ๑ว๑น๑นี้๑แต่๑เพ๑ีย๑ง๑เท๑า๑นี้๑ เ๑ริ๑ญ๑ธ๑ร๑ม๑ทุ๑ก๑คน๑.

● เราต้องปฏิวัติ
จัดระเบียบแบบใหม่
ให้เป็นประชาธิปไตย
มีพระองค์ทรงไทยนำทาง
ให้พลังศีลธรรมนำบ้านเมือง
ลือเลื่องโอฬารงานสร้าง
ร่วมใจปฏิวัติจิตดวง
แบบอย่างพอดีพองาม
พระตำริอันพระองค์ทรงตั้งก่อ
ตั้งข้อัตรฟ้ามหาสยาม
เหมาะสมเข้าทำสง่างาม
จงให้เป็นไปตามเจตจำนง
พลวัฒน์ราชประชาสมาสัย
สรรพลึงเป็นไปตามประสงค์
ตรงไปเกิดเธอผู้ถือธง
เธอผู้ธำรงธงแห่งไทย
มาเลยเรามาอาสาสมัคร
ฝ่าข้ามอุปสรรคให้จงได้
อุดมการณ์ผ่องแผ้วแก้วกลางใจ
ราชประชาสมาสัยไฟส่องทิศ.

● ชะเอง

